

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา แก้วเทพ. สื่อส่องวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: บริษัทอัมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2539.

ขวัญชัย หมั่นคำ. การวิเคราะห์การใช้สื่อมวลชนเพื่อการพัฒนา ของหน่วยงานภาครัฐ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชา นิเทศศาสตร์พัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. การปรับแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ.2541 - 2544. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2541.

จิตตนา หนูณะ. บทบาทและการเสื่อมสลายของรองเง็งต้นทอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชา นิเทศศาสตร์พัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

จุมพล รอดคำดี และคณะ. การวิจัยบทบาทสื่อพื้นเมืองต่อการศึกษาของชาวบ้าน. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

จุมพล รอดคำดี และคณะ. การสำรวจสื่อพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

ชวน เพชรแก้ว. วรรณกรรมหนังตะลุง. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมวิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี,
2529.

ทักษิณคดีศึกษา, สถาบัน. รายงานผลงานวิจัยภูมิหลังและทัศนะบางประการของ
นายหนังตะลุง. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2523.

นันทรี ชันผง. ลำซิ่ง: ล่ากลอนแนวใหม่ของอีสาน. ปริญญานิพนธ์หลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกไทยคดีศึกษา (เน้นมนุษยศาสตร์)
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2537.

นารินารถ กิตติเกษมศิลป์. การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ผ่านสื่อพื้นบ้าน
เพลงซอ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์พัฒนาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

ปาริชาติ ยุทธะพาทีกุล. การรับข่าวสารทางด้านสาธารณสุขจากสื่อพื้นบ้านประเภท
หนังตะลุงของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์พัฒนาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ. "หนังตะลุง: ศิลปะที่รับใช้สังคม" สยามรัฐ 12 มิถุนายน
2538.

ปรมะ สตะเวทิน. หลักนิติศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์,
2538.

- ปริตตา เฉลิมเผ่า กอนันต์กุล. ความเปลี่ยนแปลงและความต่อเนื่องในศิลปะ
การแสดงหนังตะลุง. สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2535.
- ไมตรี จันทรา. การสร้างรูปแบบการฝึกอบรมนายหนังตะลุงเพื่อถ่ายทอดความรู้ทาง
การเมืองแก่ประชาชน. ปรินญาณินพนธ์ดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.
- ยุพดี เตชะอังกูร. การทดลองขีดหนังตะลุงเป็นสื่อกลางเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านวินัย
แห่งตนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาณินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.
- เลิศชาย ศิริชัย. บทบาทของศิลปินพื้นบ้านในฐานะนักสื่อสารเพื่อการพัฒนาและ
ถ่ายทอดวัฒนธรรม. เอกสารประกอบการสัมมนาเชิงปฏิบัติการมิติใหม่ของ
สื่อพื้นบ้าน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2535.
- ศรีปาน รัตติกาลชุลากร. บทบาทสื่อพื้นบ้านในวัฒนธรรมมอญในอำเภอพระประแดง.
วิทยานิพนธ์ปรินญาณามหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- สะอาด ทิพย์มงคล. การสร้าง และทดลองใช้เทปโทรทัศน์หนังตะลุงสอนประชากร
ศึกษา เรื่อง “ผลสืบเนื่องจากภาวะเจริญพันธุ์” สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยครู.
ปรินญาณินพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2534.
- สมฤทธิ ลือชัย. ความตระหนักของช่างขอในบทบาทนักการสื่อสารเพื่อการพัฒนา.
วิทยานิพนธ์ปรินญาณวารสารศาสตร์มหาบัณฑิต (สื่อสารมวลชน)
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.

สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. สื่อเพื่อการพัฒนา. หน่วยที่ 9 - 15. นนทบุรี:
โรงพิมพ์สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2538.

สุทธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. หนังสือ. มงคลการพิมพ์, 2522.

สุรพล วิรุฬห์รักษ์. สื่อพื้นบ้านเพื่อการพัฒนา. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการ
เรื่องสื่อประเพณี: ยุทธวิธีในการพัฒนาชนบท. กรุงเทพมหานคร:
คณะกรรมการศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530.

อนามัยครอบครัว, กอง. โครงการศึกษาการใช้หนังสือในการเผยแพร่ความรู้
เกี่ยวกับการทำหมันชาย. กระทรวงสาธารณสุข, 2521.

ภาษาอังกฤษ

Bennett A. , Martin C. , Mercer C. & J. Wollacott (eds.), Culture, Ideology and
Social Process, London: The Open University, 1989.

Berlo, D.K., Lemert J.B. and Mertz R.J., "Dimension for Evaluating the
Acceptability of Message Sources" Research Monograph, Department
of Communication, Michigan State University, 1966.

Cutlip S.M. and Center A.H. Effective Public Relations. New Jersey:
Prentice-Hall Inc., 1964.

Feliciano, Gloria D. "Training in Development and Integrated Use of Folk Media and Mass Media in Field-Level Communication Strategies." Philippine Journal of Communication Studies. UP-IMC, 1978.

Lerner D., *The Passing of Traditional Society* New York: Harper and Row Publisher, 1948.

McQuire W. *The Nature of Attitude and Attitude Change*. Massachusetts: Addison-Wesley Publishing Company, 1969.

Pastron, Josefina S. "Integrated use of Folk Media in Family Planning Communication Programmes." Converted by International Planned Parenthood, Federation in Collaboration with UNESCO, London, November, 1972.

Roger, Everett M. With F. Floyd Shoemaker, *Communication of Innovations*. New York: The Free Press, 1971.

Schramm W. and Donald F. Roberts, eds. *The Process and Effects of Mass Communication*. Urbana, Illinois: University of Illinois Press, 1974.

Najib M. Assifi and James H. French. *Guidelines for Planning Support for Development Campaigns*. Bangkok: UNDP/DTCT, 1982.

ภาคผนวก ก
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือตະລຸງ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหนังตะลุง

หนังตะลุง

หนัง หรือละครเงา (Shadow Plays) เป็นวัฒนธรรมที่เก่าแก่ของมนุษยชาติ เมื่อครั้งพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชได้ชัยชนะแก่อียิปต์ก็ใช้หนังเป็นเครื่องเฉลิมฉลองความสำเร็จ และประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ในอินเดียสมัยพุทธกาล พวกพราหมณ์ใช้หนังที่อินเดียเรียกว่า “ฉายนานฎกะ” เล่นบูชาเทพเจ้าและสฤติวีรบุรุษ ตามเค้าเรื่องมหากาพย์รามายณะ ในจีนสมัยจักรพรรดิยวนตี้ (พ.ศ.495 - 511) พวกนักพรตลัทธิเต๋าได้เล่นหนังสฤติคุณธรรมความดีของสมณผู้หนึ่งแห่งจักรพรรดิพระองค์นี้ในวาระที่นางวายชนม์ สมัยหลัง ๆ มาหนังแพร่หลายมาก โดยเฉพาะในเอเชียอาคเนย์มีเกือบทุกประเทศ ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 แบบ แบบหนึ่งรูปหนังมีขนาดใหญ่ ส่วนแขนติดกับลำตัวเคลื่อนไหวไม่ได้ ได้แก่ หนังสเบก ของเขมรและหนังใหญ่ของไทย อีกแบบหนึ่งรูปหนังมีขนาดเล็กกว่าแบบแรกแขนมีรอยต่อกับลำตัวเคลื่อนไหวได้ ได้แก่ หนังยอยงของเขมร หนังที่เล่นในชวา บาหลิ มาเลเซีย สิงคโปร์ ลาว และหนังตะลุงที่เล่นอยู่ในภาคใต้ของประเทศไทย

ประวัติความเป็นมา

แม้ปัจจุบันหนังตะลุงจะได้เปลี่ยนแปลงจากอดีตไปมากเพียงใดก็ตาม แต่ในส่วนของพิธีการและขนบธรรมเนียมหลักยังคงรักษาของเดิมไว้ ทั้งถือปฏิบัติเป็นแบบแผนเหมือนกันทุกคณะ กล่าวคือหลังจากลงโรง (โหมโรง) แล้วหนังจะออกฤาษี ออกพระอิศวร ออกรูปภาค (หรือรูปปรายหน้าบท) บอกเรื่องแล้วจึงแสดงเรื่อง ถ้าเป็นพิธีโรงครูหรือแก้บน เรื่องที่เล่นต้องเป็นรามเกียรติ์ อนึ่งถ้าย้อนไปประมาณ 50 ปีก่อนก่อนออกฤาษี หนังจะออกรูปสิงห์หัวดำและเมื่อออกฤาษีแล้วจะออกรูปละหรือรูปจับคือรูปทศกัณฐ์กับพระรามต่อสู้กัน ขนบนิยมเช่นนี้ทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างหนังตะลุงกับวัฒนธรรมอินเดียอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งดูลึกเข้าไปถึงบทพากษ์ก็ยิ่งทำให้เห็นแง่มุมต่าง ๆ มากขึ้น ดังจะยกบทพากษ์ฤาษีและพระอิศวรมาพิจารณา ดังนี้

จากบทพากษ์ฤาษีและบทพากษ์พระอิศวรที่ยกมา ได้เอ่ยอ้างเอาฤาษีชื่อ “พระอุณรุทไชยเดระ” เป็นอาจารย์ของหนัง การออกฤาษีของหนังตะลุงนอกจากเพื่อ

ปิดเป้าเสียดจัญไรแล้ว ก็เพื่อระลึกถึง “บรมราชาจารย์” ผู้ซึ่งดูจากความแวดล้อมแล้วจะเห็นว่าเป็นฤาษีในลัทธิฮินดู นอกจากนี้บทพากษ์ทั้ง 2 ยังขึ้นต้นด้วย “โอม” อันเป็นคำศักดิ์สิทธิ์แทนพระนามของเทพเจ้าทั้ง 3 ในลัทธิดังกล่าว คือคำนี้มาจาก อ + อุ + ม อ คือพระวิษณุ อุ คือพระอิศวร และ ม คือพระพรหม ทั้งในรายละเอียดของบทพากษ์ก็ได้เอ่ยอ้างพระนามเทพเจ้าทั้ง 3 อย่างแจ่มชัด ดังนั้นเดิมทีหนังตะลุง จึงเป็นเรื่องของพราหมณ์อย่างไม่ต้องสงสัย และการที่หนังตะลุงออกพระอิศวร ซึ่งไม่ปรากฏขนบนิยมเช่นนี้ในหนังชาวและมาเลเซีย ก็น่าจะเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงกลุ่มลัทธิที่นำหนังตะลุงเข้ามาว่าน่าจะเป็นพวกที่นับถือฮินดูลัทธิไศวนิกาย คือบูชาพระอิศวรเป็นใหญ่ ซึ่งลัทธินี้ถ้าดูจากหลักฐานทางโบราณคดีที่พบในภาคใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณจังหวัดนครศรีธรรมราช พัทลุง และสุราษฎร์ธานี แล้วน่าจะตกอยู่ประมาณพุทธศตวรรษที่ 13 แต่ก็มิได้หมายความว่า หนังตะลุงจะเข้ามาพร้อมกับลัทธินี้ อาจจะเป็นช่วงหลังก็ได้ แต่คงไม่เลยพุทธศตวรรษที่ 17 เพราะตามตำนานบอกเล่าซึ่งนายหนังตะลุงรุ่นเก่าถ่ายทอดไว้เป็นบทไหว้ครูหนัง (ตอนออกรูปภาค) ต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าหนังมีมาแต่ครั้งศรีวิชัย (ศรีวิชัยอยู่ระหว่างพุทธศตวรรษที่ 13 - 17) แต่ขั้นแรกรูปแบบการเล่นจะเป็นอย่างไรไม่ทราบได้เท่าที่ทราบก็เมื่อต้นรัตนโกสินทร์ ดังความเล่าต่อ ๆ กันว่า เดิมหนังเล่นบนพื้นดินในที่ลานเตียนโล่งแจ้ง ไม่ยกโรงชิงจ่ออย่างทุกวันนี้ เล่นทั้งกลางวันและกลางคืน หนังที่เล่นกลางคืนจะใช้วิธีสูมไฟหรือใช้ไฟขนาดใหญ่เรียกว่า “ไต้หน้าช้าง” สำหรับให้แสงสว่าง รูปหนังแกะด้วยหนังวัว หนังควายขนาดรูปใหญ่ สูงแค่ออกไม้ใช้ไม้ตีคียบตัวหนังสำหรับจับเชิด แต่จะใช้เชือกร้อยตรงส่วนหัวของตัวหนังสำหรับจับถือ รูปตัวหนึ่งเวลาออกเชิดใช้คนถือออกเชิดเต็นคนหนึ่ง การเล่นหนังแบบนี้เรียกว่า “รำหนัง” แม้บางถิ่นปัจจุบันก็ยังเรียกเช่นนั้นทั้ง ๆ ที่หนังเลิกเต็นเชิดกันแล้ว การเล่นหนังลักษณะดังกล่าวออกจะยุ่งยากไม่น้อย เพราะต้องใช้คนมาก ตัวหนังก็มากและหนักจนถึงขนาดเวลาไปเล่นต้องใส่เกวียนชักลาก

ต่อมาหนังแขก (หนังชา) เข้ามาเล่นในภาคใต้และเลยขึ้นไปกรุงเทพฯ ดังปรากฏหลักฐานในขุนช้างขุนแผนตอนทำศพนางวันทองว่า

ไฟพะเนียงเสียงพลูช่องระทา	พวกหนังเรียกหามาตั้งจ่อ
เหล่าเจ้าพวกหนังแขกแทรกเข้ามา	พิศดูหูตามันป้อหลอ
รูปร่างโสมมผมหอกงอ	จุมุกโต้งโค้งคอกเหมือนเปรดยีน

หนังแขกนั้นเป็นหนังตัวเล็ก เล่นบนโรง ไม่ลำบากยุ่งยากอย่างที่เคยเล่นกันมา จึงมีผู้คิดเอาอย่างประยุกต์ประสมประสานเข้ากับหนังแบบเดิม โดยปลูกโรงยกพื้นสูง ใช้เสา

4 เสา หลังคาแบบเพิงหมาแหงน ใช้ผ้าขาวเป็นจอสำหรับเชิดรูป ผู้ดูก็ดูเพียงเงาของรูป ซึ่งเกิดจากไฟส่องด้านหลัง และฟังคำพากษ์ ไม่ต้องดูลีลาท่าทางของผู้เชิด คนเชิดก็ลดเหลือ 2 คนนั่งคนละซีกจอเรียกว่า “หัวหยวก - ปลายหยวก” ทำหน้าที่ขับร้องกลอนเชิดรูปพระนางและรูปตัวสำคัญคนหนึ่ง เชิดรูปกาก (ตัวปลิกย่อย) ตัวตลกพร้อมแสดงมุขตลกอีกคนหนึ่ง ถ้ามากกว่านี้ก็อาจมีคน “ซักรูป” อีกคนหนึ่งแยกออกไปจากนายหนังก็ได้ ตามตำนานหนังตะลุงระบุว่า ผู้เป็นต้นคิดหนังแบบนี้คือ นายหนุ่ยหรือหนุ่ย บุคคลผู้นี้บ้างว่าเป็นชาวบ้านควนมะพร้าว อำเภอเมืองพัทลุง บ้างว่าเป็นชาวบ้านดอนควน อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง หนังที่คิดขึ้นจึงได้ชื่อว่า “หนังควน” ตามถิ่นกำเนิด แต่บางท่านว่าที่เรียกหนังควนเพราะสถานที่เล่นต้องเลือกที่เนิน ซึ่งภาคใต้เรียกว่า “ควน” อย่างไรก็ตามชื่อที่ใช้เรียกหนังในภาคใต้มาก่อนจะมีคำว่า “หนังตะลุง” ใช้

หนังจากภาคใต้ได้เข้าไปเล่นในกรุงเทพฯ ครั้งแรกสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยพระยาพัทลุง (เผือก) นำไปเล่นแถวนางเลิ้ง หนังที่เข้าไปครั้งนั้นไปจากจังหวัดพัทลุง คนกรุงเทพฯจึงเรียก “หนังพัทลุง” แล้วเสียงเพี้ยนเป็น “หนังตะลุง” ในภายหลัง คณะหนังที่เข้าไปเล่นครั้งนั้นเข้าใจว่าจะเป็น “หนังทองเกี้ยว” เป็นหนังคณะที่ 3 สืบจากหนังหนุ่ย ดังบทไหว้ครูหนังสำนวนหนึ่งว่า

ท่านนายหนุ่ยที่หนึ่งถึงที่สอง	นายหนักทองसानุศิษย์คิดฝึกฝน
เที่ยวเล่นการงานสนุกทุกตำบล	จนฝูงชนเขากระเดื่องเลื่องลือดัง
แม้มีการสิ่งไรในจังหวัด	ไม่ขัดขวางแคล้วคล่องต้องรับหนัง
นายหยักทองเด่นดีมีชื่อดัง	จนกระทั่งถึงตายเสียหลายปี
นายทองเกี้ยวที่สามขึ้นตามต่อ	วิชาพอเชิดยักษ์ซักรากษิ
มุดโตสดศัพท์เสียงสำเนียงดี	รู้พาทโอดครวญรูปนวนนาง
เขาออกชื่อดังหนังทองเกี้ยว	เด่นดีเหลือจนรุ่งพุ่งสว่าง
มีวิชาพากย์ไม่จิตจาง	จนชาวบางกอกรับไปนับนาน

เมื่อหนังทองเกี้ยวซึ่งเป็นหนังคณะที่ 3 มีชื่อเสียงอยู่สมัยรัชกาลที่ 3 หนังหนุ่ยผู้เป็นคนคิดก็คงมีชีวิตไม่ไกลขึ้นไปเท่าใดนัก คงไม่เกินสมัยรัตนโกสินทร์ขึ้นไปอย่างแน่นอน ทั้งนี้นอกจากจะอนุมานจากหลักฐานที่กล่าวแล้ว ยังพบว่าวรรณกรรมก่อนหน้าสมัยรัชกาลที่ 3 ทั้งวรรณกรรมภาคกลางและวรรณกรรมภาคใต้มิได้ออกชื่อ “หนังตะลุง” หรือ “หนังควน” วัลเลย์ในขณะที่กล่าวถึงการละเล่นชนิดอื่นเอาไว้แม้จะเป็นการละเล่นปลิกย่อยก็ตาม อนึ่งจากหลักฐานรูปหนังตะลุงเก่าแก่ที่หลงเหลืออยู่ ซึ่งเก็บรักษาไว้ที่ศูนย์วัฒนธรรมภาคใต้ วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช ผู้มอบ (นายกำธร จ่างทอง โรงเรียนบ้านห้วยพระ

อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช) ระบุว่า เป็นรูปหนังรุ่นที่ 2 ก็มีอายุราว 200 ปีเป็นแน่ ครั้นพิจารณาลักษณะรูปหนัง พบว่ายังมีขนาดโตอยู่มาก ลักษณะหน้าตาคล้ายไปทางหนังใหญ่ รูปตัวสำคัญ เช่น พระ นาง ยักษ์ ยังเกาะให้เหยียบขนาดอย่างหนังใหญ่ทุกตัว แสดงว่าในช่วงดังกล่าวรูปหนังตะลุงยังพัฒนาไม่ไกลไปจากหนังใหญ่มากนัก ยิ่งเมื่อนำบทพากษ์พระอิศวรของหนังตะลุงบางสำนวนไปเปรียบเทียบกับบทไหว้ครูโบราณของหนังใหญ่แล้วจะพบว่า มีบางตอนซ้ำกัน และบางตอนยังทิ้งเค้ารอยว่าเป็นบทไหว้ครูหนังใหญ่มาก่อนอย่างเห็นได้ชัด เช่น ยังกล่าวถึงดนตรีปี่พาทย์ของหนังใหญ่และการเดินเซ็ด หิ้ง ๆ ที่หนังตะลุงไม่ปรากฏธรรมเนียมการเล่นเช่นนั้นแล้ว ดังตัวอย่าง

โอมพร้อมมหาพร้อมด้วยดนตรีปี่เป่าทั้งหลาย
ชูขึ้นแสนสบายยกย้ายอรชรอ่อนองค์
พร้อมทั้งดนตรีปี่พาทย์ห้วง
ข้าจะเล่นให้สุขสำราญ

จากข้อวินิจฉัยที่กล่าวมา น่าจะเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งที่ช่วยให้การพิจารณาเรื่องนี้กว้างขวางออกไป แต่จะเอาเป็นยุติคงจะยังไม่สมควร

โอกาสและกำหนดเวลาที่เล่น

เดิมหนังตะลุงนิยมเล่นในงานสมโภชหรืองานเฉลิมฉลองต่าง ๆ ส่วนงานมงคล เช่นงานแต่งงานจะไม่นิยม แต่ปัจจุบันความเชื่อดังกล่าวได้คลี่คลายไปมาก มีงานการใด ๆ ก็มักรับหนังตะลุงมาเล่นเป็นการครึกครื้น ยิ่งจะให้สนุกเป็นพิเศษก็ต้องจัดประชันขันแข่งกันเป็นมหกรรมใหญ่โต ส่วนใหญ่มักเป็นการหารายได้เพื่อใช้ในกิจการสาธารณะ ส่วนงานศพ ถ้าเป็นศพสดไม่นิยมเพราะทุกคนกำลังเศร้าโศก แต่ถ้าเป็นศพแห้งหรือทำบุญกระดูกก็ไม่ถือเป็นเรื่องเสียหาย

การเล่นหนังตะลุงอาจเล่นเพียงครั้งคืนหรือตลอดคืนก็ได้ ส่วนใหญ่มักเล่นกันจนยี่สิบสว่าง โดยเริ่มเล่นตั้งแต่เวลาประมาณ 3 ทุ่ม และหยุดพักเที่ยวคืนราว 1 ชั่วโมง

องค์ประกอบในการเล่น

หนังตะลุงจะเล่นได้ต้องมีองค์ประกอบดังนี้

1. คณะหนึ่ง ประกอบด้วยบุคคล 8 - 9 คน ก่อนสมัยรัชกาลที่ 6 ใช้คนพากษ์ ซึ่งเรียกว่า “นายหนัง” 2 คน ทำหน้าที่ในการร้องกลอน บรรยาย เจรจา และเชิดรูป เบ็ดเสร็จไปในตัว แต่บางคณะคนเชิดรูปจัดไว้ต่างหากคนหนึ่ง เรียกว่า “คนชักรูป” นอกนั้นก็อาจจะมี “หมอบโรง” 1 คน ทำหน้าที่เป็นหมอไสยศาสตร์ประจำคณะ ที่เหลือ 5 คนเป็นลูกคู่ ถ้าพิเศษออกไปก็อาจมีคนแบกแผงรูปอีกต่างหาก 1 คน แต่ปัจจุบันนายหนังจะมีเพียงคนเดียวเท่านั้น ทำหน้าที่ทั้งเชิดรูปและพากษ์เองเบ็ดเสร็จ หมอบโรงก็ตัดไปเพราะความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์คลี่คลายไปมาก ส่วนคนแบกแผงก็ไม่ต้องมีเป็นการเฉพาะ เนื่องจากมีพาหนะสะดวกในการเดินทางและไม่ต้องแบกหาม อย่างไรก็ตามจำนวนคนในคณะหนึ่งในปัจจุบันก็ยังเท่าเดิม เพราะเพิ่มเครื่องดนตรีมากขึ้น และมีภาระเรื่องข้าวของอื่น ๆ ที่จะต้องใช้มากขึ้น มากกว่าหนึ่งสมัยก่อน

2. เครื่องดนตรี เดิมหนังตะลุงใช้เครื่องดนตรีน้อยชิ้น ที่สำคัญมี ทับ 1 คู่เป็นตัวคุมจังหวะและทำนอง โหม่ง 1 คู่สำหรับประกอบเสียงร้องกลอน กลองตุ๊ก 1 ลูกสำหรับขัดจังหวะทับฉิ่ง 1 คู่สำหรับขัดจังหวะโหม่ง และปี่ 1 เล่าสำหรับเดินทำนอง แต่ระยะหลังมีดนตรีอื่น ๆ เข้าไปประสมหรืออาจใช้แทนดนตรีดั้งเดิม เช่น ใช้กลองชุดและกลองทอมบ้า แทนกลองตุ๊ก ใช้ไวโอลิน ออร์แกน กีตาร์ ซอ หรือจะเข้เข้าผสมกับปี่ บางคณะก็เลิกใช้ปี่

3. โรงหนังและอุปกรณ์ภายในโรงหนัง โรงหนังตะลุงปลูกเป็นเรือนชั่วคราว ยกเสา 2 เสา ยกพื้นสูงเลยศีรษะเล็กน้อย หลังคาเป็นแบบเพิงหมาแหงน ขนาดโรงประมาณ 2.30 x 3 เมตร ด้านหน้าซึ่งจอผ้าขาว ด้านข้างกั้นอย่างหยาบ ๆ ด้วยทางมะพร้าวหรือจาก ภายในโรงมีหยวกวางชิดจอสำหรับปักรูป 1 ต้น มีเครื่องให้แสงสว่าง สมัยก่อนใช้ได้แล้วพัฒนามาเป็นตะเกียงไขว้ ตะเกียงเจ้าพายุ และไฟฟ้าตามลำดับ โดยแขวนไว้ตรงช่วงกลางจอ ห่างจากจอราว 1 คอก สูงจากพื้นโรงพอ ๆ กัน

4. รูปหนัง รูปหนังที่ใช้เล่นสมมุติเป็นตัวละครมีโดยเฉลี่ยคณะละประมาณ 150 - 200 ตัว รูปที่หนังต้องมีได้แก่ ฤาษี พระอิศวร ปราชญ์บาทพ เจ้าเมือง พระนาง ยักษ์ ตัวตลก นอกนั้นเป็นรูปเบ็ดเตล็ด รูปต่าง ๆ ของหนังทั้งหลายมีลักษณะหน้าตาทำนองเดียวกัน รูปหนังจะเก็บไว้ในแผงอย่างมีระเบียบ คือจัดรูปประกอบที่ไม่สำคัญซึ่งเรียกว่า “รูปกาก” ไว้ล่าง ส่วนรูปสำคัญและรูปศักดิ์สิทธิ์ไว้บน และจะจัดไว้เป็นพวก ๆ ไม่ปนกัน เช่น พระพวกหนึ่ง นางพวกหนึ่ง และยักษ์อีกพวกหนึ่ง ทั้งนี้ฤาษีและรูปศักดิ์สิทธิ์ต้องไว้บนสุดของแผง

ขนบนิยมในการเล่น

หนังตะลุงทุกคณะยึดขนบนิยมในการเล่นแบบเดียวกันโดยลำดับการเล่นดังนี้

1. ตั้งเครื่องเบิกโรง เป็นการทำพิธีเอาฤกษ์ ขอให้ตั้งโรงและปิดเป่าเสนียดจัญไร เริ่มโดยเมื่อคณะหนังขึ้นโรงแล้ว นายหนังจะตีกลองนำเอาฤกษ์ ลูกคู่บรรเลงเพลงเชิด ชั้นนี้เรียกว่า “ตั้งเครื่อง” จากนั้นนายแฉงจะแกแฉงรูปออกจัดปักวางรูปให้เป็นระเบียบ ฝ่ายนายหนังจะทำพิธีเบิกโรง โดยเอาเครื่องเบิกโรงที่เจ้าภาพจัดให้ คือถ้าเป็นงานทั่ว ๆ ไปใช้หมากพลู 9 คำ เทียน 1 เล่ม ถ้าเป็นงานอับมงคล เพิ่มเสื่อ 1 ผืน หมอน 1 ใบ หม้อน้ำมนตร์ 1 ใบ ถ้าเป็นงานแก้บนใช้เทียน 9 เล่มและเพิ่มดอกไม้ ข้าวสาร และ ด้ายดิบ และทุกงานต้องมีเงินค่าเบิกโรงจำนวนหนึ่ง แล้วแต่หนังจะกำหนด เช่น 3 บาท บ้าง 12 บาทบ้าง มาวางไว้หน้าหยวก ร้องซุมนุมครุ เสร็จแล้วเอารูปฤกษ์ รูปปราชญ์หน้าบท รูปเจ้าเมือง ปักหยวก ร้องเชิญครุหมอให้มาคุ้มครอง ขอให้ตั้งโรงจากพระภูมิและนาง ธรณี แล้วเสกหมาก 3 คำ ชัดทับ 1 คำ เหน็บไว้ที่ตะเกียงหรือดวงไฟ 1 คำ และเหน็บไว้ บนหลังคาโรงเหนือศีรษะ 1 คำ เป็นการกันเสนียดจัญไร จบแล้วลูกคู่บรรเลงเพลงโหมโรง

2. โหมโรง การโหมโรงเป็นการบรรเลงดนตรีล้วน ๆ เพื่อเรียกคนดู และให้ นายหนังได้เตรียมพร้อม การบรรเลงเพลงโหมโรงเดิมที่เล่ากันว่าใช้ “เพลงทับ” คือใช้ทับ เป็นตัวยืนและเดินจังหวะทำนองต่าง ๆ กันไป ดนตรีชั้นอื่น ๆ บรรเลงตามทับทั้งสิ้น เพลงที่บรรเลงมี 12 เพลงคือ เพลงเดิน เพลงถอยหลังเข้าคลอง เพลงปักข์ เพลงสามหมู่ เพลงนาดกรายเข้าวัง เพลงนางเดินป่า เพลงสรagna เพลงเจ้าเมืองออกสั่งราชการ เพลง ซุมนุม เพลงขกพล เพลงยักษ์จับสัตว์ และเพลงกลีบวัง ครั้นภายหลังหนังหันมานิยมโหม โรงด้วยเพลงปี่ คือใช้ปี่เดินทำนองเป็นหลัก เพลงที่ใช้เป็นเพลงไทยเดิม ถ้าบรรเลงอย่าง สมบูรณ์ต้องให้ได้ 12 เพลง ได้แก่ เพลงพัดชา เพลงลาวสมเด็จ เพลงเขมรปี่แก้ว เพลง เขมรปากท่อ เพลงจีนแสด เพลงลาวดวงเดือน เพลงชายคั่ง เพลงสุดสงวน เพลงนาง คราวญ เพลงสะบัดสะบั้ง เพลงเขมรพวงและเพลงชะนีร้องไห้ หนังบางคนก็เล่นต่างไป จากนี้บ้าง แต่ต้องครบ 12 เพลง สำหรับปัจจุบันการโหมโรงนิยมเริ่มด้วยเพลงปี่ โดย บรรเลงเพลงพัดชา ซึ่งถือว่าเป็นเพลงครุ ครั้นจบแล้วก็มักเล่นเพลงลูกทุ่งกันเป็นพื้น

3. ออกสิงห์หัวคำ เป็นธรรมเนียมการเล่นหนังตะลุงสมัยก่อน ปัจจุบันเลิกเล่นแล้ว เข้าใจว่าจะได้รับอิทธิพลจากหนังใหญ่ เพราะรูปที่ใช้เชิดส่วนใหญ่เป็นรูปจับ มีฤกษ์อยู่ กลาง สิงขากับสิงดำอยู่คนละข้าง แต่รูปที่แยกเป็นรูปเดี่ยว ๆ 3 รูป แบบเดียวกับของหนัง ตะลุงก็มี

4. ออกฤาษี เป็นการเล่นเพื่อคารวะครู (ดังกล่าวตอนต้นว่าหนังสือเริ่มขึ้นโดยพวกรฤาษีในลัทธิฮินดู) และปิดเป้าเสนียดจัญไรโดยขออำนาจจากพระพรหม พระอิศวร พระนารายณ์และเทวดาอื่น ๆ และบางหนังสือยังขออำนาจจากพระรัตนตรัยด้วย

5. ออกรูปละหรือรูปจับ คำว่า “ละ” คือสู้รบ ออกรูปละเป็นการออกรูปพระรากับทศกัณฐ์ให้ต่อสู้กัน วิธีเล่นใช้ทำนองพากษ์คล้ายหนังใหญ่ การเล่นชุดนี้หนังสือละลูกเล็กเล่นไปนานแล้ว

6. ออกรูปปราชญ์หน้าบท รูปปราชญ์หน้าบท เป็นรูปผู้ชาย ถือดอกบัวบ้าง ธงชาติบ้าง ถือเป็นตัวแทนของนายหนัง ใช้เล่นเพื่อไหว้ครู ไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และผู้ทำหน้าที่นักร้อง นักร้องทั้งหมด ตลอดทั้งใช้ร้องกลอนปรารภฝากเนื้อฝากตัวกับผู้ชม

7. ออกรูปบอกเรื่อง รูปบอกเรื่องเป็นรูปตลก หนังสือส่วนใหญ่ใช้รูปชวัญเมือง เล่นเพื่อเป็นตัวแทนของนายหนัง ไม่มีการร้อง มีแต่พูด เป้าหมายของการออกรูปนี้เพื่อบอกกล่าวกับผู้ชมถึงเรื่องนิยายที่หนังสือจะหยิบยกขึ้นแสดง

8. เกี่ยวจ้อ เป็นการร้องกลอนสั้น ๆ ก่อนตั้งนามเมือง เพื่อให้เป็นคติสอนใจแก่ผู้ชม หรือเป็นกลอนพรรณนาธรรมชาติและความในใจ กลอนที่ร้องนี้ หนังสือจะแต่งไว้ก่อน และถือว่ามีคุณค่า

9. ตั้งนามเมือง หรือตั้งเมือง เป็นการออกรูปกษัตริย์โดยสมมุติขึ้นเป็นเมือง ๆ หนึ่ง จากนั้นจึงดำเนินเหตุการณ์ไปตามเรื่องที่กำหนดไว้

เรื่องที่หนังสือใช้เล่น ตามตำนานหนังสือละลูกว่า แรกเริ่มหนังสือเล่นเรื่องรามเกียรติ์ ต่อมาเล่นเรื่องจักร ๆ วงศ์ ๆ เป็นนิทานประโลมโลกซึ่งเอามาจากวรรณคดีบ้าง ดัดแปลงมาจากชาดกบ้าง และผูกเรื่องขึ้นเองบ้าง เรื่องที่หนังสือนิยมเล่นเมื่อประมาณ 80 ปีที่แล้ว ได้แก่ สุวรรณราช แก้วหน้าม้า ลักษณะวงศ์ โคนบุตร หอยสังข์ หลวิชัยคำวิ นางสิบสอง พระสุธน และเต่าทอง เป็นต้น ครั้นหนังสืออนานิยายเริ่มแพร่หลาย หนังสือบางเล่มก็เอานวนิยายมาดัดแปลงเล่นก็มี เช่น เรื่องพานทองรองเลือด และเรื่องห้วงรักเหวลึก ของหลวงวิจิตรวาทการ เรื่องเสือใบเสือดำ ของ ป.อินทรปาลิต และบางเรื่องของพนมเทียน เป็นต้น ปัจจุบันนี้หนังสือบางส่วนยังเล่นแบบจักร ๆ วงศ์ ๆ บางส่วนประสมประสานระหว่างแบบเก่ากับใหม่เข้าด้วยกัน และบางส่วนจะเดินเรื่องแบบนวนิยายทุกประการ ไม่มีตัว

ละครประเภทเทวดา ยักษ์ ผี ไม่มีการตายและชุบชีวิตได้ และไม่มีเหาะเหิน ดำดิน คงเป็นแบบสันนิษมอย่างบริสุทธิ์ แม้แต่ฉากก็เป็นสถานที่จริง ๆ

การเล่นหนังตะลุงที่ให้ความสนุกสนานที่สุด คือตอนประชันที่เรียกเป็นภาษาพื้นบ้านว่า “แข่งหนัง” เพราะหนังคู่ประชันจะเล่นเอาชนะกันอย่างสุดความสามารถ สมัยก่อนการแข่งขันหนังตะลุงมักจะชิงขันน้ำพานรอง ชิงหม่อง ชิงจ้อ แต่ระยะหลังมีรางวัลแปลก ๆ เช่น พระพิฆเนศวรทองคำ ฤาษีทองคำ เทวาททองคำ เป็นต้น การเล่นหนังแข่งขันมีขนบนิยมเช่นเดียวกับที่กล่าวแล้ว แต่มีกติกาที่คู่แข่งขันจะต้องปฏิบัติ คือเมื่อตีโพนลาแรกประมาณ 2 ทุ่มครึ่ง หรือ 3 ทุ่ม หนังจะเริ่มลงโรง ลาที่ 2 ออกฤาษี ลาที่ 3 หยุดพักเที่ยงคืน ลาที่ 4 เล่นต่อ และลาสุดท้ายจะตีราว 05.00 นาฬิกา เป็นการบอกสัญญาณจะเริ่มการตัดสินของกรรมการ ซึ่งการตัดสินจะใช้จำนวนคนดูเป็นเกณฑ์ โรงไหนคนมากกว่าก็ชนะ ในตอนนี้เองที่หนังแต่ละคณะต้องเล่นอย่างสุดฝีมือ พยายามเรียกคนดูจากอีกโรงหนึ่งให้ได้ ซึ่งเรียกกันว่า “ชะโรง” วิธีการเรียกคนดูในตอนนี้มีเทคนิคต่าง ๆ กัน เช่น ตลกจนสุดขีดบ้าง สร้างความตื่นเต้นโดยให้ตัวละครสู้รบกันบ้าง แสดงอารมณ์โศกอย่างที่สุดบ้าง และบ่อยครั้งที่หนังใช้ไสยศาสตร์เข้าช่วย โดยทำให้หนังฝ่ายตรงข้ามเสียที อย่างไรก็ตาม ในการแข่งขันกันหนังจะถือเคล็ดหรือใช้ไสยศาสตร์ตั้งแต่เริ่มต้นเลยทีเดียว เช่นจะเลือกที่ตั้งโรงอันเป็นชัยภูมิที่เหนือกว่าหนังอีกฝ่ายหนึ่ง ป้องกันตัวมิให้ถูกคุณไสยได้ และถ้าทำคุณไสยฝ่ายตรงข้ามได้ก็ทำ การแข่งขันหนังตะลุงจึงเป็นเรื่องที่สนุกและตื่นเต้นทั้งหนังและคนดู

ที่กล่าวแต่ต้นนี้ เป็นขนบนิยมในการเล่นหนังเพื่อความบันเทิงทั่ว ๆ ไป แต่หากเล่นประกอบพิธีกรรมจะมีขนบนิยมเพิ่มขึ้น การเล่นเพื่อประกอบพิธีกรรมมี 2 อย่าง คือ เล่นแก้เหุมรยและเล่นพิธีครอบมือ การเล่นแก้เหุมรยเป็นการเล่นเพื่อบวงสรวงครูหมอหนังหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามพันธะที่บนบานไว้ หนังตะลุงที่จะเล่นแก้เหุมรยได้ต้องรอบรู้ในพิธีกรรมอย่างดี และผ่านพิธีครอบมือถูกต้องแล้ว การเล่นแก้เหุมรยจะต้องดูฤกษ์ยามให้เหมาะ เจ้าภาพต้องเตรียมเครื่องบวงสรวงไว้ให้ครบถ้วนตามที่บนบานไว้ ขนบนิยมในการเล่นทั่ว ๆ ไปแบบเดียวกับเล่นเพื่อความบันเทิงแต่เสริมการแก้บนเข้าไปในช่วงออกรูปปรายหน้าบท โดยกล่าวขบร้องเชิญครูหมอหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์มารับเครื่องบวงสรวง ยกเรื่องราวเกียรติตอนใดตอนหนึ่งที่พอจะแก้เคล็ดว่าตัดเหุมรยได้ขึ้นแสดง เช่น ตอนเจ้าบุตรเจ้าลอบ เป็นต้น จบแล้วชุมนุมรูปต่าง ๆ มี ฤาษี เจ้าเมือง พระ นาง ยักษ์ ตัวตลก ฯลฯ โดยปักรวมกันหน้าจอ เป็นทำนองว่าได้ร่วมรู้เห็นเป็นพยานว่าเจ้าภาพได้แก้เหุมรยแล้ว แล้วนายหนังใช้มีดตัดห่อเหุมรยขว้างออกนอกโรงเรียกว่า “ตัดเหุมรย” เป็นเสร็จพิธี ส่วนการครอบมือเป็นพิธีที่จัดขึ้นเพื่อขอมรับนับถือครูหนังแต่ครั้งบูรพกาล ซึ่ง

เรียกว่า “ครูตัน” มีพระอุณรุทธไชยเถร พระพิราบน้ำทอง ตาหน่วย ตาหนักทอง ตาเพชร เป็นต้น โดยเชื่อว่าผู้ผ่านพิธีดังกล่าวคือหนังสือที่ได้อบถนแก่ครูอย่างถูกต้อง เป็นผู้สืบเชื้อสายหนังสือตระกูลโดยสมบูรณ์ ทั้งยังเชื่อว่าครูจะให้การคุ้มครองและยังความเจริญรุ่งเรืองในอาชีพการงานครอบมือ จะเริ่มด้วยการเบิกโรง เช่น บวงสรวงครู ไหว้สัจดี เพื่อขอความสวัสดิมงคล เชื้อ (เชิญ) ครูให้มาเข้าทรง เบิกบายศรี แล้วให้ผู้เข้าพิธีปิดตา เสี่ยงจับรูปเพื่อทำขนาดของหนังสือ การเสี่ยงทายจะนำเอารูปฤกษ์ แล้วให้ผู้เข้าพิธีเสี่ยงจับเอาตัวเดียว จับได้แล้วนายหนังสือประกอบพิธีจะยื่นรูปนั้นให้ผู้เข้าพิธีเซ็ดออกจ่อ พิธีนี้จึงได้ชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า “พิธียื่นรูป”

กลอนและลีลากลอน

การเล่นหนังสือตระกูลสายละคร คือมีบทร้อง บทเจรจา และออกท่าทางประกอบผิดกันแต่การออกท่าทางใช้ตัวหนังสือแทนคนจริง ๆ บทกลอนที่หนังสือตระกูลใช้ร้องส่วนใหญ่ นิยมกลอนสวดเรียกว่า “มุตโต” โดยใช้กลอนแปดหรือกลอนตลาดเป็นพื้น เว้นแต่ตอนที่ต้องการเน้นท่วงทำนองลีลาให้สอดคล้องกับลักษณะตัวละครและเหตุการณ์ของเรื่องจึงใช้รูปแบบอื่น ๆ แทรกเข้ามาเป็นช่วง ๆ เช่น ใช้กลอนสี่หรือกลอนสามห้าในตอนชมโฉม ตอนบรรยายหรือพรรณนาที่ให้อารมณ์พรรณษา คึกคะนอง และตอนที่ให้ตัวละครอาวูโส เช่น บิดา มารดา ฤกษ์ กล่าวสอนศิษย์หรือบุตรธิดา ใช้กลอนลอดโหม่งในการพรรณนาคำครวญแสดงความทุกข์โศก การเดินทางตามด้วยอาลัยรัก ใช้กลอนหกหรือกลบท คำตายในบทโกรธและบทยักซ์เพื่อให้เกิดความขึงขังเอาจริงเอาจัง ใช้กลอนกลบทสะบัดสะบั้งตอนออกรูปพระอินทร์ ใช้กาพย์ฉับ 16 ตอนออกพระอิศวร ใช้ร้อยโบราณ ตอนออกฤกษ์ ฯลฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำประพันธ์ประเภทกลอนนั้น นับว่าหนังสือตระกูลได้ศึกษากันพิเศษ หนังสือที่หนังสือตระกูลจะเขียนเพื่อเอาเป็นแบบอย่างด้านกาพย์กลอนคือ กลบท สิริวิบุลยคติ หรือที่ภาคใต้เรียกว่า “ขคกิต”

ในด้านการขับร้องกลอนจะมีทำนองร้องต่าง ๆ หลายทำนองสำหรับกลอนแปดจะใช้ทำนองสงขลาซึ่งมีลีลาเนิบช้าทำนองหนึ่ง หนังสือตระกูลทางสงขลานิยมเล่นทำนองนี้ และจะใช้ทำนองสงขลาหลาย ซึ่งมีลีลาเร่งเร็วอีกทำนองหนึ่ง ซึ่งนิยมกันในหมู่หนังสือตระกูลทางนครศรีธรรมราช ส่วนกลอนชนิดอื่น ๆ ก็เรียกทำนองตามกลอนหรือคำประพันธ์ชนิดนั้น เช่น ถ้าใช้กลอนลอดโหม่งก็เรียก “ทำนองลอดโหม่ง” เว้นแต่กลอนสี่ และกลอนสามห้า ที่นิยมกันมากในหมู่จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งจะเรียกชื่อเฉพาะว่า “ทำนองคอน” หรือ “คำคอน”

แม้หนังตะลุงจะเล่นกลอนมุดโตเป็นพื้น แต่กลอนที่แต่งไว้ก่อนก็มีไม่น้อย โดยเฉพาะกลอนที่ใช้ไว้ในบทหลัก ๆ เช่น กลอนออกรูปปราชญ์หน้าบท บทเกี่ยวจ้อ บทตั้งนามเมือง บทชมธรรมชาติ บทสอนใจ บทสมห้อง (บทสังวาส) กลอนยักษ์ กลอนเทวดา และบทโกรธ เป็นต้น

ด้วยเหตุที่หนังตะลุงมีกลอนหลายรูปแบบ และมีทำนองลีลาการร้องกลอนแตกต่างกัน ทำให้กลอนหนังตะลุงมีเสน่ห์ ยิ่งดนตรีที่บรรเลงประกอบการขับกลอนแต่ละอย่างต่างแปลกกันไปทั้งลีลาและท่วงทำนองแล้ว ยิ่งเพิ่มความไพเราะและมนต์ขลังยิ่งขึ้น อนึ่ง การร้องกลอนของหนังตะลุงนั้น นายหนังจะขึ้นเสียงให้ได้ระดับเสียงโหม่ง และทอดโยเสียงให้กลมกลืนกับเสียงโหม่ง เรียกว่า “เสียงเข้าโหม่ง” ทำให้เสียงไพเราะชวนฟังยิ่งนัก

ความเชื่อที่เกี่ยวข้อง

หนังตะลุงส่วนใหญ่เชื่อเรื่องไสยศาสตร์ สิ่งที่เด่นมากคือเรื่องเมตตามหานิยมอันเป็นวิธีทำให้คนรักและห่วงหวง เรื่องการป้องกัน ทำและแก้คุณไสยต่าง ๆ การหาฤกษ์ยาม การถือเคล็ดเพื่อความเป็นสิริมงคล ตลอดจนเชื่อเรื่องคาถาอาคมต่าง ๆ จากความเชื่อเรื่องนี้ นอกจากนายหนังจะศึกษาไสยศาสตร์โดยลำพังตนเองแล้ว สมัยก่อนหนังมักจะมีหมอไสยศาสตร์ไว้ประจำคณะเรียกว่า “หมอกบโรง”

การแสดงออกซึ่งเกี่ยวกับไสยศาสตร์ของหนังตะลุงปรากฏให้เห็นทุกขั้นตอนของชีวิตของหนังเอง และธรรมเนียมการแสดงเริ่มตั้งแต่ออกจากบ้านเพื่อไปแสดงหนัง หนังจะต้องทำพิธียกเครื่อง เพื่อความเป็นสิริมงคล เพื่อโอมอ่านคาถาให้มีลาภผลและปิดเป่าเสนียดทั้งหลาย กำราบปีศาจและศัตรู ขณะเดินทางจะงดการตีเครื่อง (ดนตรี) โดยเด็ดขาด เว้นแต่เวลาผ่านศาสนสถานศักดิ์สิทธิ์จึงตีเพื่อบวงสรวงและขอความมีชัย เมื่อถึงบ้านเจ้าภาพ นายหนังจะกล่าวคาถาทักทายผีสงเทวดา เมื่อถึงโรงหนังจะเดินเวียนโรงทำพิธีปิดเสนียด กันตัว เอาเครื่องขึ้นทางด้านหน้าของโรง ขึ้นโรงแล้วจะทำพิธีตั้งเครื่องเบิกโรงขอขมาและขอที่ทางจากพระภูมิ แม่ธรณี ลงยันต์ที่นั่งปิดเสนียด ถ้าโรงหนังเคยมีหนังคณะอื่นแสดงมาก่อนแล้วจะล้างอาถรรพ์โดยทำความสะอาดสับัดเสื่อปูโรง เปลี่ยนหยวกปึกรูป เพื่อกันตัว หนังจะเสกหมากใส่หยวก เหน็บตะเกียง เหน็บบนหลังคาโรงเหนือศีรษะและอาจยิงสายสิญจน์รอบตัวโรง มีการโอมอ่านคาถาบังจักขุกันฝ่ายตรงข้ามทำร้ายตอนจะเล่นหนัง จะว่าคาถาเรียกพระธรรมใส่ร่างทำให้มีเสน่ห์ ว่าคาถาเรียกคนดู คาถาผูกคน เสกน้ำลายอากาศขุบรูปให้มีวิญญาณ เบิกปากเบิกตารูป ว่าคาถาเรียกเสียง คาถาห้าม (คนดู) โลงน ถ้าเป็นการเล่นประชันครั้งสำคัญ จะต้องกันตัวเป็นพิเศษ และอาจทำ

คุณไสยแก่ฝ่ายตรงข้าม เช่น ทำให้ฟันเพื่อน เสียงแหบแห้ง ตลกไม่ออก ตะเกียงหรือดวงไฟมอดดับหรือขาดอยู่เรื่อย ๆ ใช้ผีทำให้มีอาการเป็นไปต่าง ๆ เช่น อาเจียน ชัก ถ้ารุนแรงก็อาจถึงขั้นอามาตเอาชีวิต มีการเสกหนังสือควาย เสกตะปู เสกเส้นผมคนเสียชีวิตหรือผมของคนตายไปเข้าห้อง หนังสือที่เชื่อเรื่องคุณไสยมาก ๆ นิยมทำรูปศักดิ์สิทธิ์ไว้บูชากันเพทภัย เวลาไปแสดงที่ไหนก็จะแขวนไว้หัวเสาโรงหรือปักไว้ตรงหัวหอก

หนังสือได้รับใช้ชีวิตคนภาคใต้มาช้านาน นอกจากเป็นเครื่องให้ความรักษาแล้วยังเป็นสื่อมวลชนชาวบ้านชั้นเยี่ยมสำหรับสังคมในอดีต เพราะหนังสือเดินทางเร่ไปยังที่ต่าง ๆ ที่เรียกว่า “เดินโรง” พบเห็นอะไรก็มักจะนำมาบรรจุสอดแทรกไว้ในเรื่องที่แสดงเป็นการให้ข่าวสารความรู้ ความเคลื่อนไหวของสังคม และเป็นสติปัญญาให้แก่ชาวบ้านได้อย่างดียิ่ง คนสมัยก่อนจึงยกย่องนายหนังสือว่าเป็นคนฉลาด เป็นผู้นำส่วนหนึ่งของสังคมปัจจุบัน แม้นั้นทนาการใหม่ ๆ จะเกิดขึ้นมากมาย เช่น ดนตรี ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ แต่หนังสือก็ยังได้รับความนิยมจากชาวบ้านในระดับสูง และเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของปักษ์ใต้ไปอีกนาน (สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้, 2529: 3926 - 3940)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม
โครงการวิจัย เรื่อง “การวิเคราะห์การใช้สื่อหนังสือเพื่อการพัฒนาของหน่วยงาน
ภาครัฐในภาคใต้”

ชื่อหน่วยงาน..... จังหวัด.....

กรม/กอง..... กระทรวง.....

1. ในปีงบประมาณ 2538 - 2540 หน่วยงานของท่าน ได้มีการนำหนังสือมาใช้เป็นสื่อ
 ในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์โครงการต่าง ๆ หรือไม่

..... ก) ไม่มี

..... ข) มี รายละเอียดต่อไปนี้

ชื่อโครงการ	หน่วยงานที่ ร่วมดำเนินการ	ศิลปินหนังสือ ที่ร่วมโครงการ	กลุ่ม เป้าหมาย	ช่องทาง การเผยแพร่	ระยะเวลาที่ เผยแพร่
1.					
2.					
3.					
4.					
5.					

2. ในปีงบประมาณ 2538 - 2540 ท่านทราบหรือไม่ว่า มีหน่วยงานใดบ้างภายในจังหวัด
 ที่ได้มีการนำหนังสือมาใช้เป็นสื่อในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์โครงการต่าง ๆ

..... ก) ไม่มี

..... ข) มี รายละเอียดต่อไปนี้

1.ชื่อหน่วยงาน.....

2.ชื่อหน่วยงาน.....

3.ชื่อหน่วยงาน.....

4.ชื่อหน่วยงาน.....

5.ชื่อหน่วยงาน.....

6.ชื่อหน่วยงาน.....

3. ในปีงบประมาณ 2535 - 2537 หน่วยงานของท่าน ได้มีการนำหนังสือมาใช้เป็นสื่อในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์โครงการต่าง ๆ หรือไม่

..... ก) ไม่มี

..... ข) มี รายละเอียดต่อไปนี้

1. ปีงบประมาณ 2535 ชื่อโครงการ.....

2. ปีงบประมาณ 2536 ชื่อโครงการ.....

3. ปีงบประมาณ 2537 ชื่อโครงการ.....

4. นับตั้งแต่หน่วยงานของท่านเริ่มเปิดดำเนินการ จนถึงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 (กันยายน 2534) ได้มีการนำหนังสือมาใช้เป็นสื่อในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์โครงการต่าง ๆ หรือไม่

..... ก) ไม่มี

..... ข) มี รายละเอียดต่อไปนี้

1. ชื่อหน่วยงาน.....

2. ชื่อหน่วยงาน.....

3. ชื่อหน่วยงาน.....

4. ชื่อหน่วยงาน.....

5. ชื่อหน่วยงาน.....

6. ชื่อหน่วยงาน.....

คำชี้แจง 1. แบบสอบถามชุดนี้คำถามทั้งหมดนี้จำนวน 4 ข้อ และเป็นแบบสอบถามที่ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานของการวิจัย ทั้งนี้เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์รายละเอียดเรียบร้อยแล้ว จะได้ติดต่อประสานงานและขอความร่วมมือกับหน่วยงานที่มีการนำหนังสือมาใช้เป็นสื่อการประชาสัมพันธ์ในปีงบประมาณ 2538 - 2540 ต่อไป

2. ผู้วิจัยใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ขอให้โปรดส่งแบบสอบถามกลับคืนภายใน วันที่ 15 มกราคม 2541

ขอขอบพระคุณที่ให้ความร่วมมือ

กรุณาส่งแบบสอบถามกลับคืนที่

นางสินีนาด วิมุกตานนท์

ส่วนส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์

สำนักพัฒนานโยบายและแผนการประชาสัมพันธ์

กรมประชาสัมพันธ์ ซอยอารีย์สัมพันธ์

เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

ภาคผนวก ค
แบบสัมภาษณ์เจาะลึก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ทม. 0310/ 0110

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. 10330

4 มกราคม 2541

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาวณิภา วิมุกตายนท์ นิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขา นิเทศศาสตร์พัฒนาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะทำการศึกษาวิจัยเพื่อจัดทำวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อ เรื่อง “การวิเคราะห์การใช้สื่อหนังสือเพื่อการพัฒนาของหน่วยงานภาครัฐ ในภาคใต้” โดยศึกษา วิเคราะห์เนื้อหาหนังสือที่หน่วยงานภาครัฐนำมาใช้เป็นสื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และศึกษา กระบวนการวางแผนและการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐในการนำหนังสือมาใช้เป็นสื่อ เพื่อการพัฒนา อันจะเป็นประโยชน์ในการวางแผนการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศของหน่วยงานต่อ ๆ ไป

ในการนี้ ทางคณะนิเทศศาสตร์ ใคร่ขอความร่วมมือจากหน่วยงานของท่าน กรุณา กรอกข้อมูลในแบบสอบถาม ดังรายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลไปใช้ ในการศึกษาวิจัยต่อไป และขอความกรุณาส่งแบบสอบถามกลับคืนภายใน วันที่ 30 มกราคม 2541 ตามที่อยู่ในแบบสอบถามดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไปด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ธนวดี บุญลือ)

หัวหน้าภาควิชาการประชาสัมพันธ์

ภาควิชาการประชาสัมพันธ์

โทร. 218 - 2130

แบบสัมภาษณ์เจาะลึก

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานด้านการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

.....

1. นโยบายของหน่วยงานต่อการใช้สื่อพื้นบ้านหนังสือในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์
2. เหตุผลที่เลือกใช้หนังสือเป็นสื่อในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์
3. มีการวางแผนและกระบวนการดำเนินการอย่างไร
4. มีวัตถุประสงค์ของการสื่อสารของโครงการอย่างไร
5. กลุ่มเป้าหมายของการสื่อสาร (กลุ่มเป้าหมายหลัก/รอง) ของโครงการคืออะไร
6. ใครเป็นผู้กำหนดเนื้อหาและเขียนบทหนังสือ
7. หลักเกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกศิลปินหนังสือเพื่อเข้าร่วมโครงการ
8. ศิลปินหนังสือมีบทบาทและมีส่วนร่วมในโครงการอย่างไร
9. การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ทางสื่อใด ระยะเวลาการเผยแพร่ (ช่วงใด/เวลายาวนานเท่าใด)
10. หน่วยงานอื่น ๆ ที่ให้ความร่วมมือในการดำเนินงานและการเผยแพร่
11. เป้าหมายในการผลิต จำนวนที่ผลิต ความถี่ในการผลิต
12. งบประมาณสนับสนุนเพียงพอหรือไม่/มีการขอความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นหรือไม่/อย่างไร
13. มีการประเมินผลหรือไม่ และผลที่ได้รับเป็นอย่างไร ในแง่ประสิทธิภาพและประสิทธิผล
14. ข้อเด่นและข้อด้อยของการใช้หนังสือเป็นสื่อเพื่อการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์
15. ปัญหาและอุปสรรคของการใช้หนังสือเป็นสื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์
16. ในอนาคตแนวโน้มของการใช้หนังสือเป็นสื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์จะเป็นอย่างไร
17. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ทม. 0310/32/41

คณะนิเทศศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. 10330

27 กุมภาพันธ์ 2541

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูลเพื่อจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน

ด้วย นางสาวสินีภณ วิมุกตานนท์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ (ภาคนอกเวลาราชการ) ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อจัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การใช้สื่อหนังสือเพื่อการพัฒนาของหน่วยงานภาครัฐในภาคใต้” (ในช่วงปีงบประมาณ 2538 - 2540)

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ จำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจากผู้ทรงคุณวุฒิ และทำการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งรับผิดชอบการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ในโครงการพัฒนาของหน่วยงานโดยใช้สื่อหนังสือ รวมทั้งสัมภาษณ์นายหนังสือผู้เข้าร่วมโครงการพัฒนาดังกล่าว เพื่อประโยชน์ในการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูลและให้สัมภาษณ์แก่ผู้วิจัย และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ธนวดี บุญลือ)

หัวหน้าภาควิชาการประชาสัมพันธ์

ภาควิชาการประชาสัมพันธ์

โทร. 218 - 2130

แบบสัมภาษณ์เจาะลึก
ศิลปินหนังตะลุงที่เข้าร่วมโครงการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

.....

1. ศิลปินหนังตะลุงมีบทบาทและมีส่วนร่วมอย่างไรบ้างในโครงการ
2. ใครเป็นผู้กำหนดเนื้อหา ใครเป็นผู้เขียนบทหนังตะลุง
3. ประเภทของบทหนังตะลุงที่ใช้ และมีลักษณะเฉพาะอย่างไร
4. วิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ในการสอดแทรกเนื้อหาลงในบทหนังตะลุง
5. กลยุทธ์การจูงใจที่ใช้ในการเขียนบทหนังตะลุงและวิธีการนำเสนอแก่ผู้ฟัง
6. คิดว่าการสอดแทรกเนื้อหาต่าง ๆ ในหนังตะลุง จะมีผลต่อลักษณะเฉพาะของหนังตะลุงหรือไม่ และมีผลต่อความนิยมของผู้ชม ผู้ฟังหรือไม่
7. มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากการร่วมโครงการกับภาครัฐต่อไปบ้างหรือไม่ อย่างไร
8. คิดว่าผลที่ได้รับจากการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อหนังตะลุงเป็นอย่างไร ความนิยมของผู้ฟังเป็นอย่างไร
9. การใช้ศิลปินหนังตะลุงที่กำลังมีชื่อเสียงกับศิลปินหนังตะลุงที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีผลอย่างไร
10. การสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานเป็นอย่างไร
11. ข้อเด่นและข้อด้อยของการใช้หนังตะลุงเป็นสื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์โครงการพัฒนา
12. ปัญหาและอุปสรรคของการใช้หนังตะลุงเป็นสื่อเพื่อการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์
13. ในอนาคต แนวโน้มของการใช้หนังตะลุงเป็นสื่อเพื่อการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์จะเป็นอย่างไร
14. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

รายชื่อ

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบด้านการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานภาครัฐ
และรายชื่อศิลปินแห่งชาติที่สัมภาษณ์เจาะลึก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานด้านการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์
ที่สัมภาษณ์เจาะลึก

1. นายจรูญ นราคร
หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการศาสนาและวัฒนธรรม
สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา
2. นายจรัส ชูชื่น
เลขานุการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
3. นางจินดา วงศ์สวัสดิ์
ประชาสัมพันธ์จังหวัดสุราษฎร์ธานี
4. นางจิรา วงศ์สวัสดิ์
ผู้สื่อข่าว
สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัดนครศรีธรรมราช
5. นายประเสริฐ ศรีระสันต์
หัวหน้ากลุ่มแผนงานและวิชาการ
ส่วนแผนงานและพัฒนางานประชาสัมพันธ์
สำนักประชาสัมพันธ์เขต 6 สงขลา
6. นางพนิตนาฏ วิสุทธิธรรม
นักวิชาการสาธารณสุข
ศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาการสาธารณสุขมูลานภาคใต้ นครศรีธรรมราช
7. นายพิสุทธิ์ เจริญฤทธิ์
เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน
สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาคใต้ สงขลา
8. นางสาวภาวิณี ศศานนท์
ผู้อำนวยการส่วนข่าวและรายการ
ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วนแผนงานและพัฒนางานประชาสัมพันธ์
สำนักประชาสัมพันธ์เขต 5 สุราษฎร์ธานี
9. นางยุพินทร์ สิทธิโสภณ
หัวหน้าฝ่ายรายการ
สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

10. นายวีรพงษ์ แซ่ลิ้ม
เจ้าหน้าที่กระจายเสียง
สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัดระนอง
11. นายศรีปราชญ์ สามัคคีธรรม
ประชาสัมพันธ์จังหวัดสงขลา
12. สัตวแพทย์หญิงศุภิชฎา ธัญลักษณ์กุล
ปศุสัตว์จังหวัดนราธิวาส
13. นายสุนทร นาคประดิษฐ์
เลขานุการคณะแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
14. นายสุพจน์ อินมณฑียร
นักวิชาการสุศึกษา
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพัทลุง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อช่างหนังตะลุงที่สัมภาษณ์เจาะลึก

1. นายหนังจรรยา น้อย หัวไทร จังหวัดพัทลุง
2. นายหนังจูเลี่ยม กิ่งทอง ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (หนังตะลุง) พ.ศ.2532
จังหวัดสุราษฎร์ธานี
3. นายหนังชาติ รักษ์วงศ์ จังหวัดสงขลา
4. นายหนังณรงค์ ตะลุงบัณฑิต จังหวัดตรัง
5. นายหนังนครินทร์ ซาทอง ผู้มีผลงานดีเด่นสาขาศิลปะการแสดง (หนังตะลุง)
พ.ศ.2539 จังหวัดสงขลา และประธานชมรมหนังตะลุงชาวสงขลา
6. นายหนังบุญธรรม เทอดเกียรติชาติ จังหวัดนครศรีธรรมราช
7. นายหนังบุญยัง เรืองดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี
8. นายหนังปฐม อ้ายลูกหมี่ ประธานชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จังหวัดนครศรีธรรมราช
9. นายหนังประสิทธิ์ ภาคกลายสิทธิ์ ประธานสหพันธ์พื้นบ้านศรีวิชัย จังหวัดสุราษฎร์ธานี
10. นายหนังประเสริฐ อัครวินแหวนเพชร (นวลแก้ว) นายกสหพันธ์ศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย
จังหวัดสุราษฎร์ธานี
11. นายหนังผวน สำนวนทอง ประธานสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จังหวัดพัทลุง
12. นายหนังพิพัฒน์ ศ. โชคชัย จังหวัดสงขลา
13. นายหนังลำยอง กุหลาบสีม่วง จังหวัดสุราษฎร์ธานี
14. นายหนังศรีพัฒน์ เกื้อสกุล ผู้มีผลงานดีเด่นสาขาศิลปะการแสดง (หนังตะลุง)
พ.ศ. 2536 จังหวัดสุราษฎร์ธานี
15. นายหนังสมพรน้อย พิทักษ์ศิลป์
16. นายหนังสุภาพ ชุมยวง จังหวัดสงขลา
17. นายหนังสุรเชษฐ์ บันเทิงศิลป์ จังหวัดนครศรีธรรมราช
18. นายหนังเสริมศิลป์ ศ. กั้น ทองหล่อ
19. นายหนังอิมเท่ง (นายอิม จิตต์ภักดี) ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง
(หนังตะลุง) พ.ศ.2540 จังหวัดสงขลา
20. นายหนังเอิบน้อย ยอดขุนพล นายกชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย อำเภอปากพะนัง
จังหวัดนครศรีธรรมราช

ภาคผนวก จ
บทหนึ่งตะลุง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการภูมิปัญญาเพลงพื้นบ้านสถานงานอนามัย
ศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาการสาธารณสุขมูลฐาน (ศสม.) ภาคใต้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภูมิปัญญาเพลงพื้นบ้านงานอนามัย

บทนำ

(ดนตรี) สื่อพื้นบ้านชุดนี้ประพันธ์ขึ้นมากด้วยความร่วมมือร่วมใจระหว่างศิลปิน เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และศูนย์ศิลปวัฒนธรรม สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเผยแพร่ผลงานเป็นบทเพลงอันทรงคุณค่าของยอดศิลปินที่แสดงอัจฉริยะทางศิลปะในท่วงทำนองที่ไพเราะและเร้าใจให้สาระประโยชน์ต่อการดูแลและสุขภาพอนามัยของบุคคลและครอบครัว เป็นความปรารถนาที่จะให้พลังแห่งเสียงเพลงเปล่งอานุภาพเป็นสื่อสร้างสรรค์ชีวิตเพื่อสุขภาพดีถ้วนหน้า ด้วยความปรารถนาดีจาก ศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาศาสนาสาธารณสุขมูลฐานภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

1) เชื่อมบ้านน้อง

ศสม. ภาคใต้

(ดนตรี)

ว่าถึงบ้านน้องยื่นเหม่อมองหน้าบ้าน
เจ้าช่างจัดเจ้าช่างพัฒนา
ป้ายหน้าบ้านน้องสาวเหอเธอจัดการไว้อย่างดี
ชายคางามมีโองน้ำนะเป็นแนว
น้ำมันพอลมพัดหวิวธงทิวนั้นปลิวสะบัด
ออ...ถึงขยะฝาปิดตั้งไว้มั่นคง
ที่บ่อน้ำสาวเหอมันสวยงามมิดชิด
ส้วมรดน้ำให้สมความเป็นจริง
ออ...ราวตากผ้าไม่ทำไว้ที่หน้าบ้าน
โรคที่วานั้นคงไม่มาติดต่อ
แล้วไม่มีน้ำขังว่าจริงไหนน้อง
ดื่มน้ำใช้เขาจัดไว้ถูกต้อง
อันนี้หุงต้มจัดไว้สมฐานะ
ของบนบ้านช่างสวยจ้านสาวจัด
แล้วพอถึงยามพริ้มสาวเหอเจ้ายื่นยิ้มหน้าหวาน
กินแล้วน่านไม่มีสารพิษ
สาวชวนพี่ขึ้นนั่งที่บนบ้าน
มองหน้าบ้านผ่านเข้าไปในครัว

สะอาดจ้านทั้งด้านซ้ายด้านขวา
หน้าบ้านน้องมีรั้วกันเป็นแนว
มีไม้ดอกงอกขึ้นเคียงเรียงแถว
แถวลานบ้านยังมีฐานเสาธง
พัดผืนผ้างามโอ้อ่าระหง
จะทิ้งลงให้ตรงที่แล้วดีจริง
ฝาปิดกันทั้งเข้าชั้นทุกสิ่ง
น้องหญิงกั้นไว้ไกลห่างกันกับบ่อ
จัดด้วยจ้านบ้านน้องหญิงจริงหนอ
แหล่งเพาะพันธุ์แมลงวันไม่มี
ไม่มีวังขี้กราดตปัญหาอยู่อย่างผาสุกชี
อะนี่และหนาสาวโลกาภิวัดณ์
ออถูกสุขลักษณะเราไม่ขัด
ดูสันทัดทั้งจัดถูกต้องที่ทั้งสี่ทิศ
ยื่นหน้าบ้านท่าตาหวานนิตนิต
คิดถูกหลักน้องปลูกผักสวนครัว
สบายจ้านบ้านเนื้ออุ่นทูนหัว
สะอาดทั่วสมเป็นครัวตัวอย่าง

สาธารณสุขมูลฐาน
 ซีนใจจ้านมาเห็นบ้านของน้องนาง
 ไม่เพ่นพ่านน้องสาวเหอทั้งหม้อจานถ้วยช้อน
 อาเป็นบุญตาเมื่อพี่มาถึงได้มอง
 ผ้าปูนอนทั้งมุ้งหมอนเสื่อผ้า
 เมื่อมาพบบ้านน้องพี่ยังต้องติดตา

(ดนตรี)

ว่าจัดถูกหลักสาวเหอลักษณะอนามัย

บ้านน้ำใสทั้งแสงไฟสว่าง
 ออ ช่างปิดกวาดดูสะอาดนำมามอง
 หมั่นเก็บกับที่สำหรับเก็บของ
 ในห้องหนูดูอร่ามงามตา
 ช่างปิดกวาดดูสะอาดนักรหาน้อง
 ออจัดถูกหลักลักษณะอนามัย

2) อย่างหลงผิดไปติดยา

ศสม. ภาคใต้

(ดนตรี)

ออ...เรื่องยาเสพติดติดสารพิษทั้งหลาย
 ทั้งสูบฉีดกินดมมันทุกซ์ระทมเสียจริง
 ติดเฮโรอินฟังมั่งนะน้องสูบฝิ่นกัญชา
 เหล้า น้ำเหล้าแห้งมันรุนแรงมากพอ
 ยาตองยาม้าน้องบ่าวเหออย่าดอมอย่าดม
 แล้วสารไอระเหยมันคั้นเคยมันคลุกคลี
 กระทั่งมกระแซ้เราลงแลนะจนติด
 สาเหตุมากมายมันทำให้กายใจ
 ออยากรู้อยากลองนั้นพวกพ้องจะนำพา
 ความเชื่อผิด ๆ เมื่อคิดบุกกรงงาน
 ขอเตือนนะเพื่อนไทยน้องบ่าวเหอเราอย่าไปหลงติด
 ติดงายหายยากมันลำบากกายา
 ทุกคนเกี่ยวข้องแล้วช่วยกันป้องกันนะน้อง
 ช่วยกันสอดส่องมองหาประเด็น
 หมุ่มสาวเฒ่าแก่แล้วช่วยกันแนะนำ
 คิดสิ่งสร้างสรรค์ให้เชื่อมั่นตัวเอง
 ออโทษยาเสพติดบ่าวเหอพิษมันร้ายแรงนัก
 ถ้าวักชีวิตตั้งจิตตั้งใจ
 ออว่าอย่าไปหลงผิดนะน้อง (ดนตรี)

เป็นอันตรายมากมายหลายสิ่ง
 พิษวังเข้ากายเราอย่าได้ติดต่อ
 หรือว่ากินยาแล้วไม่ไปปรึกษาหมอ
 ติดต่อนาน ๆ นั้นอาการไม่ดี
 หืดรมดมสุดหรือว่าดูตบทุรี
 ทินเนอร์ผสมสีล้วนแต่มีพิษภัย
 เพราะพิษมีนงก็เราจงหลงไหล
 จะไปพึ่งพาหาความต้องการ
 ปัญหาทั้งหลายเรามีได้ประสา
 พอกันไว้ได้แล้วจึงค่อยใช้ยา
 ชีวิตเสียหายมีมากมายนักหนา
 ปัญหามากมายเหมือนตายทั้งเป็น
 สร้างแต่ความสุขแล้วอย่าให้ทุกซ์เช็ญ
 แล้วให้เห็นผลแล้วป้องกันตนเอง
 ให้คำปรึกษาจอย่าไปข่มเหง
 อย่าได้เกรงกลัวจงหักห้ามหัวใจ
 รู้จักเท่าทันหรือป้องกันแก้ไข
 อย่าไปหลงผิดอย่าไปติดยา
 เราอย่าไปติดยาสาวเหอ

.....

3) อุบัติเหตุ

ศสม. ภาคใต้

(ดนตรี)

อุบัติเหตุแล้วก่อให้เกิดเพทภัย
 รักหวังชีวิตเราควรคิดคำนึงนะน้อง
 ออกแก้ปัญหานะแก้ที่สาเหตุเกิด
 ถ้าบางคนแล้วตัดหนทางกายใจ
 นะบกพร่องของหุดาแล้วกายจิต
 ต้มสุรณะกินยาม้ามีมูล
 คนฆ่าคนแล้วคนดินให้ฆ่าละนิ
 การบกพร่องของวัตถุจักรกล
 มากมายจริงนุกัยจากสิ่งแวดล้อมนะน้อง
 ดินน้ำไหลนะลมฟ้าไฟหมอกควัน
 ออกกฎบังคับสำหรับกติกา
 กฎบกพร่องจะต้องเกิดผิดพลาดไปแล้ว
 สันดานคนดินรนตามใจชอบ
 ขาดความรู้หรือขาดความชำนาญ
 จะทำไหรนะจงปลอดภัยไว้ก่อนแม่นะ
 กันก่อนเกิดเลิศจีกล้ำวีสี
 ถือคาถาว่าเราอย่าไปประมาทกันแหละ
 รู้เท่าทันรู้ป้องกันเอาไว้

ในเมืองไทยนั้นเป็นภัยอันดับหนึ่ง
 ถึงสาเหตุของการเกิดเพทภัย
 ประเสริฐแนววิธีการแก้ไข
 เกิดภัยร้ายเพราะความไม่สมบูรณ์
 คิดรวนเรให้ชวนเซเสียศูนย์
 พิชเพิ่มพูนการบกพร่องนั้นของคน
 แล้วถ้าประมาทอาจย่อยยับสับสน
 ส่งผลให้เกิดภัยได้เหมือนกัน
 ย่อมทำลายได้อย่างกระทันหัน
 หวาดหวั่นไหวนุกัยจากธรรมชาติ
 หากกฎหมายนะที่ไม่ได้ประมาทแม่นะ
 อาจเป็นได้ถ้ากฎหมายหย่อนยาน
 ประกอบไม่ตีซีฎุกเผาผลาญ
 ย่อมก่อการนั้นเกิดภัยพาลมากมี
 แน่นนอนได้ไม่ตายเล่นเป็นผี
 หนีภัยยันต์ไม่เกิดอันตราย
 ออกถ้าผิดพลาดนั้นชีวิตอาจเสียหาย
 ให้แน่ชัดไม่เกิดอุบัติเหตุสาวเหอ

(ดนตรี)

4) ร้อนถึงเทวา

ศสม. ภาคใต้

(ดนตรี)

ร้อนถึงท้าวสักกะเทวราชน้องเหอ
 มันบังเกิดอาเพศสาเหตุใด
 หรือเทวันเทวิท...มันผิดสังเกตุ
 หรือมนุษย์ทำจันให้จุ่นวาย
 ท้าวแลลอดสอดส่องน้องเหอมองเห็นชิวะ
 รู้ว่าเป็นเมืองมนุษย์น่าสงสุดสงสาร

อันถึงท้าวสักกะเทวราชสะท้อนรชทวันไม่หวาดไม่ไหว
 ร้อนใจร้อนจิตจนตาลีตาลาย
 ใครก่อเหตุทันทีให้คิดถี่คิดได้
 หรือพวกใต้ปฐพีทำรำคิรำคาญ
 แกลลอดสอดส่องออมองเห็น
 เชื้อโรคแปลกแพร์หลายหมายรุกราน

ฆ่าชาวบ้านชาวเมืองตายไม่เขื่องไม่หยุด

ใครเป็นตายทุกทีไรที่ซี้ที่สุด

จึงรีบรุดแหวกจอบความว่องความไว

เรื่องโรคเอดส์อย่าค้ำอย่ามั่วรัก

ไม่มั่วเข็มมั่วเพศแล้วเอดส์ห่างไกล

เอดส์ติดต่อกันได้หลายวิธีจะซี้ให้รู้ให้ทักทู่ทำทรวน

เราต้องชวนใช้ถุงตอนเข้ามุ้งเข้าเมีย

อย่ามั่วรักมักง่ายหลายคู่นอน

พวกไม้ป่าเดียวกันนั้นคลอเคลีย

พวกใช้เข็มฉีดยาบำบัดเดียด

ยาเสพติดพิษร้ายให้สังเกต

พวกของใช้ใกล้เลือดน้องเหอออย่าเปิดเปื้อนมันแหละ

ไม่เลอะเลือนฆ่าเชื้อพาไปเพื่อไปเผา

แนะนำเขาให้รู้ให้กลับตูดกลับตัว

ต้องเกิดเหตุเหตุทั้งเมียผู้เมียผัว

ระวังตัวตรวจเลือดกันทั้งเหือดทั้งเรือน

ออชีวิตคู่พวกสาวสาวต้องคิดชีวิตคู่

ก่อนครองรักร่วมคู่อยู่ครองเรือน

จัดการอ่านเสร็จสำเร็จพลัน

อีกทีกรีกโครมพโยมหน

ออกจากอินทรา (ดนตรี)

เป็นโรคร้ายไม่ยารักษาหาย

กูจะไปบอกข่าวชาวมุขย์

เรื่องโรคเอดส์อย่าพูดน้องเหอออย่ามั่วรักละ

ให้รู้จักป้องกันอย่าเที่ยวหวันเที่ยวไหว

จะทำไทรสัถที่ต้องใครครีใครครวญ

ทั้งน้ำกามร่วมเพศเอดส์เข้ากวน

อย่ามั่วรักมักง่ายน้องเหออหลายคู่นอน

เลิกสำสอนสักทีแล้วไม่ซี้ไม่เสียว

ระวังเสียให้ตีเดียวติดอดีตเอดส์กันแหละ

ระวังเลือดร้ายเหลือซี้เหลือเหตุ

ระวังเอดส์เข้าไปจะตายปลีตายเปล่า

พวกของใช้ใกล้เลือดอย่าเปิดเปื้อน

หนุ่มสาวน้อยใหญ่วัยอ่อนเยาว์

ครอบครัวไหนใครติดพิษเชื้อเอดส์

ทุกคนต้องระวังกันทั้งครอบครัว

พวกบ่าวสาวต้องติดละน้องเหออ

ตรวจเลือดอีกเสียวสักทีต้องตีมิติเหมือน

ไม่เลอะเลือนแล้วสุขกันทุกผู้ทุกคน

หัวท้าวญทวากลับเวหาเวหน

ความร่อนรนหายสิ้นแล้วน้องเหออจากอินทรา

5) กินอยู่สุขยุคโลกาภิวัตน์

ศสม. ภาคใต้

(ดนตรี)

โลกทุกวันยุคแปรผันเปลี่ยนแปลง

เปลี่ยนชีวิเปลี่ยนวิถีชุมชน

ยุคสื่อสารถ้าขาดการกลั่นกรอง

เรื่องอาหารรับประทานทุกวัน

ประโยชน์มวลให้ครบถ้วนทั้งห้าหมู่ะน้อง

เนียนมแดงผักไขมันผลไม้

พวกสารเร่งให้กินเก่งโตใหญ่

ความขาดแคลนมันเกิดขึ้นทุกแห่งหน

เป็นผลให้กะรู้มิได้เท่าทัน

เราพี่น้องจำเป็นต้องเลือกสรร

ควรสรรหาให้คุณค่ากับร่างกาย

รู้สึกผิดไม่ให้ผิดเป้าหมาย (ดนตรี)

เลือกเอาได้ที่ไม่สารพิษ

ผงใส่สีใช้วิธีผิดผิด

ควรหลีกเลี่ยงอย่าไปเสี่ยงชีวิต
เลือกอาหารผักพื้นบ้านท้องถิ่นมะม่วง
ปรุงอาหารบู๊รับประทานกันเอง
ของแม่ค้าต้องเลือกซื้อหากันสักนิด
ใส่ผงชูรสใช้สีสลดเหลืองแดง
อาหารยาพิจารณากันสักนิดมะม่วง
รู้จักสุขภาพลักษณะอนามัย
ไม่มีโรคแล้วมีลาภอันประเสริฐ
ทุกครอบครัวรวมตัวพัฒนา
รู้เท่าทันวิเคราะห์กันให้ชัด
รักจัดการรู้ประมาณตัวตน

คิดเลี้ยงปลาปลูกผักหญ้ากินเอง
รู้จักกินให้จำเพาะเหมาะสม (ดนตรี)
นักเลงหรืออย่าต้อตึงนักแรง
ถูกสารพิษออกฤทธิ์แผลง ๆ
ของแพงแพงแพงเสพติดพิษภัย
ไหนถูกผิดรู้จักวินิจฉัย (ดนตรี)
สร้างนิสัยก่อนชงภัยโรคา
กันคนเกิดดีเลิศมากนักหนา
มวลประชาเป็นสุขทุกชุมชน
จัดประเภทรู้จักเหตุจักผล
แล้วทุกคนจะมีสุขยุคโลกาภิวัตน์มะม่วง
(ดนตรี)

6) ความสุขพื้นฐาน

ศสม. ภาคใต้

(ดนตรี)

ความรู้พื้นฐานนั้นเรื่องการกินอยู่
รู้จักรักษาสุขภาพลักษณะอนามัย
น้ำดื่มน้ำใช้น้องสาวเหอน้ำถ่ายใส่โครก
บ่อน้ำมีปล่องถูกต้องวิธี
ส้วมซึมรดน้ำสร้างถูกตามหลัก
ข้างส้วมห่างบ่อไม่ก่อโรคร้าย
นั้นคุระบายพังมั่งมะม่วงอย่าให้น้ำขัง
คอกสัตว์จัดได้อยู่ห่างกับบ้านคน
เรือนขานบ้านช่องทั้งห้องครัวห้องนอน
ว่าเก็บจัดปิดกวาดดูสะอาดเสียทุกที่
ทุกที่อาศัยสุขใจสุขภาพ
ความสุขพื้นฐานที่มันผ่านวนเวียน
สุขทุกครอบครัวสุขทั่วชุมชน
รัฐราษฎร์ช่วยเหลือแล้วแผ่เผื่อเจือจาน
ทุกบ้านมีสุขมะม่วง (ดนตรี)

ทุกคนควรรู้ให้ดูแลแก้ไข
บ้านเรือนอาศัยสนใจกันให้ดี
ระวังโรคร้ายเราตรวจให้ถ้วนถี่
ต้องมีฝาปิดเพราะป้องกันพิษภัย
รู้จักระวังน้ำขังซึมไหล
ป้องกันน้ำไหลมันเข้าไปปะปน
ระวังุงไซในฤดูฝน
คิดควรกำจัดมูลสัตว์ให้ดี
มุ้งหมอนเสื้อผ้าแล้วดูสง่าราศี
ไม่มีโรคาเข้ามาเบียดเบียน
ทำให้ชีวิตไม่ต้องคิดปวดเศียรมะม่วง
กราบเรียนพี่น้องสมความต้องการ
ทุกคนหรือต้องร่วมมือกันประสานกันแหละ
ทุกบ้านมีสุขจะปลอดทุกขโรคา
ปลอดทุกขโรคา (ดนตรี)

โครงการโรคเลือดจางทาลัสซีเมีย
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพัทลุง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โรคเลือดจางทาลัสซีเมีย

หนังสือพิมพ์น้อย หัวโทร

อา สวัสดิ์ศรีครับท่านพ่อแม่พี่น้องที่เคารพ เรื่องที่พ่อแม่พี่น้องได้ยินอยู่ในขณะนี้ครับ เป็นเรื่องจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพัทลุง ซึ่งเดี๋ยวนี้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพัทลุงเป็นห่วงพ่อแม่พี่น้องชาวพัทลุงอย่างมากมาย เกี่ยวกับโรคทาลัสซีเมีย นะครับ คนแก่สมัยก่อนเขาเรียกกันว่า โรคป้างหรือโรคท้องมาน โรคนี้อาการของโรคก็ เหลือง ตับม้ามโต เติบโตช้า ตัวเล็กเตี้ย ใบหน้ามีลักษณะเฉพาะคือดั้งจมูกแสบ ตาค่อนข้างห่าง กระดูกโหนกแก้มสูง โดกขากรรไกรนูนมาก โดกหน้าผากก็โหนก กะโหลกศีรษะเป็นพู ในเมืองไทยเดี๋ยวนี้ นะครับประมาณห้าแสนกว่าคน ที่นี้ทางกระทรวงสาธารณสุขท่านเห็นว่า ถ้ายังปล่อยไว้นี้ครับ การอยู่ดีกินดีของพี่น้องประชาชนอาจจะไม่มี เพราะฉะนั้นจึงให้พวกเราคณะหนังสือพิมพ์ได้มาช่วยร้องเป็นคำกลอน ซึ่งฝากฝังให้กับพี่น้องชาวพัทลุงได้รู้ได้เข้าใจ ว่าโรคนี้มีโทษอย่างไร ไปตรวจโลหิตกันที่ไหน เอาแหละครับ กระผมและคณะจะได้กล่าวเป็นกลอนฝากพี่น้องดังต่อไปนี้

บทกลอนที่ 1

(กลอน)

กระซิบบอกหนุ่มสาวให้เข้าใจ	ในวาระดิถีขึ้นปีใหม่
สมัยก่อนคนแก่อ้างว่าป้างข้อย	ว่าทั่วเมืองไทยโรคาмаแพ้วพาล
ท้องโตแถมบวมพองเป็นท้องมาน	ตาเหลืองลอยกระหม่อมหนานึกแล้วนำสงสาร
เวลาใช้อ่อนเพลียเหมือนกับเสียโลหิต	หมุกแบนบานโหนกแก้มสูงตับม้ามโต
ผิวหนังคล้ำร่างกายไม่ค่อยโต	ร่างกายผิดปกติมักจะมีอยู่ไซ
สมองซาเนื่องจากว่าเม็ดโลหิต (ดนตรี)	ฟุ้งพองโรซาสิบแข่งตีบตัน
สมองซาเนื่องจากว่าเม็ดโลหิต	ออพี่น้องเหอเม็ดโลหิต (ดนตรี)
ไม่ใช่โรคติดต่อข้อสำคัญ	เกิดอาการวิปริตผægผัดผัน
เป็นมาจากพันธุกรรมนำพาหะ	อยู่ร่วมกันได้ทุกวันไม่เป็นไร
มันติดต่อกาลมานานไกล	ต่อกันมาจากบรรพบุรุษสุตวิสัย
ฝรั่งเรียกโรคนี้ว่าทาลัสซีเมีย	ในเมืองไทยดูเหตุการณ์ราวยี่สิบล้านคน
เป็นกรรมพันธุ์ตามข้อคนต่อคน	เป็นแล้วเสียมากมายจะไร้ผล
ขอแนะนำพร้อมเตือนเพื่อนชายหญิง	มักเสียผลเป็นแล้วไม่แคล้วตาย
ไปพบแพทย์ประสานตรวจร่างกาย	บอกทุกสิ่งไม่สงวนควรจำหมาย
ออ...แล้วอย่าให้เชื่อไปต้องถูก	ตรวจเลือดก่อนนะหญิงชายก่อนแต่งงาน
อย่าให้เชื่อได้ต้องถูกกับลูกที่เรารัก	เข้ากับลูกที่เรารัก (ดนตรี) พี่น้องเหอนี้กับลูกที่เรารัก (ดนตรี)
	แล้วหมอให้คำชี้แนะชักเป็นหลักฐาน

เป็นทาลัสซีเมียแล้วจะเสียงาน
ถึงแม้ว่าจะรักษาไม่หายขาด
ข้อที่ควรปฏิบัติเป็นสังัจ
ควรกินไก่ผักดิบเป็นประจำ
งดการสูบบุหรี่ดื่มสุรา
เพื่อเป็นการดูchimของธาตุเหล็ก
หลีกเลี่ยงหนักและรุนแรงหลายวิธี
ไปพบแพทย์พบหมอที่เสียถื่อน้องขอคำแนะนำ
ผมบอกตามสำนวนหากไม่ถ้วนเท่าไร
หมอแนะนำคำนวณควรระวัง
จะคล่องคล้ายหมอแนะนำให้หลายวิธี
องค์สัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวไว้ชัด
ใครไม่โรคเป็นประเสริฐลาภเลิศลอย
ออ ห่างโรคร้าย ออ นี่ท่านค้อยนำทางห่างโรครภัย (ดนตรี)

ร่างกายพาลขีดสลดหมดกำลัง
อย่าชี้ขลาดกันหมดจะหมดหวัง
หมอเขายังแนะนำเป็นตำรา
เป็นคำแนะนำของหมอนั้นคือข้อที่รักษา
ทานน้ำชาหลังอาหารเป็นการดี
ให้ลดเล็กลงได้ไม่หมองศรี
หากใช้มีมากมายไม่บายใจ
ไปถื่อนแม่ไปถื่อนสาวอย่าคร่ำไร
คุณคุณไปพบแพทย์นั้นแหละดี
หมอแนะนำความหวังให้ถ้วนดี
ถ้าโรคร้ายไม่มีลาภเลิศลอย
เป็นปรัชญาหมดไม่ถดถอย
เพราะบุญค้อยนำทาง ออ ให้ท่านห่างซึ่งโรครภัย

บทกลอนที่ 2

(ดนตรี)

กล่าวข้อข้อรื่องนะพี่น้องทั้งหลาย
สาธารณสุขเป็นห่วงทุกคน
เดี๋ยวนี้โรคนั้นมามากมี
มากมายน่ากลัวมันมีอยู่ทั่วเมืองไทย
ที่จริงโรคนี้คือทาลัสซีเมีย
โลหิตจากเรือนร่างบวมพอง
หน้าผากโหนกห้วยกะโหลกเป็นพู
โหนกขากรรไกรนูนมาเต็บโต
ตัวเตี้ยต่ำต้อยร่างค้อยลีบเล็ก
ให้รู้แพ้คำหมอแนะนำมา
โรคนี้เป็นว่าจะรักษาไม่หาย
เป็นพันธุกรรมจากบรรพชน
ไม่เหมือนใช้อื่นมีตาขี้นแพร่หลาย
ไปตรวจเลือดหญิงชายแล้วบอกไว้ตรง
แล้วท่านท้วงจะมิสุขทุกครอบครัว (ดนตรี)

เดือนจิตหญิงชายแล้วฟังไว้สักหน
ฝากคำร้องให้พี่น้องเข้าใจ
โรคร้ายเหล่านี้มันสุดที่แก้ไข
คนแก่อ้างว่าไข้ป้างพุงพอง (ดนตรี)
เป็นแล้วแล้วร่างเสียดสยของ
ขาน้องลีบลานตีบพุงโต
เป็นโรคนี้สุดจี้จักไข
ผิดปกติกับคนที่ธรรมตา
ตับม้ามโตไซโคไซนักหนา
ไปตรวจโลหิตก่อนจะติดลูกโต
ไปเกิดหญิงชายหมอกองให้เหตุผล
ติดคนต่อคนในสกุลรวงวงศ์
ติดต่อกันง่ายหญิงชายอย่าหลง
แล้วท่านท้วงจะมิสุขทุกครอบครัว (ดนตรี)

บทกลอนที่ 3

(ดนตรี)

จับไมค์เอื้อนโอษฐ์ผมนั่งโฆษณา
 ว่าโรคโรคาทาลัสซีเมีย
 ถ่ายเหลืองอ่อนเพลียแล้วซีเมียรุกรุม
 ซีเมียรุกรุมมันเข้าชั้นอันตราย
 โรคป้องกันได้ให้หญิงชายโปรดฟัง
 เชื้อนี้เรื้อรังมันติดตามกรรมพันธุ์
 ตรวจก่อนดิครันหมดอันตราย
 พบหมอบอกได้รู้ดีที่มา
 คุณหมอบอกว่าให้แม่ไปรีบไป
 บอกให้แม่ไปบอกให้เข้าใจว่าคุณไปโรงพยาบาล
 อย่าปล่อยให้นานมันราคาถูกร่างเรา
 ร่างกายของเรามันโตช้ากว่าใคร
 โดกขากรรไกรมันนูนมานำอายุ
 ไปเกิดหญิงชายแล้วเชิญให้ไปพบ
 เชิญท่านไปพบแล้วตรวจดูรู้ดี
 ไปไหนสักทีคนที่สอพลอ
 ออ แล้วขอท่านอย่าได้หลีกหลบแล้วนะแม่นะ

แล้วจับไมค์เอื้อนโอษฐ์ผมนั่งโฆษณา
 บอกหญิงบอกชายทั้งชายทั้งชาว
 พงโรกันปอดชาลิบกับเสีย
 โรคนี้เป็นได้ทั้งเด็กทั้งหนุ่ม
 เป็นแล้วแยมักแก้ไม่หาย
 ไปตรวจโลหิตท่านจะไม่ผิดหวัง
 พ่อแม่คือพาหะพาถูกให้โรคคัลล์
 อย่าเชื่อว่าป้างพบทางเสียหาย
 กันอย่าให้เกิดประเสริฐนักหนา
 บางคนตีหวอดไม่รู้ตรวจที่ไหน
 พบหมอบอกไม่รู้เรื่องสมุฐาน
 ตาเหลืองม้ามโตตัวเตี้ยเสียเขา
 โหนกแก้มนูนหนาศีรษะโตใหญ่
 ซิดเซียวมดลิติเราผิดความหมาย
 แนะนำทางเสียแล้วอย่าเสี่ยงหลีกหลบ
 เป็นโรคทาลัสสิกนำบัดดี
 อย่าได้หลีกหลบเชิญคุณไปพบหมอ
 (ดนตรี) เชิญท่านได้พบหมอ

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการโรคเอดส์
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพัทลุง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โรคเอดส์

หนังสือเรื่องน้อย หัวใจ

บทกลอนที่ 1

(ดนตรี)

จะดินฟ้าอากาศอ้าวจะบอกเหตุ
หลายประเทศเรารู้ก็ได้
บ้านเพื่อนเราแผ่นดินไหว
สะกิดใจมีหลายโรคโรคาพยาธิ
สมัยนี้โรคเอดส์เป็นเพชรฆาต
เป็นเข้าแล้วหมดปัญญารักษาได้
วอนคำเตือนขอร้องพี่น้องเรา

ออ แล้วเกิดมาแล้วหญิงหรือชายพี่น้องเหอต้องตายหมด (ดนตรี)
เกิดมาแล้วหญิงชายที่ต้องตายหมด
หากตายแก่แล้วตายเฒ่าไม่เร้าร้อน
เป็นโรคเอดส์น่ากลัวสุดมัวหมอง
เพื่อนรังเกียจหยามนำระอาใจ
จงหาทางป้องกันเอาไว้ก่อน
ถ้าร่วมเพศสำส่อนอย่าเชื่อเลย
อย่าร่วมเข็มฉีดยาเกิดอาเพศ
มีทางเดียวเอดส์เจ้าเข้าชีวิ
ออ เป็นคนเดียวไม่ว่ากลัวมากแพร์นะแม่นะ (ดนตรี)
กลัวมาแพร์ไปถึงแม่ที่ตั้งท้องต้องผูกผง
คงครอบครว้นั้นไม่มั่นคง
แล้วครอบครว้จะหมดทุกซ์สุดสุขชี
แล้วน้องพี่จะอยู่เย็น (ดนตรี) เป็นสุขใจนะแม่นะ

ห้องฟ้าไทยหมองมัวแล้วเพราะอาเพศ
ว่าประเทศเกิดโรคมหากภัย
ภัยมากมายสุดแสน
หันมาในเขตประเทศไทย
ฆ่าชีวิหมดทางไปล้างผลาญ
ฆ่าอรอนรานปลดปลิดชีวิตเรา
มันจะหายจากกายาเมื่อเขาพาไปเผา
อย่าไปเอาโรคนั้นมาบั่นทอน

พระพุทธรูปขององค์ที่ทรงสอน
ถ้าโรคมานั่นทอนนิกแล้วนำร้อนใจ
สังคมต้องชะงักมันคงต้องมาผลักไส
ไม่มีใครย่างกรายเข้าใกล้เลย
ความเดือดร้อนห่างหายหญิงชายเหอ
อย่าละเลยตามทางถูกขางมี
เพราะเชื้อเอดส์อาจติดได้นิกแล้วให้หมองศรี
คือทางที่เลือดเดินอย่าลืมลง
แล้วนะหญิงชายเหอแล้วเป็นคนเดียวไม่ว่า
ลูกในท้องต้องรับกรรมพ่อทำลง
ถ้าเอดส์มีหลักลดปัจจัยอย่าไปมัว
อย่าสำส่อนเรื่องเพศให้เอดส์มี
แล้วน้องพี่จะอยู่เย็นเป็นสุขใจ (ดนตรี)

บทกลอนที่ 2

(ดนตรี)

จับไม้คักกล่าวถ้อยร้องเสียงสั่ง
ทุกวันโรคนั้นมามากมี
พระพุทธรูปเจ้าท่านกล่าวไว้ว่า
ชวนผ้าชวนเมียมมาเงี่ยหูฟัง

พี่น้องที่นั่งโปรดฟังให้ดี
เบียดผลาญชีวิให้น้องพี่ระวัง
ไม่โรคโรคาโชคดีมีหวัง
คำสั่งของน้องขับร้องเป็นกลอน

สาธารณสุขเป็นทุกข์เหลือหลาย
 ผู้ชายบางผู้ชอบเปลี่ยนคู่นอน
 ถ้าขาดไม่ได้สวมไว้ถุงยาง
 ถึงไม่มันก็ป้องกันได้ดี
 บางคนว่าถ้าปิดตาปิดหู
 มีหวังติดเอดส์ถ้าเปลี่ยนเพศบ่อย ๆ
 บางคนไม่เชื่อว่าหัวเชื้อเอดส์มี
 ถ้าประมาทจะต้องพลาดสักวัน
 เป็นแล้วลำบากสุดยากหนักหนา
 ติดเชื้อแล้วไม่แคร์ต้องตาย
 ติดลูกเมียแล้วชาติเสียหลักฐาน
 คนไหนรู้จักก่อนช่วยสอนกันที
 ตัดเล็บโกนหนวดอย่าพรวดอย่าพลาด
 น้อมกายขอรื่องนะพี่น้องทุกคน
 ออ แล้วพี่น้องอย่าประมาท (ดนตรี)

กลัวหญิงกลัวชายจะร่วมเพศสำส่อน
 สำส่อนบ่อยครั้งระวังเหตุมี
 สวมหัวคอคางตั้งหมดทางเสียดสี
 กันทางเหตุถ้าเปลี่ยนเพศบ่อย ๆ
 ไข่เกลอถุงมันไม่รู้ทางหรือ
 อย่าเอาแต่ห้อยเราค่อย ๆ ป้องกัน
 คนพวกนี้ไม่กัป้อาสัญ
 โรคเอดส์เข้าจะต้องเศร้าจนตาย
 ไม่มียาจะรักษาไม่หาย
 อย่าค้นหาไอโรคาอ์ปรีย์
 ถึงเพื่อนบ้านก็รังเกียจเสียดสี
 โรคเอดส์นี่อย่าให้มีในคน
 ถ้าไม่สะอาดจะทำให้ไร้ผล
 อย่าประมาทเราอาจถึงตาย
 เราอาจตาย (ดนตรี)

บทกลอนที่ 3

(ดนตรี)

ขกกรน้อมกายแล้วกราบไหว้มวลมิตร
 ขกกรน้อมกายแล้วกราบไหว้มวลมิตร
 ดังกลอนที่ว่าผมอาสาจะผิด
 คำกลอนที่ว่าผมอาสาจะผิด
 ดำเนินชีวิตเราควรคิดกันให้ลึก
 โปรดจำโปรดนึกว่าโรคามาพบ
 หากทางป้องกันอย่าให้หันประสบ
 เดียวนี้โรคเอดส์มันทำเพศชั้นหนัก
 ที่แหล่งจุงชักมันมากมายก่ายกอง
 นั้นแหละพี่น้องต้นเหตุเอดส์มา
 อย่าให้เอดส์มาร่างกายกรายเรา
 เป็นเข้าแล้วคงไม่แคล้วสังขาร
 กันดีกว่าแก้อ่าให้แพ้มันเหลย
 ออ เราทำนอย่าได้ละเลย (ดนตรี)

บางคนบางผู้ไม่ค่อยรู้สึกแหม่นะ
 หากทางป้องกันอย่าให้หันประสบ
 ถ้าโรคามาพบต้องเซาซบซึกซัก
 เดียวนี้โรคเอดส์ทำเพศชั้นหนัก
 ร่วมเข็มฉีดยาเมื่อคิดมาน่าหมอง
 ร่วมเพศสำส่อนคิดก่อนกันแหละหนา
 ถ้าอดไม่ได้สวมถุงยางให้เขา
 ไม่มีตัวยาจะรักษาได้เลย
 อย่าได้ละเลยให้สังคมขมขิน
 ออให้สังคมเขายขมขิน (ดนตรี)

โครงการเพิ่มประสิทธิภาพป้องกันกำจัดโรคปากและเท้าเปื่อย
สำนักงานปศุสัตว์เขต 9 จ.สงขลา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการเพิ่มประสิทธิภาพป้องกันกำจัดโรคปากและเท้าเปื่อย

ตอนที่ 1 “อยากเป็น อปร.”

หนังสือพิมพ์ ศ. โชคชัย จ.สงขลา

(ดนตรี)

(ร้อง)

สดุดีกันด้วยกลอนอวยพรส่ง	ปีใหม่จงสุขสวัสดิ์มนัสสา
กรมปศุสัตว์จัดนำสัมมนา	เป็นเชิงวิชาการฝากจากหน่วยงาน
ด้วยกองควบคุมโรคระบาดปรารณา	กรมปศุสัตว์เล็งเห็นคำมหาศาล
จึงรณรงค์ส่งเสริมเพิ่มผลงาน	เพื่อเป็นการพัฒนาประชาชน
เพิ่มผลงานการเกษตรเขตภาคใต้	เพื่อขยายการเกษตรตามเหตุผล
ทุกจังหวัดทุกอำเภอทุกตำบล	เพื่อปวงชนเกษตรกรไม่ร้อนใจ
ด้วยอธิบดีของกรมปศุสัตว์	กำหนดจัดนโยบายไว้อิ่งใหญ่
คือคุณวิศักดิ์เสสะเวชท่านตั้งใจ	ผู้อำนวยการระพีพงศ์ท่านห่วงใยปวงประชา
ท่านปศุสัตว์เขตคุณจุมพลสินะวัฒน์	กรมปศุสัตว์ท่านสั่งเกิดไปทั่วเขตสงขลา
สัตวแพทย์หญิงโสภียรุ้คิดเมตตา	ท่านรับหน้าที่ทำเรื่องสำคัญ
ให้ความรู้เรื่องควบคุมโรคระบาด	ท่านสามารถหาทางเพื่อสร้างสรรค์
เพื่อกำจัดโรคร้ายให้หายพลัน	ประชาสัมพันธ์และป้องกันได้ผลดี
ขอขอบพระคุณอีกสักครั้งเมื่อหนังสือแสดง	กราบชี้แจงชัยบทกลอนอวยพรศรี
วอนช่วยดลผลงามการนำดี	ต่อแต่นี้ขอเชิญฟังหนังสือสูง
กล่าวตำบลชนบทหมู่บ้านหนึ่ง (ดนตรี)	
กล่าวตำบลชนบทหมู่บ้านหนึ่ง	ปรารภถึงเรื่องพัฒนาพายุ้ง ๆ
เราชวนหาทางรับการปรับปรุง	ด้วยทางการท่านผดุงเกษตรกร
นายขวัญเมืองสนใจเรื่องการเกษตร	เฝ้าสังเกตนั่งอ่านข่าวกำลังจาวกระฉ่อน

(พูด)

ขวัญเมือง: นั่งอยู่คนเดียวไม่รู้มีแหล่งกับใคร นั่งอ่านหนังสือของทางกรมปศุสัตว์
นี่พลาจ ๆ

สะหม้อ: ไอ้หมาเมืองอยู่มา้ย

ขวัญเมือง: ใคร

สะหม้อ: ข้างนั้นแหละ ไสมิงทำพรืออยู่

- ขวัญเมือง: มึงไม่เห็นมั้งหรือว่ากูนั่งอ่านหนังสืออยู่
 สะหม้อ: มึงนะหรือนั่งอ่านหนังสือมึง แล้วหนังสือไอโหรที่มึงอ่าน ไสมิง
 เตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยหรือเมือง
- ขวัญเมือง: มึงแล้วกะ กูอายุเหมือนนี่แล้ว กูไม่ไปชิงเผ่านี้เด็ก ๆ หวางนี้กูเป็นอาสา
 แล้วมึงไม่รู้
 สะหม้อ: อาสาไอโหร
 ขวัญเมือง: อาสาอ่านหนังสือแหละมึง
 สะหม้อ: หนังสือไอโหร กูสาหนังสือไป
 ขวัญเมือง: อ๊ะ มึงแล้วกะ ไปทั้งเล่มแหละไอหม้อเอ๋ย มึงแลตะเพราะว่าวัวควายนี้
 มึงแลในหนังสือตะ เพราะว่าพวกนี้มันไม่ยุ่งฝักกันทั้งเพนิ หรือไม่ไปหะ
 สะหม้อ: แล้วหนังสือไอโหร เอตส์ทั้งเพนะเมืองนะ
 ขวัญเมือง: เออ...คิดอูกุสลอยุ่พันนั้นนะมึง มึงไม่ได้มั้งเหอไอหม้อหนังสือ
 สะหม้อ: หนังสือไอโหร
 ขวัญเมือง: หนังสือของกรมปศุสัตว์เขา
 สะหม้อ: หนังสือของกรมปศุสัตว์ หนังสือไอโหร โหนมิงลองบอกกูแล
 ขวัญเมือง: หนังสือเกี่ยวกับการควบคุมโรคระบาดของสัตว์ แล้วมีความสำคัญมากกับ
 ภาคใต้ของเรา
 สะหม้อ: โรคไอโหร สาโรคเอตส์
 ขวัญเมือง: เอ๊ะ...ถ้าโรคเอตส์นั้นมันเป็นในคน มึงคนเหมือนกันแหละ แล้วชอบ
 เที่ยวให้ดินันตามห้องอาหารไอโหรหวางนี้นั้นกูอื่บอกให้
 สะหม้อ: แล้วโรคที่มึงว่าสำคัญนั้นเป็นโรคอะไร
 ขวัญเมือง: แล้วโรคนี้ละเขาเรียกว่ามันเป็นโรคปากเปื่อยและโรคเท้าเปื่อย เกิดจาก
 เชื้อโรคที่เรียกว่า... เปรียบภาษาอังกฤษว่าเชื้อไวรัส
 สะหม้อ: นั้นมิงแหล่งภาษานั้นกูไม่รู้ฟังนะเมืองนะ มึงต้องแหล่งภาษาบ้านเราตีหว่า
 แหละนั้น
 ขวัญเมือง: ถ้าแหล่งกับมิงนั้นต้องใช้ศัพท์ให้สูง ๆ สักหิด คือภาษาบ้านเรานั้นเขา
 เรียกโรคปากเปื่อยโรคตีนเปื่อย ที่นี้รู้ฟังม่าย
 สะหม้อ: เออ...ก็มิงแหล่งพันนั้นกูรู้แหละ แต่ว่าโรคที่มึงว่ามานี้ กูเกิดมาอายุ
 ป่านนี้แล้ว กูไม่หอนเห็น
 ขวัญเมือง: นะเมืองนะ เห็นหมาบ้านกูไม่เห็นเป็นทีนะเมืองนะ
 ขวัญเมือง: หมากับแมวไม่เป็นแน่แหละหม้อ เพราะว่าโรคนี้ละเป็นในวัว ควาย
 แพะ แกะ แล้วกะไอ...หมู
 สะหม้อ: ไอตัวสุดท้ายที่มิงพูดนั้นกูเกลียดนักแหละเมือง

- ขวัญเมือง: เออ...ว่ากูรู้แหละ
- สะหม้อ: แต่ว่าวัวบ้านกู กูไม่หอนเห็นปากเมื่อย ตื่นเปื่อยทีนะเมือง
- ขวัญเมือง: แน่แหละหม้อ เพราะภาคใต้บ้านเราเป็นเขตปลอดโรคปากเปื่อย โรคตื่นเปื่อย แล้วความจริงมันไม่ค่อยยังให้เห็นแล้วหม้อ
- สะหม้อ: แล้วต้องกลัวโหรในเมื่อบ้านเราไม่เป็นที่เมือง
- ขวัญเมือง: คือว่าไอนี้เนะเราต้องระวังไว้ก่อน เพราะถ้าโรคเกิดขึ้นแล้วมันจะระบาดอย่างรวดเร็ว ทีนี้มันจะทำให้เสียหายมาก
- สะหม้อ: แล้วมันเสียหายพันหรือ แล้วมันระบาดอย่างรวดเร็วจริงเหอะเมือง
- ขวัญเมือง: จริงแหละไอ้หม้อ เป็นเข้าสักตัวแล้วติดกันฉลาดแหละ โรคนี้มันติดต่อกันง่าย ง่ายหาโรคเอดส์ที่มึงว่าหลวาก็อืบอกให้
- สะหม้อ: แล้วมันออกมาทางไหนมั่งเมือง
- ขวัญเมือง: กะวัวควายแพะแกะที่มันกินหญ้าอยู่ในท้องเดียวกันแล้วนี่ ถ้ายังตัวหนึ่งเป็นขึ้นแล้ว ตัวอื่นกะต้องเป็นกันฉลาดแหละ...โรคนี้...กูอืบอกให้แหละ หมูในคอกมันกะเป็นกันทั้งคอกแหละ เพราะเชื้อโรคนี้มันออกมาจากสัตว์ที่ป่วย
- สะหม้อ: แล้วมันออกมาทางไหนมั่งเมือง
- ขวัญเมือง: ทางน้ำลาย ทางลมหายใจ แล้วกะสิ่งขับถ่าย จำนวนรถยนต์ รถบรรทุกที่วิ่งไปวิ่งมา รวมทั้งคนที่เดินไปเดินมา กะเป็นสื่อนำเชื้อโรคได้ แล้วพวกเครื่องมือเครื่องใช้เช่นไ้รูดจับหมู ไ้นี้มันติดนักแรงแหละหม้อเหอ อืบอกมึง ไอ้ตัวนี้แหละที่ถ้าไม่ทำให้เกลี้ยงไม่ทำให้สะอาด ต้องล้างกับน้ำยาฆ่าเชื้อเสียก่อน ถ้าไม่ล้างกะทำให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคนี้กูอืบอกให้ไอ้หม้อ
- สะหม้อ: แล้วถ้าวัวเป็นโรคแล้วมันมีอาการเป็นพันหรือสะเมือง มึงบอกกูมาแลดี กูอืไปแลวัวที่บ้านกูมั่งนะ
- ขวัญเมือง: อาการทั่วไปสัตว์มันจะซึมแหละไอ้หม้อ มันเป็นไข้ มีแผลในปาก ทำให้น้ำลายไหลยืดเป็นฟอง แล้วเจ็บที่ปาก ไม่กินอาหาร ต่อมาอาการหนักขึ้นหนักขึ้นถึงกับล้มทืนี่ ขาเป็นแผลที่กีบทำให้เดินลำบาก ถ้าเป็นกับลูกมันถึงตาย แต่ถ้าเป็นในสัตว์ใหญ่ ๆ แล้วบางทีมันกะไม่ตาย แต่ว่าเลี้ยงไว้กะไม่ใหญ่
- สะหม้อ: สำคัญจริงโรคนี้เนะ แล้วที่มึงว่าเสียหายมันเสียหายพันหรือ
- ขวัญเมือง: ไอ้หม้อ...ถ้าวัวเป็นโรคทั้งเมือง หมูเป็นโรคทั้งคอก มึงว่าไม่เสียหายหรือ แล้วทีนี้มันเป็นปัญหาในระดับชาตินะกูอืบอกให้ไอ้หม้อ เพราะถ้าบ้านเรา

- ยังโรคนี้ ต่างประเทศเขาจะไม่ซื้อสัตว์ของบ้านเรา เพราะเขาอึ้งเกียง
เขากลัวว่าวัวบ้านเราควายบ้านเราอีพาโรคไปติดวัวควายบ้านเขา
- สะหม้อ: แล้วที่มิงว่าปักษ์ใต้บ้านเราเป็นเขาปลอดโรค แล้วมันอีเป็นเขตโรค
ได้หรือ กูอีเกียงมิงนิ
- ขวัญเมือง: กูยอมรับว่ามิงฉลาดไอหม้อที่ถึงมันพั้นนี้ แต่ที่กูบอกแล้วว่า มันยังสื่อพา
โรคจากที่หนึ่งไปยังที่หนึ่งได้ นี่ที่น่ากลัวที่สุดคือ การลักลอบย้ายสัตว์จาก
ที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง แล้วที่สำคัญถ้าสัตว์พวกนั้นเป็นโรค พวกเรา
เดือดร้อนแน่ ๆ หม้อเอ๊ย
- สะหม้อ: แล้วเราอีทำพั้นหรือสะเมือง เกิดโรคในบ้านเรา
- ขวัญเมือง: แล้วยากไอโหรหลวง เรากะให้ความรู้กับชาวบ้านในเรื่องนี้ แล้วเราบอก
ชาวบ้านให้เขาช่วยกันดูแลสัตว์ที่เลี้ยงได้ ถ้ามีอาการที่ว้าหรือสงสัยกะ
ผูกไว้กะเพื่อไม่ให้ไปติดกับตัวอื่น ถ้าเห็นของเพื่อนทำทำอีเป็น เราต้อง
แซบแซกวัวของเราอย่าให้ไปติด แล้วแซบแจ้งให้สัตวแพทย์มาฉีดวัคซีน
ป้องกันโรค ข้อสำคัญต้องระวังสื่อนำโรคทั้งหลายทั้งคน ทั้งสัตว์ แล้ว
เครื่องมือของใช้ไทรเห็นนี้
- สะหม้อ: เราอีกักมันพั้นหรือสะเมือง
- ขวัญเมือง: เอ๊ะ กะทำคอกไว้อย่าให้มันเที่ยวไปยุ่งกับของเพื่อนเขา
- สะหม้อ: แล้วถ้าวัวบ้านเราเป็นโรคนี้ แล้วเราไปบอกให้เขามารักษาหรือสะ
- ขวัญเมือง: กะพอกักวัวไว้ดีแล้วนิ กะรักษาแผล กะเอาเกลือป่นล้างที่ปากที่ลิ้น
แล้วกะทาแผลที่ลิ้น ที่ปากวักกับยาสีม่วงที่สัตวแพทย์เขาให้มากักวัวไว้
2 - 3 อาทิตย์ให้หายดีก่อนแล้วค่อยปล่อย ถ้ามันเป็นโรคตาย มิงกะต้อง
รีบทำลายซากมันเสียก่อน มิงอย่าเที่ยวเอาไปแจกพี่น้องมิงละไอหม้อกู
บอกให้
- สะหม้อ: ไสละ
- ขวัญเมือง: มิงอย่าเที่ยวเอาไปแจกพี่น้อง
- สะหม้อ: พั้นหรืออย่าเอาไปแจกพี่น้องกะวัวบ้านเรากินได้
- ขวัญเมือง: มิงอย่าลิมนะ ถ้าสัตว์เป็นโรค ถ้ากินเนื้อมันนะมิงนะอีเป็นตัวแพร่โรค
ได้ดี เนื้อไปถึงไหนโรคไปถึงนั่นแหละไอหม้อเอ๊ย
- สะหม้อ: แล้วถ้ามันเป็นสักตัว มันมีโอกาเป็นทั้งฝูงม่ายเมือง
- ขวัญเมือง: มันแหละไอหม้อ ไอตัวที่ยังไม่เป็น กะต้องแซบไปฉีดวัคซีนป้องกันชะ
ไสหม้อมิงหน้าซิดจ้ง ไสบ้านมิงมีหลายตัวเรอะ

- สหะหม้อ: ยังกูหนึ่งแหละ
 ขวัญเมือง: มิงไม่ต้องกลัวไอ้หม้อ เพราะเราป้องกันได้ แล้วเราต้องให้พี่น้องชาวบ้าน
 นิช่วย ๆ กัน ระวังโรคกัน ถ้าว่าเราเห็นไอ้โหรผิดปกติให้เราแจ้ง สัตว
 แพทย์ทันทีแหละไอ้หม้อ ที่สำคัญคือว่าถ้าใครอิชนย้ายหรือว่าซื้อสัตว์
 มาจากที่อื่นกะเราให้สัตวแพทย์ต้นทางเขาตรวจก่อน เราต้องทำให้ถูกต้อง
 ตามแหละไอ้หม้อ บ้านเราก็กหาไมโรคที่นี้ ชาวบ้านเขาจะไม่เดือดร้อน
 เข้าใจมายไอ้หม้อ
 สหะหม้อ: เข้าใจแล้ว เออแล้วก็ตามมิงที ที่มิงว่ามิงเป็นอาสาสมัครเป็นอาสาโหร
 ขวัญเมือง: อาสาสมัครป้องกันโรคเอดส์แหละไอ้หม้อ กูจะต้องให้ความรู้กับชาวบ้าน
 ต้องระวังไม่ให้โรคระบาดเกิดขึ้นในหมู่บ้านของเรา
 สหะหม้อ: แล้วถ้าว่ากูเป็นโรค กูมาบอกมิงได้มายไอ้เมือง
 ขวัญเมือง: ได้แหละไอ้หม้อ และที่สำคัญคือว่าถ้าโรคเกิดขึ้นแล้ว ทางสัตวแพทย์เขา
 กะระดมอาสาสมัครป้องกันโรคออกมาฉีดวัคซีน เราจะต้องร่วมกันจับ
 สัตว์เลี้ยงมาฉีดวัคซีนกันแหละไอ้หม้อ
 สหะหม้อ: แล้วถ้ากูเป็นอาสาสมัครกันได้มายไอ้เมือง
 ขวัญเมือง: ได้แหละ ถ้ามิงเป็นอาสาสมัคร มิงจะต้องอบรมฝึกการฉีดวัคซีน ที่นี้มิง
 กะต้องช่วยเผื่อระวังโรคได้เลยไอ้หม้อ
 สหะหม้อ: ถ้าพันนั้น กูจะไปสมัครกับมิงบ้างแหละเมือง

(ร้อง)

ท่านผู้ฟังทั้งหมดปรากฏชัด	กรมปศุสัตว์ฝากความหวังก็เพื่อท่านทั้งหลาย
คิดให้ดีจำให้ดีที่บอกไว้	แล้วบอกให้เพื่อนพวกพรรครับหลักการ
ถึงโรคระบาดยังไม่มีที่ภาคใด	ต้องหาทางป้องกันไว้ให้มาตรฐาน
ไม่ประมาทขาดยกยอก็พอการ	เกษตรกรทุก ๆ ท่านจะโชคดี
เราช่วยตัวช่วยครอบครัวเหมือนช่วยชาติ	จะประสาทสุขเสริมเฉลิมศรี
ราษฎร์รุ่งโรจน์ชาติชาติช่วงดวงเราดี	ทั้งถิ่นที่ประเทศไทยเพิ่มไพบูลย์
แล้วทั่วถิ่นที่ประเทศไทยเพิ่มไพบูลย์ (ดนตรี)	

.....

ตอนที่ 2 “อปร.คนเก่ง”

(ดนตรี)

(ร้อง)

<p> สดุดีกันด้วยกลอนอวยพรส่ง กรมปศุสัตว์จัดนำสัมมนา ด้วยกองควบคุมโรคระบาดปรรณนา จิงรณรงค์ส่งเสริมเพิ่มผลงาน เพิ่มผลงานการเกษตรเขตภาคใต้ ทุกจังหวัดทุกอำเภอทุกตำบล ด้วยอธิบดีของกรมปศุสัตว์ คือคุณทวีศักดิ์เสสะเวชท่านตั้งใจ ท่านปศุสัตว์เขตคุณจุมพลสินะวัฒน์ สัตวแพทย์หญิงไศภิชร์คิดเมตตา ให้ความรู้เรื่องควบคุมโรคระบาด เพื่อกำจัดโรคร้ายให้หายพลัน ขอขอบพระคุณอีกสักครั้งเมื่อหนึ่งแสดง วอนช่วยดลผลงามการนำดี กล่าวตำบลชนบทหมู่บ้านหนึ่ง (ดนตรี) กล่าวตำบลชนบทหมู่บ้านหนึ่ง เราชาวนาหาทางรับการปรับปรุง นายขวัญเมืองสนใจเรื่องการเกษตร </p>	<p> ปีใหม่จงสุขสวัสดิ์มันัสสา เป็นเชิงวิชาการฝากจากหน่วยงาน กรมปศุสัตว์เล็งเห็นค่ามหาศาล เพื่อเป็นการพัฒนาประชาชน เพื่อขยายการเกษตรตามเหตุผล เพื่อปวงชนเกษตรกรไม่ร้อนใจ กำหนดจัดนโยบายไว้ยิ่งใหญ่ ผู้อำนวยการระพีพงศ์ท่านห่วงใยปวงประชา กรมปศุสัตว์ท่านสังเกตไปทั่วเขตสงขลา ท่านรับหน้าที่ทำเรื่องสำคัญ ท่านสามารถหาทางเพื่อสร้างสรรค์ ประชาสัมพันธ์และป้องกันได้ผลดี กราบชี้แจงขับบทกลอนอวยพรศรี ต่อแต่นี้ขอเชิญฟังหนังตะลุง ปรารภถึงเรื่องพัฒนาพายุ้ง ๆ ด้วยทางการท่านผดุงเกษตรกร ฝ่าสังเกตนั่งอ่านข่าวกำลังฉวางกระฉ่อน </p>
--	--

(พูด)

เนือย: นั่นแหละ แล้วมันเป็นไอโหรอาสาสมัคร และตะไไ้ขาวขึ้นขาเด็วขึ้น
 ไม่แน่นั้ ไอ้ลายขึ้นพ่นน้ำลายเป็นฟองอยู่นั้นแหละ
 ขวัญเมือง: แม่เอ๊ยแม่เราสงสัยว่าเป็นโรคที่เราหลงกันอยู่แรกเด็วแหละไอ้หม้อ
 เนือย: แล้วโรคไอโหรหะอาสาสมัคร
 ขวัญเมือง: กะโรคปากเปื่อยโรคตีนเปื่อยนั้นแหละ
 เนือย: แล้วทำพริอหะทีนั้น
 ขวัญเมือง: ทางทีดีเราต้องตามหมอมมาแลหว่า
 เนือย: ถ้าพั้นนี้ก็ได้ เมืองนั้นแหละ อาสาสมัครเมืองต้องไปตาม เพราะว่า
 เราอยากอีรู้เรื่องเหมือนกัน

- ขวัญเมือง: ถ้าฟันปรือรออยู่ที่นี้ หมอ หมอมาวะ
- หมอ: อีไปแลตว่ามันเป็นฟันปรือ ออ...พวกหูไม่ต้องสงสัยแล้ว แลที่ในปาก เป็นแผลฟันนี้ แลแลที่กิบ กิบของไอชาวเห็นแผลชัดเจน แม่เอ๋ยแม่
- เนือย: แลมันเป็นฟันปรือละหมอ
- หมอ: ไอชวากับอีลายคงไปติดโรคมาจากตัวอื่นแล้ว ที่กินหญ่าอยู่ในห้อง เดียวกัน
- เนือย: แลกินหญ่าในท้องเดียวกันกะเป็นแผล
- หมอ: เมือง ช่วยอธิบายทีเพราะว่าคุณเมืองนี้เป็นอาสาสมัคร
- เนือย: ไหน ๆ ลองอธิบายมาแลสิ
- ขวัญเมือง: แน่นอนแล้ว เพราะโรคนี้นั้นติดต่อกันง่าย วัวกินหญ่าท้องเดียวกัน ลมนี้แลหะพัดเอาเชื้อโรคจากตัวที่เป็นโรคกระจายออกไป หรือแม้แต่ รถยนต์ และคนที่เดินไปเดินมากะเป็นตัวนำโรคได้ เพราะเชื้อโรค ออกมากับลมหายใจ และสิ่งขับถ่ายของตัวที่มันป่วยอยู่แล้ว
- เนือย: แลแผลในปากมันเกิดขึ้นได้หรือละ
- ขวัญเมือง: ถามหมอตีหา
- เนือย: มันเกิดขึ้นได้หรือหมอ
- หมอ: มันเริ่มจากนี้แลหะ มันเริ่มจากเมื่อวัวรับเชื้อแล้ว มันจะเริ่มมีอาการไข้ และเกิดเป็นเม็ดตุ่มใส ๆ ในช่องปาก ในลิ้น ในเหงือก หลังจากนั้น มันจะแตกเป็นแผล จะทำให้น้ำลายนี้ขีตหรือเป็นฟอง เจ็บปากนิกู้อ บอกรให้วัวมันไม่ค่อยกินหญ่า พอมันนานเข้ามันจะเกิดเป็นแผลที่กิบ ตาม ร่องกิบจะเป้นแผลเดินลำบาก จะสะบัดขา เวลาเดินนี้ลำบาก เดินขาเขย่งเหมือนคนเหยียบตะปูพื้นนั้น
- เนือย: เอ๊ะ...มันรุนแรงจริงนะ มันรุนแรงถึงตายมาหะหมอ
- หมอ: แลถ้าเป็นแผลเรื้อรังกะมีแมงวันมาไช เกิดเป็นหนอง แผลกะขึงอักเสบ ทั้งในปากและที่กิบ ถ้าถึงขั้นรุนแรงแล้ว ถึงขั้นทรุดลงและไม่ค่อยกิน ไอโหโรคะตายได้ แต่มันเป็นกับสัตว์ที่อ่อนแอ หรือว่าสัตว์ตัวที่ยังเอี้ยต ๆ อยู่
- เนือย: แลถ้ามันตายมึงกะต้องเอาไปฝัง หรือเผาทิ้งไปเลยว้าฟันนั้น มึงอย่า เที้ยวเอาไปแจกพี่น้องนั้น อย่าเที้ยวเสื่อเนื้อมาแจกพี่น้องนั้น เพราะว้า เนื้อไปถึงไหนโรคไปถึงนั้นแลหะ หมออีบอกให้
- หน้ายาว: เอ้า...มันร้ายจริงนะ
- สะหม้อ: โรคนี้มันร้ายขนาดหนักเลย เกิดมาปานนี้แล้วก็ไม่หอนเห็น หอนพบที่

- หมอ: อันที่จริง โรคนี้มันหาม่ายจากภาคใต้บ้านเรามาแล้วนิ จนเราเรียกว่า ภาคใต้เป็นเขตปลอดโรค
- สะหม้อ: แล้วไสนี้ ๗ มันเป็นในภาคใต้บ้านเราละหมอ
- หมอ: กะนี้แหละ พวกเห็นแก่ได้ชอบลักลอบขนวัวจากภาคอื่นลงมา วัวพวกนี้ ไม่ได้รับการตรวจจากต้นทาง กะพาโรคมากัน
- เนือย: เอ้า...ไม่น่าเลย ผมเห็นวัวในท้องหน้าตาแปลก ๗ หลายตัวแล้วนิ แล้วอิ ทำหรือต่อไปพะหมอ
- หมอ: ว่าพันหรืออาสาสมัคร อธิบายต่อ
- ขวัญเมือง: เอาพันนี้แหละเนือย มึงกะต้องกักไอ้ชวากับอีลายไว้ก่อน ไม่ให้มันไป แพร่โรคให้กับวัวชาวบ้านเขา รอจนกว่ามันหายสัก 3 - 4 อาทิตย์ ส่วนการรักษาแผลนั้นกะง่ายนิดเดียว กะให้เอาเกลือป่นนี้ล้างแผลที่ลิ้น และในช่องปาก แล้วทายาสีม่วงที่หมอให้มา ทาแผลที่ปากและที่ตีนวัว มึงทำให้ทุกวันแล้วไม่นานกะหาย ส่วนตัวอื่น ๆ ที่มันยังไม่เป็นโรคกะให้ สังเกตอาการ ถ้าเป็นโรคกะให้แยกกักรักษา สำหรับวัวตัวอื่น ๆ ที่อยู่ไกล ออกไปกะให้เจ้าของกักไว้ เตี่ยวกูอิขอวัคซีนหมอมาคิดให้
- เนือย: วัคซีนนี้มันเป็นพันหรือละ อาสาสมัคร
- ขวัญเมือง: พันนี้หว่า ถามหมอเขาตีหว่า กูหรือไล่เหมือนกันถึงแล้ว ถามหมอดีหว่า
- เนือย: พันหรือละหมอ การฉีดวัคซีนไหน
- หมอ: การฉีดวัคซีนถือว่าสำคัญมากในการควบคุมไม่ให้โรคลุกลาม เพราะ วัคซีนจะช่วยให้สัตว์สร้างภูมิขึ้นมาป้องกันโรคได้ พันนี้ต้องช่วยกันบอกให้ ชาวบ้านร่วมมือกันจับวัวไปฉีดวัคซีน ไม่งั้นโรคจะระบาดมากขึ้น
- ขวัญเมือง: ถ้าพันนั้นหมอ ผมกะไปนัดชาวบ้าน
- สะหม้อ: กูกะไปนัดกันแหละไอ้เมือง
- สะหม้อ: ดีแล้วแหละช่วยกันทุกคน แล้วอย่าลืมบอกชาวบ้านให้ช่วยกันคนละไม้ คนละมือ ทำของฉีดวัคซีน น้ดรวมกันตามจุดหมู่บ้านละ 2 - 3 จุด ที่สำคัญนี่คือไม่ต้องฉีดนัด เพราะเรามีอาสาสมัครน้อย เราต้องฉีดกัน อีกหลาย ๆ จุด ถ้าวัวตัวไหนไม่ได้ฉีดวัคซีนนิกะอาจเกิดโรคได้ แล้วทำให้โรคกระจายไปหลาย
- ขวัญเมือง: พันนั้นแหละครับ ใครฉีดนัด ถ้าวัวเขาเป็นโรคนิกะเราอย่าไปแลเขาตะ
- สะหม้อ: ดีเหมือนกันละถ้าพันนั้น ตัดหางปล่อยวัดเลย
- เนือย: ไม่รู้ตัดหางวัวหรือหางคน
- สะหม้อ: มึงหยุดเสียทีแหละเนือย แล้วคนมันมีหางไหนละ กูแหลงคำพังเพย หลอก คือเราไม่ต้องไปสนใจไอ้พวกเห็นแก่ตัวพวกนั้นหลอกนะ

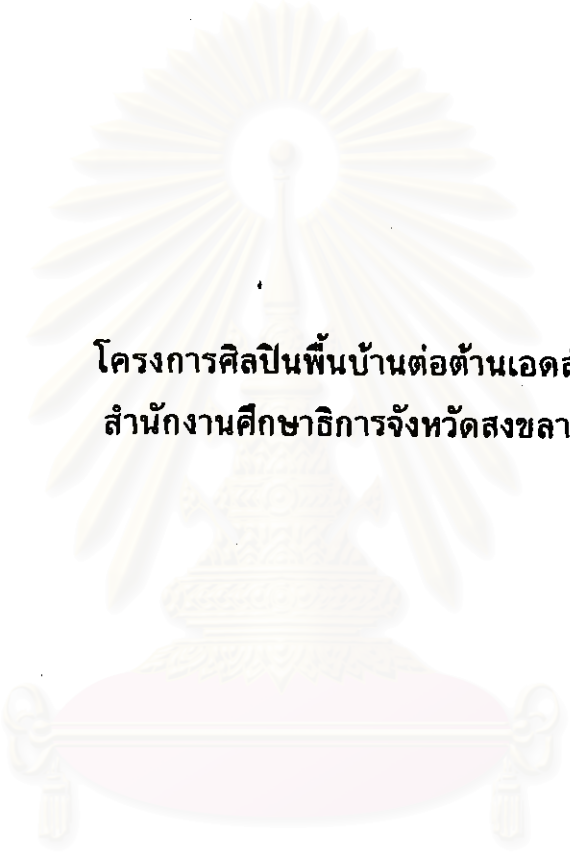
- หมอ: เอาแหละไปกันได้แล้ว เรากะได้ควบคุมโรคกันได้ทัน ช่วยกันคนละไม้
คนละมือ บ้านเราจะได้เป็นเขตปลอดโรคปากเปื่อยและดินเปื่อย
- สะหม้อ: ถ้าพื้นที่นั้นพวกผมกะพรรคพวกกันเดียว นัดชาวบ้านกันว่าเราอิมมาจิต
วัดขึ้นป้องกันโรคกัน
- หมอ: หะดีแล้วบังหม้อ มาไปกันเลย
- ขวัญเมือง: ไป...ไป ไปเรา ไปกันได้แล้วทีนี้ไปนัดชาวบ้านกัน ไป ไป ผมลาก่อน
ครับหมอ
- หมอ: เอา...เอา ดีแล้วแหละ

(ดนตรี)

(ร้อง)

ท่านผู้ฟังทั้งหมดปรากฏชัด	กรมปลัดฯ ผากความหวังก็เพื่อท่านทั้งหลาย
คิดให้ติงจำให้ดีที่บอกไว้	แล้วบอกให้เพื่อนพวกพรรครับหลักการ
ถึงโรคระบาดยังไม่มีที่ภาคใต้	ต้องหาทางป้องกันไว้ให้มาตรฐาน
ไม่ประมาทขาดยกยอกก็พอการ	เกษตรกรทุก ๆ ท่านจะโชคดี
เราช่วยตัวช่วยครอบครัวเหมือนช่วยชาติ	จะประสาทสุขเสริมเฉลิมศรี
ราษฎร์รุ่งโรจน์ชาติโชติช่วงดวงเราดี	ทั้งถิ่นที่ประเทศไทยเพิ่มไพบูลย์
แล้วทั่วถิ่นที่ประเทศไทยเพิ่มไพบูลย์ (ดนตรี)	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการศิลปินพื้บ้านต่อต้านเอดส์
สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา

สถาบันวิทย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการศิลปินพินบ้านต่อต้านโรคเอดส์

บทกลอนที่ 1

หญิงนครินทร์ ชาทอง

ขอชี้นำคำขับระดับสมอง
 ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเพิ่มผสม
 การเที่ยวเตร่เส่นหาเป็นอาฉิม
 โดยมาจากสาเหตุเพศสัมพันธ์
 เกิดโรคเอดส์ทุกเขตคามลูกลามร้าย
 ทั้งเศรษฐีผู้ดีไพร่ทั้งชายหญิง
 ขอเตือนหนุ่มสาวโปรดจงเข้าใจ
 โปรดยับยั้งโปรดระวังโปรดรอ
 ลูกเต้าหน้าหน่อติดพอกกลับมา
 ลูกสูญเมียสวยมอดม้วยเสียกับเอดส์
 เป็นเข้าแล้วไม่แคล้วต้องตาย
 เสียงของหนังท่านโปรดฟังไว้สักนิด
 เชื่อเถิดว่าหาสาวดีดี
 เลือดไม่บวกจะสะตวกลสบาย
 กันเรื่องยุ่งต้องเตรียมถุงมีชัย
 พี่พี่น้องน้องนักท่องราตรี
 พบแฟนใหม่ขอให้เลิกกลัว
 การพิสูจน์การพูดกันขาก
 ฝากคำกลอนปฏิภาณสัญญาณภัย

เป็นทำนองหนังตะลุงให้มุ่งมอง
 ต่างชื่นชมลิมสนิทว่าผิดศีล
 สิ่งมลทินเกิดมีราตรีระคาย
 ต่างกลัวกันทั้งเมืองเรื่องเสียหาย
 เป็นแล้วตายไม่หลงเหลือเป็นเหยื่อไฟ
 เดียวนี้ยังผวาปัญหาใหญ่
 อย่าไปชุกชนโรคปนกลับมา
 เป็นแล้วหนอไม่มีหมอรักษา
 อยู่ในครรภไม่พ้นอันตราย
 มั่วเรื่องเพศเป็นเอดส์ไม่หาย
 ไม่มียาหมอรักษาจะไม่มี
 ใครหลงผิดชีพปลดเปลื้องไปเมืองผี
 ตรวจสอบเลือดก่อนจะนอนกับใคร
 รู้ให้ได้ให้พอหายสงสัย
 สมัยนี้ควรจะมีติดตัว
 มักจะเสียทีที่ไม่ใช่เมียผัว
 ใหม่กับเราไม่รู้เก่ามาแต่ใคร
 คิดให้ดีเรื่องนี้เรื่องใหญ่
 โปรดคนไทยจงระวังเพื่อชีวิตยั่งยืน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทกลอนที่ 2

หนังสือ นครินทร์ ชาทอง

มวลสัตว์โลกที่ร่วมเกิดร่วมเขตแดน
 การริเริ่มสร้างสรรค์แต่บรรพ์แบบ
 หน่วยงานรัฐยังโอบอุ้มภูมิปัญญา
 เกิดโรคภัยทำลายชาติอนาถหนัก
 นั่นคือเอตส์โรคภัยทำลายไทย
 ยังไม่เชื่อข่าวสารเราต้องต่อต้านตอบ
 ชอบเที่ยวเตร่เร่รักลักเวลา
 ทิ้งลูกเมียเสียหายชายทรัพย์สิ้น
 ต้องปกปิดให้มีดีเป็นกับใคร
 สวช. ชื่อย่อวัฒนธรรมชาติ
 จากศูนย์กลางรัชดาลงมาได้
 โดยสภาสงขลาผ่านศึกษาธิการ
 นครินทร์ ชาทอง จำต้องนำ
 บ้านทึบเสียงตามคำสั่งไซ้จะสอน
 โดยยึดหลักศีลธรรมตั้งจำนรรค์

อันมนุษย์สุดเลิศประเสริฐแสน
 ไม่เหมือนแมนมนุษย์ดุจพรรณา
 ยังอ้างแอบแบบบรรพ์แก้ปัญหา
 เมื่อเวลาเกิดเหตุอาเพศภัย
 ดังประจักษ์เรื่องราวเป็นข่าวใหญ่
 สัญญาณภัยเตือนไว้หลายปีมา
 คนที่ชอบตาหันเรื่องตณหา
 เทียวสรรหาความสุขลิ้มทุกชัภัย
 จนชีพสิ้นสูญสลายให้สงสัย
 ถ้าเมื่อใดตรวจพบจบทุกราย
 ระดมปราชญ์ร่วมประสานท่านทั้งหลาย
 โดยมอบหมายบ่งชัดในด้านวัฒนธรรม
 ติดต่อต้านโรคภัยไม่ให้เลือนล้ำ
 เลือกสำนวนล้วนข้อคำที่สำคัญ
 แต่ขอวิงวอนให้หลักภัยที่มันใหญ่มหันต์
 แล้วทุกท่านจะปลอดเอตส์เพทภัยพาล

.....

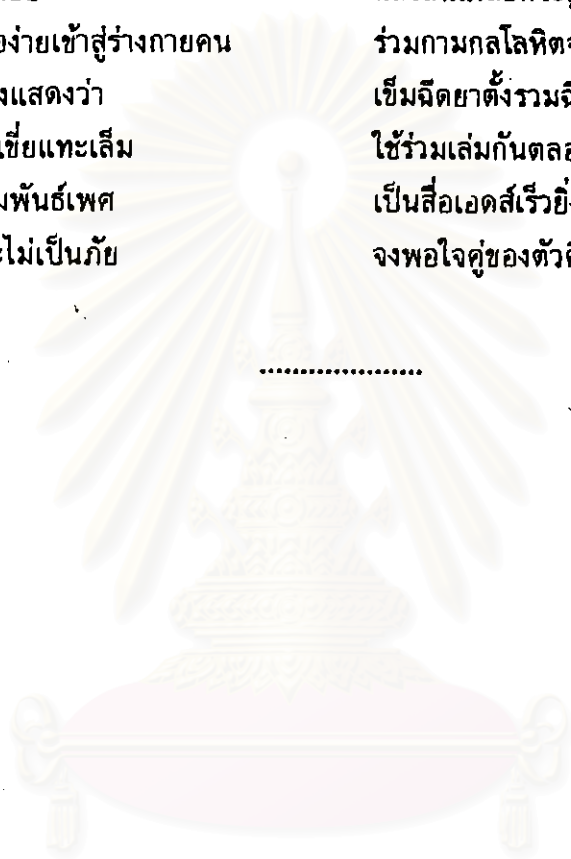
สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทกลอนที่ 3

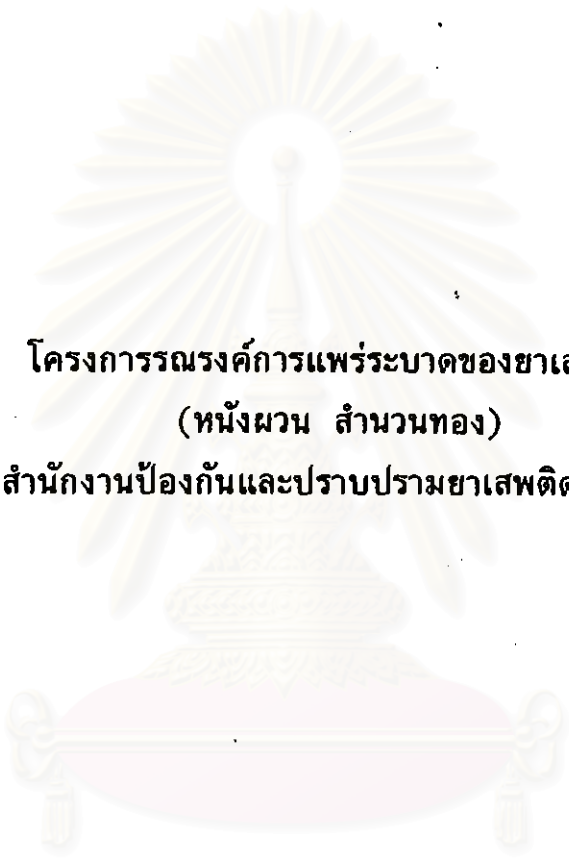
หนังสือบทกวี ชาทอง

อันภัยเฮดส์เพศพิบัติปัจจุบัน
 เข้าสู่ร่างข้างโนกะเชื้อไวรัส
 ย่อมแพร่เชื้อเหลือง่ายเข้าสู่ร่างกายคน
 อีกทางหนึ่งพึงแจ้งแสดงว่า
 ของมีคมโกนแกะเขี่ยแกะเสียม
 นำกลัวยิ่งสิ่งอันสัมพันธ์เพศ
 เลิกเร่รักจกเล่นจะไม่เป็นภัย

โรคโรมรันแรงร้ายในกายคน
 แล้วสิ้นเกสซ์ที่จะสู้ไม่รู้ผล
 ร่วมกามกลไลหิตจะติดเต็ม
 เข็มฉีดยาตั้งรวมฉีดย่อมเข็ม
 ใช้ร่วมเล่นกันตลอดเตือนว่าไม่ปลอดภัย
 เป็นสื่อเฮดส์เร็วยิ่งกว่าสิ่งไหน
 จงพอใจคู่ของตัวคือผัวเมีย

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการรณรงค์การแพร่ระบาดของยาเสพติด
(หนังสือ นำนวนทอง)
สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาคใต้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สื่อพื้นบ้านหนังตะลุง

โครงการรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด

เจริญสุขสวัสดิ์พ่อแม่พี่น้องท่านผู้มีเกียรติ สำหรับหนังตะลุงที่ท่านจะได้ชมหรือได้ฟังดังต่อไปนี้นี้ะครับ ก็เป็นการแสดงหนังตะลุงในกรณีพิเศษ สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด แล้วก็ร่วมกับสถานีวิทยุโทรทัศน์ช่องสิบหาดใหญ่ หรือศูนย์ประชาสัมพันธ์เขตหก แล้วศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนจังหวัดพัทลุง ได้จัดให้มีการแสดงหนังตะลุงเป็นกรณีพิเศษ สำหรับคืนนี้ะครับ เพื่อเป็นการรณรงค์เกี่ยวกับเรื่องราวของยาเสพติด พี่น้องที่เคารพครับ ในสภาวะปัจจุบันบ้านเมืองของเรา ก็ประสบกับปัญหาหลายสิ่งหลายอย่าง ที่เข้าแทรกแซง โดยเฉพาะเรื่องปัญหา ยาเสพติด และปัญหาอื่น ๆ อีกหลายชนิด แต่มันไม่รุนแรง เหมือนกับปัญหา ยาเสพติดนี้ะครับ ไม่ว่าจะเป็นปัญหา เรื่องการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน การเจ็บไข้ได้ป่วย การรณรงค์เกี่ยวกับเรื่องสาธารณสุขขั้นพื้นฐานอะไรต่าง ๆ นี้ เราก็พยายามแก้ไข ปัญหาให้กับพี่น้องประชาชน ทั้งที่อยู่ในเมืองและชนบทที่ห่างไกล และโดยเฉพาะตอนนี้ะครับ ได้มีการรณรงค์ ยาเสพติดกันเป็นกรณีพิเศษ เพราะเห็นว่า ยาเสพติด มันแพร่กระจายขยายไปในหมู่บรรดาเยาวชน คนเด็กคนเฒ่าคนแก่ โดยเฉพาะในเยาวชนครับ ได้ติดยาเสพติด กันเป็นจำนวนมาก ข้อมูลจากทางภาครัฐนี้ะครับ ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยปรากฏในชุมชนคนไทยมาก่อน ในสมัยก่อนติดกันบ้างก็เด็กตามในเมือง เด็กที่มีปัญหา แต่ว่าตอนนี้ ยาเสพติดมันได้แทรกแซงไปในชนบทที่ห่างไกล ความเจริญต่าง ๆ ก็ต้องพบกับปัญหา เรื่อง ยาเสพติด ค่ะ พี่น้องติดเข้าแล้วครับ มันเป็นอันตราย เป็นการบ่อนทำลายชาติบ้านเมือง เรียกว่าหมดหนทางแก้ไข ค่ะ เรื่อง ยาเสพติดนี้ะครับ เราต้องรู้ว่ามันติดหรือ มันติดตรงไหน ไอ้ใครเป็นยาเสพติด พันหรือ บางคนนี่ยังไม่เข้าอกเข้าใจ เพราะฉะนั้นหนังตะลุงที่พี่น้องได้ชมได้ฟังดังต่อไปนี้ ก็จะนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับที่ว่าเป็นข้อคิดหรือว่าเป็นตัวอย่างที่จะแทรกแซงกัน ในบทหนังตะลุง เพื่อให้พี่น้องได้มีโอกาสรับทราบ และช่วยกันดูแลป้องกันกับลูกหลานของเราทั้งเพที่ติดยาเดี๋ยวนี้ แล้วค่านี้นี่มาจากไหน มันพันหรือไอ้ใครมั่งที่เรียกว่า ยาเสพติดก็ให้ช่วยกันรณรงค์ โดยเฉพาะพ่อแม่ผู้ปกครอง ถือว่าเป็นบุคลากรหลักที่จะต้องดูแลบุคคลที่เป็นลูกหลานของพี่น้อง ไม่ใช่ขัดทอดภาระอันนี้ไปให้กับครูบาอาจารย์ อันนี้มันก็ไม่ถูกต้องเหมือนกันครับ เพราะว่าครูหนึ่งคนต้องดูแลนักเรียนเป็นร้อย ๆ ครับ ย่อมจะไม่สามารถมองเห็นสภาวะเล็ก ๆ เอาแหละครับ ต้องกราบขอบคุณทางสถานีโทรทัศน์ช่องสิบหาดใหญ่ เจ้าหน้าที่ทุก ๆ ฝ่ายนี้ะครับ ที่ได้ช่วยกันเพื่อชาติบ้านเมืองเหมือนกันครับ ในการรณรงค์ให้รับทราบ และก็การป้องกัน ยาเสพติด ส่วนคณะหนังของคณะนี้ะครับ พี่น้องคงจะได้ชมได้ฟังกันมาหลายครั้งหลายหน ครั้งนี้ก็ลองฟังและชมกันไปอีกประมาณสองชั่วโมงนี้ะครับ เอาแหละครับท้ายที่สุดก็ให้พี่น้องท่านผู้ฟังและผู้ชมได้ติดตามนิยายหนังตะลุง ในเรื่องบัญชาสวรรค์คงใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเพื่อนำเสนอในเรื่องราวของความบันเทิงนี้ะครับ

ความผิดพลาดอะไรต่าง ๆ ของเรายังมีเป็นของธรรมดา และคิดว่าทุกท่านคงจะให้ภัย เพราะว่าการให้นี้มีค่าที่สุดครับ คือการให้อภัย ขออภัยคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยคุ้มครองป้องกันให้กับบรรดาพ่อแม่พี่น้อง ตลอดถึงลูกหลานของเราให้ปลอดภัย จากยาเสพติด จากกรรมและชาวคณะภูมิใจเสนอต่อแต่นี้ติดตามชมบรรชาสวรรค์จากคณะของกรรม หนึ่งผวน สำนวนทอง จังหวัดพัทลุง

(กลอน)แล้วคบคนพาลพาลพาไปหาผิด

คบนักเลงสุรานี้ก็พยายาจน
มนุษย์เราเกิดมาก็นำสรรเสริญ
แต่บางคนอนิจจน่าละอาย
ขาดศิริโอตปุเปค่าพระสอน
เห็นกงจักรเป็นดอกประทุมมา
ยาเสพติดพิษมันก็มีหันตโทษ
โจนใจยังคิดจิตจำนง
ทำลายตนไม่พอนี้ก็ก่อวินาศ
ตกเป็นทาสของมันก็ไม่บรรเทา
สุราเมรยมัชชปมา
ลืมเสียเกิดสิ่งชั่วแล้วนำกลัวเกรง
ไม่เคยลืมกะอ่าลองของเสพติด
ถ้าหลวมตัวรีบกลับให้จับไว
ขึ้นชื่อว่าสุราพวักยาฝิ่น
อันเครื่องดองของเมาสิ่งเหล่านี้
ช่วยป้องกันรักษาอย่าละเมิด
เห็นแก่ลาภบาปไม่คิดในกิจการ
แล้วที่บ้านนอกคอกนา(ดนตรี)
ที่บ้านนอกคอกนาหรือป่าแมกไม้
กลีกรกลีกรรมนี้กะทำเรื่อยไป
นี้กระท่อมขยายสาตั้งว่าหมาย
ปลูกผักแพงแดงกวาลูกนะมากช้านาน
มันเกียจคร้านงานไม่ทำเที่ยวล่าสอน
แม็กก็แก่จะตายเสียวันใด

คบบัณฑิตก็นำพาไปหาผล

หาเลี้ยงตนก็ไม่รอดจะวอดวาย
จิตเจริญสูงสุดตั้งจุดหมาย
ที่ชวนชวยแสงกรรมให้ต่ำชา
จิตวอนเวียนวนเที่ยวคันทา
จนราคาของมนุษย์สิ้นสุดลง
ให้ประโยชน์ไม่มีเท่าชี้ฝั่ง
ไปไหลหลงลืมตัวจนมัวเมา
ทำลายชาติของตนนี้ก็เพราะคนเขลา
ไซคนเราคิดชั่วคิดจะฝังตัวเอง
ศีลข้อห้าท่านก็บ่งไว้ตรงเผง
ตัวเราเองอยู่รอดอย่างปลอดภัย
มันมีพิษยิ่งกว่าคำปราศรัย
ต้องทำให้มันด้วยขันติ
เฮโรอินก็ถูกขางได้เมินหน้าหนี
อย่าให้มีในขันกะสันดาน
ถ้าบังเกิดร้อนใจตั้งไฟผลาญ
จะเป็นมารสังคมที่จมไป
หรือป่าแมกไม้(ดนตรี)
ทำนาไร่ตามประสาเราก็ได้อาศัย
เพื่อจะได้เงินทองที่ต้องการ
พร้อมลูกชายข้าราชการนิกสงสาร
นิกราคาญลูกชายไม่บายใจ
กินกับนอนเห็นท่าจะไม่ไหว
จะได้ใครปล้ำปลูกนี้กับลูกชาย

ยายสา

ขานลูกเหอไอ้ฮารงค์ นับตั้งแต่พ่อของเจ้าได้สิ้นชีวิตแรกตัวเจ้ายังเล็ก ๆ ลูก
หนาคะนี้เป็นเวรเป็นกรรมของครอบครัวของเรานี้แม็กก็มีลูกสองคน คือเจ้า

- อารงค์ผู้พี่และไอธรรมราชผู้น้อง ค่ะนี่ลูกเหอไอความยากจนของครอบครัว
 ของเรานี้มันบีบบังคับอยู่ทุกเวลานาที นี่ไอธรรมราชน้องของเจ้าไปแรก
 ใกล้เคียง เขาไปทำงานอยู่ที่ห้องทุ่งทองนา ปลุกฝึกแพ่งแดงกวาจะได้อาศัยมัน
 นั้นแหละ ได้เงินจุนเจือช่วยเหลือครอบครัว มันก็เป็นอยู่พินันลูกนะ
 เพราะเราเป็นเกษตรกร สิ่งหนึ่งคือต้องมาปลุกฝึกแพ่งไปตามเรื่องตามราว
 แม้ว่าสินค้าเกษตรมันไม่สร้างให้คนร่ำรวย เพราะเขี่ยมันถูกเขี่ยมันแพงลูก
 นะ ค่ะนี่เจ้าอารงค์ลูกเหอเจ้าคิดแลให้ตีที่ว่าวันหนึ่ง ๆ เจ้าทำไอไรมั่ง พอ
 ตื่นขึ้นถึงขอเขี่ย ๆ แม่เอีเอาแต่ไหนมาให้เจ้าละลูกอารงค์
- อารงค์ พอพูดถึงแลไอธรรมราชมันต้อย่างโน้นต้อย่างนี้ ผมไม่ตีตรงไหนละแม่
 ยายสา ไม่ใช่ไม่ตีตรงไหนลูกเหอ แต่แม่สงสัย แล้วใส่ที่เจ้าไม่คิดทำการทำงานมั่ง
 ลูก เรียนหนังสือก็ไม่ทันจบชั้นไหนออกเสียก่อน ครูยกออกมาเสียเพราะ
 ความผิดเท่าว่าเจ้าไปเที่ยวติดยา เที่ยวขายยาเสพติดไอไรรเท่เขาว่า แม่
 กะไม่ค่อยรู้เรื่องเท็จพันหรือลูก
- ธรรมราช ครูใส่ความผมทั้งนั้น ผมไม่เคยยุ่งเกี่ยว แม่ผมยืนยัน ครูใส่ร้ายป้ายสีผม
 ความจริงเพื่อนของผมไม่ใช่ผมนะแม่ ไช้เหยรำคาญเลยออกโรงเรียนเสีย
 เลย
- ยายสา อือ จันแหละรำคาญออกโรงเรียนคะนี่ไม่ได้เรียนหนังสือทำไรรละลูก เรา
 การศึกษาดำเงินเดือนมันกะน้อยแหละลูก มึงไปทำงานร้านจันร้านแจ็กก็
 ใคร มันอีเอาละ เขี่ยมอยู่เราต้องอาศัยประกาศเกียรติบัตร เกียรติคุณ
 วุฒิบัตรไรรไปแสดง ปริญญาบัตรไรรู้ต่อได้เงินเดือนแพง ๆ กับ
 เขา นี่พันหรือกูแลหน้าตาโหมสุทำทำซิดเขี่ยหน้าไม่เลือดแล้วนิ พันหรือ
 มั่งละลูกไม่บายตรงไหน
- อารงค์ ไม่มีหรือครับแม่ ไม่มีปัญหาอะไร ผมอยู่สบาย ผมอยู่กับพรรคพวก ใน
 หมู่บ้านมีความสุขพอสมควร แม่ครับแม่ไม่ต้องพูดมาก วันนี้ผมขอเงินสัก
 สองร้อยครับแม่
- ยายสา อือ จันแหละกูหลงยังไม่ทันขาดคำ เงินไหนลูกแม่ไม่มีเงิน
- อารงค์ แม่อย่าโกหกนะ ผมรู้ทั้งนั้นว่าแม่มีเงินก็บาท ไช้เหยที่ไอธรรมราชขอแล้ว
 ทำไมแม่ให้ ที่ผมขอทำไมแม่ไม่ให้
- ปราบ ชี้ทกเขี่ยได้เขี่ยนกูเห็นแล้ว ไม่รู้หาเหอ พอหลงขึ้นถึงหาไม่ ๆ ชี้ทกนี้ คน
 แก่เขาให้ชี้ทกเหอ
- ยายสา เขี่ยอีชื่อข่าวสารกรอกหม้อ กะหาไม่นี่ลูกมึงอีเอาไปไหน
- อารงค์ ผมนัดเพื่อนเอาไว้ละแม่ ผมนัดเพื่อนเอาไว้ถ้าผมไม่สามารถจะนำเงินไปให้
 เพื่อนไม่สามารถไปเที่ยวกับเพื่อนวันนี้ผมเสียหน้าแน่

- ยายสา ชื่อ เสียหน้า เจ้าเสียหน้าแต่แม่เอีเสียดชีวิตนี้ลูก
 อารงค์ แม่จะให้หรือไม่ให้พูดอย่างนี้ดีกว่า
 ยายสา แล้วแม่มีเงินที่ไหนลูก
 อารงค์ แม่อย่ามาพูดปากแข็งเลย ผมรู้อัธรรมาชมันหาเงินมาให้แม่ แต่ละเดือน
 ตั้งหลายร้อยหลายพันอยู่ ผมขอแค่สองร้อยเท่านั้น มันจะมีปัญหาอะไร
 ยายสา อัธรรมาชมันทำงานเหนื่อยลูกเหอ ถึงมันขอแม่สองร้อยสามร้อยแม่ก็ไม่
 เคยขัดข้องแต่เจ้านี้ลูก ที่ชาวบ้านเขามานินทาให้แม่ฟังหลายหน ว่าเจ้านี้ไป
 เทียวมั่วสุมกับพวกเด็กวัยรุ่นตามในหมู่บ้าน แล้วทำโหดกันแหละลูก
 อารงค์ ไม่ทำอะไรครับแม่ อย่างดีก็ขี่รถซึ่งเท่านั้น
 ปราบ นั้นแหละขี่รถซึ่ง กะไมไซรด์เรารดเพื่อนมักทำเฒ่า หัวพานก็หัวพานหลวง
 หนู ไม่ใช่หัวพานเรา เราอีชน เราอีชนหลักกิโล เราอีชนหลักเขต ไสเรารดเรา
 ดอก
 ยายสา แม่เหยมันนำหวาดเสียวแล้วเด็กวัยรุ่นเทียมอยู่ ไม่รู้อีแหลงหรือเสียดแล้ว
 พออีแหลงเจ้าหาว่าเซไม่ทันสมัย เจ้าอย่าลืมตอนนี่ อารชธรรมตะวันตก
 มันแทรกแซงเข้ามาทุกขณะ นี่หลายประเทศเขาพยายามฆ่าเรากั้บรถเครื่อง
 แหละลูก นี่มีงวังวังให้ตีไอ้สัตว์นั้นผ่าตัดเอาเบี้ยที่ไหนไปนอนห้องพิเศษ
 เอาเบี้ยที่ไหนไปจ่ายค่าเลือดเขาละลูก
 อารงค์ ผมยังไม่ตายแม่ เอาอย่างนี้ก็แล้วกันแม่ให้ผมหรือเปล่าสองร้อยบาท
 ยายสา แม่ไม่มีเงินละลูก ถ้าเจ้าเจ็บไขไม่บายแม่พอให้ไปซื้อยา นี่เจ้าขอไปเทียบกับ
 เพื่อน
 ปราบ ชี้หกนี้เบี้ยใต้เขียนกูไม่รู้หาเหอ
 อารงค์ เอามาเถอะแม่ เมื่อพูดกันดี ๆ ไม่ให้ผมจะใช้กำลังนะแม่ะ
 ยายสา มึงอีใสถูละลูก มึงอีใสแม่ละ
 อารงค์ ผมไม่ทำอะไรแม่คอยดูก็แล้วกัน เอามา
 ยายสา หาไม่นี่ลูก
 อารงค์ โธ่เหย ว่าไงไอ้ปราบ
 ปราบ จัดการจับตีเข้าเสียนิ เมร่อ ๆ
 อารงค์ โธ่เหยที่อัธรรมาชขออะไรก็ได้ทั้งนั้น ที่กูจะขอมั่ง ไม่ให้
 ปราบ นั้นแหละรักไม่เท่ากัน แม่รักลูกไม่เท่ากัน แม่รักลูกไม่เท่ากันไว้ทำไอ้โหดจับ
 คอตีเข้า คอกกลับเข้าลอย เจียงคอกเสียนิ
 (กลอน) พูดตามตีแม่นี้ไม่รู้เรื่อง กูแค้นเคืองนี้เพราะเป็นเรื่องเสียดหาย
 ขอเงินเล็กน้อยแม่ก็ตำว่ารายมาย กระจโดดเตะตียายโดยไม่เกรง(ดนตรี)
 อารงค์ แม่จะให้หรือไม่ให้

ยายสา	กูไม่มีเงินลูกเหอ
ธำรงค์	อย่าโกหกเลยแม่ผมรู้ว่าแม่มีเงิน
ยายสา	แม่ไม่มีเงินลูกเหอ เจ้าจะฆ่าแม่ให้ตายแม่กะไม่เบียะ เจ้าจะทำไทรแม่ละลูกบาป
ธำรงค์	บาปอย่างไรเอามา
ยายสา	โอย ลูกเหอ อย่าทำแม่ลูกเหอ
ธำรงค์	อย่าทำแม่เหรอ ทัวแม่เหรอ ๆ ไซ้เหยแค่นี้พูดมากไปได้ เอามา
ยายสา	โอย ๆ ลูกเหอ โอย ๆ
ธำรงค์	ตายเสียเถอะอีแก่ รักลูกไม่เท่ากันอย่างนี้ไว้ได้อย่างไร ปราบมาได้แล้วเงิน
ปราบ	เย็ดพ่อน่าซ่อมซี้ทก ไบห้าร้อยลูยได้เขียน
ยายสา	อะโหรย ไอ้ธำรงค์ลูกแม่เสียใจลูกเหอ ไอ้เงินแม่ไม่เสียตายเหรอทเอาใด ๆ แม่ให้ได้เพกับลูกแม่ แต่แม่เสียใจที่เจ้ามาทำกับแม่ ลูกเหอธำรงค์อย่าเอาไปลูก แม่ไม่โหรซื้อสารลูกเหอ ธำรงค์พันไปแล้วเหอ
(กลอน)	นำส่งสารยายสาสุดอาภัพ มาตกอับด้วยลูกชายที่ได้ข้มเหง มันทำชั่วมีวเมาคิดเอาเอง ไม่กลัวเกรงกฎหมายจะตั้งขายไว้คามา(ดนตรี) ออจะตั้งขายไว้คามา
	ณ ที่ห้องทุ่งนามีฟ้ากว้าง นกกระยางเกาะยอดไม้อยู่ที่ชายพฤษภา ดูโดดเด่นสีสดใสในทุ่งนา ดูขำวกล้าเขียวขจีเหมือนมีมนต์
	นี้ธรรมราชลูกยายสา(ดนตรี)ที่มีปัญหาชีวิต นี้ธรรมราชลูกยายสาที่มีปัญหาชีวิต ยามเมื่อคิดขึ้นมาเหนื่อยแห่งนะพาลับสน ไซ้คะตาอาภัพนี้ก็เพราะความอับจน เกิดเป็นคนต้องสู้อยู่ต่อไป
ธรรมราช	ที่เหนื่อยที่แห่งตลอดถึงฟ้าโถ้ทั้งสามคน ไซ้เหยคิดแล้วมันน่าน้อยใจนะที่เกี่ยว กับเรื่องของความยากจนของคนบ้านนอกคอกนาอย่างเรา
หนูน้อย	ครับ ที่ไม่ทำหรือครับเหอ เขาเรียกว่าพรหมลิขิต
เท่ง	ไม่ใช่ พรหมลิขิต ชี้คร้านลิขิตว่าพันนั้น
หนูน้อย	ไม่ใช่ชี้คร้านเท่งเหอ นี่มึงคิดแลเราตื่นแรกหัวรุ่งทำงานตัวเป็นเกลียวแต่ว่า ไม่ได้เงินมึงคิดแลดี อีว่าเราชี้คร้านมันก็ไม่ถูก เพราะเกษตรกรเขาบอกแล้ว ว่าเป็นสัญลักษณ์ของความยากจนไม่เห็นเหอ
เท่ง	จนหรือเทียบมอยู่ยงแค่สี่สิบแล้ว
หนูน้อย	ยงแค่สี่สิบ ถึงคะนี้เรายังยงเท่าใดเหอ
เท่ง	ไม้สักตันหนึ่ง
หนูน้อย	ยงโลสี่สิบแต่ว่าเค้าแก่สวนยงนู้แหละได้ แล้วเราไม้สักตันหนึ่งกะหมด

- สิทธิ์จะไปภูมิใจกับเขาที่ฉันทุดเข้าใจหรือเปล่า
- เพิ่ง เข้าใจครับ
- หนูนุ้ย นั่นแหละมึงคิดแล
- เพิ่ง คือพันนี้ไอ้หนูสินค้าเกษตรกรถ้าจะหลงมันเป็นจุดอ่อนหลายสิบ สินค้าเกษตรมึงอย่าลืมนะว่ามันมีจุดอ่อนหลายสิ่ง ไม่ว่าจะฟักแฟงแตงกวาติปลี ลูกเขือไทรก็ตามที่เราปลูก ๆมึงไม่เห็น ถูกกดราคาจากคนกลางอยู่ตลอด เพราะว่าลูกเขือฟักแฟงแตงกวาติปลี อะไรก็ตาม พอตัดจากวันขยับแล้วไม่ขี้นมันเน่ามันเปื่อยพอมันเน่ามันเปื่อยไม่พาไปขายตลาดก็ต้องทุ้มโยน คลองชลประทานเท่านั้น มึงคิดแล ค่ะนี้ใหม่ซื้อเก็งราคาเพราะถือว่าถ้าเราไม่ขายกะเน่าสูญอันนี้มันน่าคิด
- โถ ไม่เน่าสูญ ถ้าว่าลูกแตงจินนั้นกะไว้ให้ลูกให้พอเขื่อแดงแล้วกะ คือถ้ารู้ว่าอีสุกไม่สุกนั้นวิธีการมันง่ายเอาทางซ้อนโซเข้าไปก่อน พอเอาทางซ้อนโซออกแดงหลิยมจับมาถึงกัตดั่งบีม
- เพิ่ง กัตดั่งบีม
- โถ นั่นแหละ อะโหรยคิดถึงแตงจินหน้าเห็นดูนี้แดงคิดว่าแดงแปลบ ๆนี้
- เพิ่ง ไม่พักบรรยายแหละ ค่ะนี้มึงแลเราอยู่บ้านนอกคอกนา โรงงานอิทำงานในโรงงานกะหาไม้ แต่ว่าดีแล้วแหละที่โรงงานไม่มาตั้งตามแถวบ้านเรา มึงอย่าลืมหินก็ตามที่มีโรงงานนั้น มันยอมจะมีของเสียจากโรงงานเขาเรียกว่ามลพิษ ค่ะนี้ลั้งคนตีใจพอโรงงานตั้งข้างบ้านแม่เหยโซโยโทเหวเขาให้เป็นยามดอก เงินเดือนเท่าใด เขาให้ปอกกุงดอก เขาให้เฝ้าเครื่องจักรพอแก เมื่อยกออก อีโต้ชี่ต่างค์ไม่หลุดค่าหมิน
- หนูนุ้ย นั่นก็จริงเหมือนกัน
- เพิ่ง เออตามโรงขางตามข้างบ้านเราไม่เห็นเหอ ตอนไปตั้งใหม่ ๆพอทำทำก่อเสาโหมบ้านเราสมัครทำงานกันเต็มเขาเอาเพแหละเขา พอทำงานแล้วเขาไม่หาญคะถึงหมินก็หมินทนเอาเพราะโรงงานเราเหมือนกันว่าพันนั้นพอเข้าทำถึงหมินเข็ดพอชี่รดผ่าน ทุกลีแล้วยังหมินถึงเหลย มึงคิดแล
- ธรรมราช นี่เรื่องโรงงานไม่ต้องตีใจไป เราเข้าไปในระดับชั้นต่ำเขาดอก ไม่มีทางได้เป็นเจ้าแกให้มึงคิดแล ค่ะนี้เรานี้อยู่บ้านนอกคอกนาเหมือนเรานีพุดถึงว่า
- เพิ่ง เห่งอย่างนี้ะสะอย่างพีธำรงค์ของเราเนี้ ผมอยากจะพุดกับแม่หลายครั้งอยากจะพุดกับพีนุ้ยที่เพิ่งเหมือนกัน ผมสงสัยอยู่หลายวันแล้ว ที่ธำรงค์ของเราจ่ายเงินเปลืองมาก ขอเงินแม่ทีละสี่ห้าร้อย ไม่รู้เอาไปทำอะไร แล้วดู

- พฤติกรรมของตำรวจของเราหน้าตาซีดเซียวไม่ค่อยมีเลือด เป็นคนชอบ
เก็บตัวเงียบ และชอบมั่วสุมกับบรรดาวัยรุ่นในหมู่บ้าน แล้วพื่อยามืดตอนนี้
หมู่บ้านของเรามีปัญหาหลายอย่างนะพี่
- หนูน้อย
เท่ง
นั่นแหละปัญหาหลายอย่างไอ้โหรมั่งเท่ง
ปัญหาไอ้โหร เทียมอยู่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองเฟ่งเล็งไอ้เรื่องยาเสพติดนั่น
แหละ
- หนูน้อย
เท่ง
ออ เรื่องยาเสพติด
เออแต่แรกยาเสพติดมันอยู่ตามโหม่เด็กในเมือง เทียมอยู่แพร่ระบาดมา
ตามชนบทบ้านเราแล้วไม่เห็น ยาเสพติดมีหลายสิ่ง คำว่ายาเสพติดนี่คือพอ
เสพเข้าไปแล้ว ถึงมันจะหยุดไม่ได้มันต้องเพิ่มปริมาณ แล้วมันเป็น
อันตรายต่อร่างกายถ้าไม่ได้สูบน้ำลายย่อยลงที่ลงแดง จะต้องไปหาเบี้ยมา
ซื้อ ที่เขาใช้คำว่าเสพนั่น คือคำว่าเสพนี้อาจจะเข้าทางปาก เข้าทางจมูกฉีด
เข้าทางผิวหนัง เข้าทางเส้นเลือด เขาเรียกว่าเสพ เพราะว่าถ้าเข้าทางปาก
เขาเรียกว่ากิน เข้าทางจมูกเรียกว่าสูด ค่ะถ้าฉีดนี่มันทั้งเพ นำเข้าสู่ร่างกาย
เขาเรียกว่าการเสพ
- โถ
เท่ง
โถ
เท่ง
เช่นว่าชนมจีนกะเหมือนถ้าไม่ได้กินอยากอีแล้ว
ไม่ใช่ ชนมจีนนั้นไม่ใช่ยาเสพติด
ไม่เสพหรือกุดะไม่ได้กินชนมจีนน้ำลายย่อยทวด ๆ
นั่นมึงอยากดอก คือไอ้มันอดไม่ได้คือมันอันตรายต่อชีวิต แล้วที่น้ำลาย
ย่อยเขาเรียกภาวะลงแดงไอ้โหรมั่ง นั่นคือยาเสพติด เช่นว่าที่รุนแรงไอ้
พวกผงขาว
- หนูน้อย
เท่ง
ไอ้โหรผงขาว
ผงขาวภาษานู้เขาเรียกว่าเฮโรอิน ยาเสพติดชนิดรุนแรงแต่เพื่อน รองลงมา
จำพวกฝิ่นบ้าง เราไม่ค่อยพบเท่าใด มันแปรสภาพเป็นเฮโรอินกะไอ้สัตว์นี่
ผงขาวที่เขาขายกันมากเพราะราคามันแพง แล้วมันติดง่าย
- ธรรมราช
อันนี้ผมเป็นห่วงมากในหมู่บ้านของเราขณะนี้ มันมีเรื่องของยาเสพติดมัน
แพร่ระบาดแล้วมันสร้างความสับสนวุ่นวายเกิดอาชญากรรมในหมู่บ้านไม่
เว้นแต่ละวัน มีการจัดแ่งมีการลักขโมยของเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ต้องระแวงระวัง
ซึ่งสมัยก่อนไม่เคยมีเลยพี่
- เท่ง
นั่นแหละสมัยก่อนใครหอนลักหอนโหร ไอ้โหม่กัญชาเหอ ยาเสพติดเพ ท่อ
ก็เป็น เป็นเพ มึงอย่าเที่ยวปล้ำเข้านิ ใครมาเที่ยวให้ลองให้โหรมึงอย่า
เที่ยวปล้ำไอ้สัตว์นี่ที่สองทีก็ติดกู้อบอกให้ เขาเรียกว่ายาเสพติด
- โถ
ออ ไม่ใช่ชนมจีน

- เห่ง ไม่ใช่
 โถ นึกว่าไอโหระที่อยากอยู่เพื่อ นึกอยากหลายสิ่ง ถ้าพูดถึงยาเสพติดเหนียว
 หลามก็อยากหนมจีนก็อยาก จักไชยกะอยาก หนมเป้ากะอยาก หนมโคใส่
 น้ำผึ้งแวนกะอยาก อยากเฟิ่น จิงจิงกะอยาก แป้งแดงกะอยาก
 เห่ง ไอ้พันนั้นเขาเรียกอยากไม่ใช่เสพติด
 หนูนุ้ย นึกได้รู้เรื่องเหมือนกัน แถวบ้านเราจับโหมเด็กเที่ยวหลบตามโคนโหนดมั่ง
 ตามโคนไทรมั่ง ไม่รู้มันทำไอโหระกัน แรกวันก่อนเสี่ยงว่าไปจี๋หมอ
 เห่ง จี๋เอาไอโหระ
 หนูนุ้ย จี๋เอาเข็มเสี่ยงว่า เห่ง ที่ตามสถานีอนามัยบ้านเราจี๋เอาเข็ม
 เห่ง ออ นั่นแหละอยู่ประเภทรุนแรงสูบกะไม่อยู่แล้วพนักะไม่เข้าแต่ต้องฉีดทาง
 เลือด
 หนูนุ้ย ฉีดทางเลือดยรุนแรงเห่ง
 เห่ง ออรุนแรงแหละ ค่ะไอ้สัตว์นั้นก็เหมือนกับที่เขาเรียกสารเหยงๆนั้น พวก
 ทินเนอร์อะไร ลางคนสูด ๆ แล้วติดเข็ดพอดิตติดกันหมุกแดง ไอ้นี้มัน
 ทำลายสมองกบอให้ บางทีสมองมันถูกทำลายถึงแม้เชี่ยวชาญรักษามันก็ไม่
 หายขาด โหมติดยาบ้านเราไม่เห็นเขาส่ำโซ่น้ำลายย่อยเหมือนหมาบ้ามึง
 แล ไอ้นี้สำคัญที่พ่อแม่มันนี่ไม่แลลูกมัน
 หนูนุ้ย ไม่รู้ทำหรืออีแลได้ลูกมากเราไปทำงานนอกบ้าน
 เห่ง กะนั้นแหละ
 ธรรมราช ก็นั่นนะซิมันเป็นปัญหาครอบครัว ซึ่งเป็นปัญหาพื้นฐานในการทำให้เด็กนี้
 ต้องเสียผู้เสียคนไปมากมาย นี่ผมเป็นห่วงแต่พี่ธำรงค์เท่านั้น ไม่รู้จะพูด
 อย่างไรชินพูดไปเขาก็เป็นพี่ แม้มันไม่กล้าพูดเพราะพี่ธำรงค์ขู่ทุกวัน
 หนูนุ้ย นั่นแหละมันลำบากเหมือนกันในเรื่องนี้
 เห่ง นั่นแหละแล้วเรื่องพ่อแม่เป็นสิ่งที่สำคัญ บ้านเรานี่ผงขาวไม่รู้มันเข้ามาหรือ
 ที่มันลอลดตาลอดหูไป เรื่องนี้ผู้ใหญ่บ้านสำคัญ กำนันเป็นผู้นำท้องถิ่น ไม่รู้
 หรือบ้านเราชายผงขาวไม่รู้หรือนี้ ค่ะนี่จับให้ได้บางคนลูบหน้าปะจมูก
 หนูนุ้ย พันหรือลูบหน้าปะจมูก
 โถ คือว่ามันไม่เมร่อ
 เห่ง อย่าทำเฉ่าตะมึงอย่าทำเฉ่าตะ พออิจับถึงมันถูกเอาลูกหลานผู้ใหญ่มั่งลูก
 หลานกำนันมั่ง กะไม่จับมันเสีย ตกลงมันแพร่ระบาดในหมู่บ้านของเรา
 เป็นห่วงก้อบอกให้ ที่ได้มีพวกยาเสพติดระบาดแล้วอยู่กันไม่สุขนิ ปากตุ

คิดว่าไม่ใส่กรงเหล็กก็ใส่เข้าไปกันมันจืดมันแฉะมันคิดแลมันนั้น ค่ะนี้กว่าทำการเกษตรอย่าทำเปรดเข็ดพ้อมึงขึงทำขึงจนภูเขาเล็ดไปนี้ ทำไออื่นกันมึงหว่า ตัดโยงตัดยางหรือว่าทำไออื่นที่มีขายได้ดี

หนูนุ้ย พันนี้หว่าเราเหมารถเครื่องสักวันหว่า

เท่ง ทำไหร

หนูนุ้ย หาฉ้าย

ตะวันสายชวนพี่ชายพากันกลับ แสนทุกซั๊บไปถึงแม่แก่อาศัย

จากทุ่งนาอวรณ์เร้ารอนใจ พากามัยมาประสบพบมารดร (ดนตรี)

ธรรมราช แม่ แม่ครับ

ยายสา ไครละลูก

ธรรมราช ผมธรรมราชครับแม่ แม่อยู่ที่ไหนแม่

ยายสา แม่อยู่บนเรือนลูกเหอ

ธรรมราช แม่ แม่ครับไครทำร้ายแม่

ยายสา ไม่มีไครทำร้ายแม่ดอกลูกเหอ

ธรรมราช ไม่มีไครทำร้ายทำไผหน้าตาของแม่ฟกซ้ำดำเขียวไปทั้งตัว นีมีเลือดด้วยนี้แม่ แม่บอกผมสิครับแม่

ยายสา โจรมันปล้นลูกเหอ

ธรรมราช หา โจรปล้น โจรที่ไหนมันปล้นแม่

ยายสา แม่จำหน้ามันไม่ได้ลูกเหอ

ธรรมราช ไธเหบบอกผมสิแม่หน้าตามันเป็นอย่างไร ผมจะลากคอมันมาขังคุกเสียให้หมดเลย ไธแม่ไอ้โจรนี้มันโหดเหลือเกินนี้เลือดที่หน้าแม่

ยายสา ไธลูกเหออย่าเอาเรื่องมันเลยลูกเหอแล้วกะแล้วไปแหละ

ธรรมราช ผมไม่ยอมครับแม่

หนูนุ้ย แม่เหอยายสาพันหรือละนี้

ยายสา โจรปล้นไอ้หนูเหอ

หนูนุ้ย แม่เหอจากพุทไรเลือด

ธรรมราช โจรปล้นจริงนะแม่

ยายสา โจรปล้นลูกเหอ

แล้วเข้าประคองแล้วร้องถามหรือความคุณแม่

ธรรมราช แม่ต้องบอกผมนะแม่นะบอกผมว่าไครทำร้ายแม่

(กลอน) เข้าประคองแล้วร้องถามความคุณแม่ ตกใจแท้ะทวยฤทัยถอน

ไครทำแม่บอกลูกแม่หนาให้แน่นอน นิกสงสารมารดรที่นอนครวญคราง

ธรรมราช แม่บอกผมจริง ๆนะแม่

ยายสา แม่เหยลูกเหอว่าโจรมันปล้น
 ธรรมราช แม่บอกผมจริง ๆนะแม่
 ยายสา จำไม่ได้มันเข้ามาตบมาตีแล้วชิงเบี่ยแม่ที่ใต้เขียนไปเสี่ยลูกเหอ
 ธรรมราช โส้เหยไอ้โจรมันโจรร้ายจริง ๆเลยแม่ แม่ต้องพูดความจริงกับผมนะแม่นะ
 ยายสา จริงลูกเหอแม่อีหกเจ้าทำไหร
 เห่ง กูไม่เชื่อว่าโจรปล้นหาเลือดไปนิ กูว่าน่าไอ้ธำรงค์ ไอ้ธำรงค์ซ้อมให้แล้วเล่า
 หนุ่ย แล้วแกบอกว่าโจรปล้น
 เห่ง พันนั้นแหละ คือว่ายายสาแกมีความคิดไม่อยากจะให้ลูกต้องทะเลาะเบาะแว้ง
 กันพันนั้นแหละหา ค่ะถ้าบอกว่าไอ้ธำรงค์ปล้น ไอ้ธรรมราชมันโกรธเล่า
 จะเกิดความแตกแยกขึ้นในครอบครัว จิตใจของยายสาแม่เหยแกสูงส่ง
 แกรักลูกแก แกอีบอกเหอ
 หนุ่ย นี่โจรปล้นจริงนะยายนะ
 ยายสา โจรปล้นลูกเหอไอ้หนุ่ยเหอ มันตีมันตบ มันตี มันตบ
 หนุ่ย แม่จำนำเห็นดูแม่เหยแม่
 เห่ง กูไม่เชื่อสูเชื่อกะเชื่อดำให้ฟ้าผ่า เมื่อไอ้ธำรงค์นั้นอุบาทว์อีตายหาเลือดไปนี้
 แล้วยายสาก็รักแม่เหยกับลูกแก ไอ้ลูกรักนี้รักจังกับไอ้ธำรงค์นั้น นี่ไอ้โหม
 ที่รักลูก ๆลึงคนเสี่ยคนเพ ไอ้โหมที่เทียวติดยา เทียวซื่อซื่อซนหลักกิโส่วน
 ใหญ่ลูกโหมเศรษฐีเพ โหมนี้มันยังเบี่ย พอลูกว่าพ่อขอเบี่ยซื่อรถเครื่อง
 หน้อยพ่อ
 หนุ่ย พ่อว่าพริอ
 เห่ง เอาไปเลยลูกก็ همینละ ที่จริงถ้าเกลียดลูกคนไหนคนนั้นแหละซื่อรถเครื่อง
 ให้มัน เกลียดไอ้ตัวไหนตัวนั้นแหละซื่อรถเครื่องให้มัน ไอ้พันที่ว่าบิรร้อยสี่
 สิบให้มันบิตชนหัวพานได้ตายพัน ๆไปนี้ นั้นไอ้ตัวเกลียดซื่อรถเครื่องให้มัน
 แล้วถ้าตัวรักละ
 เห่ง ตัวรักอย่าซื้อให้มัน ให้มันเดินเปรตอยู่นั้น
 โถ รดสิบล้อชนกะตายเหมือนกันแหละ
 เห่ง แล้วมันเดินเมร่อไปไสบนถนนหลาว
 โถ ไม่เดินบนถนนแล้วเดินเมร่อไหน เดินชายถนนเหอ เดินชายถนนงูเห่าบ
 ตาย
 เห่ง ไม่รู้มึงเล่าคะนั้น นี่ลางคนไม่เห็นเหอ ลูกทำผิดแล้วไม่ลงโทษงั้นยงั้น คน
 ข้างบ้านเขาไม่เห็นเหอ ลูกแกลักสายชงโรงเรียน พอลักสายชงโรงเรียนพา
 มาให้พ่อมันพ่อมันขอ ไอ้หนุ่ย เราเทียมอยู่ไม่พักซื่อแล้วหลาว สายหมาก็ไม่
 ไซ้พักซื่อ มันรู้จักหาไอ้บ่าวเรงั้น มันลักสายชงโรงเรียน พอหนักเข้า ๆลูก

- พ่อกับยายเข้าลักไข่เปิดมดต้ม พ่อมันขอล่า หาเลือดไอ้บ่าวเรามันรู้จักหา
กินเทียมอยู่นั้น กินไข่ทุกวันแหละบ้านเรา พ่อพ่อมันขอมันลักไก่ ลักไก่แล้ว
ลักวัว พ่อลักวัวแล้วปล้นรถทัวร์ ปล้นรถทัวร์ถูกยิงตายพันนี้แหละคนรักลูก
ไม่ถูกทาง ส่งเสริมให้ลูกทำผิด บางคนถือว่ายังเงิน ลูกซื้อใครได้เพแหละ
ตายนะกูีบอกให้
- ธรรมราช แม่เจ็บปวดไหมแม่
ยายสา ไม่ปวดลูกเหอ
- ธรรมราช ผมดูหน้าแม่ก็รู้ว่าแม่มีอาการเจ็บปวด แม่จงบอกผมเถอะแม่
ยายสา ไม่ปวดลูกเหอแม่ไม่ปวด
- ธรรมราช แม่ แม่เป็นอะไรหรือเปล่าทั้ง
ยายสา ไม่ปวดลูกเหอไม่ปวด
- ธรรมราช แม่ ๆ ๆ นุ้ย แม่ผมตายเสียแล้ว
หนูนุ้ย แม่เหยจายายสาตายจริงเหอยาย แม่เหยจายุทโธตายเสียแล้ว
โต ดานนี้แหละกินกันหนูกไม่รูแคงไอ้โหร
เท่ง ไอ้ผีนี้กูศอกกลับพันหักหายเมร่อไป
- ธรรมราช แม่ผมตายจริง ๆ
หนูนุ้ย อย่างรื่องน้องเหอพันหรือ ๆ คนเราเกิดมาตายเพแหละ ไม่รู้ตายหนุ่มตายแก่
นี้ยายสาแกแก่พอสมควร แกตายกะปลงเสียแหละน้องเหอพันหรือ ๆ
- ธรรมราช แม่ของผมนะพี่ จะแก่จะเฒ่าอย่างไรก็แม่ของผม ไม่มีใครรักแม่ของผม
รักแม่ผมนะแม่นะ แม่มาตายขณะนี้ ผมจะเอาเงินที่ไหนมาทำศพแม่
โต ไม่รู้เหมือนกันไม่แคงไอ้โหร รับหนังฉาย รับหนังโหม่งม่ายสะ กูอยู่แผนก
โรงครัวพันหรือ ๆกะนี้
- (กลอน) แล้วก็กอดศพมารดาพากันร้อง เมื่อแม่ต้องจากไปนี้ก็ใจหมองหมาง
แม่รักลูกเฝ้าปล้ำปลุกไม่อำพราง แม่หวังสร้างให้ลูกดีมีคณชม
จะทำบุญแม่กุศลนี้ก็กรวดน้ำให้ เกิดชาติหน้าให้จริงแท้เกิดเป็นแม่ของผม
มีความเศร้าหมตสุขทุกข์ระทม นี้ตัวผมจะฝังแม่ไว้แต่ใด
- ธรรมราช พี่นุ้ยเราไม่มีเงินจะทำศพแม่ก็ต้องฝังแม่ไว้ก่อนนะนุ้ย มีเงินทองเมื่อไรจะ
ขุดศพแม่มาทำพิธีให้ใหญ่โตเลย จะตอบแทนบุญคุณของแม่ให้สมศักดิ์ศรี
เลยทีเดียว
- หนูนุ้ย แล้วนี่เอาไปฝังไว้ที่ไหนก่อน
ธรรมราช ไปฝังไว้ที่ใต้ต้นไทรที่ที่ดินปลายนาของเรานะพี่นุ้ย
หนูนุ้ย ครับได้เหมือนกันถ้าพันนั้นฝังไว้ไม่ต้องบอกใคร

- ธรรมราช ผมจะเอาศพของแม่ไปฝังไว้ก่อนนะแม่นะมีเงินเมื่อไรผมจะกลับมาทำศพ
 แม่นะแม่ ไปพินัย
 (กลอน) แล้วจึงอุ้มศพมารดาจะพาไปฝัง ต่างหมดหวังเศร้าสลดไม่สดใส
 ได้เงินทองจะทำศพเสียโดยไว ลูกตั้งใจจะแทนคุณพระมารดา
 ยอดทอง ได้ข่าวว่ายายสาตายแล้วเหอ
 หนูนัย ตายแล้วพาไปฝังเสียแล้วไม่เบียดีทำศพ
 ยอดทอง แล้วสู้ทำศพต่อได
 หนูนัย ไม่รู้เหมือนกันเรื่องไอ้ธรรมราชว่ามันทำต่อมันยังเบียดี
 ยอดทอง อะ ตายพันนั้นตายโหง นี่เราต้องการจะมาช่วยงานศพ ฟ้าผ่า แล้วเจ้างาน
 คะใจจิตพันนี้ตายแหละ โหงเหล่าขาวเหล่าไหนไม่เลี้ยงกันมั่งหมูไม่แกงเหอ
 รับหนังฉายม่าย รับหนังลุงม่าย พันหรือทำไหร่มัง พอได้ให้ไหม่มางานได้
 กินกันมั่ง
 หนูนัย เมื่อบอกว่าไม่เบียดี

 ยอดทอง อะ งานศพคะเจียบพันนี้จิตตาย ฟ้าผ่า นี่ไหม่เราต้องการเป็นห่วงยายสา
 เพราะแกเป็นคนสำคัญในหมู่บ้าน หาเลือดไปนี่ แกตายทั้งที่เราต้องช่วย
 เหลือกันตามสมควร ไอ้นี่ขาดเครื่องไฟก็ไม่รับ ชี้นีเงินไม่สาไหน เจ้างานนี่
 ไม่สาไหนเลย
 เห่ง มึงถอยมาหลังต่าบุญกู้อแลตัวนี้มาไส ขอโทษแหละครับนี่คุณทองนี่กะ
 ยอดทอง ได้รู้ข่าวว่ายายสาตาย เราต้องการ อีมาช่วยทำนู่นทำนี่ มาช่วยมาชุดโรงเตา
 อีมาเชือดเนื้อ แล้วเจ้างานชี้นีเงินเหล่าขาวสักขวดกะไม่ซื้อพันนี้ฟ้าผ่าทำทำ
 คบกกันไม่ได้ คบกกันไม่ได้
 เห่ง เฮ สู้อีมาช่วยงานหรืออีมาแตกเลือดดูถาม
 ยอดทอง ไอ้นั้นช่วยงานกะช่วย แต่ว่าเรื่องกินต้องกินกันมั่งจริงไม่จริง เมื่อแรกงาน
 แม่เฒ่ากูไหม่สูไปอยู่ตลอดงาน ฟ้าผ่าเนื้อวัวสักยี่สิบโลที่ไหม่สูสักกูไม่รู้หา
 นี่พองานแม่สูตาย เย็ดพ่อพาไปฝังเสียแล้ว ไม่ทันรู้เนื้อวัวสักฟ้าผ่า เหล่าขาว
 สักขวดไม่ซื้อหนังฉายไม่รับงานเจียบเหมือนเปรวพันนี้ฟ้าผ่าไม่สาไหน
 เห่ง ออ เดียวก่อนแหละ นี่สูมาอีช่วยงานหรืออีมากินดูถาม
 ยอดทอง แล้วต้องตอบกันก็หนไหม่เราฟ้าผ่า ไม่ได้กินเหล่าขาวบ้านสูก็ไม่มีปัญหา
 เมื่อเหล่าขาวเราพามาแล้ว เรากินตรงนี้ก็สบาย ฟ้าผ่า แล้วมาให้แนไปเลย
 ให้มันรู้ไปถิวงานนี้มันพันหรือ ฟ้าผ่า งานนี้ถ้าเราไม่เมาเราไม่หลบ แต่ว่า
 งานศพทั้งทีถ้าไม่ซื้อเหล่าให้ไหม่แยกกินฟ้าผ่าเราไม่หลบ
 หนูนัย ตันจิงไอ้เซินนี้ตายโหง

โถ ได้แรงออกน่านกว่าแล้วให้จัดงาน ๆ โหมสูไม่จัด

ยอดทอง ฟ้าผ้าเราเมาเหล้าไม่ใช่เมาเหล้าเจ้างาน เราเมาเหล้าเพื่อนเรามีสิทธิแหลง
เพราะเราไม่กินเหล้าเจ้างาน ไสทำอะไร

เท่ง ดบ

ยอดทอง ดบเราเหอ เมื่อกีสูดบเรา

เท่ง ดบแหละเรากำลังเศร้าโศกเสียใจแม่ตายทั้งที โหมสูมาปล้ำอีแตกเลือด กู
ดบตายโหงไป

ยอดทอง คะแล้วไปแหละเราก้อโดยเฉพาะ

เท่ง ไปดำ ฉัดก้านคอเสียเมร่อ ๆ กับกูไม่ได้แตกเลือด ให้พอรู้ว่าเครื่องไฟดั่งขึ้น
มากันเป็นแถวชักย่านพาลูกพาหวดมาแหละ บ้านตัวเองไม่ใช่หุงแล้วข้าว
ขาด นีมาแต่ไหนเล่าไอจันชลกนี้

เด็ก นีเราชื่อพรีอนี่

เท่ง ชื่อเองก็ไม่รู้ที

เด็ก เห็นว่ายายสาตายแล้วเหอ

เท่ง ตายแล้ว

เด็ก ถึงไปไหนแล้ว

เท่ง พาฝั่งแล้ว

เด็ก พาฝั่งเสียแล้ว แล้วไสไม่ทำแจกคนโล

เท่ง อะไซ่ววี่ทีละ นีมาแต่ไหนมิง

เด็ก เรามาแต่เที้ยว

เท่ง มาแต่เที้ยวถึงอีไปไหน

เด็ก ไม่รู้นีเราเดินแรกเดียวพบรถลื้อลื้อ รดลื้อลื้อพอเห็นเราถึงมันยืม

เท่ง รดลื้อลื้อยืม

เด็ก เอ้อชวนเราเข้าไปนั่งเล่นที่ใต้ถุน

เท่ง ใต้ถุนไหน

เด็ก ใต้ถุนรถลื้อลื้อนั่นแหละพอเราเข้า ไปนั่งมันออกดั่งหิวเราเล่นกัน

เท่ง ที่จริงรถลื้อลื้อไม่เหยียบตายโหงแล้ว ถึงนี่อีไปไหน

เด็ก เรานึกว่างานศพเรามาเต้นดิสโก้

เท่ง บ๊ะ จังเขาไม่เต้นกันที่เขาไม่รับเครื่องไฟงานนี้ไปดำ

เด็ก ไม่จัดงาน

เท่ง ไม่จัดงาน

เด็ก เย็ดแม่่ม

เท่ง อะกูฉัดตายไอผีนันลูกใคร ลูกใคร ลูกมิงม่าย

หนูนุ้ย ลูกเณรเหว้ง เหว้งลูกน้ำหวัน หลานนำสาวหวัน เณรเหว็ด โหมเณรเหว็ด
ไอ้ลูกอีสาวหวันนั้น
เพิ่ง ชื่อเขียนยากอิตาย
โด ในค้ำวหนมโค หนมด้วง หนมคอบเปิด โหมนั้น
เพิ่ง ไปแลตำนุ้ยพาไปไหนแล้วสั่งไหนไม่รู้

(กลอน) ความรักของแม่ที่มีต่อลูก ยังพันผูกเอาไว้ไม่หลอกหลอน
ในโลกนี้จะมีใครเฝ้าอาหาร จะตั้งสุนทรพระคุณแม่ ตั้งไว้แค่คโม(ดนตรี)
ตั้งไว้แค่คโม

พันธศักดิ์ ลูกชายคนเดียวของท่านเศรษฐีกำพล หลังจากเรียนจบมาแต่เมืองนอกก็ไม่
ได้ทำการทำงาน อาศัยที่ว่าท่านเศรษฐีกำพลเป็นคนที่มีความร่ำรวยไม่ค่อย
มีเวลาจะดูแลบรรดาลูก ๆ มักจะออกงานสังคมสงเคราะห์ที่อยู่เป็นประจำทำ
ให้พันธศักดิ์มีปัญหากับเขาเหมือนกัน วันหนึ่งพันธศักดิ์และพูนจะปรึกษากัน
เรื่องอะไร ให้ติดตามต่อไปนะคะ

(กลอน) คฤหาสน์หลังใหญ่ใครก็รู้ เป็นที่อยู่ของเศรษฐีมีอีกโช
ทั้งเงินทองมากมายหลายกิโล เป็นคนโตใครรู้จักต่างก็ได้พักพิง
นี่เป็นประสาลูกชายนายกำพล ที่เป็นคนใช้ได้ตั้งหลายสิ่ง
พ่อเรารวยก็สบายเสียจริง ๆ ทำทุกสิ่งได้ตามความต้องการ

พันธศักดิ์ ความร่ำรวยของเรานี้ชาวบ้านเขาเรียกว่าท่านเศรษฐีกำพลทั้งนั้น
พูน นั้นแหละ แล้วรวยเจ็บเศรษฐีกำพลฟ้าผ่า รวยระดับเศรษฐีพันล้าน
พันธศักดิ์ โชพ่อของเรารวยมาก ท่านเป็นนักสังคมสงเคราะห์ออกจากบ้านแต่ครั้ง

พูน แต่ละคราว ก็ใช้เวลาหลายวันเลยทีเดียว เงินทองก็จ่ายกันอย่างฟุ่มเฟือย
พันธศักดิ์ นั้นแหละเพราะท่านมีเงินมากก็ต้องใช้เจือจานเมื่อแม่ไปยังคนยากคนจน
พันธศักดิ์ โดยเฉพาะนี้น้องพันธศักดิ์ เรียนเมืองไทยแล้วไปจบมาแต่เมืองนอก
พันธศักดิ์ นั้นเพราะเรียนเมืองไทยมันยากพูน เรียนเมืองนอกสบาย จบง่ายกว่า
บางคนเรียนเมืองไทยไม่จบไปเรียนเมืองนอกจบนะพูน

พูน เอาจันเล่าเห็นเขาบ้านักเรียนนอก

พันธศักดิ์ มันบางคน หรือบางคนก็ไปเพื่อจบ แล้วที่ไปเรียนจริง ๆ มันก็มีเหมือนกัน
ไอ้พูน แต่ฉันนี่ฉันไปซื้อเอา โชเรามีเงินเสียอย่างอยากได้อะไรมันก็ได้ทั้ง
นั้น

พูน ออนันต์ดอกเหอ ค่ะแล้ว

- พันธุศักดิ์ ฉันทชัยจะอยู่เมื่อนอกอยู่บ้านเรามากกว่า ใช้เงินคุณพ่อได้ฟุ่มเฟือยสบาย
ที่นี้ที่ผ่านมามันมีปัญหาเหมือนกัน คุณพ่อรู้ระแคะระคายว่าเราใช้เงินไป
ในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์
- พูน เงินอ๊เป็นประโยชน์หรือ นี่ไปซื้อไอ้โทรมา
- พันธุศักดิ์ ไปซื้อของหายากไอ้พูนเที่ยวพูดไปทำไม เตี่ยเจ้าหน้าทีเขารู้ข่าวจะเป็น
อันตราย
- พูน ออที่ว่าผงขาวผงโหร
- พันธุศักดิ์ เอนั้นแหละ นี่พ่อรู้ระแคะระคายว่าเราติดยาพูน เตี่ยนี่พ่อได้ตัดเงิน
ค่าใช้จ่ายลงจำนวนมาก ไม่ค่อยจะมีเงินไปซื้อยาเลยพูน
- พูน ออ ค่ะนี่ติดแล้วหมายความว่า
- พันธุศักดิ์ มันเล็กลำบากพูนเหย เวลาไม่ได้เสพไม่ได้จัดไอ้มันจะบ้ตาย
- พูน ออลำบากไอ้สัตว์นี่
- พันธุศักดิ์ นี่ถ้าพ่อไม่ส่งเงินให้ฉันตัดสินใจแล้วพูน
- พูน ตัดสินใจว่าหรือ
- พันธุศักดิ์ เมื่อหลายวันมานี้ฉันได้เข้าไปขโมยทั้งทองทั้งเพชรของพ่อแอบไว้ฝังไว้ว่า
วันดีคืนดีเมื่อเราไม่มีเงินจะไปขูดทองขูดเพชรมาขาย แล้วจะได้เงิน
ทองมาซื้อในสิ่งที่เราต้องการ
- พูน ฉลาดน้องพันธุศักดิ์ฉลาด เก่งมาก
- พันธุศักดิ์ ที่นี้มีไอ้หนุ่มบ้านนอกคนหนึ่ง ไอ้ฮ้างรงค์ ลูกยายสา
- พูน ออ ไอ้ฮ้างรงค์ ลูกยายสามันมาทุกวัน
- พันธุศักดิ์ ใช้เราเป็นเอเย่น เราจำหน่ายจ่ายแจก เราซื้อเราเสพย์เราครบวงจร
นะพูน
- พูน ออ นี่ในบ้านเรา นี่หมายความว่า
- พันธุศักดิ์ ไอ้ฮ้างรงค์ให้ไปหาเงินมา เพราะเตี่ยนี่มันติดแล้ว ถ้ามันไม่หาเงินมาให้กู
มันต้องลงแดงตายแน่ ฉะนั้นไอ้ฮ้างรงค์ใช้ให้มันไปตายมันก็ไปแล้ว ใช้ให้มัน
ไปปล้นไปลักขโมยไปฆ่าพ่อฆ่าแม่มันก็ไปแล้วไอ้ฮ้างรงค์ เพราะมันติดยา
แล้ว
- พูน ออ คนติดยามันทำได้เพ
- พันธุศักดิ์ นั้น เตี่ยนี่กูบังคับไอ้ฮ้างรงค์ไปหาเงินมาให้กู เตี่ยมันก็นำเงินมาให้กู ทีนี้
เราจะไปเที่ยวกันสนุกสนานนะไอ้พูน
- พูน ออนี่เราคิดวางแผนกันหลายรายการ ออน้องฮ้างรงค์มาแล้ว
- พันธุศักดิ์ สวัสดิ์ฮ้างรงค์เป็นไรบ้างเงินทองที่ว่า

- ชำรงค์ คืออย่างนี้ผมก็ได้เงินมาจำนวนหนึ่งเท่านั้น พออย่างไร าก็ให้ผมไปก่อน
 ก็แล้วกัน
- ปราบ นี่แหละได้มาทิดหนึ่งไม่ค่อยพอเท่าใด ให้เราไปก่อนดี น้ำลายย่อยทวด ๆ
 แล้วนี่ ฎออยากอีตายแล้วนี่
- พันธศักดิ์ เอาไม่เป็นไรแก่นำเงินมาเท่าไร
- ชำรงค์ ได้มาแค่พันสองเท่านั้น ขโมยของแม่มา
- พันธศักดิ์ เออดี ขโมยของแม่ดีที่สุดเพราะแม่ไม่แจ้งความอยู่แล้ว แม่ไม่เอาเรื่องเรา
 อยู่แล้วนายชำรงค์
- ชำรงค์ ไม่รู้ว่าพี่ยินยอมพร้อมใจให้ผมหรือเปล่า
- พันธศักดิ์ ให้อยู่แล้ว ได้เงินมาอย่างนี้ก็เรียบริ่อย เอาไปเก็บไว้ให้ตีเจ้าหน้าที่ที่เขา
 สังเกตรู้แล้วก็ตายพวกเราเข้าใจหรือเปล่า เพราะแกเป็นคนหนึ่งที่รู้เบาะแส
 ทุกสิ่งทุกอย่าง รู้รายละเอียดทุกอย่างแล้ว อย่าลืมน้ำตอนนี้แกขึ้นซี่หลังเสีย
 แล้วนะ ถ้าแกไปแพร่พรายให้ใครรู้แกตายลูกเดียว เข้าใจหรือเปล่า
- ชำรงค์ คริบ ๆขอบคุณมากพี่ ถ้าอย่างนั้นผมลาก่อนนะ ไปปราบ
- ปราบ ขอบใจนะ ซาดเดินน้ำลายย่อยแล้วอยาก ฟ้าผ่าเดินไม่ค่อยรอดเข้าอ่อน
 หมด อะโหรี ไปนั่งไต่ต้นมะละกอติดกันก่อนหาว
- พันธศักดิ์ เราได้เงินแล้วพูนทีนี้เราไปเที่ยวกันสบายเลย
- พูน นั้นแหละเที่ยวสบายงวดนี้เที่ยวห้องอาหารกันก่อน
- พันธศักดิ์ นั้นนะสิ
- (กลอน) ตีใจนักเพื่อนรักนี้กะได้เงินทอง มาสนองเรื่องนี้ที่กล้าหาญ
 ขวนทุกคนไปหาความสำราญ มุ่งสถานเรีงรมย์ชมสาวงาม (ดนตรี)
 ออ มุ่งสถานเรีงรมย์ชมสาวงาม
- ธรรมราช นำศพแม่วางลงตรงตันไทร แล้วตั้งใจชุดหลุมฝังศพเหมือนดังหมาย
- (กลอน) เมื่อฝังศพแล้วกลบหลุมของแม่ไว้ เมื่อลูกได้เงินทองแม่ก็ต้องสุขใจ
- (พูด) ขอโทษนะแม่นะ ผมฝังแม่ไว้ที่ไต่ต้นไทรนี้ก่อน ผมได้เงินทองแล้วผมจะ
 จัดการทำศพแม่ให้ใหญ่โตนะแม่ ผมจะเผาแม่ที่เมรุนะแม่นะ ผมจะเผาเมรุ
 วัดใหญ่เลย ให้แม่ได้มีความสุขในปรโลก พี่นุ้ยชุดหลุมหน่อยสิพี่
- หนูนุ้ย เห่งชุดหลุมที
- เห่ง เมื่อเขาใช้มิ่ง ฎอไม่ ถ้าใช้ฎอทำ แต่ถ้าใช้มิ่งฎอทำไม่
- หนูนุ้ย บ๊ะ อีร่วมทำบุญกับมัน เหวอหาเลือดไปนี่ ทำหรือเอาละเราชุดเอานั่นแหละ
 อะโหรีดินแข็งชุดยากจัง งาดอนนี้ดินพฤษ ๆทำทำชุดง่าย ไอ้โหรสาหม้อ
 โตกใครมาฝังไว้ไม่รู้ชอนกันแล้วนี้ฎอสา ไอ้โหรไอ้เห่งนี่

เห่ง ไอ้โหรแลที่
 หนูน้อย ไอ้โหร หม้อไอ้เห่ง
 ธรรมราช อะไรพี่น้อง
 หนูน้อย ไม่ทราบหม้อไอ้โหรครับ
 ธรรมราช อะไร เจอะอะไร
 หนูน้อย นี่ครับไม่ทราบไอ้โหร ไ้ทยาห่มมิ่งแลฯ แลหม้อนี้ยังไอ้โหร
 ธรรมราช อะไรล่ะพี่ อ่อนี่มันทองนะพี่ ทองดูซิ
 เห่ง ออ แม่เหยทองแดงแปลบไม่รู้ใครเอามาฝังไว้
 ธรรมราช ออ วิญญาณของแม่คงนำลูกมาพบขุมทรัพย์แล้ว ที่นี้แหละพี่เห่งพี่นุ้ยตลอด
 ถึงพี่โถด้วยเรารวยแล้วเราจะได้ทำศพแม่
 โถ ด่านนี้แหละกูได้กินก๋วยเตี๋ยว ด่านนี้ไอ้อื่นไม่รู้แหละคนคะยังเบียดตามใจกิน
 เมร้อไอ้โหรมันแลสวยทั้งเพื่อน อะโหรยทองไอ้โหร
 เห่ง ทองไอ้โหรทองที่ไปขายบาทสี่ห้าพันนั้นแหละ
 ธรรมราช ที่นี้พี่นุ้ยจะทำอย่างไร
 หนูน้อย พาไปขาย พาไปขายพอได้เบียดส่วนหนึ่งทำศพแม่ ส่วนหนึ่งเราต้องเลี้ยง
 ฉลองในความสำเร็จของเราที่ว่า วิญญาณของแม่พาเรามาพบทอง เราทำ
 บุญอุทิศส่วนกุศลให้แม่ ด่านนี้หนูกใหญ่หนูกใหญ่เราพาไปขายที่ตลาด
 ธรรมราช เอาจัดการฝังศพแม่ก่อนก็แล้วกัน
 หนูน้อย ไม่หรือผมจัดการเองเรื่องซีผง ขยายसानะ พันหรือ ๆ ตัวนอนนี่นะอย่าไปไหน
 อย่าให้ยวยกขึ้นมาเที่ยวเล่น อีพลัดบ่อร้างลงนะ นอนนี่เอนนอน ๆ เสร็จแล้ว
 ถมดิน ตอนนี่ถมให้มิดจู้จี้ อยู่นี่อย่าเที่ยวเปื้อยเที่ยวเนาเสียนะ พันหรือ ๆ
 เราได้เบียด ไปขายทองก่อน มาชุดศพตัวทำศพทันทีเลย ต่อพรงนี้มะรินนี้
 แหละไม่กี่วัน เขี่ยบให้แน่น ไมใครมั่วหักดอกไม้มาปักไว้ ฐูปเทียนปักไว้
 พวงมาลัยดอกไม้ปักไว้ นอนนี่แม่นะพันหรือ ๆ ผมค่อยมาเยี่ยม
 ธรรมราช แม่อย่างไร ๆ ชีวิตของลูกจะไม่ลืมนะแม่นะ ผมรำรายจะนำแม่ไปทำศพให้
 ใหญ่โตเลย จะเลี้ยงคนทั้งหมู่บ้านเลย พี่ทองของใครก็ไม่รู้เรารีบออกเดิน
 ทางกันดีกว่านะ
 (กลอน) ชุดหลุมฝังศพแต่ภพบเพชรและทอง คงได้ช่องที่แม่พาน่าสงสาร
 นำไปขายได้เงินมานำพอใจ แล้วกามย์เข้าเมืองก็เพราะเรื่องขายทอง(ดนตรี)
 นี้ก็เพราะเรื่องขายทอง ออ เรื่องขายทอง

พันธศักดิ์ พูนเหอเงินที่พวกเราใช้จ่ายนี้มันก็ค่อยร่อยหรือลงไป เงินที่พอให้กับเรามัน
 ก็หมดแล้วพูน
 พูน เงินหมดแล้วที่นี้เราทำหรือไม่ทราบครับ
 พันธศักดิ์ ก็เราไปขุดนำเอาเพชรทองที่เรานำไปฝังไว้ที่ใต้ต้นไม้ จะนำมาขายได้เงิน
 ไปซื้อยา โอโฮวันนี้มันหิวมากเลยพูน
 พูน ถ้าพูนนั้นก็ไป จำได้ไม่ครับ
 พันธศักดิ์ จำได้อยู่ใต้ต้นไม้
 (กลอน) ขวนพูนนายพากายรีบมาพลัน รีบหุนหันสองคนเที่ยวค้นหา
 เปิดสายแหงเดินทางกลางทุ่งนา บายโฉมหน้าหลุมฝัง เดินมายังต้นไม้
 (ดนตรี) เดินมายังต้นไม้
 พันธศักดิ์ ตรงนี้แน่นอนพูน แน่แน่นอนเราฝังไว้ตรงนี้จำได้ ไปขุดดูซิพูน
 พูน ฝังไว้ตรงนี้
 พันธศักดิ์ ตรงนี้ฉันจำได้
 (กลอน) ถึงหลุมฝังยังมีรอยค้อยพินิจ หรือเราผิดเป้าหมายพูนเหอให้สงสัย
 มีดอกไม้ธูปเทียนทองนี้เป็นของใคร จงขุดไปลองดูพูนนะให้รู้ดี
 พันธศักดิ์ เอาขุดพูน
 พูน จำแม่นไม่
 พันธศักดิ์ ตรงนี้ฉันจำได้
 พูน ไม่รู้ใครเอาพวงมาลัยดอกไม้ธูปเทียนมาตั้งไว้ รอยดินก็เพิ่งขุดใหม่ ๆ
 สาใครไล่พาลูกหมูมาฝังไว้
 พันธศักดิ์ เอาขุดดูซิ
 พูน บ้าใหญ่ตายโหงอยู่ที่กุ้งเพ ขุดกะกุฝังกะกุ ไอ้โหร همین ๆ สงสัยทองเปื้อย
 แล้วสา
 พันธศักดิ์ อะไรพูนกลัวไปได้
 พูน อย่างกลัวมัน ขุดต่อ ไอ้โหรนี่เมือหัวแม่ตีนคนนี่
 พันธศักดิ์ อะไรพูน
 พูน ใครไล่หน้าศพมาฝังเสียแล้ว
 พันธศักดิ์ อะไรศพอะไร
 พูน ศพกระสือ ๆ
 พันธศักดิ์ ไม่ใช่หรือคุณดูให้ดีซิ
 พูน ไม่รู้กระสือหรืออีนาศ กูชี้ขลาดผีกันเล่า
 พันธศักดิ์ โธ่เหยกกลัวไปได้ กูให้เงินเดือนมึง
 พูน นี่แหละพองันเข้าถึงทางบุญคุณเล่า ขุดต่อ ชื่อนี้ดิน ดินแม่นจมั่ง งามันแล้ว

- ศพคนแก่ ไม่รู้แม่ใครมาฝังไว้แล้ว
- พันธศักดิ์ มาฝังตรงนี้จริง ๆ พูนแน่นนอน แน่นนอนมันขุดลงไปตรงที่เราฝังทองพอดิ
ไอ้พูน สงสัยมันเจอทองเจอเพชรของเราเสียแล้ว แน่นนอนที่สุด ไซ้เหมยมัน
เวรกรรมของกู
- พูน เสรีใจใครโง่มาขุดฝังศพพบเพชรไปเสียแล้ว
- พันธศักดิ์ ทั้งเพชรทั้งทองไ้้นำเสียดายจริง ๆ เอาเถอะพูนไม่ต้องตกใจไม่ต้องไป
รื้อค้นมันกลบเอาไว้ ถมไว้ตรงนี้ไปสืบดูว่าใครบ้างที่ตายเร็ว ๆ นี้ คนในบ้าน
ของเราคงคนไม่ไกลแน่ คนแถว ๆ นี้ไปสืบดูว่าใครตายในละแวกนี้บ้าง
แล้วดูซิว่าใครมันร่ำรวยผิดปกติจากการนำเพชรนำทองของเราไปขายไปสืบ
ดูเลยพูน
- พูน นั้นแหละไปสืบดูเย็ดพ่อ ชาดได้ทีจริงตายโหงว่าอีรายสักทีเอาเพชรมาฝังไว้
เพื่อนมาพบเสียเล่า
- (กลอน) ขุดหาพบแต่พบผืนนี้จิ้งก ใครมาลักของกูพูนนะแล้ขู่ผี
ชวนพูนนายสืบดูให้รู้ที แล้วทำหน้าที่สืบถามไปตามชุมชน(ดนตรี)
แล้วทำหน้าที่สืบถามไปตามชุมชน
- พูด ในขณะที่นายหนูนุ่นนายเท่งโดดลอดถึงธรรมราชนำเพชรทองจำนวนหนึ่ง
ไปขายในตลาดได้เงินมากมาย ธรรมราชขออนุญาตกลับบ้านเพื่อไปเตรียมงานทำศพคุณแม่
นายหนูนุ่นนายเท่งก็นำเงินส่วนหนึ่งมาฉลองกันที่ห้องอาหาร
- (กลอน) ได้เงินทองมากมายเท่งนะแรดก็ตายของ เรากินเหล้าเคล้านักร่องหายหมองหม่น
สนุกให้ได้ที่เท่งนะเราทั้งสามคน ค่อยพาดนกลับห้องเราค่อยคิดกันเรื่องตั้งงาน
- พูด ชาดฟ้าผ่ากูวันนี้กูหาเลือดไม่ แล้วเมากันให้สมที่ว่าเรานาน ๆ ออกตลาดสัก
ที
- เท่ง วันนี้ขายทองได้เบี่ยจ้ง นั้นห้องอาหารไหนเท่งที่เห็นไฟกุหลิบ ๆ อยู่ นั้น
ศาลพระภูมิ
- พูน นึกว่าห้องอาหารอะไรอยู่กว่ากูแปลกใจว่าไฟกุหลิบ ๆ อยู่ห้อยมเดียว
- เท่ง ห้องอาหารต้องยังเด็กต้องยังพนักงานคอยดูแล
- พูน นั้นแหละฟ้าผ่าหาเลือดไปนี้ นี่ห้องอาหารไซ้ไม้เท่ง
- เท่ง ไอ้นี้เรามาห้องอาหาร ไอ้ศาลพระภูมิ
- พูน ฟ้าผ่าเราสังเหล้าสักแบนแล้วกินสักสามคน ให้เมาคลานฟ้าผ่าแล้วกูไม่ชอบ
ใครฟ้าผ่ากูไม่ชอบใคร
- เท่ง เอาตัวหากูก็ได้พลอยเมากับมึง
- พูน เหยใครอยู่มั่วะ
- เจ้าของร้าน ขอโทษครับนี่มา

- หนูน้อย มาเที่ยวแหละ ไม่มาเที่ยว มาโทรเล่า
- เจ้าของร้าน นี่ห้องอาหารของเราก็กำลังเปิดบริการ มีนักร้องโหมมากมาย ไม่ทราบท่าน
อីสั่งเหล้าสั่งกับแกล้ม สั่งลาบ สั่งอะไรก็สั่งมาได้นะครับ ผมต้องให้พนักงาน
มาบริการ
- หนูน้อย พนักงานต้องเป็นผู้หญิงสิวะ ผู้ชายเราไม่สั่ง ถ้าพันนั้นเดี๋ยวให้นักร้องออก
มาร้องเพลงก่อนพันหรือ ภาวะ
- เจ้าของร้าน ที่นี่เราอินตีบริการรับใช้อยู่แล้วไม่ต้องเป็นห่วง ขอเชิญท่านมานั่งก่อนพัน
หรือมาพริอ
- หนูน้อย ไม่ต้องเรานั่งตรงนี้มีโหมไม่
- เจ้าของร้าน ไม่มีครับเดี๋ยวมีนักร้องมาจัดการ
- หนูน้อย นั้นแหละเราอยากฟังเพลง ไอ้แห่งมิงอยากฟังเพลงโหมกูอีคาราโอเกะ
- แห่ง บ๊ะมากไปแล้วมิง พอเมาแล้วคาราโอเกะไม่ใช่อ่านหนังสือออกกับเขา
- หนูน้อย กูไม่เกีย
- โถ ช่วยสั่งให้กูสักสิ่งทีกูชอบ วนั้น
- หนูน้อย ชอบไอ้โหมโถบอกมา ฟ้าผ่า แล้วกูสั่งให้มิงกิน
- โถ ลาบแปงแดง จิ้งจิงทอด หงส์ต้มปลี ไช้ผาไล้ นักร้องผัดเผ็ด
- หนูน้อย โหมนักร้องอยู่โหมร้องให้ฟังสักเพลงสองเพลง ถ้านักร้องไม่ร้องเรา
อีคาราโอเกะนั้นแหละ
- แห่ง คาราโอเกะ ไอ้ญัยะ
- นักร้อง ขอโทษนะคะทุกคน ห้องอาหารของเราอินตีต้อนรับ
- หนูน้อย ไม่ต้องห่วงวันนี้เบี่ยลุย เบี่ยคำขี้ยางกูนิ
- แห่ง บ๊ะยั้งก็ส่วนไอ้ญัยะเบี่ยคำขี้ยาง บอกว่าเบี่ยคำขี้ยางกูลักมานิ
- หนูน้อย มิงอย่าทำเต่ามิงนายอีจับ เอาสิน้องไม่มีปัญหา
- นักร้อง ขอโทษนะคะดิฉันจะร้องเพลงให้บรรดาแขกผู้มีเกียรติฟังสักเพลงนะคะ
- หนูน้อย ร้องมาได้ไม่มีปัญหาเราพาหุมาแล้ว
- แห่ง เมาจั้งแล้วไอ้ญัยะฟ้าผ่า ไม่หอนแตกเลือดวันนี้แตกเลือดก็มิกเอาหนัดแหละ
- โถ นั้นแหละพันหรือ ภาวะนี้ต้องกินให้สมศักดิ์ศรีโหมเราวันนี้ กินให้จมมุดไป
เลย กินให้ดูเดือด กินให้ตุงหัวตีนเซอไปเลย ฮือ หาเลือดกูไม่เสียเบี่ยหน้า
เสียเบี่ยเป็นของโหมสุ เรื่องกินกูรับรอง
- แห่ง เออเอาตำหา
- เพลง ฉันทจะรักคุณเป็นคนสุดท้ายคุณจะดีจะร้ายก็จะหมายรักคุณเรื่อยไป ถึงแม้
ว่าคุณผ่านการดูที่อันยิ่งใหญ่ จะรักคุณตลอดไปด้วยใจรักจริงแน่นอน
- หนูน้อย หรอย่น่าน ๆ

- ฉันจะรักคุณคนเดียวเท่านั้น ดูลิขิตใจฉันมอบให้คุณนั้นแต่เพียงผู้เดียว คุณจะเป็นใครแต่น้องไม่ขอข้องเกี่ยว จะรักพี่เพียงคนเดียวไม่เกี่ยวผู้ชายคนใด น้องเป็นนักร้องอยู่ห้องอาหาร คอยบริการทุกท่านทั้งน้อยใหญ่ หาความบันเทิงให้รื่นเริงสบายใจไม่ว่าอยู่ที่ไหนเรามีน้ำใจบริการ พี่จำพี่โปรดจรงได้เห็นใจ โปรดมอบพวงมาลัย โปรดสนใจและสงสารร้องมาทั้งคืนก็ไม่สดขึ้นที่มานางาน หากคุณพี่สงสารช่วยบริการกับน้องสักที
- หนูนุ้ย เฮ้อบัวว่า ๆเอาพวงมาลัยมาแปดสิบคล่องนักร้องเลย
- นักร้อง ขอบคุณมากคะ ขอบคุณมากนะคะ โอยหล่อจังเลยนะคะ
- เท่ง นักร้องนี้เข็ดพ่อกูว่าไปไ้ร้านเอนทวาทหนูนุ้ย นักร้องไอ้โหรหรอยเหมือนกับกุงส์ม
- โถ กุงส์ม ไอ้เอนไม่รู้บิบลูกนางลงหน่อย ๆ
- เท่ง อย่าเล่าตำมึง แม่เหยนักร้องไอ้โหร
- หนูนุ้ย นักร้องเขาแต่งพันธ์ี่เพแหละ ไอ้ไม่ ไม่ทอนเฝ้าวันี่ลำบากเหมือนกัน
- เท่ง ฮาเอาตำไอ้โหมเหี้ยวมาก
- นักร้อง ขอโทษนะคะ ดิฉันจะขอเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวสักหน่อยคะ
- หนูนุ้ย เชิญจริงน้องเชิญจริงเลยตอเดียว ยังก็คนในห้องอาหารนี้เชิญมาจริงโตะพี่ให้หมด
- นักร้อง ตกลงคะเดี่ยวจะมานะคะ ขออนุญาตไปห้องน้ำก่อนคะ
- หนูนุ้ย เรียกมาจริงให้หมดยังเท่า ๆมาจริงให้หมดโตะเรา วันนี้เราเบี่ยค่าซี่ยางฟ้าผ่า
- เท่ง บ๊ะพามากแล้วไอ้หนูนุ้ย หาเลือดไปนิ
- หนูนุ้ย ฮา นู้ใครอยู่เหมือนสายัณฑ์ แล้วสา สายัณฑ์มาไซ้ตัว สาววันนี้ หาเลือดไปนิ
- เท่ง ออ เออสายัณฑ์มาไซ้ตัวสาววันนี้
- โถ สายัณฑ์ไหนละ สายัณฑ์สันขวานหรือว่าสายัณฑ์ไหน
- เท่ง ถ้าแลเอาตำไอ้โถหาเลือดไปนิ
- หนูนุ้ย สายัณฑ์จริงคะแล้ว
- สายัณฑ์ ขอโทษนะครับวันนี้ผมมาเดินสาย มาทางภาคใต้ไม่ค่อยมาสักเท่าไร
- ขอบคุณแฟน ๆที่กรุณาสายัณฑ์นะครับ
- เท่ง ออ สายัณฑ์จริงฟ้าผ่าไ้อยะ แล้วนี่ขอโทษเดินสายมาชั้วันแล้วครับ
- สายัณฑ์ อะไรนะชะ
- เท่ง เดินสายมาชั้วันแล้วครับ
- หนูนุ้ย เขาว่าเดินสายมาชั้วันแล้ว

- สายัณห์ ผมเหวอครับก็มาหลายวันแล้ว ก็พอดีตระเวนเที่ยวร้องเพลงตามห้อง
 อาหารและก็หลายพื้นที่ ขอเชิญนะชะ ท่านนั่งจะสั่งกับแก้มอะไรก็ตาม
 สบายนะชะ ผมสายัณห์จะร้องเพลงให้ท่านฟังสักเพลง อย่างไรก็ตาม ฝากชื่อ
 สายัณห์ สัญญาไว้ด้วยนะครับ
- หนูนัย ไม่พรีอไม่มีปัญหา เหวอว่าไปตัดยางบ้านเราเหอ
- เท่ง บ๊ะ ตัดยางบ้านเขา ยังก็สวนเหอ
- หนูนัย สวนเฒ่าแกกู่หลงได้ก็แล้วกัน
- เท่ง เมามัดแล้วไอ้หนูวันนี้ ฟ้าผ่า
- สายัณห์ ความรู้มีเพียงแค่ชั้นปอสี ผมสัญจรจากดอนเจดีย์ สุพรรณบุรีดินแดนบ้าน
 ป่า นักร้องคนชื่อที่ชื่อสายันต์สัญญา เป็นเด็กบ้านนอกคอกนา เสียงโชค
 ชะตามากับเสียงเพลง ได้ยินเสียงร้องจากน้องคนใหม่ผมสัญจรจากแดน
 เมืองไกลตั้งใจจะมาร้องเพลง ถ้ารักสายัณห์ก็รักด้วยความกันเองโปรดได้
 เมตตานักเพลง เรากันเองจะเกรงใจใคร นาน ๆ สักทีที่ผมได้มาฝากชื่อ
 สายัณห์ สัญญา โปรดได้เมตตาและสงสาร สายัณห์เหน็ดเหนื่อยกับเรื่อง
 การงาน จึงได้ชมซานจัดการหางานร้องเพลง ขอขอบคุณทุกท่านที่ผ่านมา
 เขื่อนก็ตั้งหลายเดือนอย่าเลื่อนเป็นกันเอง อยู่ห้องอาหารเราบริการเสียง
 เพลง สายัณห์ร้องเพลงแบบกันเอง เสนอเสียงเพลงให้ท่านได้ฟัง ถึงแม้ผม
 เป็นนักร้องห้องอาหารท่านมาใช้บริการขอขอบคุณทุกท่านสายัณห์ร้องมา หาก
 คินวันใดท่านสนใจก็ให้รับมา ที่นี่ไม่มีปัญหา มาฟังสัญญาและสายัณห์
 ขอขอบคุณมาสำหรับเจ้าของพวงมาลัยน้ำใจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
- หนูนัย กูให้เมื่อใดที
- นักร้อง ขอขอบคุณนะชะ คอยพบกับสายัณห์วันพรุ่งนี้นะชะ คินนี้ยังงัยสายัณห์ขอลา
 ไปก่อน คือว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
- เท่ง หรอยสายัณห์นี้ฟ้าผ่า หารู้สายัณห์ปลอมกูเจ็บหัวจิ้ง
- หนูนัย ไอ้หนู่มก่อสร้างทนทุกขใจหนัก มีรักก็ถูกเมินหมาง สู้ทำทุกอย่างก่อสร้างทำ
 งาน ใครหนอลิขิตชีวิตฉัน ก่อสร้างทั้งวันร่างกายผิวพรรณดำกร้าน คนรัก
 ไกลห่าง ลาร้างอย่างไม่สงสาร แสนทรมาณก่อสร้างคนจน สร้างตึกสร้าง
 เมืองรู้เรื่องทำได้ เหน็ดเหนื่อยแคไหนทำได้ไม่ปน แต่ก่อสร้างรักหนักใจ
 เหลือทน ก่อก็ทนก็ฟังทุกที ออกเเฮ้ยไอ้หนู่มกรรมกรชาติคู่ร่วมหมอน ต้อง
 นอนข้าใจจริง พี่หลงรักสาวใด เป็นได้ออกหักทันที อาภัพสันติก่อสร้างคน
 จน นานกับเรานั้น
- เท่ง มาตราฐานไอ้หนูฟ้าผ่า ไอ้โถมิงคาราโอเกะสักเพลงดี
- โถ นันอะไร นันอะไร เอะนันอะไร หมมใครที่ใส่ถ้วยมา ไอ้อันนันของใครเล่า

หว่า เหนียวดำเข้ามา ไอ้หยา ไอ้หยา นันขนมโค ข้าวย่ำไอนันกึ่งส้ม ข้าวย่ำ
ถ้าลาดไปถึงกึ่งส้มน่าชมจริงนะลอดช่องใบเตย สุกจริง ๆ วันนี้ที่ได้ชมเขย
โกลอดช่องใบเตยกินกันเลยทีเดียวกับหนมดู นันอะไรนันอะไรเอื่อนันอะไร
เหนียวหلامใครของใครนะเออ สงสัยเหนียวดำใครพบใครคนลำเล้าเออ
ช่วยบอกนะเธอว่าเขาขายเท่าใด โอหนมจีนหนมจีนก็กินผักเหนาะไม่ต้อง
หัวเราะ ไอนี้ผักเหนาะและตอเบา เอื่อนันอะไรคือสงสัยแล้วเรา เข้าไปดูว่า
เขา เอื่อนันของเราหรือว่าของใครหนมเป้าหนมเป้าไส้หวานมาบริการกับ
ท่านน้อยใหญ่ สุกสนานไม่รำคาญในหัวใจ เอื่อนันขนมอะไรมองไกล ๆ
เหมือนหนมคอบเปิด

- เท่ง คะลงหนมคอบเปิดกะพันที่นั่น
- หนูน้อย เหย้โหมเราสนุกกันจังวันนี้สนุกกันจังเลยงานนี้ได้แรงอกจังเลย สนุกกันดู
เด็ดพันนี้ ไม่ต้องสงสัย ๆ นี้น้องบัวมาแต่ไหน
- พันศักดิ์ ผมมาเที่ยวห้องอาหารไม่มีปัญหาอะไรหรอก
- พูน จังนะโหมสุ เทียวกันหนุกจัง
- หนูน้อย หนุกเรายังเบี่ยเบี่ยค่าชี่ยางฟ้าผ่า ถ้าไม่มีปัญหาไอ้โหรลิกไป อยามาเดิน
แถวนี้เพราะห้องอาหารนี้วันนี้เราปิด เราเหมาฟ้าผ่าใครอยามามั่ว โหมสุมี
ปัญหาเชิญออกวันนี้เราอีเมาค้ชี่ยาง
- พูน บ๊ะมากไปแล้วโหมสุ กูไม่หอนเห็นในละแวกเขตนี้เรามาเที่ยวประจำ ห้อง
อาหารนี้ได้อยู่โหนสุ
- หนูน้อย เราอยู่บ้านดอยหลวง
- พูน ไหรแต่แรกไม่หอนมา
- หนูน้อย เพราะไม่เบี่ยแหละ
- พูน แล้ววันนี้สู้ได้เบี่ยมาแต่ไหน
- หนูน้อย เราขายชี่ยาง
- พูน ขายชี่ยางหรือที่เมาอีตายเที่ยวละ อี้ได้มาเท่าใดเหย
- หนูน้อย ไม่ใช่เราขายเท่าแต่ชี่ยาง เราขายหลายสิ่ง
- เท่ง นันแหละดับเข้าแล้ว ๆ ไอ้โหมแตกเลือดของลักเดี่ยวใจบานออก
เท่านั้นแหละ
- พูน ขายโหรหลายสิ่ง
- หนูน้อย ตามใจสมบัติเรา สมบัติเขาเรียกว่าทรัพย์ในดินสินในน้ำ
- เท่ง แยม ๆ ออกแล้ว
- พูน ทรัพย์ในดินนั่นคือไอ้โหร
- หนูน้อย ไอ้โหรก็ได้ที่อยู่ในดินเขาเรียกว่าทรัพย์ในดิน

พูน	เช่นไอโหม่ง	
หนูนัย	เช่นว่าหม้อโคก หม้อโท หม้อทอง หม้อเพชร	
พูน	กูสาไอโหม่งนี้พบหม้อทองหม้อเพชรคราวนี้แล้วกระมัง	
พันศักดิ์	ถามอีกที่มีหวังไอพวกนี้	
พูน	แล้วนี้หม้อทองหม้อเพชร	
หนูนัย	ไม่ต้องมาถามมากเราไม่ยากพูดโหม่สุคนหัวหุ คนหัวหุเราไม่ยากคบ	
พูน	ไซ ไม่คบ านานกับเราเราไม่กลัวเหมือนกันน่าน เราถือว่าเรามีปลอกคอ	
หนูนัย	แล้วมึงยืนเฉย	
เท่ง	ยืนเฉยหรือกูยืนขี้มอยู่	
หนูนัย	ไม่ได้แตกเลือดตายโง่ นิสิตบเราสู่ว่าเราเป็นลูกฟุตบอลทั้งดิบทั้งตบ	
พูน	กูเียบพุงอยู่กันนี้กูพามีวันนี้ เย็ดพ่อไม่ฝึก กูอีหาฝึกกับพุงคนอยู่นี้	
หนูนัย	ไปเท่งเมื่อกูตระหลายสิ่งเท่งเหอ ที่บ้านวักก็ไม่ไซให้กินน้ำที่	
เท่ง	บ๊ะตระขึ้นเทียว วักกินน้ำโหระพานนี้	
หนูนัย	ไม่รู้กูโหนดถ้าไม่ได้กินน้ำร้องตาย กูกลับก่อน	
เท่ง	นี้พันหรือขอโทษนี้ นี่ทำร้ายร่างกายกันนี้ หมยความว่าพันหรือแจ้งความ	
พูน	แจ้งตำเย็ดพ่อ กูยิงพวงให้หมด	
เท่ง	ไม่หรือถือว่าไม่แจ้งแหล่งเล่น	
โถ	กูสั่งก้วยเตียวกับลาบเปรตเอาหรือทำไมทันเสร็จคิดว่าไม่ทันได้กินกัน	
พันศักดิ์	เราสะกดรอยมันไปไอพูน ดูซิว่าบ้านมันอยู่ที่ไหน ไอพวกนี้ได้เงินทองมา	
พูน	โดยมิชอบแน่นอน เพราะเราไม่เคยเห็นหน้ามัน	
พูน	นั่นแหละไม่เคยเห็นหน้ามัน	
พันศักดิ์	ตามไปดูซิไอพูน	
พูน	ไม่รู้อยู่บ้านไหน	
(กลอน)	นิกสงสัยพวกนี้ที่ได้มา	สั่งข้าวปลาอาหารสำราญหนัก
	มีเงินทองมากมายเราก็ไม่รู้จัก	พอดามักก็มีเรื่องให้เคืองใจ
	สะกดรอยติดตามนี้เพื่อล้างความลับ	พอได้ที่เราต้องจับพูนนะอย่าสงสัย
	พันศักดิ์กับพูนนายไม่สบายใจ	พากามัยสืบความตามหาทอง
(ดนตรี)	พากามัยสืบความตามหาทอง	
พุด	สวัสดิ์ครับท่านเจ้านาย เออสวัสดิ์	
(กลอน)	บนโรงพักมารู้จักกับเจ้าหน้าที่	ในตอนนี้มีเรื่องราวให้เศร้าหมอง
	ผู้กองคอยสั่งการงานลูกน้อง	ให้จดจ้องคอยจับ พวกแจกจ่าย
	เพราะเดี๋ยวนี้มีมากมายนี้พวกเขาเสพติด	มันพันพิษให้เขาวงคนคนเสียหาย

ทั้งนั้นพอจับได้ก็เอาปรับจ้งชนของ ไอ้ตัวบงการจับไม่ได้สักที หนึ่ง มันก็เป็นอยู่อย่างนี้ พอจับได้ไม่รู้ว่าตัวบงการเป็นใครผมทำหน้าที่ขนส่งเท่านั้น รับจ้งชนส่งมันปรับแค่พันสองพัน มันให้การอย่างนี้ ก็ไม่สามารถค้นคว้าเอาต้นตอของมันอยู่ที่ไหน เดียวนี้ทั่วโลกเขารณรงค์เกี่ยวกับเรื่องป้องกันยาเสพติดบ้านเมืองของเราก็อย่าให้อายชายหน้าประชาชนชาวโลกเขา ต้องปราบปรามและป้องกันอย่างจริงจังในหมู่บรรดานักเรียนนักศึกษากรรมกรวัยรุ่นขณะว่างงานทั้งหลาย แม้แต่ในชนบทขณะนี้อย่างที่บอกกับผู้หมวดให้รู้แล้วเมื่อก็ต้องเข้าไปทำลาย ให้ทุกคนปฏิบัติหน้าที่ให้เข้มแข็งนะ อย่าไว้หน้าเป็นอันขาด ไม่ว่าจะเป็นลูกหลานผู้ใหญ่ ลูกหลานกำนัน ถ้ามันทำผิดกฎหมายจับให้หมด

เจ้าหน้าที่
ผู้กอง

เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว ผมจะทำงานตรงไปตรงมาครับท่านผู้กอง ขอบใจมากนะ ปีนี้เราจะต้องปราบปรามให้เด็ดขาด ไม่อย่างนั้นประชาชนเขาร้องเรียน เราก็ถูกเพ่งเล็งเหมือนกัน แล้วถ้าอย่างไรแล้วมีปัญหาหนักอกหนักใจก็รีบกลับมารายงานเราจะส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจไปเพิ่มเติม เพื่อสืบสวนหาต้นตอสิ่งเหล่านี้ให้ได้

เจ้าหน้าที่

บ้านเราก็เหมือนกัน วันก่อนที่มันเตะเอาแม่มันตาย เพราะมันตีดา พอดีดาแล้วเมาเวียนหัวมันดูแม่เป็นศัตรู ดูหมูเท่าหมา ดูหมาเท่าแมว ดูจิ้งหรีดเท่าช้าง คนตีดาฆ่ามันอันตราย นี่ตอนนี้ไอ้พวกขายยามาก็เหมือนกันมันขายกันได้จริง ๆ จับไม่ได้สักที ไม่รู้ว่ามันซ่อนไว้ตรงไหน ไอ้พวกกินยามานี้อันตราย ไอ้นี้ถ้าแกต้องดูแลให้ดีกว่า บางคนให้เพื่อนขับรถไปไกลๆ กลับคนเดียว ดาย ถ้าแกจะจ้งสองคน ก็สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย ก็เลยให้มันแตกยาบ้าเข้าไปสักเม็ดสองเม็ด ขับไปถึงเป้าหมาย ขากลับมันเมาม้า ลงไปชนคนที่ในครัวบางทีนั้น

เจ้าหน้าที่

คนเมาม้าหรือพี่หมู

เจ้าหน้าที่

ใช้อันตรายหมวดเหย แต่บางคนคลุ้มคลั่ง จับตนเรียกค่าไถ่ เอามิตรจ้อคอหอยเพื่อน ไอ้พวกนี้อันตรายจากพวกนี้ทั้งนั้น แล้วมันแพร่ระบาดมาได้ อย่างไม่รู้ ตามหมู่บ้านนำสงสาร บรรดาลูกคนชาวไร่ชาวนา พอจะช่วยไถนาพ้อมันบ้าง เย็ดพ้อมันตีดาพัน

ผู้กอง

เอาริบไปปฏิบัติหน้าที่ได้

เจ้าหน้าที่

ผมลาก่อนผู้กอง ผมลาก่อนครับผู้กอง ผมจะปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมาจะไม่ลอบหน้าปะจมูก ครับผู้กอง

ผู้กอง

เออดีแล้ว

เจ้าหน้าที่

แต่นั้นพอผมจับผู้กองอย่าเที่ยวสั่งปล่อยน่าน

- ผู้กอง เราจะไม่ปล่อยกรณีอย่างนี้
 เจ้าหน้าที่ นั่นแหละหลายหนแล้วที่ผมจับแล้วผู้กองสั่งปล่อย ๆ
- ผู้กอง มันลูกผู้หลักผู้ใหญ่
 เจ้าหน้าที่ บ้านแหละพอลูกผู้หลักผู้ใหญ่ก็ปล่อยไม่ได้แหละ ต่อไปผมจับแล้วผมไม่
 ปล่อยน้าน ไม่อย่างนั้นประชาชนก็ไม่มีระเบียบวินัยสิครับ ผู้กอง
- ผู้กอง เออที่ผู้ห่มุ่พูดมันก็ถูกต้อง
 เจ้าหน้าที่ นั่นแหละบางคนขับรถฝ่าไฟแดง พอตำรวจจับตำรวจเล่า มันฝ่าไฟแดง
 พอเราจับไม่หนามันไปหาสส.นู๋ แค้้้ขับรถฝ่าไฟแดง ไปหาสส.คิดดูตัว ผู้
 กอง
- ผู้กอง มันชอบเล่น เส้นสายอย่างนั้นไม่ยอมเสียค่าปรับ
 เจ้าหน้าที่ ไม่ต้องเสีย ขับรถผิดกฎจราจร มันจอดขาวแดงพอเราจับมันตำรวจ
 เล่าแล้้้ เราจะไม่จับเจ้านายด่าหามันหลายเรื่องอยู่ตรงกลางเหมือนกล้วย
 ปัง ประชาชนก็ตื่น เจ้านายก็หนีบไอ้เหน้อย
- ผู้กอง ขอเชิญผู้ห่มุ่เข้าใจแล้ว
 เจ้าหน้าที่ ครับลาก่อนครับท่านผู้กอง
- (กลอน) รับคำสั่งเจ้านายแล้วก็ไม่รอรี ทำหน้าที่กวาดชั้นในอันกล้าหาญ
 ทั้งคนเสฟคนชายทุกรายการ เมื่อพบพานแล้วพาเราไม่ปราณี
 ไอ้พวกชายก็บ่อนทำลายประเทศชาติ มันอุบาทว์จะต้องตายวายเป็นผี
 คนเสฟก็อยากตายเต็มที แล้วพากย์ไปสืบฟังตามคำสั่งของเจ้านาย
- (ดนตรี) ออ ตามคำสั่งของเจ้านาย
 พุด เงินทองที่ธำรงค์ยื้อแย่งเอาจากแม่ ก็นำมาใช้ในการชื้อยามาเสฟจนหมด
 เกลี้ยงวันนี้เวลานี้ธำรงค์และปราบไม่มีเงินทองแม่แต่สักบาทเดียว
 รู้สึกหิวกระหายเป็นกำลัง แน่นอนที่สุดความคิดก็ฟุ้งซ่าน ทำอย่างไรที่จะได้
 เงินทองมาชื้อยา คนติดยามันคิดไปได้สารพัด ไม่กลัวตายไม่คิดถึงบาป
 บุญคุณโทษ ไม่คิดถึงคุกตะรางและอนาคต เพียงแต่จะได้เงินมา
 เพื่อจะชื้อยามาเสฟเท่านั้นก็เป็นทีพอใจแล้ว วันนี้ธำรงค์และปราบนั่ง
 บริกษากันเพื่อจะหาเงินทองโดยวิธีใดติดตามต่อไปซิครับ
- (กลอน) ได้หลายที่ฉันทเฝ้าค้นหา ยังไม่ได้เงินตราพาเสฟรำหอง
 พี่พันธศักดิ์เขาไม่ยอมที่จะปรองดอง ไม่ได้ของหิวกระหายจะตายไป
 พุด โอยหิวเหลือเกินพี่ปราบ
 ปราบ นั่นแหละหิวขาดน้ำลายทวด ๆ แล้ว หายชื้อคร้านกะชื้อคร้านเดินกะไม่รอดเข้า
 อ่อน ถ้าพอได้สักบีกก็พอแค้นได้แล้ว

- อารงค์ ไม่มีเงินทองไอ้ของน้ำมันแพงเหลือเกิน จะไปขอพี่พันศักดิ์เขา เขาคงจะไม่
 ยอมให้เราหรอก หรือว่าจะลองไปดู
- ปราบ ยังสงสัยอยู่เหมือนกันลองไปแลดู เมื่อไอ้พันศักดิ์มันช่วย ไหร่มั่งสักหลอด
 ครึ่งหลอดก่อน ฮ่าๆ หาวซึกบ้านเดินไม่ค่อยรอด
- อารงค์ เราจะไปขอร้องเขาเป็นครั้งสุดท้าย
- ปราบ เอา ไปแลดู เมื่อได้มาสักครึ่ง อะไรรย แม่เหยแม่นี่เขาเรียกว่าเราเป็น
 ทาสมันแล้ว ที่นั่นหือ แต่แรกมันเป็นทาสเรานี้เราเป็นทาสมันแล้วที่นั่น
 ตามใจมันสั่งให้ไปไหนไปเพแล้วให้ได้มานิ
- (กลอน) ตัดสินใจไปหาซึ่งพี่ชาย เพื่อจะได้ตัวยาดังปราศรัย
 อารงค์ชวนปราบมาไม่บายใจ แล้วก้ามยไปบ้านพันศักดิ์ คนที่รักกัน
- (ดนตรี) ออ คนที่รักกัน
- (กลอน) พอมาถึงหน้าพี่น้องนี้จะเคารพ มาพบกับพี่เงาะผมนี้มีความฝัน
 เงินซื้อยาหาไมโซคมันร้ายที่สำคัญ อยากให้พี่น้องช่วยน้องตามที่ต้องการ
- พันศักดิ์ แกว่าอย่างไรนะ
- อารงค์ คืออย่างนี้พี่ผมไม่มีเงินจะซื้อยาแล้วขอให้ผมสักนิดหน่อยก่อนเถอะพี่
 อย่างไรๆ ผมจะไปทำงานมาให้
- พันศักดิ์ ไธเหยไอ้อารงค์มึงไม่มีเงินอย่ามาพูดกับกูนะ กูสิ่งทุกอย่างกูซื้อมาด้วยเงิน
 สดทั้งนั้น ถ้ามึงอยากได้มึงต้องไปหาเงินมา
- อารงค์ ผมจะหาที่ไหนละพี่
- พันศักดิ์ ที่แม่ของแคนะซิ
- อารงค์ แม่ผมไม่มี ผมไม่กล้ากลับบ้าน ผมทำความผิดไว้กับแม่เฮอะ
- พันศักดิ์ มึงไม่อยากจะกลับบ้านมึงไปหาเงินที่แม่มึงไม่ได้ ต้องไปหามาโดยวิธีใดก็ได้
 ลักขโมยปล้นจี้ก็ว่ากันไป
- อารงค์ ถึงพี่จะให้ผมไปปล้นไปจี้ผมมีวิธีเดียวที่จะหาเงินได้โดยวิธีง่าย ๆ
- พันศักดิ์ หรือว่าแกไม่ไปหรือว่าแกจะยอมตาย ไปปล้นได้เงินได้ทองมาเฮอะ
- ปราบ ตำนันี่ได้ตายเย็ดพ่อกูปล้น วึ่งไม่รอดเรื่องมัน
- อารงค์ เอาอย่างนี้ก็แล้วกันพี่พันศักดิ์ ผมจะทำตามที่พี่แนะนำ
- พันศักดิ์ หมายความว่าแกจะไปปล้น
- อารงค์ ใช่ครับ
- พันศักดิ์ มึงจะเอาอาวุธอะไรบ้างก็ไปเก็บเอาเลย ที่ห้องหลังบ้านไปเลยมีอาวุธอยู่
 พร้อมสับเลย ปล้นให้ได้เงินทองมาแล้วมึงมาพูดกับกู ถ้ามึงไม่ได้เงินทอง
 ไม่ต้องกลับมา ถ้ามึงคิดจะหลบหนีมึงตาย เพราะว่าขณะนี้มึงคนเดียวที่รู้

- ความลับทุกสิ่งทุกอย่างที่ถูกกระทำอยู่ มึงกำลังซีหลังเลือนะ ถ้ามึงลงเมื่อไหร่
 เลือดจะกัดมึง ไม่ได้เงินทองมึงไม่ต้องกลับ มึงคิดหนีมึงตาย ไม่มีทางจะพ้น
 สายตากูไปได้หรือไอ้ธำรงค์ ไปซิ
- ธำรงค์ ทำอย่างไรดีพี่ปราบ
 ปราบ ปลิ้นแหละที่นั่นมันทำให้ไปปลิ้น
 ธำรงค์ ที่นี้ตายแน่จะไปปลิ้นใครพี่ปราบ
 ปราบ ไม่รู้แหละพินนี้ทวามีเศรษฐกิจอยู่คนหนึ่ง
 ธำรงค์ เศรษฐีไหน
 ปราบ ไม่รู้เหมือนกันแต่เศรษฐกิจนี้จ่ายเงินมากมีเงินเป็นร้อยล้านพันล้าน เทียวแจก
 คนยากจนอยู่ลุ่มเสียหมด
 ธำรงค์ พี่ปราบรู้จักไหมว่า เศรษฐีคนนั้นอยู่ที่ไหนเป็นใคร
 ปราบ ไม่รู้
 ธำรงค์ โอถ้าอย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน บ้านมันอยู่ตรงไหน
 ปราบ มาตามมาตำกูรู้แหงให้มึงสู้สิ กูนั้นหน้าทีหลบอยู่แล้ว พันหรือ ทุกะนี้
 ธำรงค์ เรื่องสู้มันสู้แน่นอน เพราะอยากจะได้เงินมาซื้อยา
 ปราบ ไปถ้าพินนั้นปลิ้นไอ้เศรษฐกิจนี้ดีทวา
- (กลอน) เมื่อสิ้นคิดต้องทำผิดในกฎหมาย ทั้งสองนายจัดการจะปลิ้นท่านผู้ใหญ่
 เตรียมอาวุธที่นำพามาโดยไว แล้วตั้งใจจัดการนี้แหละงานที่สำคัญ
- ธำรงค์ ไหนคนไหนปราบ
 ปราบ นั่นแหละคนนั้นคนที่เดินหัวเป่าแจมบอนด์เดินหน้าเพื่อนนั้น นั่นมันเดินมา
 คนเดียวแล้วจัดการปลิ้นเสียเลย พอเข้าไปในซอยเปลี่ยวตรงนั้นก็ดักตีหัวมัน
 เสียเลยนี้ ไม่ต้องใช้ปืน ดังตุมตาม ๆ ให้เจ้าหน้าที่อ้อมมา เราดักตีเอาตอนนี้ไม่
 ต้องตกใจนี้
- ธำรงค์ โอเศรษฐกิจคนนี้ร่ำรวยมาก
 ปราบ ร่ำรวย นั่นในเป้า นั่นไม่ใช่ไอ้ใครเบี้ยเปล่า ๆ นี้
- ธำรงค์ ออ นั่นเธอ
 ปราบ นั่นแหละ
- (กลอน) เมื่อปรึกษาเสร็จลับเหมือนดังคิด ในจิตธำรงค์กะไม่สงสัย
 อยากจะได้เงินทองที่ข้องใจ แล้วจัดการไปปลิ้นเศรษฐกิจ (ดนตรี) ผู้ที่มีเงินตรา
 ธำรงค์ เอาอย่างนี้ปราบฉันจัดการมันแน่ แต่อย่าให้ตำรวจจับเราได้

ปราบ ไม่ต้องตกใจ ผมวิ่งก่อนก็ได้
 อารงค์ เอาวิ่งหนีไปเสียแล้วโฮ่เหย ไอ้เศรษฐีหน้าโง่มาเดินคนเดียวอย่างนี้ก็เสร็จกู
 แหละวะ อย่างไร ๆขอให้กูได้เงินทองแล้วก็คือสิ่งที่กูปรารถนามากที่สุดเลย
 ทีเดียว ท่านเศรษฐีกำพลท่านหารู้ไม่ว่าขณะนี้ไอ้พวกผู้ร้ายใจทมิฬมันกำลัง
 ถือโอกาสจ้องจ้องเพื่อจะปล้นของมีค่าของท่านเศรษฐี หยุดนะหยุด
 เศรษฐี ช่วยด้วย ๆ
 อารงค์ จะหนีไปไหนเอามา
 เศรษฐี เอาของกูมาไว้ย เอาของกูมา เจ้าหน้าที่ตำรวจฉันโดนวิ่งราว เจ้าหน้าที่
 ตำรวจ
 เจ้าหน้าที่ ได้ยินมีคนขอความช่วยเหลือนี้ผู้หมู่ไปดูติดตามมา
 อารงค์ ไอ้เศรษฐีหน้าโง่เหยกูได้เงินทองแล้วกูจะอยู่ท่าไม
 เศรษฐี ช่วยด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจผมโดนวิ่งราวทรัพย์
 เจ้าหน้าที่ ว่าไงท่านเศรษฐี
 เศรษฐี ผมโดนวิ่งราวทรัพย์ผู้ร้ายวิ่งไปทางโน้นแล้ว
 เจ้าหน้าที่ ที่นี่ต้องจับมันได้แน่ เอาผู้หมู่ไล่สกัดจับมัน ไอ้ผู้ร้ายหน้าโง่เหยวันนี้มีงหาที่
 ตายเสียแล้ว วิ่งตามหลังไม่ทันเสียแล้วไปสกัดหน้ามันดีกว่า หยุดนี้เจ้า
 หน้าที่ตำรวจ
 ปราบ แม่เหย อะไรรย
 เจ้าหน้าที่ มีงจะวิ่งไปไหน
 อารงค์ เร็ว ๆ ปราบเร็ว ๆ
 เจ้าหน้าที่ นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจหยุดนะ อย่าคิดหนี ฉันทำวิสามัญฆาตกรรมแกแน่
 หยุดนะอย่าคิดหนี โฮ่เหยไอ้โจรสวะเลว
 (กลอน) แล้วสกัดจับจะรับพาดำหน้าที่ ไอ้โจรผู้ร้ายพวกนี้คงจะไม่มีผล
 เราจับมันมาได้ทั้งสองคน สืบเหตุผลเรื่องราวให้เข้าใจ
 เจ้าหน้าที่ ของกลางอยู่ในมือคงจะไม่มีใครกล้าปฏิเสธใช้ไหม
 ปราบ กว่าแล้วนิว่าอย่าเอา ๆ
 อารงค์ แล้วที่มึงยุยงส่งเสริมกูละ เพราะมีง
 ปราบ มาโทษกูเล่ามันชิงแล้วมาโทษกู ไม่ทันได้ปั้นเบี่ยนายจับ
 เจ้าหน้าที่ เดี่ยวก่อนนี้พวกแกทั้งสองคนได้ฉกชิงวิ่งราวทรัพย์ของท่านเศรษฐีกำพล
 แกเอาไปไหน ชื่ออะไรแก
 ปราบ ชื่อปราบ
 อารงค์ ไปบอกชื่อเขาทำไม
 ปราบ ไม่รู้

เจ้าหน้าที่ ชื่ออะไร
 อารงค์ ผมชื่ออารงค์ครับ
 เจ้าหน้าที่ ออ อารงค์ ปรากฏยอมรับสารภาพใช่ไหม
 ปรากฏ นั่นแหละ
 เจ้าหน้าที่ แกจะเอาไปไหน เจ้าของเจ้าทรัพย์เขายืนยันว่าฉกชิงวิ่งราวเขาชี้ตัว
 ได้แน่นอน
 เศรษฐี แกจะเอาไปไหนละพ่อหนุ่ม
 อารงค์ คือผมโดนบังคับมากครับ
 เศรษฐี ใครบังคับแก
 อารงค์ คือพี่พันศักดิ์บังคับผม
 เศรษฐี แกว่าอย่างไร
 อารงค์ บังคับให้ผมหาเงินจะไปซื้อยา
 เจ้าหน้าที่ ซื้อยา พันศักดิ์ไหน
 อารงค์ พันศักดิ์ลูกของเศรษฐีกำพล
 เจ้าหน้าที่ หาไอ้พันศักดิ์ลูกของเศรษฐีกำพลนั้นหรือ
 อารงค์ ครับ
 เจ้าหน้าที่ มันติดยาด้วย
 อารงค์ ติดยาด้วยครับ
 เศรษฐี จิบหายแล้วไอ้เหี้ยลูกพ่อ พ่อ निकแล้วไม่มีผิด พฤติกรรมของแกมันน่า
 สงสัย ชอบเที่ยวช่องสูมกับบรรดาพวกวัยรุ่นในหมู่บ้าน คนมีคณจนแค้น
 ทั้งนั้น หน้าตาของแกก็ซัดเซียวใช้เงินเปลืองโดยไม่มีสาเหตุ ฉันทิกแล้ว
 ฉันทพยายามลดการให้เงินมัน แต่มันก็ขโมยของของฉันท ไปจำหน่ายจ่าย
 แจกเสียจนหมดเลย ไอ้เหี้ย ไอ้พันศักดิ์ลูกพ่อ พ่ออุตสาหกรรมทำบุญสุทธาน
 ให้เงินทองกับคนยากคนจน แต่ลูกของตัวเองไม่ค่อยจะดูแลสักเท่าไร มัน
 นำเสียดายจริง ๆ ไอ้พันศักดิ์ลูกของพ่อ นี้แกยืนยันว่าแกจะไปให้
 ไอ้พันศักดิ์
 อารงค์ ครับผมยืนยันว่าพี่พันศักดิ์ใช้ให้ผมมาปล้นเงินนะ
 เจ้าหน้าที่ แสดงว่าพวกแกนี้เสพยากันทั้งชุดละสิ
 อารงค์ พี่พันศักดิ์กระผมติดตามพี่ แกะวังนะนอกจากแกจะติดยาแล้วแกอาจจะ
 ติดเฮดส์
 ปรากฏ ได้ตายโหงกันแหละงวดนี้
 เศรษฐี ไอ้เหี้ยพันศักดิ์ลูกพ่อ เอาอย่างนี้ผู้หมวดจัดการพวกนี้ไปตามหน้าที่ก็แล้ว
 กัน ผมจะไปชี้ตัวไปให้การที่โรงพัก ผมขออนุญาตกลับบ้านก่อนไปพบไอ้

- พันธศักดิ์เดี๋ยวนี้
 เจ้าหน้าที ว่าอย่างไรหรือ
 ปราบ สงสัยติดเอดส์แล้วผม
 อารงค์ โส้เหยพีพันธศักดิ์ที่แท้ก็ถูกเศรษฐกิจ เรามาปล้นเอาคุณพ่อพีพันธศักดิ์แล้ว
 ปราบ นั้นแหละไม่แลตาม้าตาเรือ
 อารงค์ เพราะแกใช้ให้ข้าปล้น
 ปราบ ทำหรือรู้ว่าเศรษฐกิจนี้พ่อไอ้พันธศักดิ์ละ
 อารงค์ คราวนี้ตายแน่พีพันธศักดิ์รู้เรื่อง. เอาเราตายแน่
 ปราบ เอาตายหรือเราติดทรงงวดนี้ ไม่พักใครทำอะไร บ้านไม่เช่าข้าวไม่ซื้อถ่านนี้
 อยู่บาย
- เจ้าหน้าที เอาละพวกแกทั้งสองคนเตรียมตัวไปอยู่ในคุกและตารางได้ เดี่ยวท่าน
 เศรษฐีเขาไปให้การที่โรงพักแล้วพวกแกเตรียมตัวได้นะ
- ธรรมราช ผมขออนุญาตครับ
 เจ้าหน้าที เอามีเรื่องอะไร
 ธรรมราช คือผมธรรมราชเป็นน้องของอารงค์ผู้ต้องหาจะขอมาประกันตัว
 เจ้าหน้าที ออ จะมาประกันตัว
 อารงค์ เออ เก่งมากน้องธรรมราช เก่งมากเลยประกันตัวพีไปสักหน่อยพีมีหวัง
 ติดคุกแล้วคราวนี้
- เจ้าหน้าที ออ จะมาประกันตัวมันคงไม่ได้กระมัง เพราะเรื่องราวยังไม่ถึงโรงพัก จะ
 ประกันตัวที่โรงพักสงสัยท่านผู้กองคงไม่อนุญาต อย่าง ๆ เพราะความผิดใน
 เรื่องยาเสพติดนี้คงจะไม่มี การอนุโลมกันอยู่แล้ว
- ธรรมราช เมตตาพีผมเถิดนะเพราะว่าอย่างไร ๆ ผมก็ทำงานอยู่แต่เพียงล้าง
 เจ้าหน้าที จะมาเมตตาสงสารกันไม่ได้เมื่อทำผิดกฎหมายก็ต้องจัดการไปตามเรื่อง
 อารงค์ แล้วน้องธรรมราชแล้วแม่ละน้อง
 ธรรมราช แม่ที่ไหนกันละพีแม่ตายไปเสียแล้ว
 อารงค์ หาแม่ตายไปเสียแล้ว ใครทำให้แม่ตาย
 ธรรมราช แม่บอกว่ามีคนไปปล้นแม่ ทูบตีแม่ จนแม่สิ้นชีวิต ผมนำแม่ฝังเอาไว้ แล้ว
 วันพรุ่งนี้ผมจัดการทำศพคุณแม่ให้ยิ่งใหญ่เลย เพราะผมมีเงินทองจำนวน
 หนึ่งเหมือนกัน
- อารงค์ แม่บอกว่ามีโจรปล้นทูบตีแม่แล้วแม่ตายอย่างนั้นหรือ
 ธรรมราช ใช่พีรู้หรือเปล่าว่าใครเป็นคนปล้นแม่ ทำไมพีไม่บอกเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 อารงค์ คืออย่างนี้น้องธรรมราช เหตุการณ์ทั้งหลายที่มันเกิดขึ้น มันไม่ใช่โจรปล้น
 ธรรมราช ไม่ใช่โจรปล้นแล้วใครที่ไหนปล้นแม่ ผมพยายามสืบอยู่ปี

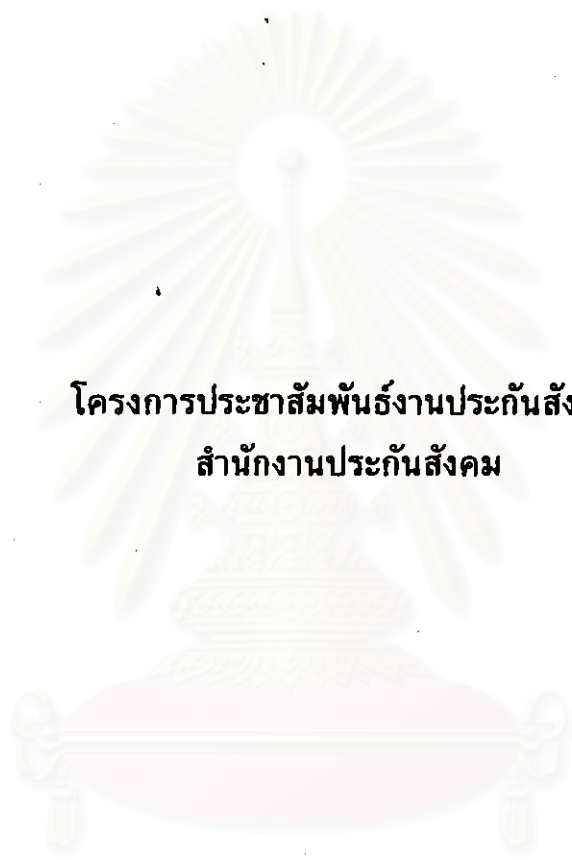
- ธำรงค์ พี่เองน้องพี่ปล้นเอง พี่หน้ามิดเพราะพี่หิวยาจนตาลาย อภัยให้พี่ด้วยเถอะ
น้องธรรมราชพี่เตะตีแม่ แม่ได้รับบาดเจ็บที่สุดในที่สุดแม่ก็สิ้นชีวิตอย่างนั้นเห
รอ
- ธรรมราช แม่ตายเสียแล้วไอ้ที่แท้พี่นี้ทำได้แม่กระทั้งแม่ของตัวเองอย่างนั้นหรือ
ธำรงค์ พี่บอกแล้วว่าพี่ขอสารภาพผิด พี่หน้ามิดไปจริง ๆ
ธรรมราช นี่แหละพี่ เพราะพี่ติดยาไซไซใหม่ คนติดยามันหน้ามิดตาลายอย่างนี้มองไม่
เห็นบาปบุญคุณโทษ ไอ้เหยเสียแรงที่แม่อุตสาหะเลี้ยงดูพี่มาตลอดเวลา แม่
ลำบากยากจนแคไหนพี่ก็รู้ พี่ไม่รักตัวเองจะให้น้องพูดอย่างไรพูดไปพี่ก็หา
ว่าน้องอย่างโน้นอย่างนี้ พูดคำหนักคำหนักกับพี่ แต่พี่ลองคิดดูสิพี่
ธำรงค์ พี่ขอสารภาพผิดแล้ว
ธรรมราช สารภาพผิดตอนนี้มันจะมีประโยชน์อะไร แม่ก็ไม่มีทางจะฟื้นขึ้นมาหรอก
พี่คิดดูให้ดีๆ
- ธำรงค์ ไอ้แม่เมื่อไรผมจะได้ทดแทนพระคุณของแม่
ธรรมราช พี่งจะนึกออกตอนนี้หรือ
ธำรงค์ พี่ผิดไปแล้วน้อง อย่างไรก็ตาม พี่ก็จะออกไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับแม่ถ้าพี่
ออกจากคุกเมื่อไรแล้วพี่จะบวชให้กับแม่
ธรรมราช จะบวชตอนนี้ไม่มีความหมาย ตอนแม่ยังมีชีวิตอยู่พี่ไม่เคยเลี้ยงดูแม่ไม่เคย
ดูแลแม่ เมื่อแม่ตายไปแล้วจะไปรดน้ำที่หลุมฝังศพจะมีประโยชน์อะไร ทำ
บุญอุทิศส่วนกุศลมันจะได้ประโยชน์อะไร พี่ลองคิดดูซิ
- ธำรงค์ ไธน้อง
(กลอน) อนาคตจะหมดหวังในครั้งนี้ นึกสงสารธำรงค์พี่ไม่มีที่จะอาศัย
เพราะเวรกรรมที่พี่ทำมาแต่ไร พี่ต้องไปขอขมากรรมที่พี่จะทำมา
ก็เพราะยาเสพติดนี่ก็มีพิษร้าย มันฆ่าได้กระทั้งแม่แม่หนักหนา
อันพ่อแม่นี้สำคัญก็ต้องบัญชา ช่วยนำพาลูกหลานของท่านให้ปลอดภัย
นี่เป็นเพียงอุทาหรณ์ได้สอนจิต ให้ทุกคนได้คิดวินิจจัย
ยาเสพติดมีพิษร้ายกว่าสิงโต หากว่าใครติดมันจะต้องอันตราย
หิวกระหายต้องทำลายซึ่งชีวิต ทำลายจิตสร้างปัญหาพาลิบหาย
อันพ่อแม่ต้องดูแลลูกหญิงชาย อข่ามอบหมายเท่าแต่ครูอยู่โรงเรียน
พบเพื่อนพาลนำพาไปหาผิด ไม่ได้คิดเรื่องด้านการอ่านเขียน
อนาคต अबจนนี้กะเที่ยววนเวียน ไม่พากเพียรจะสิ้นคำอนาคต
เห็นกงจักรเป็นดอกบัวมัวแต่หลง ชีพปลดปลงลงสุดท้ายก็ได้แค่สลด
ทั้งพวกชายพวกค้ำถ้าปรากฏ จับให้หมดแล้วลงโทษอย่าโปรดปราน
เพราะมันคือผู้ทำลายประเทศชาติ พวกอุบาทว์จับมานี้กะอย่าสงสาร

ยาเสพติดพิษร้ายทุกรายการ โปรดทุกท่านอย่าหลงให้ท่านจงเจริญ(ดนตรี)
โปรดทุกท่านอย่าหลงแล้วให้ท่านจงเจริญ

.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการประชาสัมพันธ์งานประกันสังคม
สำนักงานประกันสังคม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือประณาม

หนังสือพิมพ์ เสี่ยงเล่น จ.พัทลุง

(ดนตรี)

(หน้าบท)

ขอกราบกำพนมกรอ่อนศิระ
 พุทธธรรมสงฆ์องค์ประดับแวววิบวาม
 ขอแสดงแจ้งคารมสมความหวัง
 สำนักงานการประกันได้จัดสรรมา
 ผมหนังสือปรุงปรับระดับถ้อย
 จึงแสดงกิจจามาบรรยาย
 จะนำเรื่องดี ๆ นะพี่น้องเหอที่มีค่ายิ่ง (ดนตรี)
 จะนำเรื่องดี ๆ มีค่ายิ่ง
 ทรัพยากรที่มีค่าก็คือประชาชน
 ส่วนบุคคลชั้นต่ำที่ลำบาก
 แต่กฎหมายรองรับกับคนงาน
 โดยมีสำนักงานการประกัน
 หนึ่งกระทรวงแรงงานจัดโดยรัฐบาลไทย
 จึงได้มีสวัสดิการด้านรักษา
 ตั้งแต่แรกเกิดจนตายได้คุ้มครอง
 แต่ลูกจ้างร่วมกายกับนายจ้าง
 เข้าประกันสังคมเหมาะสมดี
 เหมือนได้มีพินัยกรรมประจำตัว
 เรื่องทั้งหมดจะสดชื่นสุดจะยินยง
 รัฐอำนาจช่วยเหลือแผ้วแผื่อราษฎร
 อย่าประมาทขาดดุลคุณอนันต์

(ดนตรี)

(พูด) ท่านที่เคารพครับ ตอนนี้เราชาวคณะก็ได้ร่วมสาธิตแสดงหนังสือประณามเกี่ยวกับเรื่องประกันสังคม ทั้งนี้ทั้งนั้นผมผู้แสดงขอใช้เวลาเพียงเล็กน้อย เพื่อจะให้เข้ากับบรรยากาศที่เราจะแสดงกันได้ ท่านที่เคารพครับ ถึงเวลาแล้วที่เราจะนำนิยายเกี่ยวกับประกันสังคม ฉะนั้นจะเป็นอย่างไรขอให้ท่านที่เคารพติดตามต่อไปเถอะครับท่าน

นั่งไหว้พระรัตนังทั้งองค์สาม
 มโนตามกายตั้งที่นายหนังสือ
 ให้ผมหนังสือปลดหมดปัญหา
 เข้าสัมมนาหนึ่งวันที่การได้บรรยาย
 เพื่อกรอกร้อยการแจ้งขยาย
 ต้องการให้ความรู้กับหมู่ชน

ให้ชายหญิงได้สังเกตตามเหตุผล
 บำเพ็ญตนอุทิศกายใช้แรงงาน
 มีอยู่มากล้ำค่าที่ว้าขาน
 เพื่อเป็นการคุ้มครองปกป้องภัย
 ให้ชนชั้นลูกจ้างกระจ่างใส
 ชั่วชีวน่าหวังใยเรื่องคุ้มครอง
 ชั่วชีวาแต่ละคนไม่หมั่นหมอง
 เพื่อปกป้องลูกจ้างในทางดี
 ช่วยกันสร้างความสุขทุกวิถี
 สมควรมีหลักประกันอย่างมั่นคง
 ทั้งครอบครัวชื่นชมสมประสงค์
 จะมั่นคงแน่นหนักหลักประกัน
 ประชาชาติหมดทุกข์มีสุขสันต์
 เข้าประกันสังคมสมกับเป็นคนงาน

(ร้อง)

ผู้ใหญ่พูน:

จะกล่าวถึงผู้ใหญ่หน้าใจดี
เป็นผู้ใหญ่ใจดีมีผลงาน
มีรางวัลดีเด่นเป็นประจำ
ดรุณฤกษ์เบิกสว่างกระจ่างตา
ผู้ใหญ่พูนเอามูลมาเสนอ
จึงเปิดเครื่องกระจายข่าวขึ้นฉาวดัง

ทำหน้าที่เด็ดขาดอย่างมาตรฐาน
ในหมู่บ้านยุคประหัตพัฒนา
เพราะผู้นำท้องที่ดีหนักหนา
ต้องประชาสัมพันธ์เล่ากันฟัง
ทางอำเภอมอบหมายให้คำสั่ง
แล้วจึงนั่งโฆษณาประชาสัมพันธ์

ผู้ใหญ่พูน: นี่คือเสียงผู้ใหญ่ วันนี้ก็นับว่าเป็นที่จะต้องโฆษณา เพื่อให้ลูกบ้านในหมู่บ้านแล้วจะได้เข้าใจกันอีก คือเป็นธรรมดาอยู่เองหัวเข้า ๆ เราก็จะเปิดเครื่องกระจายข่าว หมายถึงจะแจ้งให้รู้ทั้งข้าราชการ และพร้อมไปถึงข่าวของหมู่บ้านเป็นประจำ เพราะฉะนั้นวันนี้เมื่อได้เวลา ขอให้ทุก ๆ คน โปรดฟังระหว่างที่ได้อยู่กับบ้าน สวัสดิ์เสียงนี้เป็นเสียงของผู้ใหญ่บ้าน ฮัลโหล...ฮัลโหล... ไม่ค่อยดัง แต่ก็พอใช้ได้แหละ เอาเดะถือว่าครวัที่อยู่มุม ๆ บ้านที่ไกล ๆ ถ้าไม่ได้ยินก็ช่วยบอกต่อ ๆ กันไป จะมีข่าวสำคัญหลาย ๆ เรื่องวันนี้ พ่อแม่พี่น้องที่เคารพ เสียงนี้เป็นเสียงของผู้ใหญ่ วันนี้ตอนเช้า ๆ ก็ได้ฟังข่าวกันหลาย และเป็นข่าวเรื่องที่น่าสนใจมีอยู่หลาย ๆ เรื่อง คือ เรื่องแรกในวันนี้ เนื่องจากทางอำเภอเขาได้สั่งมาด้วย และข่าวที่เราน่าจะภูมิใจคือ การจัดสรรงบประมาณปีนี้ที่เกี่ยวกับโครงการ กสข. ปี 37 ก็นับว่าเราได้รับความชนะเลิศของหมู่บ้านใคร ๆ ก็รู้อยู่แล้ว เป็นที่น่าสนใจ ในวันหนึ่ง ๆ เราเข้าใจว่า คงจะได้รับเงินตอบแทนแล้วอย่างไรเสียวันไหนที่เขาจะมอบเงินรางวัลให้มาพัฒนาหมู่บ้าน เราก็จะบอกเก่าเล่าลือให้พี่น้องในหมู่บ้านเราได้รู้กันอีก

ข่าวต่อไปเขารณรงค์กันเรื่องเอดส์ เรื่องเอดส์นี้ที่สำคัญเหมือนกัน ที่นี้จะนั้น ขอให้ทุกคนนักท่องเที่ยวยามราตรีก็ดี เรื่องนี้รู้สึกหลายเปอร์เซ็นต์ในเมืองไทยที่มันติดเอดส์นะครับ

ที่นี้ข่าวสำคัญที่สุด ก็คือเป็นเรื่องที่สด ๆ ร้อน ๆ และของทันสมัยใหม่ เนื่องจากผมเองเขาได้เชิญเข้าสัมมนาในวันนั้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีเกี่ยวกับการประกันสังคม เพื่อต้องการที่จะให้ประชาชนทุก ๆ คนที่ใช้แรงงาน เพื่อได้เข้าประกันสังคม เพื่อเป็นหลักประกันแห่งชีวิตเสียด้วย ที่นี้ผมก็ได้เข้ามาแล้วก็รู้เพียงแต่ว่าไม่ค่อยจะรายละเอียดสักเท่าใดที่นี้ก็ได้ฝากไปว่า อย่างไรเสียก็ให้ประกาศเพื่อภายในหมู่บ้านได้ทราบด้วย คือบุคคลที่ใช้แรงงานทุก ๆ คน ก็ควรที่จะเข้าประกันสังคมเสีย เพื่อที่จะได้เป็นเครื่องรองรับในคุณค่าของชีวิตเราให้ดีขึ้น ชีวิตเราก็รู้สึกว่ามีค่า ในฐานะที่เราเป็นคนงาน ที่นี้จะนั้นขอให้ทุกคนได้โปรดฟังทางนี้ด้วย คือการประกันสังคม ก็มีอยู่หลายประเภท แต่ผมเองผู้ใหญ่ก็เพียงแต่ว่า ป.3 ครึ่งไม่ใช่ว่าถึง ป.4 ที่นี้ตามข่าวว่าคนไหนคนใดที่เจตนาพอที่

จะเข้าประกันสังคมที่จะให้เป็นหลักประกันในชีวิต ก็ขอให้ท่านไปที่จังหวัดนะครับ แล้วก็ไปถามเขาที่จังหวัดเลยว่าจะเข้าประกันสังคมนั้นจะเข้ากันอย่างไร ออกเบี้ยสักเท่าใด แล้วภายในที่เราเข้าสักกี่วันที่จะได้รับสิทธิ์อะไรพื่อนี้ นี่รายละเอียดดีกว่าผมประกาศ ผมเพียงแต่ประกาศให้พี่น้องท่านที่เคารพ นี่ทุกวันนี้เท่า ๆ กับกฎหมายได้บังคับกันด้วย ถ้าคนหนึ่งคนใด หรือว่านายจ้างคนใดที่ไม่ได้เข้าประกันสังคม จะทำให้ทางการเขาอาจจะบังคับกันได้ แต่ก่อนอื่นเราไม่ต้องให้เขาบังคับ เราถือว่าชีวิตเราจะมีค่า เพราะฉะนั้นทุกคนนะครับคืออยู่ในหลักเกณฑ์ที่ระหว่างเราทำงานอยู่ คือถ้าว่าเราเกิดอุบัติเหตุเกิดขึ้น เกิดเจ็บไม่บายอะไรพื่อนั้นะครับ เราจะมีสิทธิ์เกี่ยวกับได้รับเงินมาชดเชย เขาจะมอบให้แล้วขอให้ทุกคนทุกท่านช่วยบอกต่อ ๆ กันนะครับ ในฐานะผมเป็นผู้ใหญ่บ้านเพียงแต่โฆษณาให้ท่านทราบเท่านั้น คือรายละเอียดผมเพียงแต่ว่าไม่ค่อยจะเข้าใจสักเท่าใด เพียงแต่เป็นผู้ใหญ่บ้าน เขาบอกว่าให้ช่วยประกาศลูกน้องผู้ที่ทำงานในหมู่บ้าน แล้วก็ขอให้ไปถามรายละเอียดที่จังหวัดนะครับ การประกันสังคมนี้ขึ้นอยู่กับกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม อันนี้ก็เรียกว่าของใหม่ ๆ เหลือเกิน เพื่อจะคุ้มครองแรงงาน เพื่อจะคุ้มครองชีวิตท่านที่ทำงานให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผล คือเราเรียกว่าไม่เจ็บเปล่าไม่ตายเปล่านะครับ เรามีเงินสวัสดิการด้วย ทีนี้ผมก็ขอประกาศให้ท่านทราบเพียงนี้ ทีนี้ยังมีเรื่องหนึ่งหลาวเกือบลิมไป คือที่ในหมู่บ้านนี้ เขามีการทำโรงอิฐกันมั่ง ใครต้องการที่จะไปสมัครทำอิฐ เพื่อต้องการที่จะได้มีเงินชดเชย ทีนี้อันนั้นเราต้องไปถามนายจ้างด้วย อันนี้เรื่องหนึ่ง เรื่องโรงเลื่อยไม้ยางพาราเขาก็มีในหมู่บ้าน ทีนี้คนหนึ่งคนใดต้องการที่จะไปทำงาน ก็นับว่าครั้งนี้สมควรแล้วที่เราจะได้เข้ากับหลักเกณฑ์ที่จะได้เข้าประกันสังคมเสียด้วย ขอให้ท่านโปรดทราบแล้วบอกกันต่อ ๆ ไปนะครับ เราถือว่าชีวิตของเรานั้นมีค่าขึ้นมากแล้วทุกวันนี้ ขอให้ท่านได้ไปสมัครเข้าประกันสังคม เงินสักเท่าใด ค่าสมัครสักเท่าใด อันนี้ขอให้ท่านไปถามกับเจ้าหน้าที่ที่จังหวัดนะครับ วันนี้อยู่ไม่ได้ เพียงแต่ประกาศเท่านั้น วิวก็ไม่ได้เข้าออกคอกที่หัวเข่า ค่อยพบกันหลาวพรงนี้

(ดนตรี)

(ร้อง)

ได้ประกาศข่าวฉาวดังไปทั้งบ้าน
 อีกต่างคนต่างเล่าข่าวสำคัญ
 คนเกรียวกราวฉาวสนั่นกันทั้งบ้าน
 กลัวจะต้องไปถามดูให้รู้จริง
 ชีวิตเรามีค่าอย่าประมาท
 ถึงยามช่วยป่วยไข้ไม่มีใคร
 หากเรามีหลักชัยในชีวิต
 รัฐเข้าเป็นประกันไม่สิ้นคลอน
 เข้าประกันสังคมสมศักดิ์ศรี

เป็นข่าวสารแนวทงที่สร้างสรรค์
 เรื่องประกันสังคมเหมาะสมจริง
 เหล่าคนงานต้องสบายครั้งนี้ทั้งชายหญิง
 เพราะเป็นสิ่งเร่งด่วนสมควรไป
 จะฟันฟาดจะฟิงตนคนผู้ไหน
 จะเอาใจดูแลที่แน่นอน
 ใครจะคิดทำลายไม่กระฉอน
 ถ้าแน่นอนรองรับนำประทับใจ
 เพราะเรามีส่วนได้สบายใหญ่

ฉากที่หนึ่งหนังจะรอแล้วยกฉากต่อไป

ขอพิไรถึงหน้ายอยู่ใกล้ทาง

(ดนตรี)

ขอยกกระท่อมตำหน้ายอยู่ชายทุ่ง
รัศมีสีแสงแจ่มกระจ่าง
ฟังเสียงนกกก ๆ กู้ดู ๆ ชัน
คนแก่ ๆ แม่เฒ่านั่งหนาวลม
ด้วล้มหายตายจากฝากความโศก

อรุณรุ่งแสงทองส่องสว่าง
นภาทางคัพภพพื้นแสนจะรื่นรมย์
เสียงสนั่นเกรียวกราวเข้าประสม
เอาผ้าห่มกันหนาวนั่งเศร้าใจ

(ดนตรี)

ด้วล้มหายตายจากฝากความโศก
มีลูกชายวัยรุ่นชื่อเจ้าบุญชัย
ความลำบากยากแค้นแสนอนาถ
อยู่กับบ้านช่วยแม่แก่ชรา
แต่วันนี้เข้า ๆ ได้มีข่าวสด
ว่าโรงงานประจำในตำบล
หากได้ทำงานดีที่ข้าวบอก
ผู้ใหญ่บ้านท่านประกาศเป็นลาดเลา
เวลานี้ลูกบ่าวเข้ามาหาแม่ (ดนตรี)
เหตุอย่างไรแจ้งกิจจาย่าอยู่นาน
(บทเจรจา)

แสนวิโยคตรมตรอมจนยายผอมผ่าย
นำเสียใจมากมายแต่เจ้าไม่วิชา
ลูกมาขาดในด้านการศึกษา
ไม่วิชาจะติดกายให้มีดมน
ได้ปรากฏข่าวดีมีเหตุผล
ท่านต้องการคนที่ดีมีสำเนา
กฎหมายออกรองรับคงไม่อับเฉา
อยากตามเอาความจริงอย่านิ่งนาน
เข้ามาแค่กอดมารดาตั้งว่าชาน
เล่าเหตุการณ์แฉะลูกยาธุระอะไร

แม่:

แลที่ลูกเจ้าบุญชัย วันนี้รู้สึกจะลูกลี้ลูกลอนเสียเหลือเกิน ที่เจ้าขึ้นมา
บนบ้านแล้วมาราบแม่ รู้สึกว่าเจ้าร้อนรนเรื่องใด เจ้าบอกแม่ให้พอรู้
ที่ลูก เจ้าบุญชัย

บุญชัย:

แม่ครับเรื่องนี้แม่ควรจะเข้าใจใช่ไหมครับแม่ เมื่อตอนหัวเข้ามิดนั้น
ท่านผู้ใหญ่พูน คือผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 4 ของเราก็ได้ประกาศโครม ๆ ว่า
เขาต้องการที่จะรับสมัครคนงาน เกี่ยวกับโรงงานทำอิฐ โรงงานทำ
เบ็อง โรงงานเกี่ยวกับโรงเลื่อยไม้ยางพาราในหมู่บ้าน ที่นี้เกี่ยวกับ
หลักประกันสังคมด้วยนะครับแม่ เรื่องนี้ผมสงสัยเหลือเกิน เมื่อผม
ทำงานเสร็จผมขอกราบลาแม่ไปสมัครงานดูก่อน ถ้าได้ทำงานแล้วผมจะ
เข้าประกันสังคม เพื่อจะให้ชีวิตในครอบครัวของเราอยู่รอดในวันหนึ่ง
นะครับแม่

แม่:

การประกันสังคมนั้นเขาทำกันอย่างไรละลูก

บุญชัย:

เรื่องนี้ผมก็ยังไม่เข้าใจนะครับแม่ แต่อย่างไรเสียผมจะไปตามท่านผู้ใหญ่ให้
ชัดเจนกว่านี้นะครับแม่ ที่นี้จะนั่นเรื่องนี้จะเสียเวลาอยู่ไม่ได้ ผมถือ

โอกาสกราบลาแม่เสียเลย พร้อมไปถึงพี่นุ้ยและพี่เท่งและพร้อมไปถึง พี่พูนแก้วด้วย วันนี้สมควรจะเดินทางจากบ้านเพื่อจะไปทำงานทำ ความจริงเรานึกแล้วว่าอย่างไรเสียเราจะช่วยเหลือครอบครัว เพื่อจะหา เงินหาทองมาช่วยเหลือ แต่ครั้งนี้มีโอกาสเหลือเกิน รู้สึกว่าโรงงานใน หมู่บ้านเขากำลังจะเปิดขึ้น เราจะต้องไปสมัครในฐานะที่เราเป็นที่ลำบาก เพื่อจะได้ช่วยแม่หาเงินหาทองด้วยนะพี่นะ

- เท่ง: ลำบากเหมือนกันเรื่องทำงาน แม่แต่งงานในหมู่บ้านอะไรก็มีขามี่แข่งกัน ทั้งเพ. เขียมอยู่ถ้าไม่ได้ค่านายหน้านายตาก็รู้สึกว่าเขาให้ยุ่ง ๆ หน้อย ๆ
- หนูนุ้ย: เหมือนไอ้เท่งแหละนั่นแหละเรื่องนั้นกูก็ท้อ เรื่องสมัครงาน ๆ นี้กูคิดถูก แต่ว่าพันหรือ ๆ ต้องลองแลเท่งเหอโหมเรา งานที่ถนัดถ้าหมกถ่านกับ นับว่าเราถนัดในการแบกไม้ซุง
- เท่ง: แต่กูเป็นเดียวไม่รอดเลย กูงานพันนั้นกูไม่ถนัด
- บุญชัย: เอาตะไม้หรือ แต่ว่าเราพร้อมที่จะต้องไปกัน เพื่อต้องการที่จะไป แลว่างานไหนที่เราพอจะทำได้เราก็ทำ
- บุญชัย: ผมขอกราบลาแม่ก่อนนะครับแม่นะ เพื่อที่จะได้ผลที่จะไปทำงาน
- แม่: โชคดีนะลูก พร้อมทั้งเท่ง นายพูนแก้วด้วยลูกนะ

.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือประชันสังคัม

หนังสือประชัน นวลแก้ว จ.สุราษฎร์ธานี

(ดนตรี)

(ร้อง)

ว่าองค์นรินทร์ปิ่นนรงค์องค์กษัตริย์ เสด็จจัดผู้ได้ป้อมครองพระสถาน
 ทั้งสององค์ได้ครองรักกันมานานมานาน จนกายการก็ชราลงเกินไป
 หวังจะให้โอรสสาลูกเหอครองอาณาจักร (ดนตรี)
 ว่าหวังให้โอรสสาครองอาณาจักร เพราะลูกรักลูกไอ้ตอนนี้เธอก็โตใหญ่
 พ่อกับแม่เด่าชเรแก่กายลงเกินไป ครั้นต่อไปเบื้องหน้าวันข้างหน้าลูกจะได้ครองธานี

(พูด)

พระราชา: เออเนี่ยแหละลูกเหมสุวรรณ พ่อเองก็ชเรชราภาพลงมากแล้วลูกเอ๊ย
 ที่นี้การชเรชราภาพลงอย่างนี้ ก็มันผิดเพี้ยนอะไรกับต้นไม้ที่อยู่ชายฝั่ง
 ไม่วันหนึ่งวันใดก็จะต้องหักพังลงไป
 พระราชินี: ใช้สิลูก พ่อกับแม่ชเรชราลงมากแล้ว ความหวังอยู่ที่เธอคนเดียวเท่านั้นนะ
 ลูกนะ เหมสุวรรณลูกแม่
 เจ้าชชเหมสุวรรณ: ถวายบังคมเสด็จพ่อเสด็จแม่ที่เคารพครับ เรื่องนี้กระหม่อมทราบ
 พระราชา: อ้อ...ดีแล้ว ที่นี้การที่พ่อกับแม่ก็ชเรชราลงมาก ก็ตั้งความหวังอยู่ที่เจ้า พ่อ
 ต้องการให้เจ้าได้ปกครองประเทศชาติแห่งนครนี้ต่อไป แต่การที่จะดูแล
 หรือปกครองประเทศชาติให้เหมาะสม เราควรที่จะต้องออกเดินทางออก
 จากราชวัง ความประสงค์จะต้องเยี่ยมชมเยือนดูแลความสุขทุกข์ของเหล่า
 อาณาประชาราษฎร์เสียก่อน การที่จะปกครองประชานนั้นลูกเอ๊ย ควร
 ที่จะต้องเข้าใจหรือเข้าถึงซึ่งประชานราษฎรของเรา ว่าราษฎรของเรา
 อยู่เย็นเป็นสุขอย่างไร การอยู่กินอย่างไรนี้ควรที่จะศึกษาเอาไว้
 เจ้าชชเหมสุวรรณ: ถูกแล้วพะยะค่ะ ข้าพระพุทธเจ้าเองก็ต้องการที่จะกราบถวายบังคมลา
 เสด็จพ่อเสด็จแม่ เพื่อจะเดินทางเยี่ยมชมเยือนราษฎร ไม่ว่าจะในตลาดหรือ
 ว่าชนบท ว่าการเป็นอยู่ของประชานมันเป็นอย่างไรรวมทั้งที่ประชาน
 ของเรายังมีปัญหาจะได้แก้ไข
 พระราชา: ถูกต้องแล้วลูก
 พระราชินี: ดีแล้วลูก แม่เนี่ยมีความหวังอยู่แต่เธอเท่านั้น เธอจะต้องไม่ทำให้แม่
 ผิดหวังนะลูกนะ
 เจ้าชชเหมสุวรรณ: แน่นอนพะยะค่ะ
 พระราชา: เอา ถ้าอย่างนั้นเธอจะออกเดินทางไปเมื่อไร

เจ้าชายเหมสุวรรณ เต็มวัยนี้เลยพะยะค่ะ เอ้านายพูน

พูน: ถวายบังคมพะยะค่ะ

เจ้าชายเหมสุวรรณ: วันนี้เราจะออกเดินทางจากพระราชวัง เพื่อต้องการจะเยี่ยมเยือนราษฎร หรือเหล่าอาณาประชาราษฎร์ของเรา ว่าตอนนี้ราษฎรของเราอยู่เย็นเป็นสุขอย่างไร หรือว่ามีปัญหาอะไรบ้าง เราควรที่จะศึกษาหรือเราควรที่จะเข้าถึงซึ่งประชาชน อย่างเราจะไปกษัตริย์ในเบื้องบนวันข้างหน้าเนี่ย เราควรที่จะศึกษาซึ่งความเป็นอยู่ของประชาชนของเรา

พูน: ครับถูกต้อง นี่หมายความว่าหม่อมพ่อเหมสุวรรณ ต้องการที่จะออกเดินทางเพื่อที่จะเยี่ยมเยือนประชาชนหรือประชาราษฎร์ว่าประชาชนนี้อยู่เย็นเป็นสุขแค่ไหน แบบไหน ก็ขอให้หม่อมพ่อเดินทางได้ซึ่งบัดนี้กระผมก็พร้อมที่จะเดินทางไปกับหม่อมพ่ออยู่แล้ว

เจ้าชายเหมสุวรรณ: ดีมาก

(ร้อง) ถ้าอย่างนั้นลูกจะลาบิดาเหอจากมหาราชวัง (ดนตรี)

ถ้าอย่างนั้นลูกจะลาจากมหาราชวัง	ความมุ่งหวังจะดูแลตอนนี้ชะง่างหา
เพื่อเยี่ยมเยือนความสุขทุกข์ชาวประชา	ให้รู้ว่ามีปัญหาเช่นใด
เสร็จแล้วก็พากันเลยกกราบลา	ลาบิตรมารดาจากปรางค์ใหญ่
พระราชากลับหลังเข้ามายังปรางค์ใน	กล่าวต่อไปถึงหมู่บ้านย่านมัทรี

(ดนตรี)

(บรรยาย) เราจะนำพ่อแม่พี่น้องที่เคารพมาพบกับหมู่บ้านย่านมัทรี ในหมู่บ้านย่านมัทรีแห่งนี้ก็มีประชาชนได้อาศัยกันอยู่หลายครอบครัว มีทั้งคนยากคนจนหรือพ่อค้าพาณิชย์ ตอนนี้เราจะนำพ่อแม่พี่น้องมายังกระท่อมน้อยของยายสมใจ ยายสมใจผู้นี้ผัวแกตายไปเสียนานแล้ว แต่แกยังมีลูกชายอยู่หนึ่งเดียว นั่นก็คือนายลอย นายลอยเป็นลูกชายคนเดียวของยายสมใจ ครั้นต่อมานายลอยได้ทำงานเพื่อเลี้ยงดูแม่ผู้บังเกิดเกล้า ครั้นต่อมานายลอยก็ล้มป่วยลง ยายสมใจแก็เป็นคนยากจนเฉีญใจ จะเอาเงินเอาทองที่ไหนที่จะพานายลอยที่เป็นลูกรักไปสถานทีอนามัยหรือโรงพยาบาลทีสุดแสนทีจะลำบาก ดังนั้นวันนี้ยายสมใจเลยเรียกหาเพื่อนบ้านทีเคยพืงพาอาศัยมาด้วยกันสามนาย คือนายวรนุช สีแก้ว นายยอดทอง วันนี้ยายสมใจจะปรึกษาเรื่องอะไรกัน โปรดติดตามต่อไป
ชิดรับ

ยายสมใจ: (ร้อง) ว่าหลายเวลาทีลูกยามาเป็นไข้	แม็กก็เฒ่าชแรกแก่กายแทบจะไมไหว
เราเกิดมายากจนทีสุดแสนจะเฉีญใจ	พ่อของเจ้าตายไปเสีหลายปี
เจ้าก็เฝ้าแต่ทำมาหาเลี้ยงแม่	ครรวนี้แหละเธอมาใช้แล้วทีไม่สวยศรี
จะนำลูกยาไปรักษาทีไหนดี	เพราะโอกาสนี้เราไม่มีเงินเลย

โออนาถวาสนาน่าหรือนุ้ย (ดนตรี)

ยายสมใจ: (พูด) เนลูกเหอเจ้าลอย จาพุทโธลูกเหอลอยลูกแม่ นี่เป็นเวลา 10 กว่าวันแล้วที่เจ้าได้ล้มป่วยลง ตอนที่พ่อของเจ้าได้ล้มหายตายจากก็เป็นเวลาเกือบ 20 ปีแล้ว แม่นั้นได้ซุบเลี้ยงรักษาเจ้าจนเป็นหนุ่ม และกะแม่ก็ไม่เสียทีที่เกิดเจ้ามา ผลที่สุดเจ้าแหละเป็นผู้ที่ทำมาหากินทุกสิ่งทุกประการหาเงินหาทองเลี้ยงแม่ ที่กำลังชราลงทุกวัน ๆ บ้านเราครอบครัวเรานั้นสุดที่จะยากจนข้นแค้น เพราะห่างไกลจากสถานที่เจริญมาก การคมนาคมก็ไม่สะดวกรถราที่ไม่มีลูกเหอ ที่นี้เจ้าทำมาหากินรับจ้างทำงานเขาได้เงินมาแต่ละบาทแต่ละสตางค์มาเลี้ยงในครอบครัวเลี้ยงชีวิตของแม่ แต่ตอนนี้เจ้าล้มป่วยลงมาก 15 วันแล้วลูก แม่ไม่มีเงินติดกระเป๋าแม่แต่บาทเดียว ที่นี้จะพาเจ้าไปหาหมอ จะพาไปโรงพยาบาลหรือสถานื่อนามัยก็ห่างไกล รถราที่หาไม่ ประการสำคัญเงินทองก็ไม่มี แม่จะเอาเงินเอาทองที่ไหนล่ะลูกที่จะไปรักษาเจ้า

ลอย: แม่ครับ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ ไม่กี่วันผมก็จะต้องหายจากอาการป่วยจนได้ครับ

ยายสมใจ: จาพุทโธลูกเหอ นี่แหละชีวิตของคนเรา ครั้นจนแล้วไปดีไปไหน เนไอนุช ไอ้แก้ว ไอ้ทอง ไหน ๆ ถึงพวกเจ้าทั้งสามคนไม่ใช่ลูกก็เหมือนลูก เพราะเราอยู่ด้วยกันพึ่งพาอาศัยกัน มีเล็กปิ่นเล็กมีน้อยปิ่นน้อย มีอะไรก็เราได้ปิ่นกันกิน มีสักบาทสองบาทก็ปิ่นกันใช้ ที่นี้วันนี้ลูกเหอพวกสูทั้งสามคนแหละ ช่วยกันทำมาหากิน นี่เจ้าลอย ไอนุช ไอ้แก้ว ไอ้ทอง ก็เคยไปทำงานกันอยู่ ที่นี้เจ้าลอยก็ล้มป่วยลงหนัก เงินทองก็ไม่มี นี่เราอิทำพร้อกันละไอนุช นี่ข้าวสุกขาวสารที่จะมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ก็แทบจะไม่มีแล้วอิเอาเงินไหนไปรักษาไอ้ลอยมันล่ะลูก

วรรณช: นันแหละ นี่น้องลอยใช้ที่วันแล้วเล่า

ยายสมใจ: ก็รู้สึกว่ 15 วันได้แล้วไม่ใช่หรือ

วรรณช: 15 วันได้แล้วหรือป่าวแก้ว

สีแก้ว: ไอ้โหร

วรรณช: ว่าพี่น้องลอยใช้นั้น 15 วันได้แล้วเหอ

สีแก้ว: แล้ว 15 วัน แค่นั้นแล้ว

วรรณช: ไม่ 15 วันแค่นั้นแล้วก็วัน

สีแก้ว: 14 วันกับวันหนึ่งแหละ

วรรณช: 14 วันกับวันหนึ่งแล้วไม่เป็น 15 หรือ

สีแก้ว: 14 วันกับวันหนึ่งเป็น 15 กุลไอนุชไม่ค่อยสบายเหมือนมิ่งหาขึ้นโรงเรียนไม่เหอ

วรรณช: พร้อกูไม่ขึ้นเล่า

สีแก้ว: ขึ้นโรงเรียนแล้วพร้อไม่รู้จักลิสละ เช่น 14 วันกับวันหนึ่ง

วรรณช: เออ 14 วันกับวันหนึ่งแล้วไม่ 15 หรือเปล่า

- สิแก้ว:** 14 วันกับวันหนึ่งต้อง 18
ยายสมใจ: เออ ครั้นฟัง ๆ แล้วแล้วไม่รู้ใครไม่สบายกันแน่ จาพุทโธนี่แหละลูกเหอ
 เขาว่าให้ขึ้นโรงเรียนกันไม่ยอมขึ้น หนีโรงเรียนกันเป็นประจำ ไอ้ตายโหง
 นี้ไปอยู่รูก่อนน้ำเป็นประจำไม่เคยถึงโรงเรียน
- สิแก้ว:** ทำแต่ทำ กูไม่ขึ้นโรงเรียนแล้วกูแนะนำหนังสือให้ครูเป็นเหอ
วรนุช: มิ่งนี่แนะนำหนังสือให้ครู ข้อไหนที่ครูเอาไม่ออกที่มิ่งต้องแนะนำให้บ่าวแก้ว
สิแก้ว: ไม่ใช่ข้อไหน กูแนะนำว่าหนังสือเหล่านั้นอยู่ใต้โต๊ะครูนี้ ครูไม่เห็นถึง
 กูแนะนำให้ว่านั่น คุณครูหนังสือเหล่านั้นอยู่ใต้โต๊ะแล้วเก็บเสียด้วย เออ
 กูนึกว่าครูไม่เห็น แล้วกูแนะนำให้หยิบนี้
- วรนุช:** แม่เหยฟังกันตายโหง
ยายสมใจ: เออสู อย่าไปเถียงกันเรื่องอื่นเรามาแก้ปัญหากันทะเลลูก
วรนุช: ฝันเหอ เห็นว่าปัญหา ถ้ามีปัญหาเราแก้ข้อเบอร์กันหรือละ
สิแก้ว: ไม่ใช่ปัญหาพันนั้น ปัญหาทางครอบครัวรู้เสียกันตะ
ยายสมใจ: นี่หมายความว่าเรานั้นลูกเหอหมดหนทางที่จะแก้ไข แล้วที่นี้งานนั้นแก้
 จนทำไรไม่รอด แทบจะทำมาหากินด้วยตัวเอง ลำแข้งลำขาเองมันไม่
 แล้วลูกเหอ ชีวิตนี้อาศัยอยู่กับไอ้ลอยคนเดียวลูกเหอ ที่มันได้ทำมาหา
 กินเลี้ยงแม่อยู่ทุกวันนี้ ที่นี้ไอ้ลอยไม่สบายลงลูกเหอ ที่นี้เรานี้จะพา
 เจ้าลอยไปรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลหรือสถานที่ที่นามัยก็ไปไม่ได้
 เพราะเราไม่มีเงินไม่มีทอง แล้วเกี่ยวกับประการสำคัญ รถรำนันก็ไม่
 เพราะหมู่บ้านของเราห่างไกลจากสถานที่ที่เจริญ ที่นี้การคมนาคมก็ไม่
 สะดวกแหละลูก
- วรนุช:** นั้นแหละ เพราะถนนแต่ละสายบ้านเรามันไม่ได้เป็นถนน
สิแก้ว: เพราะอะไร
วรนุช: เพราะลูกรังที่เขาทุกมาเป็นคัน ๆ รตนัน ส่วนมากจะไม่ได้ถึงถนน
สิแก้ว: เอาไปไหนเสียละ
สิแก้ว: นายหัวมันขี่กินเสียเหม็ด
สิแก้ว: ใครที่กินลูกรังละ
วรนุช: เอ้า หัวสะพานเขาก็กินเดี๋ยวนี
ยายสมใจ: เฮ มิ่งอย่าไปพูดเรื่องอื่น มันไม่ทำหรือลูกเหอ ว่าแต่เราอ๊อแก้ไข
 พันหรือทะเลลูก อีพาไอ้ลอยไปรักษาที่ไหนมันก็ไม่มีทางแล้วลูก ที่นี้
 ถ้าขาดไอ้ลอยไปเสียคนหนึ่ง ก็เหมือนกับแม่มันขาดมือขวาไปแล้วแหละ
 ลูก การที่แม่จะทำมาหากินเลี้ยงตัวเองนั้นเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นเรา
 ควรที่จะพยายามรักษาพยาบาลไม่ให้ไอ้ลอยเป็นโหรไปไม่ได้อย่าง
 เด็ดขาด

- สี่แก้ว:** นั่นแหละคนเรา ทีนี้เราการที่ไปทำงานนั้น ทำงานแต่ละวันตัวเป็น
 เกลียว ได้เงินมาวันนึง 25 บาท ทำตายโหงโหร ทีนี้หมายความว่าทำ
 กันสักเท่าใดไม่พอกินไม่พอใช้ ครั้นไม่พอกินไม่พอใช้ว่าแต่จะให้เงิน
 เก็บเงินเหลือ ทำหัวเข้ากินหวันเข็นก็ยังไม่พอ แล้วแม่โขงขวดตั้ง 60
 ทำงานวัน 25 แล้วตายโหงหรือ
- ทอง:** อันนั้นทำขี้ดเหล้าไอ้ได้หรือ พอขึ้นเข้าถึงก็ตั้งวง ๆ มันไอ้เหลือหรือ
- สี่แก้ว:** แล้วถึงไม่ตั้งวงก็มันไอ้เหลือกับตายโหงโหร มึงคิดเอาแลดี ทีนี้น้องลอย
 ไม่บายลงพันนี้ พาน้องลอยไปไหน รดก็หาไม่ ออย่าว่าแต่รถยนต์
 รดรถก็ยังหาไม่ออกเลย แล้วอีพาน้องลอยไปไหน ถึงคณีนี่นั่งแลกัน
 ตากริบปก ๆ เงินสักบาทก็ไม่มี หมายความว่ากูก็พอขาดเสียงฆ้องก็
 หหมดเงิน นี่เราช่วยกันสองคนน้องลอยสามคน ส่วนมากไอ้ปรตนี้ไม่
 ค่อยทำโหร เพื่อนนั่งทำตัวเองนั่งแลตากริบปก ๆ
- วรนุช:** มันไม่ทำหรือ เพราะกูไม่มีอาวุธที่จะทำ
- สี่แก้ว:** อาวุธไอ้โหร
- วรนุช:** เครื่องมือที่ทำนั่นแหละ
- สี่แก้ว:** แล้วพี่ชวานจอบเสียมที่เขาทำกันอยู่ทั้งเพ เราปลุกยางดากสวนขุดดิน
 พันไม้ เมื่อเราทำกันงานจ้าง เสร็จแล้วหรือกะมึงไม่ทำ
- วรนุช:** ไอ้พวกนั้นไม่ถูกกับกู มุนกันเพถึงกูไม่เอา
- สี่แก้ว:** เออ มุนกันแหละ พี่ชวานจอบเสียมมุนเพ ไอ้โหรที่ไม่มุน
- วรนุช:** ซ้อนส้อม
- สี่แก้ว:** ซ้อนส้อมได้ขี้ดแหละ
- ยายสมใจ:** ถึงทีนี้ลูกเหอกี้หมายความว่าเรานั้นลูก ก็เพราะว่าเราไม่มีการศึกษาโหร
 งานที่เราทำกะมันเรียกว่าเป็นงานที่รับจ้าง นี่ไอ้ลอยเข้าไปสมัครทำงาน
 ตามในโรงงาน แต่ว่านี่แหละคนไม่รู้หนังสือทำงานก็กรรมกรนั่นแหละ
 ถ้ารู้หนังสือเข้าไปเป็นเสมียนเข้าไปเป็นเลขาฯ เข้าไปเป็นผู้จัดการหรือ
 ผู้ช่วยผู้จัดการ เงินเดือนมันกะดีขึ้น แต่ทีนี้ลูกเหอเพราะเราไม่รู้หนังสือ
 เพราะบ้านเรือนของเราก็ห่างไกลจากสถานที่เจริญ โรงร่ำโรงเรียนก็มัน
 เวทนาลำบาก ถึงคณีนี่นี้แหละลูกเมื่อการไม่รู้หนังสือนี้แหละลูกมาทำให้
 ชีวิตของคนเรานั้นต้องเป็นเช่นนี้ จาพุทธโศลกเหอทนเอาก่อนแหละ
 เจ้าลอย แม้จะต้องพยายาม นี่ตั้งใจว่าที่นายยังอยู่เล็กน้อย ประมาณ
 สักไร่ครึ่งกูก็ขายแล้ว ไม่เช่นแล้วจะหาเงินรักษาเจ้าลอยไม่ได้ ถ้าขาด
 เจ้าลอยไปแม่กะหาชีวิตอยู่ไม่แล้ว
- เจ้าชายเหมสุวรรณ (ร้อง) สักประเดี้ยวกุมาราก็มาถึงบ้าน (ดนตรี)**
สักประเดี้ยวกุมาราก็มาถึงบ้าน

เลยจัดการมีความนั่งถามได้
เห็นคนหลายคนนั่งบ่นพึมพำเรื่องอะไร
หลังแหกแปลกใจเหลือล้นพันประมาณ
(พูด) สวัสดีครับ บ้านนี้มีคนหลายคนและรู้สึกว่าจะนั่งคุยกันเรื่องอะไร
ไม่ทราบครับ คุณชื่ออะไรครับ

ยอดทอง: ผมชื่อยอดทอง นามสกุลระวิงยศครับ น้องสาวนี่มาแต่ไหนพูดจา
อ่อนน้อมดี น้องชื่อไทรละครครับ

เจ้าชายเหมสุวรรณ: ผมชื่อเหมสุวรรณครับ

นายยอดทอง: ออเหมสุวรรณ มาจากไหนสงสัยมาจากในเมืองหลวง

เจ้าชายเหมสุวรรณ: ผมจะแนะนำให้ทุกคนรู้จักและก็เข้าใจ ผมเหมสุวรรณ เป็นโอรส
แห่งนครนี้

ยอดทอง: นี่หมายความว่าโอรส ออเจ้าชาย เนคนเรานี้ถ้าบ้านไหนถ้ารู้สึกว่า
เจ้านายมาถึงผู้ใดมาถึงนี้ก็แสดงว่าบ้านนั้นโชคดี บ้านเราอาจจะโชคดี
ขึ้นมาแล้ว แม่เหยมแม่สวัสดิ์ครับ เจ้าชายเหมสุวรรณ

เจ้าชายเหมสุวรรณ: สวัสดิ์ครับพี่ แล้วคนโน้นชื่ออะไรครับ คนข้างหลังนี้

สีแก้ว: ผมสีแก้วครับ สวัสดิ์ครับองค์ชาย

เจ้าชายเหมสุวรรณ: ไม่ต้องหอรอกครับ เรียกผมว่าเหมสุวรรณ หรือว่าน้องเหมสุวรรณก็ได้
ผมไม่ถึงสาทรอก ไม่ต้องให้ลำบากนะครับ ทุกคนเข้าใจเอาไว้ผมเป็น
กันเอง ผมมาเยี่ยมเขียนทุก ๆ คน เพื่อดูปัญหาทุก ๆ คนว่า ชาวบ้าน
อยู่กันอย่างไร สนบทยู่กันอย่างไร แล้วคนต่อไปคนที่หัวแหลมนั้น

วรนุช: ชื่อวรนุชน้องเหอ นามสกุลสุดสวาท

พูน: นั้นคนนั้นสงสัยไม่รู้แม่มันคบชู้กับหน่อไม้ตงหรือพันพริอ เห็นหัวเหลี่ยม
เหมือนหน่อตง

วรนุช: ขอบใจเพื่อนเหอ แลทำไมค้อยหนุกแล้วคนนั้น

ยายสมใจ: นี่เจ้าชายเหมสุวรรณที่ได้เดินทางมา ประสงค์สิ่งใดละเจ้าชาย

เจ้าชายเหมสุวรรณ: สวัสดิ์ครับยาย คืออย่างนี้ก่อนเดินทางมาครั้งนี้ มีจุดประสงค์ที่ต้อง
จะมาดูแลเยี่ยมเขียนหรือดูแลความสุขทุกข์ของประชาราษฎร์ ต่อไป
เบื้องบนวันข้างหน้า ผมจะต้องเป็นกษัตริย์ ผมจะต้องเป็นผู้ดูแล
ประชาชน อย่างนั้นกษัตริย์ที่ปกครองประชาชนจะต้องเข้าใจถึงประชาชน
อย่างหมู่บ้านนี้เขาว่าหมู่บ้านอะไรครับ

ยายสมใจ: หมู่บ้านย่านมัทรินายเหอ ฉานนั้นชื่อยายสมใจ ทีนี้ผัวฉานนั้นตายไป
เกือบ 20 ปีแล้ว กะมีลูกชายอยู่คนเดียววันที่นอนเจ็บไข้แทบจะลุก
ไม่ไหว นั่นก็คือนายลอย ทีนี้ครอบครัวของฉานบ้านฉานนั้นยากจน
ขั้นแค้น เงินทองแต่ละบาทแต่ละสตางค์นี้แทบจะหาไม่ได้ ทีนี้อาศัย

เจ้าลอยอยู่คนเดียวที่เป็นผู้หางานทำเพื่อรับจ้างทำทุกสิ่งทุกอย่าง จนตลอดวันหนึ่งได้ไปสมัครงานในโรงงานแล้วก็ได้ทำงาน เสร็จแล้วตอนนี้ก็เจ้าลอยมันก็ล้มป่วยลง ก็แทบจะเอาชีวิตไม่ไหว ฉานจะพาไปรักษาไปหาหมอหรืออามัยก็ไปไม่ได้ เพราะรถาก็ไม่มี การคมนาคมก็ไม่สะดวกห่างไกลจากสถานที่เจริญแล้วประกอบกับเงินทองก็หาไม่

เจ้าชายเหมสุวรรณะ: โดยยายน่าสงสารมาก นี่แหละนะนายพูน นี่แหละประชาชนบ้านนอก คอกนาหรือว่าสถานที่ห่างไกลจากความเจริญ มีทั้งผู้ดีมีทั้งผู้ชั่วมีทั้งคนรวยและคนยากจน นี่ดูซิ เหมือนอย่างยายสมใจแกก็น่าสงสาร แกก็เป็นคนดี ลูกชายของแกก็เป็นคนดี แต่ตอนนี้เจ็บไข้ได้ป่วยลงอย่างนี้ เขาจะทำอย่างไร

พูน: นั้นแหละ ตามแลได้ประกันสังคมกันไว้มั่งไหมที่เข้าไปทำงานนั้น ไมโหรเหตุโหรที่ต้องมานอนชมอยู่พินนี้ เงินทองไปรักษาก็หาไม่ ได้ทำประกันสังคมไว้หรือไม่ ตามแลถิ

เจ้าชายเหมสุวรรณะ: คือหมายความว่าผมอยากจะรู้ว่านายลอยลูกของยายที่เข้าไปทำงานนั้น เขามีการประกันสังคมอะไรเอาไว้บ้าง

ยายสมใจ: คือไอนี้รู้สึกไม่เห็นมันพูดโหร ที่นี้โรงงานที่มันทำก็อยู่ใกล้ ๆ บ้าน ก็รู้สึกว่ถ้าหากมีการประกันสังคมประกันชีวิต ประกันตัวเอาไว้ก็คงจะน่าจะมีผู้ที่เกี่ยวข้องมาดูแลอาการมั่ง แต่รู้สึกว่าจะคงจะไม่มีแหละ

เจ้าชายเหมสุวรรณะ: ออ ถ้าอย่างนั้นเสียทีเสียแล้ว เราควรที่จะทำงานนะครับยาย เดี่ยวนี้ทั้งรัฐบาลและบริษัททุก ๆ บริษัท หรือว่าหน่วยงานทุก ๆ หน่วยงานจะต้องมีการประกันสังคมให้กับคนงาน เพราะฉะนั้นเมื่อนายลอยเขาทำงานไม่ได้มีการประกันสังคมเกิดขึ้น การเจ็บไข้ได้ป่วยต่อมาก็เป็นอย่างนี้ครับยาย ถ้าหากว่ายายหรือนายลอยได้ไปทำงานต่อที่โรงงานหรือโรงงานที่เขามีการประกันสังคมให้แก่ นายลอยขึ้นมา นายลอยจะไม่ต้องเจ็บปวดทรมานทรมายอยู่เดี๋ยวตาชอย่างนี้ครับ ต้องมีหน่วยอะไรต่อมิอะไรนี้เขาต้องมาตรวจตรา เขาจะมาดูแล แล้วก็การเจ็บไข้ได้ป่วยของนายลอย เขาจะไม่ทอดทิ้งนายลอยอยู่อย่างนี้หรอกครับ

ยายสมใจ: ออ เรื่องนี้ฉานไม่เคยเข้าใจ บ้านนอกคอกนาไม่เคยรู้เรื่อง

เจ้าชายเหมสุวรรณะ: แต่การประกันสังคมนี้ บางสถานที่ที่ยังแพร่เข้าไปไม่ถึง ในเรื่องนี้ครับยาย เพราะฉะนั้นผมจะให้ยายนั้นคิดกันเสียใหม่ ถ้าหากว่านายลอยเข้าไปสมัครงานหรือทำงานในบริษัทใดหรือโรงงานใด ควรที่จะกระทำการประกันสังคม เจ้าของโรงงานเขาจะต้องรู้ เขาก็จะทำประกันสังคมให้กับคนงานของเขา และเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาจะไม่ลำบากครับ

ยายสมใจ: ฉานไม่เข้าใจในเรื่องนี้ นี่ถ้าเจ้าชายมิได้เดินทางมา ไม่ได้อธิบายเรื่องนี้

ให้เข้าใจ ก็หมายความว่าหมดยหนทางที่จะได้รู้ จาพุทธโธนี่แหละคน
บ้านนอกคอกนา

(ร้อง)

โอกาสนี้ฟังจะรู้หน้าอดสูใจ (ดนตรี)
อันคนเราเกิดมาต่างก็รู้คุณค่าของคน
เราเกิดมาเป็นคนไทยต้องโตใหญ่ในสังคม
การเกิดแก่เจ็บตายเราหลีกเลี่ยงไม่ได้แน่
แต่เกิดแก่เจ็บตายอย่าให้มันไร้ค่า
เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยเขาก็ช่วยเราได้
เรียกว่าสำนักงานกองทุนประกันสังคม
เพราะเราจะต้องทำงานการอาชีพ (ดนตรี)
เพราะค่าครองชีพมันสูงล้นจนเกินไป
กรรมกรพ่อค้าทุกสาขาอาชีพ
จึงขอให้พวกเรานั้นเข้าประกันสังคม
ทั้งกองทุนหรือหน่วยงานที่รัฐบาลเขาตั้งไว้
ยามเราเจ็บไข้หรือว่าได้ป่วยลง
ทางประกันสังคมเขาจัดจ่ายให้
เราทำงานด้านไหนในหน่วยงาน
อันข้าหักแขนหักขาช่วยค่ารักษา
อธิบายคร่าว ๆ ให้พอพี่น้องได้เข้าใจ
ทั้งลูกจ้างนายจ้างตลอดรัฐบาล (ดนตรี)

ตามเหตุผลต้องรู้ไว้ให้เหมาะสม
ค่านิยมเราควรคิดพิจารณา
เมื่อเกิดมาแล้วต้องแก่แน่หนักหนา
ให้ชาวประชาเรานั้นเข้าประกันสังคม
เพราะรัฐบาลเขาตั้งไว้ได้เหมาะสม
ความเหมาะสมของคนเราเหล่าชาวไทย
ต้องเร่งรีบทำงานถือว่าเป็นการใหญ่
ชนน้อยใหญ่ต้องสู้อยู่ในหมู่สังคม
ต้องเร่งรีบทำงานด้านเหมาะสม
ความเหมาะสมเจ็บไข้หรือว่าได้ป่วยลง
เราทั้งหลายคงสมอารมณ์ประสงค์
จุดประสงค์รักษาค่าพยาบาล
เราทั้งหลายถือว่ามาตรฐาน
ค่าเกิดการอุบัติเหตุไม่ว่าประเภทใด
ทั้งค่าหยุกขาลูกเมียท่านไม่ต้องเสียใคร
เข้าโรงพยาบาลครั้งไหนจ่ายแบบไตรภาคี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังตะลุงประกันสังคม

หนังขุนทอง น้องประเสริฐ จ.พัทลุง

(ดนตรี)

(บรรยาย) สวัสดิ์พ่อแม่พี่น้องที่เคารพรักทุกท่านครับ นี่คือน้องหนังตะลุงศิลปินพื้นบ้าน ซึ่งทางเราชาวคณะได้มีโอกาสมาแสดงเผยแพร่ เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลเกี่ยวกับการประกันสังคม ซึ่งทางสำนักงานประกันสังคมเล็งเห็นว่าหนังตะลุงนี้มีความสามารถเข้าถึงพี่น้องประชาชนทุกสาขาอาชีพได้เป็นอย่างดี จึงมอบหมายให้ทางคณะหนังตะลุงทุกจังหวัดของภาคใต้ แสดงสอดแทรกให้คำแนะนำควบคู่ไปกับการแสดงหนังตะลุงตามเวลาที่ระบุเอาไว้พอสมควร ลำดับต่อไปจากนี้เชิญพ่อแม่พี่น้องชมการแสดงในบทนิยาย เพื่อสอดแทรกเกี่ยวกับการประกันสังคม แล้วจะแสดงในนวนิยายสั้น ๆ ชีวิตที่ชื่อเรื่องว่า เมียเถื่อน ขอเชิญพี่น้องติดตามรับชมได้เลยครับ

(ดนตรี)

(ร้อง)

รุ่งเช้า ๆ เรียกลูกบ่าวเข้ามาใกล้	เกิดเป็นชายต้องรู้หลักลูกหนาด้านศักดิ์ศรี
เป็นทหารของชาติสามารถดี	ชายชาติตรีทั้งหมดต้องอดทน
จะเดินเห็นลูกนั่งหรือกะต้องระวังท่า	เรื่องศาสตราตั้นลิกต้องฝึกฝน
ให้รู้ที่รู้ท่ากล้าผจญ	เกิดเป็นคนต้องสังเกตหาเหตุการณ์
อย่าเชื่อคนกลศึกนี้มันกะลิกนัก	แมนเสียหลักเราก็คงตายวายสังขาร
เกิดเป็นชายอย่าประมาทชาติชายชาญ	คนโบราณบอกไว้ต้องใคร่ครวญ

ออ...รุ่งตอนเช้าเฝ้าปรึกษา (ดนตรี)

พ่อ: เนลูกเหอนายราดีลูก

ราดี: สวัสดิ์ครับพ่อ

พ่อ: ฮือ สวัสดิ์ลูก

ปรียา: สวัสดิ์ครับพ่อ

พ่อ: สวัสดิ์ลูกเหอ ปรียา

ปรียา: สวัสดิ์ครับแม่

ยาย: สวัสดิ์แหละลูกเหอ ปรียา

ตา: เนในครอบครัวของเราทั้งหมดนี้มีสมาชิกห้าคนลูกเหอราดี ปรียา คนสุดท้องน้องสุดท้ายคือน้องสาวของมิ่งนี่ ตอนนี่ยก็ได้หนีออกไปจากกระท่อมของเราเป็นเวลาแรมปี สาเหตุที่น้องสาวของมิ่งได้หนีโดยที่ไม่ได้บอกข้อความไว้กับพ่อกับแม่และกับพวกสูสองคน ก็สืบเนื่องมาจากว่าพวกสูสองคนเป็นคนที่เกเร คือหลงไม่ฟังพูดไม่เชื่อรบดำชกต่อยกันอยู่

ตลอดเวลา จนกระทั่งว่าน้องชายของมิงนี่ไม่สามารถที่จะทนอยู่ใน
 ครอบครัวยุติ เลยนี้ออกไปจากบ้านเสีย ที่วันนี้โอกาสดีแล้วที่เราได้
 มาพร้อมหน้ากันสี่คน ถึงว่าขาดน้องมิงไปคนหนึ่งก็ไม่พริบ น้อยนัก
 ลูกเหอที่เราจะมาพร้อมหน้าพร้อมตากันพันนี้ เพราะวันไหนที่มีมิงมี
 ไร่ปรีชา ก็ถึงที่ก็หาไม่อีแก่นี้เสีย อีแก่นี้พอได้ไปนั่งบ้านใครสักเรือนแล้ว
 มันกินหมากหมัดเป็นชะ ๆ แผลหวางอีได้กลับพันนี้ เวลาเราอีแผลงกัน
 ลักที่ ก็เหมือนต้องใช้เวลาหวันเที่ยงหรือว่าหวันบ่าย ถ้าอีแผลงกันหัวคำ
 รับรองว่าไม่ได้แผลงกันพิศ เพราะมันขาดสมาชิกแม่มิง เพราะว่าแม่มิง
 เป็นเพ แล้วแก่พันนี้แผลงอีเข้าโลงอยู่ต่อโพรกตอหรือแล้ว เออ...ละคร
 ที่วิมันติดทุกเรื่อง มันแลเป็นเพแผลง

ยาย: เต็นอยามาโทษจานหนักแรงตาเหอ จานแลละครที่วิกะจานแลเกี่ยวกับ
 เรื่องการเกษตร

ตา: เรื่องไอโหริอีเปรต การเกษตร สาธุเห็นมิงแลเป็นละครท่งเพ้น

ยาย: เรื่องข้าวเปลือก

ตา: ออ...จันข้าวเปลือกเกี่ยวกับการเกษตรเหอะ

ยาย: เอ๊ะ แล้วข้าวเปลือกเน่อการเกษตร การทำนา ไม่เห็นเหอะ ที่เขา
 ารรงค์เกี่ยวกับการเกษตรก็คือข้าวเปลือก

ตา: แล้วเรื่องไอโหริหลายที่เกี่ยวกับการเกษตรหลายกูเห็นยังหลายเองหลาย

ยาย: เรื่องวิมานมะพร้าวทือ พรวักะเมื่อของเกษตร ปลาบู่ทอง กะของ
 เกษตร

ตา: อยามาแผลงดีหวมิง แผลงแล้วหมาได้นะไม่ ที่วันนี้พออีพูดให้ฟังมั่ง
 ลูกเหอราติ มิงนี่เที่ยวเหลวไหลสามะเลเทเมา การงานไม่ค่อยสนใจ
 ทุกวันนี้ลูกเหอคนเรามันต้องทำงาน เกิดมาเป็นผู้ชายนี้แต่แรกอีหาเมีย
 ลักคนกะคนเขาถามเราว่า นามันยังก็ไรสมบัติมันยังลักก็ขึ้น แต่สมัยนี้
 เขาไม่เอากันแบบนั้นแล้ว ถ้าว่าใครอีไปขอลูกสาวใครประชาชนชาวบ้าน
 ข้างเคียงเขาจะสอบถามพันที่ ว่ามันทำงานไร ทำอยู่ที่ไหน ที่นี้พอว่าให้
 มิงพยายามทำงานเสียมั่งเป็นการดี ถึงจบ ป.4 ก็มีการทำงานเป็นลูกจ้างนี้
 ลูกเหอราติมันดี เพราะมันมีสวัสดิการ ทางสำนักงานประกันสังคมนี้ทาง
 รัฐบาลได้ออกกฎหมายให้สำนักงานประกันสังคมนี้ ต้องการที่ว่าผู้ที่เข้า
 ไปทำงานนี้จะได้รับสวัสดิการ คือเป็นการแถมบังคับนายจ้างว่าพันนั้น
 แผลงหา ทางห้างร้านบริษัทต่าง ๆ ที่มีลูกจ้าง 10 คนขึ้นไปนี้ ลูกจ้าง
 เมื่อเข้าไปทำงานแล้วจะมีบัตรประกันสังคม และกะจะมีบัตรรับสิทธิ

- เจ็บไข้ไม่สบายก็รักษาฟรีนิกแลพันนั้น มีอีกมากมายหลายแง่หลายมุมด้วยกันที่เขามอบให้กับลูกจ้าง ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นเพราะว่าทางรัฐบาลเขาเป็นห่วงราษฎรประชาชนที่มีความรู้น้อย เพื่อให้ได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่าใช้จ่ายแล้วครับพี่ราตี พ่อเดือนเราเพราะหวังที่ให้เราใช้มันได้ดี ค่าเดือนของพ่อแม่ก็ไม่ได้เจตนาให้เราต้องทุกข์ยากลำบาก
- ปรียา: เฮยไอ้ปรียา มึงเป็นน้องมึงอย่าเลือก หลายครั้งหลายหนแล้ว มึงนี่ชอบฉีกหน้ากูต่อหน้าฝูงชนเสมอ ทีหลังมึงจำเอาไว้ ถ้าพ่อเดือนกูแม่เดือนกูแล้วมึงอย่าเลือก
- ราตี: เฮ หยุตต้าไอ้พวกสัตว์ แม่เหยมีเรื่องโหดแกล้งกันดี ๆ ไม่ได้ จ้องแต่อีรบ จ้องแต่อีทุบ จ้องอีตี ขาดเวรไปไปให้พัน ๆ มึงไม่ต้องมาแกล้งกับกูให้เสียเวลา มึงอิไปไหนไปตายไหนกะกูไม่เกี่ยว
- ตา: นานแลคนแก่ ๆ ที่พูดไม่เป็นมงคล ไม่เป็นที่น่านับถือ ไม่เป็นที่น่าเชื่อฟังของเด็กรุ่นน้องรุ่นลูกรุ่นหลาน กับลูกใช้ให้ไปตาย ตายเสียกะทำเอินนี้ลูก เมื่อไม่ใช่พักเขียนแปลสนี่ทำลูก แลที่อุบาทว์ไปตะ สาอิกินเข้าไปสักเป๊กแล้วเหล้ามึงแรกหัวเข้า
- ปรียา: กินไม่กินก็กูแกลงเรื่องจริงเพแหละ ไป
- ตา: ผมลาก่อนแล้วครับคุณพ่อ ลาก่อนแล้วครับคุณแม่ ไอ้ปรียามึงจำเอาไว้ สักวันหนึ่งมึงต้องเจ็บตัวแน่กูจะบอกให้ไปก่อนแล้ว
- ราตี: พ่อครับเห็นไหมครับ เขาจะชกหน้าผมเมื่อตะกี้ นี่จริง ๆ พี่ราตีเขาไม่ได้ทำร้ายร่างกายผมหรือครับพ่อ ถ้าเขาทำร้ายร่างกายผมจริง ๆ นะ ผมจะไม่ต่อกรพี่ราตีเลยพ่อ
- ตา: เออ เรื่องนั้นมึงไม่ต้องอธิบาย กูรู้แล้วแหละว่ามีงั้นไม่สู้เพื่อน เมื่อมึงซี้ซลาดกับคน
- ปรียา: ผมไม่กลัวหรือครับพ่อ แต่นี่พี่ราตีเขาเป็นพี่ชาย เขาเป็นคนที่เกิดมาร่วมท้องเดียวกันนะพ่อ
- ตา: เป็นพี่เป็นน้องอุบาทว์ไว้ทำเปรดไอ้โหดเชือดคอมันเสียนี้
- ปรียา: แล้วเบร่อไม่ปิ่นใครจริงแก่เฒ่านี้เห็นแล้ว แก่อีตายแล้วเที่ยวสนับสนุนยอนลูกอยู่ ไปแหละลูกเหอปรียา พี่ชายของมึงอิไปสามะเลเทเมา อิไป
- ตา: ในลักษณะไหนสุดแล้วแต่ มันคิดได้มันก็คงดีเองแหละ นี่มึงวันนี้มึงอิไปไหนลูก
- ปรียา: ผมจะลาพ่อลาแม่ออกเดินทางไปหางานทำแหละครับพ่อ
- ตา: แล้วอิไปกี่คนละ
- ปรียา: ผมจะไปสองคนนุ้ยทั้งเขา

- ตา: ออไอ้บุญไอ้ห่งไปกัน เออดีแล้วลูกเหอคนเราเชื่อว่าแล้วอยู่ให้มีไฟไปให้ มีเพื่อน แล้วไหนไอ้บุญไอ้ห่งล่ะ
- ปรียา: เขาอยู่ละครับพ่อ บุญห่งมาทางนี้ก่อน
- หนูน้อย: ไปไอ้ห่งไป เสียงน้องปรียาเรียกแล้วไม่รู้อิฐระโหรกันหลาว มีอิฐระ เรื่องโหรไม่ทราบครับน้องปรียาครับ
- ปรียา: วันนี้ผมจะชวนพี่บุญพี่ห่งเดินทางไปหางานทำครับพี่บุญ
- หนูน้อย: อ้อถ้าพันนั้นก็ดีเหมือนกัน มีงานทำเสียมั่งก็ดีหว่าเที่ยวเดินจัดดูอยู่ งานตอนนี้ก็รู้สึกว่าจะสร้างผลประโยชน์ให้กับลูกจ้างมากที่สุดเลย แต่ว่าการ หางานทำเราต้องไปหางานที่เป็นแบบบริษัท อย่าเที่ยวทำงานแบบที่ว่า ไม่มั่นคง
- ปรียา: ไม่มั่นคงแบบไหนพี่บุญ
- หนูน้อย: อองานที่ไม่มั่นคงคือหมายถึงงานที่ว่าเป็นงานโรงงานเล็ก ๆ ที่มีลูกจ้าง สี่คนห้าคน
- ปรียา: ทำไมโรงงานเล็ก ๆ ที่มีลูกจ้างสี่คนห้าคน เราทำแล้วไม่ได้เงินหรือพี่บุญ
- หนูน้อย: เขาไม่ให้เงินเดือนหรือพี่บุญ
- หึ่ง: เขาให้เงินเดือนนั่นแหละ แต่ว่ามันไม่คุ้ม ไม่มีสวัสดิการ
- หนูน้อย: สวัสดิการไอ้โหรเล่าหนูน้อย
- หนูน้อย: สวัสดิการคือเขาคุ้มครองแหละหว่า เพราะตอนนี้ทางสำนักงานประกัน สังคมเขาบังคับให้โรงงานที่มีลูกจ้างสิบคนขึ้นไปนั้นต้องจดทะเบียน เมื่อคนลูกจ้างเข้าไปสมัครทำงานแล้ว จะได้มีบัตรประกันสังคม และก็มี ใบรับรองสิทธิ เจ็บไข้ไม่บายเบิกได้มึงเข้าใจมายห่ง เมียนอนอยู่ที่เรินมี ห้องเกิดลูก เขาให้ตั้งสามพันนู้
- หึ่ง: เอาแล้วกะไม่ดีกว่าหรือ
- หนูน้อย: แล้วกะนี้แหละกูจึงแนะนำมึงเข้าใจไหม ที่นี้เกิดได้ตั้งสองคน ถ้าสองคน นั้นหกพันบาท หลังจากนั้นอีเกิดเหลยก็เสียเอาเองอยู่พันนั้นแหละ ที่นี้ เกิดตายมึงคิดแล้วเขาให้ตั้งหนึ่งหมื่นสามพันห้าร้อยบาท ถ้าเกิดตาย นั้นสวัสดิการเขาตั้งไว้สูง
- หึ่ง: อันนี้เขาให้เปล่า ๆ หรือ
- หนูน้อย: เขาให้เปล่า ๆ นั่นแหละ แต่ว่าเขาต้องหักเงินเดือนเรา ถ้าเราเงินเดือน พันบาท เขาหักสิบห้าบาทเข้าใจไหม สิบห้าบาทนั้นเล็ก ๆ น้อย ๆ
- หึ่ง: แล้วถ้าเราสมไว้ที่เรินไม่ดีกว่าไม่ต้องเข้าประกันสังคม
- หนูน้อย: ออะ...กูให้ใส่กระปุกเหล็กไว้มันกะใช้ระเบิดจัดเอาไปกินเหล้าขาวเสียแหละ สู้ให้เขาเก็บไว้ให้เองไม่ได้มึงเชื่อกูตะ
- หึ่ง: อ้อ ถ้าพันนั้นตกลงไป

- ยาย: เอ่อนี้ไอ้หนูนุ้ยแหลงกูพอฟังได้
- หนูนุ้ย: ออกูแหลงกูรู้เล่าที่กูแหลงนั้น
- ยาย: นีไอ้หนูนุ้ยนี้ถ้าตัวชาวสีกทิด กูให้เป็นท่านเปาเนี
- หนูนุ้ย: ท่านเปาไอ้โหร
- ยาย: ท่านเปาบุ๋นจิ้นไน้ กูชอบแหลงเปาบุ๋นจิ้นนั้น นีแหลงเป็นนิยายเป็นละคร
ที่แลแล้วมันเป็นคติเตือนใจ
- หนูนุ้ย: ออเอ่อไอ้โน้นกะถูกแหลง กำนันผู้ใหญ่บ้านผู้แทนน่าจะแลเปาบุ๋นจิ้นไว้มั่ง
ดีเหมือนกัน สำคัญผู้ใหญ่กำนันเวลาเกิดปัญหาจะได้ตัดสินถูกไซ้ไหมเทิง
- เท่ง: ออไอ้โน้นกะแน่แหลง ส่วนมากกำนันผู้ใหญ่ตัดสินชี้ลำเอียง ถ้าว่าตัดสิน
แบบเปาบุ๋นจิ้นก็แน่นอนแหลง นีสมมุติว่าวัวขาดกินข้าวเขานี้มึงเชื่อไหม
ไอ้หนูนุ้ย ต้องตัดสินให้ชัดเจนให้แน่นอน
- หนูนุ้ย: ตัดสินหรือ
- เท่ง: เอ้า เราต้องสืบแลก่อนว่าตัวที่ขาดไปกินข้าวเขานั้น เขาลำหน้อย ๆ หรือ
ว่าเขาเจตนาหรือว่าเขาเลินเล่อพันนั้นแหลงหา แล้วเราก็ต้องเช็คให้
ละเอียดว่าข้าวที่มันกินไปทั้งหมดกี่ตัน เช็คออกมาแล้วก็ตันเราต้องนับ
แลกันว่าที่รวงเช็ครวงออกมาแล้วเราต้องนับแลแล้ววาก็เม็ด
- หนูนุ้ย: เอากูสาวว่าอีละเอียดเกินไปแล้วนั้น
- เท่ง: อ้าว เปาบุ๋นจิ้นต้องละเอียด พอเช็คแล้ววาก็เม็ดเล่าเราต้องเลือกแลแล้ววว่า
มันลืบมั่งไหม
- หนูนุ้ย: กู ถองเอาเสียเปล่า ๆ ผมว่าไปหางานทำดีกว่าครับน้องปรียาครับ
- ปรียา: ก็ไปเดี๋ยวนีเลยครับพี่นุ้ย พ่อครับผมจะออกเดินทางหางานทำ แล้วจะ
สืบหาน้องสาวหงส์ทองควบคู่ไปด้วย ว่าเธอตอนนี้อยู่ที่ไหน
- ตา: เอ่อไปสืบแลกันลูกเหอว่าตอนนี้อีหงส์ทองมันไปอยู่ที่ไหน มันยังมีชีวิตอยู่
เหลยไม่ ไปสืบถามแลลูก ไปถามแลตามโรงงานปลาปองโรงงานทอผ้า
เพื่อมันไปทำอยู่ที่นั่น มีอะไรดี ๆ แนะนำให้น้องมั่งลูกนะ
- ปรียา: ครับพ่อ ลาก่อนครับพ่อ ลาก่อนครับแม่
- ตา: โชคดีลูกเหอปรียา
- ปรียา: ไป นุ้ย เท่ง
- หนูนุ้ย: ไปก่อนแหลงตาเหอ
- ตา: ไปแหลงลูกเหอนายหนูนุ้ย
- หนูนุ้ย: เดินอยู่ทางนี้แก่ ๆ แล้ว อายุก็หลายวันแล้ว อย่าเที่ยวไปกินเหล้าเทา
มากแรง อีได้ถึงแก่กรรมด้วยโรคชะเมาเสียเดินนั้น
- ตา: ออยังเหมือนกันหรือไอ้หนูนุ้ย โรคแก่กรรมด้วยชะเมา
- หนูนุ้ย: ยังเพแหลง แก่กรรมด้วยโรคชะไฟกะยัง เล่น ไฟจ นไม่ได้กินข้าว แล้ว

เป็นลมตายนั้น เขาเรียกว่าได้ถึงแก่กรรมด้วยโรคชะไฟ
 ดา: แล้วที่สืบล้อชนตายล่ะ
 หนูนัย: ไลน์โรคชะรดแหละ
 เห่ง: แล้วมันเที่ยวรู้ทั้งเพไอ้หนูนัยกูปวดหัวแล้ว
 หนูนัย: เออกูรู้เพแหละ เอออีไปก่อนแล้วนะ
 ดา: ไปก่อนแหละลูกนายหนูนัย ขอให้โชคดี
 หนูนัย: ไปก่อนแล้วยายเหอ
 เห่ง: ไปก่อนแล้วยายเหอตาเหอไปก่อนแล้ว
 ดา: โชคดีลูกเหอ นายเห่ง

(ร้อง)

ห้ามเท่าไรลูกชายคนพี่ก็ยังไม่ฟัง	เที่ยวเซซังไปชุกชนทุกหนแห่ง
พยายามพูดความดีตากล่าวชี้แจง	ลูกสำแดงไม่ชบคิดแล้วจะไปติดกัญชา
การพนันทุกชนิดลูกก็มาคิดชั่ว	ประพุดตีตัวอันธพาลสันดานหนา
พ่อสอนลูกแม่สอนลูกถูกตำรา	กรรมหนักหนกว่าไม่นอนนี้ลูกจะสอนไม่ฟัง
พ่อก็ชแรงแฉนี้หรือแม่ชรา	ยังไม่ได้ฟังพาก็ทำหมดหวัง
เข้ามาพักในกระท่อมตรอมใจจ้ง	ปรียายังพ่อได้ฟังถึงวันตาย
ราติ: นีราติเที่ยวสนุกบ่าวเหอเที่ยวชุกชน (ดนตรี)	
นี่นายราติเที่ยวสนุกก็ชอบชุกชน	จะพาดนรีไปตั้งใจหมาย
โกรธบิดามารดาว่าร้ายมาย	ไปพบไพรโยธาเพื่อปรึกษากัน (ดนตรี)
(พูด) นายทองนายพูนแก้วคอยผมนานหรือยัง เดี่ยวคุยกัน	
พูนแก้ว: นานพอสมควรแล้วครับน้องราติ	
ราติ: เออ...เดี๋ยวคุยกัน	
ราติ: นั่งปรึกษากับโยธาว่าผมจะพาเที่ยว	เมื่อกระเดี้ยวฟังพ่อแม่แม่เสียหนักหนา
(ร้อง) ไม่ใช่พ่อกับแม่ผมจะฆ่าให้ตายวายชีวา	พ่อแก่ดำแม่แก่แข็งเหมือนกับเกล้งให้ตาย
(พูด) คอยผมนานแล้วหรือยังยอดทอง	
ยอดทอง: ครับนานพอสมควรแล้วน้องราติครับ	
พูนแก้ว: แหลงราติเที่ยวหะไอ้ทองนะ	
ยอดทอง: อ้าวคำว่ารามันต้องแหลงให้เสียงระรัวไอ้พูนแก้วเหอ	
พูนแก้ว: มึงนะรู้หลายประเด็น กูแล	
ราติ: ผมตั้งใจจะมาหาทองกับพูนตั้งแต่ตอนเช้า	ตื่นขึ้นมายังไม่ทันล้างหน้าเลย
	พ่อกับแม่สวดตั้งแต่หัวรุ่งเลย ไม่ใช่พ่อกับแม่จะตีเสียให้ตายทั้งสองคน
	แล้ว
ยอดทอง: พ่อกับแม่ก็ไว้ทำเปรตโหรอุบาทว์นักแรงแ	ตบให้พลัดจากนอกชานนี้
พูนแก้ว: แหลงกับไอ้ทองหมาเขารูปเข้าเรื่องไม่	พ่อแม่ผู้กำเนิดเกิดเลี้ยงลูกมา

- ไอ้ทวารกเหอ ไม่สมควรที่จะดูถูกดูแคลนต่อผู้ที่มีพระคุณมิ่งเข้าใจไหม
- ยอดทอง: ไม่เขาไม่ตั้งใจอ้เกิด เขาอ้เอากันเป็นเรื่องอื่นแต่เราพลอยนิ
- พูนแก้ว: เออแหล่งกับมิ่งก็ไปเรื่องหนึ่งแหละ
- ราศี: วันนี้เราสามคนไม่ต้องคิดอะไรมาก เตรียมตัวให้เรียบร้อยเดินทางไป
บ้านท่านเศรษฐีกัมปนาท ผมนัดลูกสาวท่านเศรษฐีกัมปนาทหล่อน
ที่ชื่อว่าหยาดน้ำค้างนะ ว่าบ่ายวันนี้พบกันที่สวนสารภีหลังบ้าน
- ยอดทอง: เออ...ถ้าพันนั้นไปเลยครึ่งน้องราศี ผมก็พอดีแล้วนัดกับน้องบุญเอียด
ว่าบ่ายวันนี้พบกับพี่ทองที่สวนสารภีหลังบ้าน
- พูนแก้ว: เอ่อ พอดีท่านเศรษฐีกัมปนาทกับกุหลายวันแล้ว ว่าบ่ายวันนี้จะยิ่งไหม
สองคนให้ตายเป็นผีที่สวนสารภีหลังบ้าน แล้วตายสองคนนี่กูรู้แล้วว่า
ไม่รอด เพราะไปเกี่ยวมัวกับลูกคนรวย ท่านเศรษฐีกัมปนาทแล้วว่า
ไม่ชอบไอ้ราศี มิ่งก็ไปมัวกับอ้บุญเอียด อ้บุญเอียดนั้นเมื่อเมียไอ้พูนมิ่ง
เข้าใจม่าย
- ยอดทอง: เมียไอ้พูนถูกแล้วแต่ว่าแฟนกู
- พูนแก้ว: อ๊ะตรันเข้าตะตรันกับเมียเพื่อนนั้นว่าได้ตั้งตำอยู่แหละ แต่ถ้าอยู่หล่อกู
ก็พอลงความเห็นโบล๊ะไอ้ทองนี่เมื่ออยู่เหมือนเปรดมิ่งรู้เสียกันดำ
- ยอดทอง: เออกูไม่เกี่ยว อยู่โบล๊ะอยู่ไม่สวยกะกูไม่สน กูถือว่ากรรมเป็นต่อรูปหล่อ
เป็นรอง มิ่งรู้เสียกัน
- พูนแก้ว: แต่ลูกของได้เปรียบได้ พอเสียงเจียบมันตายรู้เสียกันตะ
- ยอดทอง: ว่าไม่สนนี่
- ราศี: จันก็ไปกันเดี๋ยวนี้เลยทอง
- ยอดทอง: ครบเรียบร้อยแล้ว
- (ร้อง) เรานัดหมายกับสุดสายหยาดน้ำค้าง กลัวน้องนางจะเศร้าสร้อยหรือคอยหา
ไม่เคยนึกว่าจะถึงซึ่งชีวา จะค้างคาเอาไว้เมื่อไปไกลบ้านนาง (ดนตรี)
- (ร้อง) กล่าวมาถึงเศรษฐีกัมปนาทญาติก็รู้
กล่าวมาถึงเศรษฐีกัมปนาทญาติก็รู้
กับน้อยหนูหยาดน้ำค้างนางธิดา
- (พูด)
- เศรษฐี: นี่ลูกหยาดน้ำค้าง
- หยาดน้ำค้าง: สวัสดิ์คะคุณพ่อ
- เศรษฐี: สวัสดิ์ลูก หมู่นี้พ่อทราบข่าวว่าลูกนี่ไปนัดกับผู้ชายยากจนที่หมู่บ้าน
ปลายนา มาพบกันที่สวนสารภีหลังบ้าน ทำให้ชาวบ้านซุบซิบนินทา
พ่อต้องอับอายขายหน้า จริงไหมลูก
- หยาดน้ำค้าง: ไม่จริงคะคุณพ่อ ลูกไม่เคยนัดกับใคร ชาวบ้านมันใส่ร้ายป้ายสีคะ

- บุญเอียด: งั้นแหละคะ ชาวบ้านใส่ร้ายป้ายสีคะท่านเศรษฐีคะ เราไม่เคยนัดกับใครเลยคะ
- พูน: เฮ มึงอย่ามาเป็นผู้ร้ายปากแข็งตัวอึเปรตกูอิตบเอนั้น ชาติไม่รับนี้คนหญิงกูเห็นแล้ว มึงอึไม่นัดกับผู้ชายหรือเมื่อกูรู้แล้วว่ามึงนัดกับไอ้ทองมึงรู้มาย
- บุญเอียด: ไม่รู้ไอ้ทองไหน ฉันไม่รู้จัก
- พูน: ไม่รู้จักหรือ ทำงานโรงงานปลาปองอยู่ดี ๆ อึเปรตลาออก ลาออกมาอ้อร้อนิ ชาติเวรนิ ทำงานบริษัทมีบัตรประกันสังคม มีสวัสดิการ เบ่ออึเกิดกะไม่พักออกเบี้ยในเป้า ชาติเวร
- บุญเอียด: ราคานูอิตายโหงคนหิงเมีย
- พูน: อย่าหิงแหละครันเพื่อนอึเอาเสยฮิ
- เศรษฐี: ไม่เป็นไรลูกหยาดน้ำค้าง ลูกไม่เคยนัดกับใครพ่อไม่ว่า แต่พ่อขอร้องวันนี้นะตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปเลิกจากการไปชมสวนดอกไม้
- หยาดน้ำค้าง: แต่วันนี้ลูกเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว ลูกขอไปวันนี้วันเดียว
- เศรษฐี: วันเดียวก็ไม่ได้
- หยาดน้ำค้าง: ไม่ ลูกเสียความตั้งใจ พ่อไม่อนุญาตลูกก็ไม่ว่าลูกลาก่อน ไปก่อนนะคุณพ่อ
- เศรษฐี: กลับมาก่อน
- หยาดน้ำค้าง: ไม่กลับแล้ว
- บุญเอียด: เอาแหละคะท่านเศรษฐีคะไปวันนี้วันเดียวคะ ลาก่อน ไปก่อนคะ
- พูน: ชาติอ้อร้อจริงไอ้โหมเปรตนี้กูเห็นแล้ว เขาว่าแล้วปลาถ้ำน้ำสักตัวก็เฝ้าหมดทั้งข้อง เมียกูแรกนุไซ้อร้อเท่าใด พ่ออึเปรตนี้้อร้อ ๆ กันกูตามไป
- เศรษฐี: เดี่ยวก่อนพูน มึงรู้จักผู้ชายที่มาจับลูกสาวข้าโหม
- พูน: รู้จักดีครับ ชื่อไอ้ราศี ไอ้ทอง แล้วกะไอ้พูนแก้ว
- เศรษฐี: ไปดูกันว่าวันนี้มาอีกโหม ถ้ามารับมาบอกให้กูทราบ กูจะไปยิงทิ้งให้หมดทั้งสามคน
- พูน: ครับเรียบร้อยเลย ยิงให้ขาดทั้งสามคน แต่ว่าอย่ายิงให้ถูกเมียผมนั่น
- เศรษฐี: เออ เรียบร้อย
- พูน: ถ้าพันนั้นไปทาบแล แลว่ามาหลาวมาย
- เศรษฐี: (ร้อง) ยืนมองตามลูกสาวยามเจ้าไป ยืนถอนใจหรือหว่าหมดท่าทาง
มีลูกสาวเหมือนมีข้าวให้กากิน เสร็จแล้วบินหนีไปเสียไกลห่าง
ทำให้กูเสียศตอต้องหมดทาง กับน้อยนางลูกสาวไม่เข้าใจ
เข้ามาพังกนั่งขบคิดผิดหรือถูก คิดเรื่องลูกจากพ่อท้อใจใหญ่

หยาดน้ำค้างดินรนไม่สนใจ

ก็รีบไปสวนดอกไม้ไกลริมทาง

(ดนตรี)

หยาดน้ำค้าง: โอ้ยังไม่เคยเห็นพี่ราศีนะบุญเอียด

บุญเอียด: จันแหละกะยังไม่เห็นพี่ทองคะ

หยาดน้ำค้าง: (ร้อง) เมื่อมาถึงที่นัดหมายไม่เห็นชายก็นึกแปลก

พี่มาแยกหรือหลีกทางชายหายไปข้างไหน

ไม่เห็นพี่นั้นवलน้องหนูนะนึกข้องใจ

พี่อยู่ใดจะสืบความติดตามชาย

คิดถึงพี่ทุกนาทีหนูนะไม่เคยขาด

เพราะนุชขนาดอยากลอบชมสมความหมาย

(พูด) ไม่รู้ใครไปฟ้องพ่อนะบุญเอียด อยากรู้ ไร ๆ วันนี้ถ้าพี่ราศีมาจริง ๆ

หยาดน้ำค้างจะตามพี่ราศีไปอยู่กับพี่ราศีแล้วละ

บุญเอียด: จันแหละคะ จานก็เหมือนกันจะไปอยู่กับพี่ทองคะ

หยาดน้ำค้าง: ค่ะเก็บดอกไม้สวย ๆ ไว้รอพี่ราศีนะ

(ร้อง) ไกลศาลานั่งรอทำพี่ในยามนี้ ต้องเก็บดอกไม้ดี ๆ สมความหมาย

ทั้งสองคนกำลังรอขณะนี่ซึ่งพี่ชาย ตั้งนิยายหยาดน้ำค้างเมื่อนางรอชาย

(ดนตรี)

ปรีชา: มาประสพบพบหงส์ทอง นีหงส์ทอง

หงส์ทอง: ออ สวัสดิ์พี่ปรีชา

ปรีชา: พี่ตามหาเธอตั้งหลายปี เธอไปอยู่ที่ไหนนี่

หงส์ทอง: น้องหนีจากบ้านมาเป็นเวลาหลายปี ได้มีสามีต่อนี้ทำงานในบริษัท

แห่งหนึ่ง ก็เราไม่มีเวลาที่จะพักผ่อนเลยพี่หลังจากเลิกงาน เงินทุกบาท

ทุกสตางค์จ่ายหมด แล้วตอนนี้ น้องมีท้องด้วย

ปรีชา: อ้าวกัน ถ้าอย่างนั้นเธอรีบกลับไปเดอะ ไปกล่อมสามีเธอให้เลิกจาก

ตีมเหล่านี้จะ แล้วก็ตอนนี้ไปจดทะเบียนสมรสเรียบร้อยหรือยัง

หงส์ทอง: ยังคะ ยังไม่ได้จดทะเบียน

ปรีชา: ไปจดทะเบียนสมรสให้เรียบร้อยนะจ๊ะ เวลาเธอคลอดลูกเธอก็จะได้มี

โอกาสเบิกเงินด้วย

หงส์ทอง: เงินที่ไหนจ๊ะ

ปรีชา: เงินประกันสังคม เขาจะมอบให้กับภรรยาของผู้ที่ทำงานบริษัทนั้น ๆ

.....

หนังสือประกำสังคัม

หนังสือประกำสังคัม

(ดนตรี)

(ร้อง)

ขอริเริ่มเรื่องราวถึงชาวชนบท
 การเป็นอยู่ทุกหมู่บ้านตำบล
 อันตรายมันมากมายเรายากจะหลีกเลี่ยง
 ปัญหาหลากหลายมากมายมี
 การเจ็บไข้ได้ป่วยหรือช่วยชีวิต
 ชนบทส่วนมากคนก็ยากจน
 กล่าวหญิงแก่แม่มาย (ดนตรี)
 กล่าวหญิงแก่แม่มายชื่อยายมี
 ฝัวถึงตายกายดับไปนับนาน
 แม่ขาดทุนจะจนเจือหนัเพื่อความรู้
 เพราะสังขารของแม่ก็มาแก่ชรา

สิ่งทั้งหมดที่รู้ไว้ไม่ไร้ผล
 ประชาชนแร้นแค้นแสนจะทวี
 อภัยควรเสียดอันตรายหลายวิถี
 รายได้ที่จวนจืดพวกเรายังมีดมน
 เกิดภัยพิชมากแรงทั่วไปทุกแห่งหน
 หนีไม่พ้นโรคร้ายมืออยู่หลายประการ
 ว่าหรือคือยายมี (ดนตรี)
 ทำหน้าที่เลี้ยงบุตรสุดจะสงสาร
 นั่งกล่าวขานกับลูกชายคือนายปัญญา
 นึกอดสูลูกชายเธอจึงไว้ศึกษา
 เจ้าเกิดมาอาภัพคุณแม่แสนอัปจน

(พูด)

ยายมี: ฮานลูกเหอเจ้าปัญญา

ปัญญา: ครับแม่

ยายมี: ตามความเป็นจริงแล้วลูกเหอครอบครัวของเรา มันไม่ใช่จะลำบาก
 ยากจนถึงขนาดนี้ดอกลูก เมื่อแต่แรกพ่อของเธอยังมีชีวิต พ่อของเธอถึง
 แม้ว่าจะติดเหล้าติดแพ้ไปมั่ง แต่ว่าพอสรางเมาแล้วเขาทำงานทำการ
 ไม่ได้ขาดนะลูกนะ เพราะตอนนั้นลูกเต้าของแม่ก็ยังไม่มี ครอบครัวเราก็
 กินอยู่ในขั้นที่เรียกว่าไม่ลำบาก แต่การตายของพ่อมึงนี่ ชาติเหมือนกับ
 แกล้งถูลูกเหอ พ่อมึงมันเอามึงใส่ไว้ในกูแล้วมันก็ตายเสีย ตั้งแต่แรกมึง
 อยู่ในท้องกูได้แรกสามเดือนลูกนู้ลูก เวรกรรมนะลูกเหอนะ แรงกว่า
 ต้นลานไปเสียแล้ว อย่างต้นลานนี้มันเห็นหน้าลูกก่อนตัวตาย พ่อของมึง
 ได้จบชีวิตไปตั้งแต่มึงยังอยู่ในท้องแม่ได้สามเดือนนู้ลูก
 เห่ง: แล้วพันนี้ แล้วตอนที่ตามั้งแกตายนั้นครับ แกไม่ทำประกันสังคัมเอาไว้
 มั้งหรือครับ

- ยายมี: หาได้ทำไมเพิ่งเหอ เพราะตอนนั้นกฎหมายประกันสังคมยังไม่ออกมาที่ เพราะตอนนั้นนายประมุข จันทรจางค์นี่ก็ยังคงเป็นผู้ว่า อยู่ที่จังหวัดแพร่เลยนูลูก ทีนี้ถ้าเป็นทุกวันนี้ก็คงจะไม่ลำบากแรง จะได้ไปทำประกันสังคมเอาไว้
- เท่ง: ออ...แล้วตอนที่เดินคลอดน้องปัญญา กะไม่ได้ทำประกันสังคมเหมือนกัน ไม่ได้ทำประกันสังคมไว้กับประกันสังคมเลยหรือครับ
- หนูเนือย: อีทำพริอละพีหลวง เมื่อตอนนั้นประกันสังคมจังหวัดยังไม่เกิดขึ้นมาที่ คุณเตือนใจ อยู่ตระกูล ก็ยังทำปริญญาอยู่ประเทศนอกเลยนูลู
- เท่ง: ออไอ้เนือยมันรู้หลายอย่างเหมือนกัน
- หนูเนือย: เอ้ากูเมื่อเคยเข้าฟังเขาบรรยายอบรมเหมือนกันพีหลวง
- เท่ง: มึงนี่ ไปกันก็คนละไอ้เนือย
- หนูเนือย: ไปกันหลายคนแหละ แล้วนายหนังตะลุงทั้งเพ นายหนังตะลุง 12 คน พีหลวง หนูนุ้ยกับหนังเสริฐนั้นเขาเข้าโรงแรมไว้ให้แล้ว แต่ว่าหนีหลบไปอนบ้าน
- เท่ง: ไส
- หนูเนือย: หลวงหนูนุ้ยเสียงว่าพันนี้แหละพีหลวง นอนไม่หลับมันร้อน ในโรงแรม นั้นมันร้อนนอนไม่หลับกะยกขึ้นไปอาบน้ำแหละ คั้นยกยกขึ้นไปอาบน้ำ แล้วถึงทีนี้กะเที่ยวหาก๊อกอีเปิดน้ำแหละ หาไม่พบเพราะเปิดน้ำไม่เป็นนี่ของ ไปปิดตรงนี้ที่ปิดตรงนั้นที่น้ำออกตูมออกมาแหละที่นั้น พอน้ำออกตูมมาแล้วทีหลังจะปิดก็อกน้ำแหละ มันปิดไม่เป็นเน่พีหลวง ปิดไม่รู้เขาปิดตรงไหน เอาดาชทิชชูไปอุดก็มันไม่อยู่เน่เรื่องมัน ยืนปล้ำอยู่ในห้องน้ำคิดว่าน้ำเทียมเอวแล้วยังปิดไม่ได้ ทีนี้ตงใจกลัวน้ำอีท่วมโรงแรมเขาแหละ ตกลงพาเป่าผ้าหนี ลงไปพบกับหนังเสริฐที่หน้าโรงแรม
- เท่ง: ไสละหนังเสริฐ
- หนูเนือย: หนังเสริฐก็หนีเหมือนกันเสียงว่า
- เท่ง: แล้วมันหนีเรื่องไหร
- หนูเนือย: เสียงว่าพันนี้แหละ นายหนังประเสริฐนั้นหนีเรื่องไหรเหล่า คือหนังเสริฐนั้นเสียงว่าบ้อยเขาเปิดพัดลมไว้ให้แหละ ถึงทีนี้พอนอนๆ มันเย็นเข้าเน่ คั้นเย็นเข้าแล้วปิดพัดลมไม่เป็น คั้นนอนอยู่มันก็เย็นเพ้อ หนังประเสริฐโมโหไม่ทำพริอก็มีวันผ้าผวยเข้าซัด ปล้ำเข้าถึงพัดลม พัดลมพาหมุนผ้าผวย พันเป็นเกลียวเสียงว่า ทีนี้ยุ่งใหญ่อีโตก็โตงไม่ถึง ทีนี้ไม่ทำพริอเอาแก้อีเขามารองดินแหละพีหลวง แล้วถึงก็โตงเอาผ้าผวยที่พัดลม

พอโตงติดผ้าผวยแล้วแก้อ้ำมันล้มเสียแหละ ที่นั่นพัสดลมหาทั้งผ้าผวยทั้ง
หนังสือเรื่องวิวาท ๑๑๑ ตันไปฟาดเอาทีวีโครมเข้า ปลัดลงเอา
เกือบหักเสียงว่า นู๋ยังบ่นว่าเข็ดเอาอยู่เลย ส่วนหนังสือครวญหลาวมาแต่
คอน นำเห็นดูเกิน

เท่ง: ไส้ละหนังสือครวญ

หนุเนือย: นู๋แหละพอไปที่โรงแรมวังทอง ได้โรงแรมวังทอง ตกใจได้เลื่อนคิดว่า
งูเหลือมวิ่งอีกครบก้นแหละได้ เสียงว่า เฮแล้วชาติหนุกเกิน

หนุเนือย: คั้นว่าน้องกูคนนี่ต้องตายกับพูดเรื่องเพื่อน

เท่ง: แล้วมันเอาความจริงทั้งเพมาแหละ

หนุเนือย: ตามใจมันแหละคนเราถ้ามันตายก็ให้มันตายเพราะความจริงตะ

เท่ง: ที่นี้การที่มึงเข้าอบรม เข้าไปฟังคำบรรยายได้ความรู้หมั่งไอ้เนือย

หนุเนือย: ได้หลายอย่างแหละพี่หลวงหรือไม่ได้ละ คือว่าที่หลังนั้นถ้าหากว่าเรา
เข้าสมัครงานพี่หลวงเหอ ต้องเลือกเองงานที่เขาประกันสังคมมาแล้ว
ที่นี้ตามใจบริษัทไหน ตามใจร้านไหนต้องทำ ที่บริษัทที่มีลูกจ้างไม่ต่ำ
จาก 10 คนขึ้นไป เพราะว่าบริษัทนั้น ๆ เขาต้องทำประกันสังคมเอาไว้
แล้ว เข้าใจถึงที่นี้พนักงานที่ได้เข้าทำงานได้ประกันสังคมไว้แล้วนั้น ที่นี้
นายจ้างจะหักเงินรายได้ไว้ คือว่าเงินรายได้นี้เขาจะหักหนึ่งจุดห้า
เปอร์เซ็นต์แหละ ถึงที่นี้ก็พาไปสมทบกัน พาไปสมทบกับหลาย ๆ ฝ่าย
คือว่าของบริษัทส่วนหนึ่ง แล้วก็รัฐบาลออกให้ส่วนหนึ่ง สมมุติว่าเรา
ทำงานเดือนหนึ่งเราได้ห้าพันพันนี้ เขาจะหักไว้เจ็ดสิบห้าบาทเพื่อไป
สมทบกับนายจ้างอีกเจ็ดสิบห้าบาท แล้วไปสมทบกับของรัฐบาลอีก
เจ็ดสิบห้าบาท รวมแล้วเป็นเงินสองร้อยยี่สิบห้าบาท นี่เงินจำนวนนี้
เขาเรียกว่าเอามาเป็นเงินตอบแทนที่เราได้เข้าทำประกันสังคมเอาไว้
เข้าใจไหมพี่หลวง

เท่ง: ออเอ้อแค้นได้พออิไอ้เนือย

หนุเนือย: ที่นี้หากว่าเจ็บไข้ได้ป่วยพี่หลวงเหอ เมื่อเราปฏิบัติงานอยู่ เราจะได้
คำรักษาพยาบาล คือว่าโรงพยาบาลไหนก็ได้ หรือบางที่ทางสำนักงาน
ประกันสังคมจะบอกโรงพยาบาลให้ หรือบางที่ถ้าหากมีความจำเป็น
จริง ๆ เราเข้าโรงพยาบาลไหนก็ได้เวลาคลอดบุตรก็คลอดฟรี ๆ และ
ยังได้เงินชดเชยค่าที่หยุดงานหลาว ที่นี้ถ้าเกิดอุบัติเหตุถึงทุพพลภาพ
มือตีนหัก จนไม่มีความสามารถที่จะไปทำงานเลี้ยงดูตัวเองได้ เขายัง
ให้เงินช่วยเหลือเลี้ยงดูอีกเป็นเวลา 15 ปีพี่หลวง

เท่ง: เอาถ้าพันนั้นมันนำท่านะไอ้เนือย

หนุเนือย: มันนำท่าแหละ ที่นี้ถ้าตายก็จะได้รับเงินค่าทำศพ เท่ากับค่าแรงงาน

ขั้นต่ำถึง 100 เท่า ถ้าเราทำเดือนละห้าพันบาท เท่ากับว่าเราได้เงิน
หนึ่งหมื่นสามพันสองร้อยบาท

- หนูนุ้ย: ออ...นี่ถ้าว่าสมมุติว่าเราตายแล้ว ถึงเราไปรับเงินเองได้ไหม
- หนูเนือย: เอาแล้วพี่หลวง เราตายแล้วไปรับเงินเองหรือละพี่หลวง
- เท่ง: มึงตายแลแต่ไอ้หนูนุ้ย เพื่อเขาให้รับ
- หนูเนือย: คือว่าเงินนี้พี่หลวงเหอ ผู้ที่จะได้รับก็คือผู้ที่รับผิดชอบศพของเรา พุด
ให้ง่าย ๆ ว่า ถ้ามึงตายลงบ้านกู กูอยู่หน้าที่รับผิดชอบเรื่องงานศพนั้น
เข้าใจไหม ทีนี้กูจะต้องเป็นคนไปรับ
- หนูนุ้ย: กูว่าอ๊อตายสักทีดอย่าตายดีกว่า ตายก็พี่น้องเอาหมด เมื่อกูไม่ไ้รับนี้
ไม่รู้ชีวิตายทำไหร
- เท่ง: แค่นตายแลแต่ทำหนูนุ้ยกะรู้ว่าเขาให้กำหนดมันเหอ ฐมันได้มาสักที
ตายแลแต่ได้แหละ แล้พุดกับคนเรอ ๆ นี้ชาติพุดยากจริงตายโหง
แรกวันก่อนปามีได้ให้เงินไปหาร้อยบาท เพื่อไปเที่ยวทำงานทำ ตกลง
พาไปเสียค่าปรับไอ้หนูนุ้ยหมด ไอ้หนูนุ้ยไปตอยเอาผู้จัดการ เราสมัคร
งานโรงแรมที่ใหญ่โตทรูหรานู้คิดว่า ทีนี้สมัครเสร็จแล้เขาก็รับแล้
เซ็นลายมือกันเสร็จแล้ ไอ้หนูนุ้ยว่าพวกผมทำงานโหรละครับ ผู้จัดการ
ว่าพวกคุณทำงานหน้าที่ดอร์แมน ไอ้หนูนุ้ยตอยผางเข้า ๆ นายพาไปปรับ
กันที่โรงพัก หมดเปล่า ๆ หาร้อย นี้เสียค่าเรอ ทีหลังกูไปถามเด็ก
นักเรียน เด็กนักเรียนบอกว่าดอร์นั้นคือประตุ ทีนี้แมนนั้นคือผู้ชาย
ผู้ชายเฝ้าประตุนี้เขาเรียกวาดอร์แมน ทำหน้าที่ดอร์แมน ไปตอยมันเสีย
เปล่า ๆ คิดแล
- หนูนุ้ย: มันอให้ทำงานหน้าที่ที่เราทำอยู่แล้ กูไม่ทำแล้หน้าทีนั้นอยังทำอังจน
เรอทำงานที่เราไม่ทำที
- ปัญญา: ออ...ไอ้การประกันสังคมนี้ มันเป็นเรื่องที่ดีหรือพี
- เท่ง: ครงการประกันสังคมนี้ดีมาก ดีเอามาก ๆ ทีเดียวครับ
- ปัญญา: มันแตกต่างที่ตรงไหนหรือพี
- เท่ง: คือมันแตกต่างกันที่ตรงนี้ครับ ถ้าหากว่าเราเข้าทำงานที่มีการประกัน
สังคม เกิดอุบัติเหตุเกิดอันตรายหรือการเจ็บไขได้ป่วย ถ้าเราไม่ประกัน
สังคมจะไม่มีผู้ที่รับผิดชอบ เช่นว่าเป็นตายพันนี้ ถ้าตายก็เราตายฟรี
เจ็บก็เราเจ็บฟรี ดังคำพังเพยที่ว่าเวลาดีชอบอใช้ เวลาไขไม่รักษา
เพราะฉะนั้นควรจะคำนึงเสียว่า ชีวิตมนุษย์มีวงจรรออยู่สี่ท้วงจร การที่เรา
จะหลีกเลี่ยงไม่ได้หลีกเลี่ยงไม่พัน นั้นคือการเกิด แก่ เจ็บ ตาย คือแต่
ละวงจรรจะต้องมีการจำเป็นที่จะต้องมีการใช้จ่ายอย่างมหาศาลเท่ากับ
ความจำเป็น แต่ถ้าหากว่าเราเข้าทำงานที่มีประกันสังคม ทางสำนักงาน

ประกันสังคมเขาจะรับผิดชอบตามความสมควร แล้วแต่ค่าแรงงาน
สูงสุดก็คือว่าวันละห้าร้อยบาทนะครับ เขาจะเอาเทียมนั้น เขาว่าเราต้อง
เสียไปเทียมนั้น ไม่ใช่ต้องเสียมากมายไปกว่านั้น เรื่องนี้เราควรจะเข้าใจ
นะครับนะ

- ปัญหา: อ้อเราจะต้องมีเงินทดแทนหรือครับ
 เห่ง: ครับ คือว่าจะต้องมีเงินทดแทนมันเป็นกรณี หนึ่งกรณีเจ็บป่วย
 สองกรณีคลอดบุตร สามกรณีทุพพลภาพ สี่ตาย ห้าสงเคราะห์บุตร
 หกกรณีชราภาพ เจ็ดกรณีว่างงาน เยอะแยะตาแป๊ะถ้าอธิบายกันให้หมด
 ตรงนี้ ไม่พักไปกันวันนี้ไปทำงานทำ
 ปัญหา: ถ้าเช่นนั้นเราจะต้องเดินทางกันหรือพี่
 เห่ง: ครับเดินทางเลยครับ
 ปัญหา: ถ้าหากเช่นนั้นผมลาแม่เพื่อออกเดินทางไปทำงานตั้งแต่วันนี้
 ยายมี: ไปทะเลลูกขอให้สวัสดิมีชัยให้ได้ตั้งความปรารถนา ให้ได้งานทำเพื่อ
 จะได้เลี้ยงครอบครัวนะลูกนะ
 ปัญหา: ครับแม่
 (ร้อง)

- แล้วตัดสินใจนายปัญญาจะต้องพาพี่ ๆ ให้ชนนีอยู่เหย้าเฝ้าเคหา
 ทั้งสี่คนหมายมุ่งตัดทุ่งนา บรรลุมหาที่ตลาดจ่ายที่ท้ายวัง (ดนตรี)
 (ร้อง) มองเห็นคนสนใจเข้าไต่ถาม อัยการมีความว่าจะไปข้างไหนหนา
 เจ้าแก้ว: (ร้อง) ดูเหมือนจากบ้านนอกจากคอกนา เพราะคณะมากมีสามสี่คน
 (พูด) โอ้หยาพวกหฺรจะไปไหนมาแต่ไหน จะไปทำไทร ชูไทร หม่อมน้องชูไทร
 ปัญหา: ไม่ต้องเรียนหม่อมหฺรอกครับ ผมนี่ก็เป็นสามัญชนธรรมดา
 ผมชื่อปัญญาครับ
 เจ้าแก้ว: โอชูปัญญา ไอ้คนหนึ่งคนที่สูงกว่าเพื่อนชูไทร
 เห่ง: ผมชื่อเห่งครับ
 เจ้าแก้ว: โอชูเที่ยง
 เห่ง: ไม่ใช่ชื่อเที่ยงนั้นปู่ ปู่ฉันชื่อเที่ยง พ่อชื่อหฺย ผมชื่อเห่งครับ ชื่อผมเอง
 ชื่อเห่ง
 เจ้าแก้ว: นั่นหว่าว่าไทร หว่าว่าเที่ยงนั้นแหละ คนต่อไปชูไทร
 หนูเนือย: ผมชื่อเนือยครับ
 เจ้าแก้ว: หรือที่ได้ชื่อเนือยล่ะ
 หนูเนือย: เพราะยากครับ
 เจ้าแก้ว: โอ้คงหลังเพื่อนชูไทร
 หนูนุ้ย: ผมชื่อนายหนูนุ้ยครับ

- เจ้าแค้น: ออชื่อหลอหล่อย
 หนูน้อย: หนูน้อยไมใช่หลอหล่อย กูค้นชื่อกู เพื่อนเที่ยวเรียกผิด ๆ ถูก ๆ แล้วกูใช้
 ทุกทีที่เพิ่งเหอ กูนี้คร่ำตัวขึ้นมาแล้วเล่ามันแหลงผิดคำเดียว
 เห่ง: แล้วขวัญอ่อนถึงขนาดนั้นเที่ยวเหอ
 เจ้าแค้น: นี่เรียกว่าหลาวปัญญาต้องการจะไปไหน ต้องการจะสุระไร
 ปัญญา: คืออย่างนี้นะครับ ผมได้ข่าวที่บ้านของเจ้าแค้นนี่ต้องการรับคนงาน
 ไซ้ใหม่ครับ
 เจ้าแค้น: โอใช่แล้ว หวาต้องการจะรับคนงาน แล้วรับหลาย ๆ คน มากี่คนก็หวา
 รับหมดทั้งเพ พวกหฺรมาสมัครงาน
 ปัญญา: ไซ้แล้วครับ พยายามมาเพื่อต้องการสมัครงาน ว่าแต่ค่าจ้างนี้เจ้าแค้นให้
 พวกผมคนละเท่าไร
 เจ้าแค้น: โอเรื่องนี้มืออยู่ 2 อย่าง พวกหฺรนี้หวาจะให้ทำงานชั้นต่ำก่อนแหละ ให้ค่า
 แรงงานชั้นต่ำก่อน แรงงานชั้นต่ำก็คือร้อยสิบบาท แต่ว่าการเป็นอยู่อีกิน
 ของหฺรหรือว่ากินของหวา
 เห่ง: เตี่ยวะตะถามเรื่องงานก่อน เข้าทำงานที่ไหนเดี๋ยวจ้อหนูน้อยอ๊ต้อย
 เอาหลาว อี้ให้พวกเราทำหน้าที่อะไรครับ
 เจ้าแค้น: หวาคิดว่าให้พวกหฺรทำก่อสร้าง หวาอี้ตั้งโรงสีหฺมอย
 หนูน้อย: สีเข้าไซ้หลาวถึงสีก็ไม่ขาวแล้ว
 เห่ง: ให้เขาพูดแต่เขาเคมีงไม่รู้เรื่องไรกับเขา เขาว่าทำโรงสีหลังใหม่
 เจ้าแค้น: ไซ้แล้ว หวาทำโรงสีหลังใหม่ ที่นี้ต้องการคางหลาย ๆ คาง พวกหฺรมา
 แล้วก็ดี หวาจะรับไว้ที่นี้ ที่นี้ค่าแรงงานเหมือนว่าค่าแรงงานชั้นต่ำ
 มันต้องร้อยสิบบาทนะ แต่ว่าการกิจอยู่นี้จะกิจของพวกหฺรหรือว่าจะกิจ
 ของหวา
 ปัญญา: ถ้าหากว่าผมถนัดหรือครับ ผมจะต้องกินของเจ้าแค้น
 เจ้าแค้น: ถ้ากิจของหวา หวาหักค่าอาหารไว้แล้วยังเหลือวังแปดสิบบาท
 แล้วคนผู้ถนัดฟังหรือ
 เห่ง: ผมกะหนดกินของหวาเหมือนกันแหละ คือว่าพันนี้พวกเรายุ่งยากไม่ได้
 พาหม้อข้าวไม่ได้พาหม้อแกงไม่ได้หรือครอบครัวมา มากันแต่ส่วนบุคคล
 หนูน้อย: ผมกะเหมือนไอ้เฟ่งแหละ
 เจ้าแค้น: คนโน้นเล่าคนโน้นอื่กิจของหฺรว่ากิจของหวาละ
 เห่ง: หรือหนูน้อย จินมันถามว่ากินของหฺรหรือว่ากินของหวา
 หนูน้อย: ไอ้ไหนมันหรือเล่าละเพิ่งว่ากินของลือของหวาพันหรือไม่เข้าใจนั้น
 เห่ง: คือคำว่ากินของลือ ๆ นี้ก็กินของพวกเรา ถ้ากินของหวาก็คือว่ากินของมัน
 หนูน้อย: ถ้าพันนั้นกินของหวาครับ

- เจ้าแก้ว: อาติแล้วถ้าว่าหูกินของหรวหาไม่ต้องจัดการไว้ให้
- หนูนุ้ย: ไอ้โหรเล่าพันหรือละไอ้เ่ง แล้วของลื้อของหวานี่มึงหลงให้กูเข้าใจ
ที่เ่ง
- เ่ง: คือคำว่าหวานี่เรียกแทนตัวเราว่าหว่า เรียกแทนคนอื่นว่าลื้อ ที่นี้มัน
ถามว่ากินของหว่าหรือว่ากินของลื้อ ถ้ากินของหว่าคือกินของเรา ถ้ากิน
ของลื้อก็คือกินของมัน
- หนูนุ้ย: แล้วปวดหัวตายโหงแล้วกูไม่รู้ว่าจะหาของลื้ออยู่หน้าอยู่หลังอะไร
อยู่ก่อน พันหรือกูไม่รู้เลย
- ปัญญา: (ร้อง) แล้วความตั้งใจจะหางาน (ดนตรี) สถานที่นี้เราทำหน้าที่หวังว่าไม่มีปัญหา
ได้พำนักพักกายสบายอุรา จะค้างคาบทสำคัญที่เสนอชั้นชน

ขอความสุขสวัสดิ์ จงมีแก่ทุกท่าน เพราะเวลามันน้อย ขออวสานแค่นี้
สวัสดิ์ครบพบกันใหม่ในโอกาสหน้า

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือประกำสัจคม

หนังสือพัฒนา เกื้อสกุล จ.สุราษฎร์ธานี

(ดนตรี)

(ร้อง)

จะกล่าวขบขันนิยายแล้วหนังสือรายงาน
ตามแบบฉบับรับเนื่องเป็นเรื่องราว
เพื่อส่งเสริมกิจการงานของรัฐ
ให้สมตามวัฒนธรรมประเพณี
แต่สมัยนี้หรือปีที่รัฐติดต่อ
มีประกันสังคมว่าตามนิยมเหตุการณ์
ลดช่องว่างระหว่างคนจนรวย

(ดนตรี)

ลดช่องว่างระหว่างคนจนหรือคนรวย
เพื่อส่งเสริมประชาชนทุกคนที่เกิดมา
เพื่อไม่ให้ลำบากการครองชีวิต
เมื่อตอนเข้าอาจารย์หน้าศาลาบัน
หวังจะช่วยสังคมที่มันเป็นทุกข์
เพื่อส่งเสริมร่างกายให้ชาวประชา
เพราะขณะนี้รัฐท่านได้จัดสร้างสม
ราษฎรประชาชนหรือเราก็มีผลงาน
เกิดเจ็บไข้ตายเป็นไม่เห็นทุกข์

(ดนตรี)

เกิดเจ็บไข้ตายเป็นไม่เห็นทุกข์
รัฐบาลท่านเข้าขั้นประกันสังคม
เวลาว่างงานกะท่านให้ค่า
เวลาเจ็บป่วยจะอีกที
ยามเฒ่ายามแก่ขะร่างกาย
ลูกเราเจ็บไข้มีกายเรา
ยามเฒ่ายามแก่ทำงานไม่รอด
เมียเราคลอดวันสำคัญ

เพื่อประสานขอประดิษฐ์ลิขิตขาน
แล้วจะขอกกล่าวตามขั้นขั้นความดี
ตามประวัติที่ให้แจ้งสองแสนสี่
ชาติเรามีสืบกันมาญาติเหอเวลานาน
ให้เป็นข้อที่ว่ามาร่วมนั้งกิจมาประดิษฐ์
เราท่านให้รู้ชีวิตติดต่อมา
หรือคนจนกับคนรวย

รัฐเขาช่วยมาปกป้องหรือช่วยกันได้รักษา
ไม่ว่าชาวไร่หรือชาวนาที่เกิดมาร่วมกัน
สืบเรื่องต่อติดและน้ำใจผู้ไฝ่ฝัน
จึงเรียกศิษย์เหล่านั้นมาพรรณนา
ให้เป็นสุขบังเกิดไปและต่อในวันข้างหน้า
มีสติปัญญาในเวลาจะทำงาน
ให้ประกันสังคมกับหลักฐาน
ให้ทุกท่านเข้าขั้นที่ประกันสังคม

จะมีความสุขที่เราได้สร้างสม
พี่น้องนิยมก็นับถือว่าดี
เหมือนท่านรักษากันมาถ้วนดี
เงินทองมียังส่งเข้ามา
เงินทองเขาส่งให้ตั้งปรารถนา
ค่าเลี้ยงหยูกยาท่านส่งมาด้วยกัน
เมียเกิดเมียคลอดแล้วเหออาจารย์เงิน
สิ่งเหล่านั้นท่านก็ยังส่งมา

- พระอาจารย์: ฮา... แลลูกเหอ แสงธรรมกับแสงทอง พ่อแม่มีตายหมดแล้ว ทีนี้
ไอ้วอกกับไอ้หนูนุ้ย ไอ้เมืองกะพ่อแม่มันตายหมดแล้ว ในที่สุดก็ได้
เก็บมาเลี้ยงเอาไว้รักษาไว้ จนกระทั่งว่าสั่งสอนให้มีความรู้ มี
สติปัญญาในทางด้านหนังสือ ให้พ่ออ่านออกเขียนได้ กะแสดงว่า
ช่วยสงเคราะห์กันไปพอประทัง ๆ ทีนี้ใหญ่ขึ้นแล้ว เราอยู่บ้านนอกคอกนา
เออ...เมื่อใหญ่ขึ้นแล้วคิดไหร่มั้งละฮะ แสงธรรมกับแสงทอง
- แสงธรรม: ผมคิดว่าจะลาพระอาจารย์ไปทำงานทำนั้นแหละครับพระอาจารย์
- พระอาจารย์: ไอ้แสงทองละ
- แสงทอง: ก็...กะผมคิดว่าเมื่อใหญ่โตขนาดนี้แล้ว จะกราบลาพระอาจารย์ไปหา
งานทำด้วยครับ
- พระอาจารย์: ดี นี่ละไอ้วอกละ
- วอก: ผมตั้งใจว่าจะอยู่กับอาจารย์เพื่อ ๆ ไป
- พระอาจารย์: เฮอะ...ไม่ได้ หรือแกต้องอยู่เพื่อ ๆ ไปละ
- วอก: เห็นว่าอยู่บาย เพราะเห็นนี่ก็เป็นเท่าคนมาทุกวัน โดยเฉพาะงานบุญงาน
กุศล เขามาทำบุญในวัดกันมาก ถึงผมว่าไม่ต้องไปเที่ยวกระตือรือร้น
แค้ไหนกินอยู่ในวัดบาย ๆ พ้นงานเดือนสิบไปแล้วแสดงว่าหนมเดือนสิบ
กินสัก 2 - 3 เดือนก็ไม่หมด ผมกะว่าไม่ต้องไปทำงานไหร่แค้ไหน
- พระอาจารย์: นี่ มันเป็นการเห็นแก่ตัว เขาเรียกว่าเอาเปรียบสังคม งานไหร่ไม่ค่อยทำ
คิดไหร่ไม่ค่อยคิด พันนี้ไม่ได้แล้ว เขาไม่เอาแล้ว...ไอ้หนูนุ้ยละ
- หนูนุ้ย: ผมว่าไอ้ไปทำงานเหมือนกันแหละอาจารย์เหอ แต่ว่าหางานสมัยนี้นั้น
อาจารย์แลตะ ไปสมัครกันตั้ง 2 - 3 เดือน ลางที่เขาไม่เรียก ไปสมัคร
กันตั้งเดือนสองเดือน ลางที่เขาไม่ให้ทำ เพราะเราไม่มีพรรคไม่มีพวก
ไม่มีเส้นมีสาย ไปสมัครแล้วกะลางที่เขาเอามั่ง ลางที่เขาไม่เอามั่ง บางที
กะไปยืนรออยู่ตั้งเดือนสองเดือน พอถึงเวลาเขาเรียกคนอื่นเสีย พวกเรา
เปล่าเพราะไม่รู้จักใคร ผมว่าให้อาจารย์ช่วยฝากแล ผมทำเพแหละไม่ว่า
งานไหร่ ขุดดิน ฟันไม้ ยิกหมี ตีไฟ แล้วให้อาจารย์ช่วยฝาก ถ้าว่า
อาจารย์ไม่ฝากเขาไม่ใคร่เชื่อมือ แล้วก็เขาไม่รับไว้ ครั้นไปสมัครแล้ว
เขาหาว่ามาแต่พวกอันธพาลมั่ง หาว่ามาแต่พวกโจรมั่ง หาว่ามาแต่
พวกแค้ทำทุจริตมั่ง เอ็นไม่ทราบ ถ้าไปฝ่ายเลหวันตก แล้รับรอนว่ากัถ
เปล่าเพแหละ เขาไม่รับนิ
- พระอาจารย์: เหตุที่เขาไม่รับก็เนื่องมาจากสมัยก่อน ๆ เราไปทำความชั่วไปลักของเขา
ไปทำความผิดเขาไปทำความไม่ตีเขา แต่เวลานี้ไม่ต้องกลัวแล้ว ทีนี้
ไอ้เมืองคนหลังละใหญ่โตขึ้นมาแล้วคิดทำการทำงานไหร่มั้งหะ
- เมือง: ผมอืออยู่กับอาจารย์จนตลอดชีวิตครับ

- พระอาจารย์: เอ้า...ไม่ได้ แสดงว่าเวลานี้นั้น รัฐบาลเขาออกกฎหมายมาฉบับหนึ่งลูก เพื่อเรียกว่าประกันสังคม การประกันสังคมนี้ ให้สุเข้าไปทำงานตาม โรงงานต่าง ๆ ไม่ว่าโรงงานเล็ก โรงงานใหญ่ โรงงานใด จำเอาไว้นะ ว่าเกินจาก 10 คนขึ้นไปแล้วก็ต้องประกันสังคม ทีนี้ผลประโยชน์ของประกันสังคม นั้นรู้บ้างแหละ ไอ้ออก ไอ้หนูนุ้ย ไอ้เมือง
- หนูนุ้ย: เปลา่ ไม่รู้เรื่องเลย แล้วก็ไม่ใช่ใจเลย ผมนี่เห็นมาหลายโรงงานแล้ว อาจารย์ กะไปอยู่ทำงานแก้ววันสิบวัน เขาก็จับทั้งนายจ้างลูกจ้าง เมื่อไม่กี่เดือนมานี้
- พระอาจารย์: จันแหละแสดงว่าโรงงานไม่ได้รับอนุญาตหรือโรงงานเถื่อน ทีนี้ประชาชน กะเหมือนกัน เท่เข้าไปทำงานกะต้องร่วมมือกับทางโรงงานทั้งเถื่อนและไม่เถื่อน เมื่อเป็นสิ่งนั้นแล้วเราจำเป็นต้องเข้าใจว่าอยู่ในแผ่นดินนี้ว่า เขามีใครกันมาบ้าง เขาช่วยเหลือกันแบบไหนบ้าง เขาทำหรือบ้าง หวังนี้รัฐบาลเขาเรียกร้องการประกันสังคมให้พี่น้องทุกคนยื่นออกยื่นใจ ว่าการเจ็บไข้ตายไป ไม่ต้องทุกข์ เข้าไปทำงานในโรงงานหนึ่งโรงงานใด เขาต้องประกันให้ หรือรัฐบาลเขารับผิดชอบ และโรงงานต้องรับผิดชอบ และเราหยุดงานเขาก็ต้องชดใช้ ลูกเมียป่วยไข้เขาชดใช้ คลอดบุตร ชดใช้ หากเราแก่เกิดทุพพลภาพ เขากะต้องชดใช้
- วอก: เหมือนกับพวกเจ้าหน้าที่ที่เขาเป็นข้าราชการม่าย
- พระอาจารย์: เหมือนกันแหละ
- วอก: แล้วเวลานี้เขาขึ้นเงินเดือนหลาว
- หนูนุ้ย: เงินเดือน...กะเราไม่ได้เข้าทำงานทีแล้ว...เอ้า...แล้วกัน
- วอก: พันนั้นแหละ พอโหมเราแล้วพันนั้นแหละ อีเข้าไปทำงานกะเหมือนกัน มันอีเอารายวันตั้งสองร้อย ทำไรไม่เป็นหิดเดียว ดีเอาสองร้อยใครอีให้ เข้าไปทำงานสองวันอีให้เขาขึ้นเงินเดือนแล้ว ไม่พันนั้นอีเดินขบวนไปนู้ อ้อ...ไม่ได้พันนั้น
- พระอาจารย์: นี่ แสงธรรมกับแสงทอง นี่เจ้าจะไปทำงานไร แคไหน พ่ออยากจะรู้ ดั่งที่อธิบายนี้แล้วละลูก หากว่าเจ้าจะไปพบคนหนึ่งคนใด เจ้าจะต้อง พยายามแจกข้าวเล่าไปให้พี่น้องประชาชนเขารู้ เขาทราบ เขาเข้าใจ
- แสงทอง: ถ้าเช่นนั้นผมตั้งใจว่าจะไปทำงานโรงงานแห่งหนึ่งทีไปสมัครไว้แล้วรับ ท่านอาจารย์
- พระอาจารย์: อือ ถ้าพันนั้นกะดี อ้อ แสงธรรมละ
- แสงธรรม: ผมก็ตั้งใจว่าจะไปทำงานโรงงานแห่งหนึ่งทีไปสมัครไว้แล้วครับ
- พระอาจารย์

พระอาจารย์: แต่ทุกคนถูกเหอ...ทำงานเราต้องฟังพระอาจารย์ที่สั่งสอนอบรม เราจะ
ต้องมีศีล เราจะต้องมีธรรม เราจะต้องมีสมาธิ เราจะต้องมีสติ อา...นี่
เราจะต้องนำพากับชีวิตกับร่างกายกับสังคมที่เราอยู่ในปัจจุบัน เราอย่าให้
หละหลวม

อยู่ในสังคมนี้ เราต้องรู้ว่าสังคมนี้คือสังคมของชาวพุทธ เราต้องมีศีล
เราจะต้องมีธรรม และอยู่ร่วมกันอย่างสงบ ได้อยู่ร่วมกันอย่างสบาย
เรามีศีลเรามีธรรม ถ้าทุกคนอยู่ในแผ่นดินนี้ มีศีลมีธรรมแล้วก็จะแสดง
ว่าไม่มีความเดือดร้อนในกิจการงานทั้งปวง คือมีการแบ่งกัน มีการโอบอ้อม
อารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีการเสียสละ มีการเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันแล้ว
เราจะอยู่โรงงานที่ดี เราจะต้องทำใจให้ดี ๆ อ้า...ที่นี้ไอ้วอก ไอ้หนูนุ้ย
ไอ้เมือง ตั้งใจว่าจะไปทำงานต้องไปแหละ ถ้าอยู่เฉย ๆ มันอยู่ไม่ได้
เราต้องอยู่ไม่ได้ นี่ตัวพ่อของเขาดักไปได้ลูกได้เด็ก ก็ต้องทำเป็นตัวอย่าง
ของลูกนะไอ้วอกนะ ต้องเป็นตัวอย่าง

วอก: นี่ก็เป็นตัวอย่างเหมือนกันแหละ

พระอาจารย์: ตัวอย่างหรือล่ะ

วอก: ตัวอย่างไม่ทำอะไร

พระอาจารย์: อะ...ไม่ได้ แสดงว่านี่เอาเปรียบสังคม

วอก: กะคนทั้งแผ่นดินนี้ ทั้งประเทศนี้เลี้ยงผมคนเดียวไม่รอดเหอะ

พระอาจารย์: ไม่ได้ อ๋ายามาพูดเรื่องพันนั้นเขาไม่พูดกันแล้ว มันเป็นเรื่องลำหลัง เป็น
เรื่องลำสมัย ต้องพูดเอาแต่แก่น พูดเอาแต่สำคัญ เราเป็นคนอยู่หรือ
ถ้ามันเป็นคนอยู่หรือ เมื่อเขาประกันสังคมแล้วมันอีได้ประกันกับเพื่อน
หรือ เพราะไม่ได้คิดทำไทรกับเขาเวลามันตายเขาให้เงินเท่าใดล่ะ

วอก: เขาโมนามั่งแหละคนบาทสองบาท

พระอาจารย์: เอ้า ไม่ได้ ทำเงินโมนาอยู่พันนั้น ไม่ถูก ที่นี้ถ้ามันป่วยขึ้นมา เจ็บมือ
ป่วยตื่นขึ้นมาใครให้มันล่ะ เพราะมันไม่เข้าใจ เพราะมันไม่ได้ทำ

เอ้า เวลานี้ไปสมัครงานโรงงาน

วอก: ถ้าพันนั้นก็ไปสมัคร ผมรู้จักไว้แล้วกับผู้จัดการ

พระอาจารย์: งานไหนล่ะ

วอก: งานทำถุง

พระอาจารย์: ไอ้หนูนุ้ยล่ะ

หนูนุ้ย: ผมกะอีสมัครกับป้าวอกนั่นแหละ งานทำถุง เพราะมันรู้จักกับผู้จัดการ

พระอาจารย์: ไอ้เมืองล่ะ

เมือง: กะงานทำถุงนั่นแหละ เพราะคนงานเขามาก แล้วคนบ้านเองมาก

อาจารย์เหอ

พระอาจารย์: ฤงไทรที่ท่า
 วอก: ฤงมือ ฤงอนามัย ไม้รู้ฤงไทร
 พระอาจารย์: เอาละ ให้ได้ผล

(ร้อง)

พระอาจารย์ท่านสอนในตอนนี่
 เมตตาคารมเป็นเครื่องค้ำจุนโลกไว้
 มนุษย์เราในแคว้นแดนโลกา
 ชาติเราใหญ่แล้วจะบายใจกันทุกแคว้น
 รู้จักความรักสามัคคี
 เหมือนกับรัฐบาลปัจจุบันนี้
 ชาวสังคมให้นิยมเรื่องประกัน
 เราแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ตามรัฐ
 ให้ทุกคนตั้งหน้าคราโคล
 กราบแล้วเคลื่อนคล้อยถอยออกมา
 ทั้งห้าคนตั้งใจไปอยู่โรงงาน
 (ดนตรี)

มายกถึงสาวชานา

(ดนตรี)

สองสาวชานาชื่อมาลินี
 สองนวลน้องนางกำลังว่างงาน
 ไปสมัครโรงงานกะกล้วยหนักหู
 ความรู้มันด้อยน้อยเกินไป
 แรงงานที่ดีเราทำไม่ได้
 สองพี่น้องจะเบียดบ้านพัก

เห่ง: อ่า...นี่น้องสาว รู้ข่าวว่าสู้ทั้งสองคน มันก็ไปสมัครงาน

ทราย: ทรายหรือจ๊ะ...ฉะนั้นพี่เห่งก็ต้องดูแลสถานบ้านช่องของเราทั้งสองละนะ
 พี่เห่งก็ต้องอยู่ดูแลรักษา เราก็จะต้องเดินทางไปสมัครงาน ถ้าหากว่า
 โอกาสดีเขาจะรับเราไว้ เมื่อรับเอาไว้แล้ว เราก็จะต้องมีเงินทองจับจ่ายใช้
 สอย แล้วเราก็จะได้ช่วยชีวิตในอนาคตต่อไปวันข้างหน้า แล้วก็มาใช้จ่าย
 ให้กับพี่เห่งบ้าง แล้วช่วยกันซ่อมแซมบ้านเรือนของเรา...นะ...พี่เห่งจะต้องดูแล
 รักษาเอื้อ...แล้วอย่าอยู่เปล่า ๆ นั้น

เห่ง: ฮ่า...ແ່ນແນ່ນอนอยู่แล้ว อยู่บ้านอยู่ช่องสมัยนี้น้องเหอ เขาไม่ต้อง
 ทุกข์ร้อนสิ่งหนึ่งสิ่งใด ผมอยู่บ้านต้องทำงานด้านเกษตร ไร่เรื่องทำงาน

เพราะหวังดีในเขตทางเมตตา
 มันเป็นสายสืบญาติในพระศาสนา
 ถ้าหากมีข้อเมตตาคงจะไม่ต้องราคะ
 ต้องหมั่นแล้วร่วมรักนั้นแหละคือศักดิ์ศรีเพราะ
 สร้างความดีแล้วให้เด่นลูกเหอเห็นว่าเป็นสำคัญ
 สร้างความดีเพื่อพี่น้องของเขตชั้น
 ชนทุกชั้นออกชื่อเลื่องลือไป
 ขอเมตตาแล้วแผ่กระจายเราเกะหายสงสัย
 ตั้งใจสุภาพกราบอาจารย์
 พร้อมคณะจากสำนักบ้านพักสถาน
 แล้วตั้งนิทาน...(ดนตรี) แล้วหมั่นรายงาน

ด้านเกษตรนี่น้องไม่ต้องห่วง ว่าง ๆ ก็เล่นไฟตองไปพลาจ ๆ ...เอื้อะ
ไม่ใช่ ลิมไป

ทราย: นันไม่ใช่งานด้านเกษตรหรอก

เท่ง: เอื้อะ...เอื้อะ...คนแก่ ๆ มันขี้ ๆ เป้อ ๆ แหละน้อง แต่ว่าฉันเลี้ยงหมู
เลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ ทำไรนาสวนผสม ไม่ต้องห่วง ที่นี้น้องไปงานไหน
ฉันอยากรู้

ทราย: ก็ยังกำหนดไม่ได้ ถ้าโอกาสดีนะ ก็มีงานอะไรพอจะฝากตัวได้หรือ
พอสมัครได้ก็เข้าไปสมัครเลย แต่ก็ยังกำหนดไม่ได้ว่าคนอย่างเราอยู่
บ้านนอกคอกนาซึ่งไม่มีความรู้ ไม่ทราบว่างานอะไรเขามีให้เรากระทำ
บ้าง

เท่ง: เออ...เรื่องนี้มันพอที่เราคิดได้ ไอ้คนแต่เรามันอยู่บ้านนอกคอกนาและ
น้อง เวลานี้ทุกซ์เหลือเกิน ที่นี้รัฐบาลเขาต้องการว่าอีช่วยชาวบ้าน
ชาวบ้านที่มันแค่ยากจนให้มันหายยากจน แต่ถ้าหากว่าไปสมัครในเมือง
เราไม่มีความรู้ เออ...เข้ามาสมัครแค่บ้านนอกคอกนาก็ไม่มีโรงงานให้
เราสมัคร เออ...ไอ้ที่มันยังลุดช่องว่างอยู่เหมือนกันละ ที่นี้ข้อสองไอ้คน
ไกลอยู่แค่ไกล ๆ ไปตามเขตแดนชายแดน พ้นจากอำเภอไปก็ดี พันไป
จากจังหวัดแค่อยู่ไกล ๆ ก็ดี ไม่สามารถอีไปสมัครแค่โรงงานแค่ ๆ
ตรงไหนได้ เพราะหนึ่งทางไปกะกันดาร สองไม่รู้จักใคร ไม่รู้จักอีไป
พูดแค่ไหน ทำไรอีนี้่น่ากลัวเหมือนกัน ที่นี้ละน้องสาวของฉันทั้งสอง
คนอีเดินทางไปแล้ว ที่นี้ขอร้องละน้องเหอเรื่องสมัครงานต้องแลให้ตี
งานแค่เราเห็นว่าถูกต้องสำหรับเรานั้นแหละดี แล้วว่างานแค่ไม่จำเป็น
เท่าไรเราอย่าไปเที่ยวสมัคร ทุกวันนี้ต้องแลหนังสือพิมพ์เขาก็เขียนบอก
มาทุก ๆ ครั้ง ทุกวันแล้วเล่า ว่างานไหนเราควรสมัคร งานไหนไม่ควร
สมัคร งานไหนควรหยุด งานไหนไม่ควรหยุด เออ...เรื่องงานตกเขียว
เรื่องหนึ่ง น้องต้องจำไว้ว่าพวกงานตกเขียวไม่ควรอีสมัคร

ทราย: เอ่อ...พี่เท่งไม่ต้องเป็นห่วงหรอกนะ พวกเราจะพยายาม

เท่ง: เอาละ...เอาละ เป็นหน้าที่ธรรมดาของพี่ของน้อง ของลุงของตาของป้า
ของยาย เออ...น้องสาว ๆ อีเดินทางจากบ้านจากช่องก็รู้สึกเป็นห่วง แต่
ความเป็นห่วงนี้เป็นเรื่องธรรมดา ที่นี้ถ้าเราห่วงลูกห่วงหลานให้อยู่แค่บ้าน
แค่เรือน กะเท่ากับไม่ให้ลูกให้หลานของเราไปเปิดหูเปิดตาไว้มั่ง รู้ไอ้ไหน มั่ง
สมัยนี้บ้านเมืองมันเจริญ ปี ๆ วัน ๆ หนึ่งเขาเที่ยวกันทั่วโลก เที่ยวกัน
รอบโลก ที่นี้เรามาห่วงลูกห่วงหลานเหมือนสมัยก่อนกะไม่ถูก เออ...แต่ว่า
น้องจะต้องใช้พิจารณาญาณให้เข้าใจว่างานไหนดีงานไหนไม่ดี งานไหน
ควรงานไหนไม่ควรแหละ

(ร้อง)

เลขไครครลามาจากบ้านมิ่งฆานรอน
ถึงบริเวณประเทศเขตโรงงาน
เข้าสมัครเป็นคนงานการรับรอง

สองดวงสมรแล้วเข้าไปในสถาน
แล้วจัดการแล้วติดต่อขอบัญชี

(ดนตรี)

เข้าสมัครเป็นคนงานการรับรอง

มานั่งปรองดองนางเหย...ทั้งสองศรี

(ดนตรี)

ถามชื่อด้วยกันน้องสาวเหอ...น้องชื่อวรรณ เตียนนี้มาอยู่ที่โรงงาน

(ดนตรี)

(ชาย 1) อายุน้องสาว...น้องสาวเหอน้องสักเท่าใด

ลูกสาวชาวโหนที่มันหน้าตาหวาน

(ชาย 2) ก็เดือนแล้วน้องที่น้องมาทำงาน

(หญิง 1) นับประมาณสามเดือนพอดี

(ชาย 3) พี่ขอฝากกายน้องสาวเหอพี่ขอฝากใจ

ผูกมิตรผูกไมผูกใจถ้วนถี้

รู้จักเอาไว้กายของคนดี

แล้วตัวพี่จะขอฝากน้ำใจ

พี่ก็ทำงานในโรงงานนี้

(ชาย 1) พวกเรานี้ก็ไม่หนีไปโหน

ทำงานทุกคนน้องสาวเหอไม่ต้องกังวลใคร

(ชาย 3) หากพี่พอใจจะรักจะมา

ไปหาถึงบ้านท่านทั้งสอง

พ่อแม่พี่น้องเขาไมโกรธเลขหนา

(หญิง 1) หากพี่รักน้องต้องตามสัญญา

ไปพูดไปจาเพราะมารดาน้องยัง

(ชาย 2) ตกลงกันก่อนน้องสาวเหอ

ค่อยพูดค่อยจาไปถึงมารดาค่อยว่าทีหลัง

(ชาย 3) ตัวพี่ทำงาน

(ชาย 2) พี่กะทำงาน

(ชาย 1) ฉานกะทำงาน

(ชาย 4) ฉานกะทำงาน

(ชาย 1) น้องเหอก็งานไม่หยุดพัก

(ชาย 3) รอน้องรักไปวันโหน

เวลาว่าง ๆ น้องนางเริ่มไร

พี่จะไปติดต่อขอเธอ

(ดนตรี)

(หญิง 1)

(ชาย 3)

ถามพี่ชายคงจะไม่รับรอง

รับรองกับน้องพี่รับรองเสมอ

แนบสมัครรักสหมายมอบกายเธอ

เลยติดต่อไปขอเทวี

จัดแจงแต่งงานแต่งงานแล้วจะพาน้องแก้วมาอยู่ที่นี้

ได้ความรักมากมายนี้คุณความดีก็มีกันมากมาย

เพื่อเสริมสร้างทางที่ตีสิ่งเหล่านี้ก็พอมิจุตหมาย

ประกันสังคมนิยมเอาไว้

พี่น้องทั้งหลายกะพอได้พอใจ

(ดนตรี)

ช่วยทั้งคำตายช่วยทั้งคำเจ็บช่วยทั้งคำตลอด

ประกันตลอดไม่จำเพาะเหมาะหมาย

กฎหมายเข้าขั้นทุกวันบายใจ

พี่น้อง ทั่วไปได้ด้วยช่วยกัน

ไม่เลือกคนสวยคนรวยคนจน

ไม่ตกไม่หล่นเพราะสังคมเต็มขั้น

การลดช่องว่างมีทางเช่นกัน

ปลูกสายสัมพันธ์ทุกชั้นหมู่ชน

นายจ้างลูกจ้างไม่อย่างไม่เหยียบ

ไม่หวังเอาเปรียบเสียหายไร้มล

สังคมเราดีทั้งคนมีคนจน

หมดการสับสนทุกคนเข้าใจ

อยู่กันเป็นสุขสนุกสบาย

เรียกว่าสังคมที่มันทันสมัย

ยุคโลกาวัตตรเจนจับจริงใจ

เดินต่อไปให้สนใจตามยุค

ผู้ที่ไม่รู้เพราะบ้านอยู่นอก ๆ

เคยกล่าวเล่าบอกเหมือนไม่ความสุข

โรงงานไม่มีเรื่องนี้เป็นทุกข์

นายจ้างไม่จ้างเพราะระยะทางมันไกล

แต่ถ้าโชคดีมีอยู่ใกล้ ๆ

ไปมาสบายนี้พอได้อาศัย

กฎหมายฉบับนี้สุดเกินไป
 เอาใจแม่เพื่อช่วยเอื้ออาทร
 สังคมทุกชั้นเสมอกันไปหมด
 เลยมีแบบบทไม่ถึงไม่หย่อน
 ทุกฝ่ายแม่เพื่อช่วยเอื้ออาทร
 หหมดความเดือดร้อนทางด้านจิตใจ
 นี่พี่น้องขอตั้งหน้เราลา...ชาวประชาท่านผู้ฟัง

สวัสดีครับพ่อแม่พี่น้องที่เคารพ มิตรที่รักทั้งหลาย กระผมหนังศรีพัฒน์ เกื้อสกุล
 ขอยุติการแสดงไว้เพียงแค่นี้ครับ

(ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือแถลงการณ์ประกันสังคม

หนังสือราชกิจจานุเบกษา

ภาคที่ 1 (เมืองไทยพัฒนา)

(ดนตรี)

พระราชปณิธานกับอำนาจ	สวัสดิกันด้วยกลอนอวยพรส่ง
ทุกท่านจงสุขสวัสดิ์มนัสสา	เป็นบทกลอนหนังสือประจบปัญหา
สรรค์เสาะหาคติแต่งแฝงคำกลอน	เป็นของฝากจากใจไมตรีจิต
ฝากข้อคิดเสริมปัญญาอุทาหรณ์	เป็นแนวทางสร้างปัญญาประชากร
ตามขั้นตอนแนวชีวิตนิรันดร์	

(ดนตรี)

จะกล่าวเรื่องในเมืองไทยพัฒนา	พระราชปณิธานทรงสร้างสรรค์
ได้กำหนดกฎบัญญัติทั่วเขตคันธ	มีประกันสังคมใช้ในธานี
จึงปรึกษากับบรรดาพวกข้าบาท	ให้ประกาศบัญญัติใช้ในกรุงศรี
เพื่อทรงสร้างหลักประกันในธานี	ประชาชนจะร่มรื่นสุดชื่นบาน
ยามเจ็บป่วยจะได้มีที่รักษา	คำหูกษาใช้ได้หลายสถาน
รุ่งวันนั้นทรงปรึกษาราชการ	พระภูบาลสนทนาปรึกษาความ

ปณิธาน: ...ในชีวิตของมนุษย์เรามีวงจรอยู่ 3 - 4 วงจรด้วยกัน ที่จะหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือเรื่องของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่ละวงจรจะต้องทำให้บุคคลเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้นกว่าปกติที่เคยใช้หรือในบางครั้งอาจจะทำให้บุคคลนั้นต้องมีรายได้สะดุดหยุดลง คือหมายความว่า รายได้ประจำที่เคยได้รับจากการประกอบอาชีพนั้นหยุดลง อันเนื่องมาจาก การเกิด การแก่ การเจ็บ และการตาย ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเราแก่ตัวลงหมดวัยการทำงาน คือเกษียณอายุแล้ว รายได้ที่เคยได้รับจะหมดไป ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ในช่วงเวลาเหล่านี้ ควรจะต้องมีรายได้อื่นมาทดแทน หรือมีรายได้อื่นมาเพิ่มขึ้น ในเมื่อเรามีความจำเป็นจะต้องใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้น ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่เราจะมาพูดกับท่านในวันนี้ก็คือเรื่องของสวัสดิการสังคมที่เราจะจัดให้กับประชาชน

- อำมาตย์: ขอเดชะ พระอาญาไม่พ้นเกล้า นโยบายเรื่องสวัสดิการสังคมนี้ เป็นเรื่องที่ดีมาก แต่ประชาชนส่วนมากยังสับสนไม่เข้าใจ ก็เป็นหน้าที่ของทางราชการจะต้องประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง เพื่อประโยชน์ของประชาชนพระเจ้าค่ะ
- ปิ่นณรงค์: ก็นั่นแหละ ท่านอำมาตย์ ที่เราเรียกท่านเข้าพบในวันนี้ก็เพื่อจะเน้นตรงจุดการประชาสัมพันธ์ เพราะงานทุกอย่าง ถึงแม้ว่าจะดีเลิศอย่างไรก็ตาม ถ้าต้องการประชาสัมพันธ์แล้วทุกอย่างจะล้มเหลวในสายตาของประชาชนพระเจ้าค่ะ ข้าพระพุทธเจ้าจะได้รับเร่งดำเนินการประชาสัมพันธ์ตามพระราชประสงค์ของพระองค์โดยด่วน เพื่อให้ประชาชนได้ทราบว่าทางราชการได้เห็นถึงความสำคัญของประชาชน ได้จัดให้มีการประกันสังคมเกิดขึ้น เพื่อให้ประชาชนได้มีความเข้าใจในด้านการประกันสังคม เขาเหล่านั้นจะได้ไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากสังคม เมื่อทุกคนมีความเข้าใจในเรื่องการประกันสังคมแล้ว ผลประโยชน์ก็จะต้องตกกับประชาชนพระเจ้าค่ะ
- ปิ่นณรงค์: ท่านเข้าใจถูกต้องแล้ว

รับประกาศใช้อ่านจากบัญญัติ
จะได้เกิดความผาสุกทุกตำบล
พวกอำมาตย์รับพระราชนโยบาย

เพื่อเร่งรัดนโยบายให้ได้ผล
ไทยทุกคนสิทธิมีเหมือนกัน
ดำเนินการด้านสร้างสรรค์

ฉากที่ 2 (บ้านทุ่งทอง)

(ดนตรี)

(ร้อง) จะขอบอกกล่าวตามสมพรคนสำคัญ แก้วทันรู้นิยมสังคมคน
ใช้ปัญหาหาทางสร้างชีวิต รอบรู้คิดรู้ค้นคว้าหาเหตุผล
นั่งปรึกษาด้วยลูกชายนายชุมพล เรื่องปากท้องของคนประจำวัน
และความรู้นั้นควรคู่กับชีวิต ช่วยกันคิดหาทางเพื่อสร้างสรรค์
รู้จักหมายรู้หน้าที่นี้สำคัญ เราช่วยจรรโลงชาติราษฎร์รา

ตาสมพร: ...ฮา...นี่แหละโลก ชุมพลเหอ คนเราจะดีจะชั่วจะก้าวหน้าในชีวิต มันขึ้นอยู่กับตัวของเราเอง เราคนจนแต่ค่าของความเป็นคนมันก็เท่าเทียมกันในสังคม สิทธิต่าง ๆ ก็เหมือนกัน แต่มันต้องขึ้นอยู่กับฐานะ หน้าที่ของแต่ละคน ถ้าคนเรารู้จักหน้าที่ของตัวเองแล้ว สังคมก็จะอยู่ด้วยกันอย่างสันติสุข เช่น เราเป็นลูกจ้างโรงงานอุตสาหกรรม ก็ต้องทำหน้าที่

ของเราให้ดีที่สุดสมตามฐานะหน้าที่ของเรา คือลูกจ้าง นายจ้างก็อยู่ให้สมฐานะและหน้าที่ของนายจ้าง ที่สำคัญคือเราต้องทำวันนี้ให้ดีที่สุด การอยู่ร่วมกันในสังคมต้องซื่อสัตย์สุจริต คือซื่อสัตย์ต่อตัวเอง เพื่อนฝูง นายจ้าง ถ้าเราทำได้แล้ว อนาคตของเราจะก้าวหน้า ประเทศชาติบ้านเมืองจะเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย สิ่งที่เราพูดกล่าวตักเตือนนี้เราสามารถจะกำหนดให้มันเป็นไปตามความต้องการของเราได้ทุกคน ถ้าเราต้องการจะทำ แต่ก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่พ่อเป็นห่วงก็คือด้านสุขภาพ พลาสมาบัย การเกิด แก่ เจ็บ ตาย เราไม่สามารถจะหลีกเลี่ยง กำหนดให้เป็นไปตามความต้องการได้ คนเราถ้าสุขภาพไม่ดีแล้ว หน้าที่การงานก็พลอยไม่ดีไปด้วย ผลสุดท้ายรายได้ของเราก็ต้องขาดมือไป รายจ่ายด้านการรักษาพยาบาลก็จะเข้ามาแทนที่ เรื่องนี้แหละที่พ่อเป็นห่วงเจ้า ขอให้ลูกพยายามรักษาสุขภาพให้ดีเอาไว้ เพื่ออนาคตของลูกเอง

ชุมพล: เรื่องนี้คุณพ่อไม่ต้องเป็นห่วง เพราะตอนนี้ทางราชการได้มีหลักประกันให้กับเราแล้ว ก็คือสวัสดิการสังคมหรือการประกันสังคม

สมพร: เรื่องสวัสดิการสังคม หรือการประกันสังคมนี้มันพันหรือละลูก

ชุมพล: การประกันสังคมมีอยู่ด้วยกัน 2 รูปแบบคือหนึ่งสวัสดิการแบบไม่มีเงินสมทบ หมายความว่า รัฐเป็นฝ่ายจัดให้แก่สมาชิกของรัฐ โดยอาศัยเงินจากงบประมาณที่เก็บจากภาษีอากร แล้วนำมาจัดสวัสดิการให้ประชาชน โดยเป็นหน้าที่ของกรมประชาสงเคราะห์ ทำหน้าที่จัดให้แก่ประชาชนผู้ยากไร้ เด็กอนาถา คนชราที่ไม่มีผู้เลี้ยงดู คนไม่มีอาชีพ ไม่มีรายได้ในการเลี้ยงดูครอบครัว สวัสดิการแบบไม่มีเงินสมทบอีกอย่างหนึ่งก็ใช้กับพวกลูกจ้าง หรือผู้ใช้แรงงานต่าง ๆ โดยกฎหมายบังคับให้นายจ้างต้องจัดสวัสดิการต่าง ๆ ให้กับลูกจ้าง เช่น ลูกจ้างคลอดบุตร ลูกจ้างมีสิทธิลาคลอดได้เท่าไร นายจ้างจะต้องจ่ายให้ลูกจ้างเท่าไร เรื่องนี้เป็นสวัสดิการสังคมประเภทไม่มีเงินสมทบ คือหมายถึงคนที่มีโอกาสได้รับบริการนั้นไม่จำเป็นจะต้องจ่ายเงินสมทบแต่อย่างใด

สมพร: แล้วสวัสดิการสังคมอีกรูปแบบหนึ่งละลูก เขาเรียกว่าอะไรจะ

ชุมพล: เขาเรียกว่า สวัสดิการแบบมีเงินสมทบ

สมพร: อ้อ ... มันพันหรือละลูก แบบนี้หือ

ชุมพล: สวัสดิการแบบมีเงินสมทบนี้มีมากกว่ายี่สิบปีแล้ว แต่ที่จะพูดวันนี้ก็คือกฎหมายประกันสังคม เมื่อปี พ.ศ.2533 โดยกำหนดให้กองทุนประกันสังคมจ่ายประโยชน์ทดแทนแก่ผู้ประกันตน 7 กรณีด้วยกัน คือ

1. การได้รับอันตรายหรือเจ็บป่วยที่ไม่ใช่เนื่องจากการทำงาน ก็สามารถรับเงินจากกองทุนประกันสังคมได้ หรือถ้าได้รับอันตรายจากการทำงานก็ต้องไปปรับจากกองทุนทดแทนได้
2. ประโยชน์ทดแทนกรณีการคลอดบุตร
3. กรณีทุพพลภาพ
4. กรณีตาย
5. กรณีสงเคราะห์บุตร
6. กรณีชราภาพ
7. กรณีว่างงาน

ซึ่งในปัจจุบันกฎหมายได้บังคับใช้ประโยชน์ทดแทนเพียง 4 ประการคือ กรณีได้รับอันตรายหรือเจ็บป่วย กรณีคลอดบุตร กรณีทุพพลภาพ และกรณีตาย ส่วนกรณีสงเคราะห์บุตรกับชราภาพนั้น จะมีผลบังคับใช้ในปี พ.ศ.2539 ส่วนกรณีว่างงานนั้น จะดำเนินการเมื่อโรกฎหมายกำหนดให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

สมพร: เรื่องผลประโยชน์ทดแทน 4 ประการที่มันมีผลบังคับอยู่แล้ว มันพันหรือละลูก

ชุมพล: ในส่วนของกองทุนประกันสังคมที่มีผลบังคับใช้อยู่แล้วก็คือ...

1. กรณีป่วย ก็ได้รับการรักษาพยาบาลฟรี โดยไม่ต้องเสียเงินจากโรงพยาบาลทั้งของรัฐและของเอกชน และได้เงินทดแทนรายได้
2. กรณีคลอดบุตร ก็ได้รับเงินค่าคลอดบุตรเหมาจ่ายครั้งละ 3,000 บาท และได้เงินทดแทนจากการขาดรายได้ด้วย
3. กรณีทุพพลภาพ ก็จะได้รับค่ารักษาฟรี รวมทั้งเงินทดแทนการขาดรายได้เป็นเวลา 15 ปี ได้รับการทำกายภาพบำบัดพร้อมอุปกรณ์เทียม
4. กรณีตาย ลูก เมีย ญาติก็จะได้รับค่าทำศพจำนวนหนึ่งร้อยละของเงินค่าจ้างขั้นต่ำ คือได้รับค่าทำศพพลละ 13,200 บาท

สมพร: นี่หมายความว่า คนงานที่ได้รับเงินทดแทนจากรัฐเหมือนกันทุกแห่ง เหลอลูก

ชุมพล: การที่จะได้รับสิทธิตามกฎหมายทั้ง 4 ประการนั้น กฎหมายกำหนดให้โรงงานหรือบริษัท ห้างร้าน ที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป จะต้องจดทะเบียนเข้ากองทุนทั้งสอง ลูกจ้างจึงมีสิทธิได้รับประโยชน์ และความคุ้มครองตามกฎหมาย ด้วยเหตุนี้เองทางการจึงบังคับให้โรงงาน บริษัท ห้างร้าน หรือสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ต้องไปจดทะเบียนต่อสำนักงานประกันสังคม

- สมพร: แล้ว ถ้าหากว่าสถานประกอบการต่าง ๆ หลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคือไม่ไป
จดทะเบียนต่อสำนักงานประกันสังคมลูก
- ชุมพล: หากสถานประกอบการไม่ไปจดทะเบียนต่อสำนักงานประกันสังคมจะ
ได้รับโทษทั้งทางอาญาและทางแพ่งครับพ่อ
- สมพร: อ้อ...ในเมื่อทางการเขาเป็นห่วงเป็นใยเราพื่อนี้แล้ว พ่อก็ไม่เป็นห่วงแล้ว
ແหล้ลูก...ฮา...นี่ก็สายแล้ว รีบ ๆ ไปทำงานແหล้ลูกสังคมจะอยู่ได้
เพราะคนในสังคมรู้หน้าที่ของตัวเอง เราเป็นลูกจ้างก็ต้องทำหน้าที่ของ
ลูกจ้างให้ดีที่สุดนะลูกนะ
- ชุมพล: ครับพ่อ
- สมพร: ฮา...พ่อก็ไปทำหน้าที่ของพ่อต่อไป พ่อเป็นชวานาก็ทำหน้าที่ชวานา
หากคนเราหนีหัวหมั่วหัวโด หันหลังให้กับทุ่งนาเสียหมดแล้ว ต่อไปข้าง
หน้าเราต้องซื้อข้าวจากต่างชาติ จะทำให้ประเทศเราต้องเสียดุลการค้า
ตอนนี้เราก็มีผลผลิตจากการเกษตรเป็นเครื่องต่อรองกับตลาดโลกอยู่
หวังว่าเจ้าคงจำคำเตือนของพ่อ คือทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด
ที่สำคัญคือ เมื่อเราได้ดีแล้วอย่าลืมมาตุภูมิ อย่างลืมเพื่อนฝูง ได้ทำงาน
ดี ๆ แล้ว แวะไปแลไอ้เห่ง ไอ้หนูนุ้ยมันมั่ง ได้ข่าวว่ากำลังตกงานอยู่
ยังงิพอช่วยเหลือเพื่อนฝูงได้ก็ช่วยกันมั่งແหล้ลูก
- ชุมพล: ครับพ่อ
- สมพร: พ่อ้อออกไปนาก่อน ไม่รู้ว่าข้าวอียับเสียแล้วไม่
(ดนตรี)
- ชุมพล: (ร้อง) นึกถึงเพื่อนที่รักใคร่เคยไกลชิด เคยสนิทพันผูกถูกนิสัย
อยากพบปะวิสาสะด้วยจริงใจ รีบตรงไปบ้านสหายปลายทุ่งนา

ฉากที่ 3 (บ้านทุ่งทอง)

(ดนตรี)

(ร้อง) บ้านทุ่งทองเป็นชื่อของหมู่บ้านใหญ่	ราษฎรทั่วไปนั้นไร้การศึกษา
เป็นกรรมกรโรงงานเลี้ยงกบ	ต้องหิงานที่เคยทำเพราะจำเป็น
พวกเรามีตมึดเคื่องเรือห้องปาก	ต้องลำบากเวทนานำเคื่องเช็ญ
พวกนายทุนกดแรงกายตายทั้งเป็น	ต้องกระเด็นมาว่างงานอยู่บ้านนา

เห่ง: ฮา...นี่ແหลและไอ้หนูนุ้ย ที่เรามาเป็นอยู่พื่อนี้ เพราะอะไร
นุ้ย: เพราะไม่เรียนหนังสือ ถ้าได้เรียนหนังสือก็ไม่ไม่แต่เพื่อน ได้ทำงานดี ๆ
ไม่ถูกเอาไรด์เอาเปรียบจากคนอื่น

- เท่ง: นั่นก็ถูกของมึง ถ้าหากเราขังความรู้ เราก็ไม่ต้องเป็นกรรมกรโรงงาน เราเป็นเจ้าแกไปแล้ว แต่แรกเราเป็นชาวเกษตรกร ปลอ่ยให้พ่อค้า กำหนดราคาสินค้า เช่นว่าเอาไก่ไปขายจีนในตลาด ยังถามคนซื้อเลยว่า ราคาเท่าใด ผลิตผลทางการเกษตรทุกสิ่งพ่อค้าเป็นคนกำหนด เราขาย แล้วขาดทุน ฮือ นี่แหละที่ทำให้เราหันหลังให้กับการเกษตรไปเป็น กรรมกรโรงงาน ค่าแรงนายจ้างกำหนดให้หลาว ต่ำกว่าค่าแรงขั้นต่ำ ครั้นเราเรียกร้องขอความเป็นธรรมขอขึ้นค่าแรง นายจ้างก็ออกจากงาน ฮา...ว่างงานเปล่า...รายได้ไม่มี รายจ่ายเพิ่มขึ้นไม่รู้จะทำพันหรือแล้ว
- นุ้ย: ไปหางานที่อื่นแหละเท่ง
- เท่ง: ไปรู้ว่าอีไปหาไหน แล้วกลัวประวัติอีช้ำรอย
- ชุมพล: สวัสดีครับ พี่เท่งพี่นุ้ย ผมได้ข่าวจากพ่อว่า พี่ ๆ กำลังตกงาน เลยอยากชวนไปทำงานด้วยกัน
- นุ้ย: ไปนั่น ไปได้แหละ แต่กลัวอีเหมือนกับโรงงานเดิมของเรา กดค่าแรง สวัสดีการต่าง ๆ ก็ ไม่ได้เลย ไม่รู้ว่าทางราชการไปหลับอยู่ที่ไหน เห็นว่า...กฎหมายกำหนดไว้ไม่ใช่เหอ ว่าโรงงานไหนฝ่าฝืนจะถูกดำเนิน คดีแพ่งและอาญาคือปรับสถานเดียว หรือความผิดมีโทษปรับจำคุกไม่ เกิน 6 เดือน ให้ดำเนินคดีโดยการเปรียบเทียบปรับได้
- ชุมพล: ใช่ แต่ความผิดที่มีโทษปรับหรือโทษจำคุกเกิน 6 เดือน ต้องดำเนินคดี โดยการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนครับพี่นุ้ย พี่เท่ง
- เท่ง: อ้อ แล้วโรงงานของน้องนี้ เขามีการประกันสังคมมั้ยละน้องชุมพล
- ชุมพล: มีครับ ถูกต้องตามกฎหมาย คือให้ค่าแรงขั้นต่ำตามกฎหมายกำหนด และมีการจัดสวัสดิการสังคม คือมีการประกันสังคมให้กับลูกจ้างทุกคน พี่นุ้ย พี่เท่ง พอมีความรู้เรื่องการประกันสังคมหรือเปล่า
- เท่ง: พอรู้มั่ง งู ๆ ปลา ๆ บางสิ่งบางอย่างก็ไม่เข้าใจ
- ชุมพล: พี่เท่งไม่เข้าใจเรื่องอะไรบ้าง
- เท่ง: เช่นว่าใครเป็นผู้ยื่นขึ้นทะเบียนกับกองทุนประกันสังคม
- ชุมพล: เรื่องนี้นายจ้างจะยื่นแบบขึ้นทะเบียนด้วยตัวเอง หรือมอบอำนาจให้ บุคคลดำเนินการแทนได้
- เท่ง: ลูกจ้างเมื่อขึ้นทะเบียนประกันตนแล้ว อีได้ประโยชน์อะไรมั่ง
- ชุมพล: ประโยชน์ที่ลูกจ้างได้รับก็คือ...
1. ได้รับบริการทางการแพทย์ เมื่อ...เจ็บป่วย พิกการ หรือประสบ อุบัติเหตุที่ไม่เกี่ยวกับการทำงาน ตลอดจนการคลอดบุตร

2. ได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้เมื่อต้องหยุดงาน เนื่องจากการเจ็บป่วย การคลอดบุตร หรือทุพพลภาพ
3. ได้รับเงินช่วยเหลือค่าทำศพเมื่อเสียชีวิต

- นุ้ย: แล้วสิทธิพวกนี้ได้รับต่อได้ละครับ
- ชุมพล: เมื่อส่งเงินครบตามระยะเวลาที่กำหนดดังนี้ ได้รับสิทธิกรณีเจ็บป่วยและทุพพลภาพ เมื่อส่งเงินมาแล้วไม่น้อยกว่า 90 วันภายในระยะ 15 เดือนก่อนวันรับบริการทางแพทย์ หรือไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบวันก่อนวันคลอด ส่งเงินไม่น้อยกว่า 30 วัน ภายในระยะเวลา 6 เดือน ก่อนถึงแก่ความตาย
- เท่ง: แล้วเงินสมทบที่ว่าเป็นอะไรละครับ
- ชุมพล: เงินสมทบคือเงินที่นายจ้าง ลูกจ้างต้องนำส่งเข้ากองทุนประกันสังคม ทุกเดือนในอัตราร้อยละ 1.5 ของค่าจ้างสูงสุดไม่เกินวันละ 500 บาท โดยรัฐจะออกให้เท่ากับจำนวนที่หักได้จากลูกจ้างเข้ากองทุนอีกส่วนหนึ่งเท่า ๆ กัน
- นุ้ย: แล้วถ้าเราส่งเงินสมทบไม่ทันกำหนดหรือส่งไม่ครบปีทำพันหรือ
- ชุมพล: นายจ้างจะต้องรับผิดชอบจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 2 ต่อเดือนของจำนวนเงินที่ไม่ได้ส่ง หรือจำนวนที่ยังขาดอยู่ และจะต้องไปชำระที่สำนักงานประกันสังคม
- เท่ง: เวลาเราเจ็บป่วย เราเข้าทำการรักษาพันหรือ
- ชุมพล: เราก็ไปรับการรักษายาบาลที่ระบุไว้ในบัตรรับรองสิทธิที่สำนักงานประกันสังคมออกให้ แล้วให้แสดงบัตรรับรองสิทธิทุกครั้งที่เราไปรับการรักษายาบาล
- เท่ง: ถ้าเราไม่เข้ารักษาในสถานพยาบาลที่กำหนดในบัตรได้หรือไม่
- ชุมพล: ได้...แต่ในกรณีฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุเท่านั้น
- นุ้ย: เวลาเราไปรักษายาบาล เราเอาอะไรไปมั่งครับ
- ชุมพล: เราต้องเอาบัตรรับรองสิทธิการรักษายาบาลที่สำนักงานประกันสังคมออกให้กับบัตรประชาชน หรือบัตรอื่นที่ทางราชการออกให้ ซึ่งมีรูปถ่ายด้วย
- เท่ง: ครับ ๆ ผมเข้าใจแล้ว ฮา ตกลงผมไปทำงานกับน้อง มิ่งไปมัยละไอ้หนูนุ้ย
- นุ้ย: ไปก็ไปกันหรือแหล
- เท่ง: ที่ผมเพิ่งเข้าใจเรื่องการประกันสังคมวันนี้เอง หลังจากที่โง่มานานแล้ว

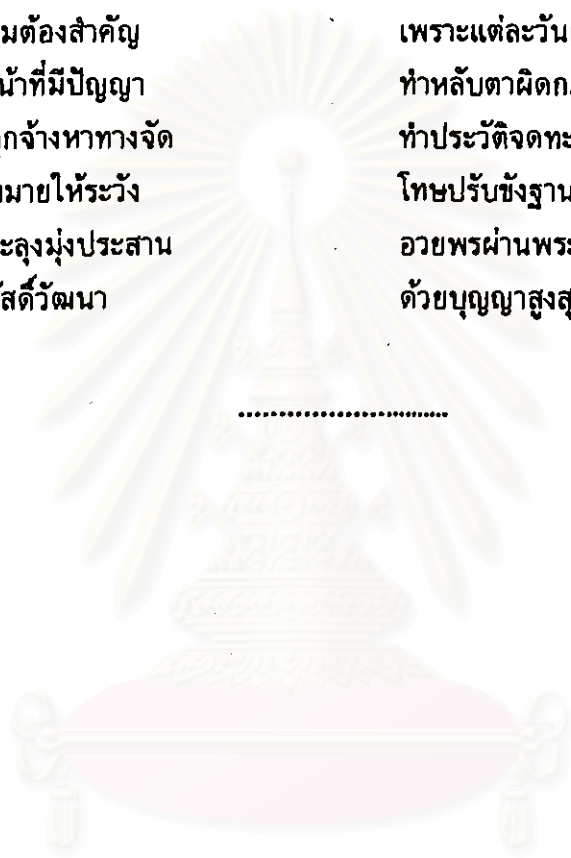
ชุมพล: หากพี่เท่ง พี่นุ้ยไม่เข้าใจเรื่องการประกันสังคม หากอยากรู้รายละเอียด
กว่านี้ก็ติดต่อขอเอกสารเพิ่มได้จากสำนักงานประกันสังคมเลขที่ 48 / 8
ถนนประชาธิปไตย เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 หรือตู้ ปณ. 151 บางซื่อ
กรุงเทพฯ 10800 หรือสำนักงานประกันสังคมจังหวัดทุกจังหวัด

(ดนตรี)

(ร้อง)

ฟังกลอนหนึ่งสิ่งฝากจากใจรัก
คุณภาพชีวิตคนต้องผลงาน
การประกันสังคมต้องสำคัญ
เป็นนายจ้างรู้หน้าที่มีปัญญา
ต้องจัดการพาลูกจ้างหาทางจัด
ฝืนกำหนดกฎหมายให้ระวัง
นี่เสียงสั่งหนังตะลุงมุงประสาน
ให้ทั่วไทยสุขสวัสดิ์วัฒนา

ต้องตระหนักถึงคุณค่ามหาศาล
เตรียมการไหวให้ทันด้วยปัญญา
เพราะแต่ละวันผันผวนล้วนปัญหา
ท่าหลับตาผิดกฎหมายให้ระวัง
ทำประวัติจดทะเบียนตามเรียนสั่ง
โทษปรับชั่งฐานผิดกฎหมาย
อวยพรผ่านพระพาส่งทั่ววงศา
ด้วยบุญญาสูงสุดพุทธองค์ฯ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือประกำสัจคม

หนังสือฟ้า พัทลุง จ.พัทลุง

(ดนตรี)

(ร้อง)

ชะตาชีวิตของมนุษย์นั้นแสนสุดจะสับสน	ต้องดิ้นรนไปตามความปรารถนา
มันเป็นวิสัยของโลกไซ้คชะตา	เมื่อเกิดมาต้องดิ้นรนจนวันตาย
การเกิดแก่เจ็บตายคือจุดหมายหลัก	เป็นวัฏจักรของมนุษย์ก่อนจุดหมาย
เมื่อเกิดมาแล้วต้องสังวรณก่อนจะตาย	ควรชวนช่วยแสวงหาค่าของตน
เพราะฉะนั้นหนังสือฟ้านี้จึงมาปรารภ	วันแรกพบจึงชี้ช่องให้ท่านมองเห็นผล
ให้ทุกคนควรแสวงหาค่าของคน	จะมีจะจนก็ไม่ว่าค่าควรมี
ค่าของคนอยู่ที่ผลงานของท่าน	สร้างผลงานเป็นเอกลักษณ์เสริมศักดิ์ศรี
ทั้งลูกจ้างนายจ้างหรือพ่อค้าคหบดี	เราควรมีหลักสำคัญคือการประกันสังคม
ควรจะเข้าประกันเอาไว้ด้วยยามเมื่อลูกจ้างป่วยไข้	พิการกายหรือคลอดบุตรสุดเหมาะสม
จะบอกประเด็นที่สำคัญคำว่าประกันสังคม	แล้วเชิญตามชมข้อมูลนี้...โน้มนะในนิยาย

(ดนตรี)

ออ...ในนิยายแล้วเชิญตามชมข้อมูลนี้ โน้...ในนิยาย

(ดนตรี)

(ร้อง)

ออ...จะขอกล่าวคนที่สำคัญนี่ะคือกำนันขิง

(ดนตรี)

(ร้อง)

จะขอกล่าวถึงคนที่สำคัญนี่ะคือกำนันขิง	ที่จะอิงได้พึ่งพิงเป็นหลักใหญ่
เป็นกำนันที่แสนดีมีน้ำใจ	สร้างเรือนใหญ่ในตำบลเช่นคนมีเงิน
ตำบลตะแพนใกล้ศรีศรีบรรพต	ทุกคนต่างก็หมดความทุกข์มีแต่ความสุขสานต์
กำนันทำหน้าที่ไม่ได้ขาดราชการ	คิดสร้างงานในตำบลคนเลื่องลือ
ไม่กอบโกยหรือว่าโกงกินทรัพย์สินรัฐ	สร้างประวัติไว้กับตนคนนับถือ
ทั้งอำเภอศรีบรรพตปรากฏลือ	คนเชื่อมือจนกำนันนั้นดังไกล
ครั้งสร้างงาน รสข.ไม่เคยคิดจะฉ้อราษฎร์	เงินสักบาทไม่เคยปิดบังไม่ว่าครั้งเราทำไหร
ทำถนนหรือสะพานงานทั่วไป	จึ่งเท่าใดก็จ่ายเท่านั้นไม่เคยผิดสัญญา
ขาดทุนบ้างกำไรบ้างก็ช่างหัว	ไม่เคยชั่วคิดจะเบี้ยวครั้งเดียวหนา

ปฏิบัติอยู่อย่างนี้ทุกปีมา
 นำนโยบายนี้มาขยายตามนโยบายของรัฐ
 จนได้สมญาว่ากำนันชั้นผู้นำ
 และตำบลตะแพนสมัยนี้อำเภอศรีบรรพต
 น้ำก็ไหลไฟสว่างทางอุดม
 สายถนนสะอาดนี้ลาดยางใหม่
 จนสะอาดนำชนมองทั้งสองข้างทาง
 นัดประชุมพวกนายช่างเพื่อหวังจะสังสรรค์

ตั้งใจจะให้ชาวบ้านเราได้มีงานทำ
 สร้างประวัติค่านิยมไว้คมขำ
 ผลงานทำจริงกลับมีเกียรตินิยม
 ทุกคนต่างก็หมดความทุกข์มีสุขสม
 จึงได้ยอดนิยมนำกำนันชั้นตัวอย่าง
 รกตรงไหนลงมือด้วยช่วยแผ้วถาง
 อรุณรางแรกแรกรุ่งรวี

(ดนตรี)

(ร้อง)

นัดประชุมพวกนายจ้างนี้เราหวังจะสังสรรค์ ท่านกำนันเห็นคนมากค่อยปราศรัยศรี
 เห็นลูกจ้างและนายจ้างต่างพาที บอกว่ามีเรื่องสำคัญคือการประชุมสังคม

(พูด)

กำนัน: เออเน่เทพ โครงการสร้างบ้านพักข้าราชการของอำเภอศรีบรรพต
 เสร็จแล้วหรือยังล่ะเทพ

เทพ: อ้อ สวัสดีครับท่านกำนัน ขณะนี้ก็เหลืออยู่เพียงอาคารเดียวเท่านั้น
 แหละครับ ในระหว่างนี้ผมได้แบ่งแยกคนงานของผมให้ไปทำบ้านพักครู
 อยู่ที่โรงเรียนบ้านอัสสกลอยู่อีกพวกหนึ่ง ทีนี้ขณะนี้ผมเองก็พยายามคิด
 จะทำงานทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านกำนันติดต่อไว้ ไม่ว่าจะเป็งานอะไร
 ไม่ว่าจะเป็งานรัฐงานเอกชน ผมก็ได้ทำตามนโยบายของท่านกำนัน
 ทุกอย่างครับ

กำนัน: เออ...เราขอบใจมากเทพ เมื่อเธอทำได้แบบนี้เราก็สบายใจ และว่าเธอ
 ทำถูกต้องตามนโยบายของเราเน

เทพ: ครับ

กำนัน: ทีนี้เท่งล่ะ ยังเป็นลูกจ้างเขาเหมือนอย่างเคยหรือได้เป็นนายหัวกับเขา
 บ้างแล้วล่ะหะ

เท่ง: สำหรับผมก็เหมือนเคยนี้แหละท่านกำนันครับ คิดว่าชาตินี้ทั้งชาติ
 ชีวิตนี้ทั้งชีวิตหมาลัยแล้วแหละที่ได้เป็นนายหัวกับเพื่อนเขา ยานท้าย
 เพื่อนนั่งท้ายเพื่อนตลอดแหละ การรับผิดชอบมันก็น้อย

หนุ่ย: ไม่เหมือนใครหรอกกำนัน เพราะว่าไอ้เท่งมันทำอะไรไม่เป็นพิด
 หัวแต่ปูนให้เพื่อนอย่างอื่นมาลัยเลย

เท่ง: บ๊ะ ว่ากูหัวแต่ปูนให้เพื่อน แล้วมึงล่ะหนุ่ยทำไหร

หนุ่ย: กูพอได้ส่งเบ็องให้เขาบ้างพันนั้น

- เท่ง: หัวปูนกับส่งเบื่องมันก็พอ ๆ กันแหละ
- หนูนุ้ย: กูตีหาวมึงทีดนี่ง
- เท่ง: มันดีกว่าหรือ หัวปูนกับส่งเบื่องมันตีหาวตรงไหนล่ะ
- หนูนุ้ย: คือกูตีกว่าตรงที่มีงหัวปูนไมตีหาวกู ทีนี้กูตีหาวมึงทีดนี่งตรงกูส่งเบื่อง
- เท่ง: มันก็พอ ๆ กันแหละวะ ราคาเดียวกันแหละ
- หนูนุ้ย: ตามใจนิ แต่ว่ากูนี้ตีหาวมึงสักที
- เท่ง: เอาละ กูยอมให้มึงตีหาวกูสักที
- ปราบ: ไอ้โหมเปรตนี่กะเถียงกัน ต่างคนก็ต่างเป็นลูกจ้างเพื่อน มาเถียง
มากกเถียงกันไม่ได้เรื่องไอ้โหรนิ เถียงกันเรื่องอื่นยังชั่วนิ เถียงกัน
เรื่องอื่น มาเถียงกันเรื่องการทำงาน
- หนูนุ้ย: ออ...แล้วเรื่องอื่นเถียงใส เถียงกันเองแหละนิ
- กำนัน: เออ เอาละ ชอบใจมากทุก ๆ คนที่มาพร้อมหน้ากันวันนี้
- หนูนุ้ย: ครับ กำนันเรียกมาประชุม พวกผมก็มาพร้อมแหละครับ ไปคนเรื่องเพ
นั้นแหละ ไอ้เท่งหัวปูน ผมส่งเบื่อง ไอ้ผีนี่เขาจ้างให้เป็นแม่ครัว ได้หุง
ข้าวต้มแกงพอสุขขึ้นมา ไอ้ปราบเข็ดแม่มันชิมเหม็ด ชิมเหลือแต่น้ำกับ
เยื่อผัก เยื่อหมู เยื่อปลา เยื่อวัวมันกินหมด มันชิมเสียงว่า
- ปราบ: คั้นไม่ชิมเดี๋ยวสุว่าจิตมั่ง เค็มมั่ง ไม่ถึงเค็มมั่ง เพราะฉะนั้นต้องชิมให้
มันรู้ว่ารสชาติของอาหารนี้พันหรือ จะได้รับรสชาติ
- หนูนุ้ย: แต่ชิมหมดเป็นหม้อ ๆ ไม่ไหวแหละพอดี ทีหลังไม่ต้องเว้นไว้ช
น้ำผัก เราค่อยกินข้าวเปล่าชะ
- เท่ง: เขาว่าแล้วนุ้ยเหอ ธรรมดาแม่ครัวอดชะเจ็ดมือก็ไม่ตายพันน้าน
เห็นโหมขี้งี้ได้ทำงานศพเขาหลาย สมัยนี้นุ้ยเหอ แม่ครัวแล้วจะเต็มที
ชิม พาหลบเริน ทั้งชิมทั้งพาหลบเรินนิ ถูกเอาบ้านเจ้างานร้อง พอจะ
ไปแหล่งไปพูดทักว่าอย่าหนักแรง ก็กลัวแม่ครัวอิโกรธไม่หุงข้าวหุงแกง
ให้เสีย โห้ย...แล้วเล่นตัวอีตายนี ขอเหล้าไป ขาสูบขอไปก็มันเหนื่ออยู่
ตรงไฟตรงท่า
- กำนัน: เอาละ เอาละ เท่ง เพราะฉะนั้นตอนนี้เรามาเข้าประเด็นของเรากันดีกว่านะ
- เทพ: ครับท่านกำนัน
- เท่ง: จันแหละท่านกำนัน จะมีเรื่องอะไรที่จะมาชี้แจงให้พวกผมทราบก็ว่ามาเลย
ครับ
- กำนัน: คือเราอยากจะถามเทพว่า ขณะนี้เทพมีคนงานจำนวนเท่าใดแล้วเทพ
- เทพ: คนงานของผมนี่ตกอยู่ในราว ๆ สามสิบกว่า ๆ ครับท่านกำนัน

- กำนัน: คือว่าเมื่อวันที่สองเดือนนี้ เราได้ไปประชุมที่อำเภอ แล้วก็ได้มีผู้คนของสำนักงานประกันสังคมพวกหนึ่ง เขาได้ชี้แจงรายละเอียดและได้แจกเอกสารของงานประกันสังคมให้กับท่านผู้ใหญ่และกำนัน ที่นี้ขอให้ทุกคนจงฟังนะ ข้อมูลของสำนักงานประกันสังคมมันก็มีพร้อมอยู่ในเอกสารฉบับนี้ แล้วเราจะได้อ่านรายละเอียดให้ทุกคนได้ฟัง
- เทพ: ครับ ขอเชิญท่านกำนันได้อ่านรายละเอียด ผมก็พร้อมที่จะรับฟัง
- เท่ง: นี่แหละครับท่านกำนัน เมื่อท่านทราบไหมมาแล้ว ท่านก็ต้องมาชี้แจงมารายงานรายละเอียดให้พวกผมทราบ
- หนูนัย: จ้ะแหละเชิญท่านกำนันว่ามาเลยครับ ว่าเรื่องการประกันสังคมมันพันพริ้อ
- ปราบ: จ้ะแหละผมนายปราบก็อยากจะทราบเรื่อง และพร้อมที่จะปฏิบัติตามที่ท่านกำนันได้รับนโยบายมา
- กำนัน: เอาละขอบใจมากทุก ๆ คน นี่คือสำนักงานประกันสังคม สังกัดอยู่ในกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ตามพระราชบัญญัติเมื่อปี พ.ศ. สองพันห้าร้อยสามสิบสาม ที่นี้มีผลบังคับใช้กับกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่สิบคนขึ้นไป มีกฎหมายบังคับมาว่า ถ้าหากใครที่มีลูกจ้างตั้งแต่สิบคนขึ้นไปแล้ว จะต้องเข้าจดทะเบียนประกันสังคมเข้ากับสำนักงานประกันสังคมให้หมด ที่นี้คนงานของเทศน์นี้มีมากกว่าสิบคน เพราะฉะนั้นเทศน์จึงกลับไปประสานงานกับลูกจ้างของเทศน์ให้หมดทุกคน แล้วก็จัดการเข้าประกันสังคมเสียให้เรียบร้อยนะ
- เทพ: ครับท่านกำนัน
- กำนัน: เหตุผลรายละเอียดมันก็มีหลายสิ่งหลายอย่างจากสำนักงานประกันสังคมนี้ แต่ว่าเราจะอ่านรายละเอียดให้หมดนี้มันก็เวลาคงไม่มีพอ ถึงจะรู้รายละเอียดแล้วก็จะไปสอบถามได้อีกครั้งจากสำนักงานประกันสังคมตามจังหวัด เขาจะได้ชี้แจงให้ทุกคนได้ทราบ
- เทพ: ครับ...ครับท่านกำนัน
- เท่ง: ดีเหมือนกัน เพราะฉะนั้นพวกผมก็จะได้มีหลักสำคัญเกี่ยวกับการเข้าประกันสังคมเอาไว้ เพราะชีวิตเกิดมาจนกระทั่งบัดนี้แล้วผมไม่เคยได้มีประกันไหนกับเขาในชีวิตเลยครับ ก็จะยึดเอาตามหลักนโยบายของรัฐบาลที่เขาได้ออกเป็นประกันสังคมขึ้นมา
- กำนัน: ใช่ แล้วเขาดูแลรับผิดชอบหลายสิ่งหลายอย่าง อาทิเช่น ประสบกับอันตรายที่ไม่เกี่ยวกับการทำงาน ชราภาพ คลอดบุตร
- หนูนัย: อ้อ นี่คลอดบุตรก็ได้เขาดูแลกัน
- กำนัน: ใช่ แน่นอนที่สุด
- หนูนัย: ถ้าพันนั้นผมคนนึ่งเข้าประกันสังคมครับ และผมจะหาเมียกัน

- เท่ง: บ๊ะ ไส้พิ้งนิกหาเมียละนุ้ย พอเขาบอกว่าเข้าประกันสังคมแล้วอีหาเมีย
ขึ้นมา
- หนุ้ย: อ้อ มึงรู้มัยไอ้เท่ง ว่าการเข้าประกันสังคมเขาดูแล กูก็หาเมียแหละ
เวลาเกิดลูกเขาจะได้สงเคราะห์บุตร เข้าโรงบาลก็ไม่ต้องพักเสียตังค์
เขาดูแลรับผิดชอบหลายสิ่งหลายอย่างนุ้ย กูต้องหาเมียสักคน
- เท่ง: ลำพั่งตัวเองก็พามาไม่ค่อยรอดอยู่นี้ คิดอีหาเมีย จะเลี้ยงเมียเขียวเหอ
- ปราบ: จั้นแหละผมนคนึงก็เข้ากันครับ ตามนโยบายที่ท่านกำนันบอก กำนัน
จะมาชี้แจงรายละเอียดโทรให้พวกเราฟัง ผมจะปฏิบัติตาม
ผมนั้นเมียไม่หาครับ แต่เรื่องการเข้าประกันสังคมเข้าและให้ความ
ร่วมมือครับท่านกำนัน
- หนุ้ย: เออ แลตะกำนันแกเป็นคนภาคกลางนะ แกมาเที่ยวขายพระอยู่สมัยนั้น
แกมาได้เมียอยู่ที่ตะแพน อยู่มาไม่กี่ปีก็ได้เป็นผู้ใหญ่ อยู่ไม่กี่เดือนนี่
ท่านก็ได้รับเลือกเป็นกำนัน แลตะความดีของแก ไม่ว่าจะงานวัด งาน
โรงเรียน งานส่วนรวมแล้วแกชอบเพนี้ นี่หัวหน้าเทพ นายหัวเทพ
หัวหน้าเรานี้ก็เป็นคนภาคกลาง เด็กแก แกพามาจากภาคกลางเหมือน
กัน แกหางานป้อนงานให้ทำชาติที่จริงจัง
- กำนัน: เอาละหนุ้ย ไม่ต้องยกยอข้าให้มากนัก ข้าทำไปก็เพื่อความสบายใจของ
ทุกคนและทุกฝ่ายเท่านั้น และขอให้เทพและทุก ๆ คนกลับไปประสาน
งานกับลูกจ้างที่มีอยู่ทุกคน และก็จัดการจดทะเบียนเข้าประกันสังคมเสีย
ให้หมดนะ
- เทพ: ครับ...ครับท่านกำนัน ผมจะกลับไปประสานงานทุกสิ่งทุกอย่าง
เรียบร้อย เพื่อกำนันแล้วพวกผมทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็งาน
อะไรขอให้กำนันว่ามาเลย
- กำนัน: อืม เราชอบใจมาก ขอท่านกลับไปประสานงานกับทุก ๆ คนได้นะ
- เทพ: ครับ...ครับ

(ดนตรี)

(ร้อง)

<p>ทุกคนก็ต่างกล่าวสวาทกำนันก็ต่างพากันกลับ การขอเข้าประกันสังคมอย่างสนใจ เพื่อจะรองรับกับปัญหาที่จะตามมาทั้งหลาย ทั้งทุพพลภาพหรือคลอดบุตรไม่ได้หยุดหลักประกัน หวังว่าท่านคงจะเข้าใจพี่น้องนะในเรื่องราว จึงออกปากฝากหลวงศาสตางญิงชาย ค่อยเจอกันตอนหน้าถ้าหากว่ามีโอกาส</p>	<p>เพื่อจะไปบอกกับคนงานนี้ทั้งบ้านใหญ่ ทั้งลูกจ้างทั่วไปได้ประจักษ์ด้านหลักประกัน ในการใช้หรือประสบภัยมิได้ไหวหวั่น เพื่อจะสุขสันต์ของทุกนางใน หนังมากล่าวแสดงแจ้งเงื่อนไข ยกมือไหว้ก่อนที่หนังเลิกเราจะลาไกล เราสัญญาผู้ที่ฟังพี่น้องนาทั้งน้อยใหญ่</p>
---	--

จำเลิศฟ้าไว้บ้างนี่ว่าเป็นหนังใคร
 ก่อนจะจากไปมีใครที่จะฝาก
 สามสิบนาทีหรือพี่น้องที่ท่านได้นั่งชม
 แล้วเรื่องการเข้าประกันสังคมนี้ก็สมตั้งใจ
 สามสิบนาทีเวลาที่มันผ่านไป

มองพิศไปทุกผู้ที่มาดูชม
 จึงออกปากและฝากสจากกันนะหนังผม
 ตัวหนังผมก็ร้องตอบว่าชอบใจ
 บอกญาติมิตรหญิงชายคงสบายใหญ่
 ให้ท่านปลอดภัยและประสพสุข...ญาติเหอกันทั่วทุก ๆ คน

(ดนตรี)

ออ...ทุก ๆ คน แล้วให้ท่านปลอดภัยประสพสุข...ญาติเหอ...กันทั่วทุกคน

(ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังตะลุงประกันสังคม

หนังเสริมศิลป์ ศ.กั้นทองหล่อ จ.สงขลา

(ดนตรี)

(ร้อง) แล้วขอสดุดีกันด้วยกลอน เสนอความสำคัญอันแนบคาย เมื่อรัฐส่งเสริมสร้างสรรค์ แล้วได้เหมาะสม ร่วมรับผิดชอบต่อกันแล้วฉันมิตรไม ทั้งนายจ้างและลูกจ้างแล้วต่างสมทบ แล้วหนึ่งจุดห้าของค่าจ้างนั้นแหละต่างเกื้อหนุน การประกันตนมีบุคคลสองประเภท โดยบังคับหรือสมัครใจแล้วไปโดยด่วน ควรบังคับนับที่สองเดือนกันยายน จากปีสามสามจนบัดนี้สี่ปีกว่า เกิดป่วยไข้ทำงานไม่ได้แล้วต้องพึ่งช่วย ทั้งคลอดบุตรทุกข์พลภาพเราทราบดี จะเริ่มเรื่องทีในเมืองกาญจนา	แล้วตอนพบปะวิสาสะสังสรรค์ญาติเหอว่าหม่อม เพื่อพี่น้องหญิงชายได้เข้าใจ พระราชบัญญัติประกันสังคมสมสุขใส ต่างร่วมใจกันสามฝ่ายได้จัดทุน รวมทั้งบของรัฐบาลสร้างเกื้อหนุน จัดเป็นทุนประกันสังคมเห็นว่าสมควร เหล่าเกษตรกรหรือลูกจ้างต่างแยกส่วน ตามกระบวนในพระราชกฤษฎีกา ประกาศผลในราชกิจจานุเบกษา รู้สึกวาลูกจ้างทั้งหลายได้ผลดี ถึงเจ็บป่วยประสบอันตรายไม่หมองศรี ไม่ตายฟรีเมื่อประกันสังคมไปนมนาน
--	--

(ดนตรี)

(บทพูด) แล้วจะเริ่มเรื่องทีในเมืองกาญจนา พระราชาจากไปไกลสถาน
แล้วก็นำชาวจำปาร์ตน์ นั้นแหละเจ้าสังการได้ติดตามราชกุมารีจากบุรี
เจ็ดเดือนเศษจากประเทศแล้วตามหา ลูกความพันผูกจอมกษัตริย์รัศมี
องค์พระราชินีศรีสวัสดิ์ปัทมาวดี แต่เดี๋ยวนี้กำลังทรงพระครรภ์หา
นิกอาลัยพรพิชัยโอรสรัก ไม่ประจักษ์จริงแจ้งแห่งปัญหา
จากบ้านเมืองเรื่องมีดมนแล้วจนปัญญา พวกโหรนำข่าวมูลเข้ามาทูล
ทำนายว่าราชโอรสติดตามรักไปเสียแล้ว ใ้ลูกแก้วมาจากไปแม่ निकแล้วใจหาย
จำปาร์ตน์พระจอมคนก็กระวนกระวาย ด้วยติดตามลูกชายเดี๋ยวนี้ไม่กลับมา
เป็นห่วงห้วงห้วง...
จพาสังการใหม่มหาวิทยาลัย

(ดนตรี)

(คำร้อง)	นำเป็นห่วงห้วงห้วงในจอมจิต ลูกมาห่วงห้วงมาหายไปตั้งหลายเวลา	ยอดสนิทห่วงแหญาติเหอสน่หา ทั้งลูกชายและพระราชานแสนาลัย
----------	--	---

- พระราชินีมีครรภโกศลกำหนด พระทรงยศไม่กลับหลังมาวังใหญ่
ในวันนั้นรุ่งแจ้งแสงอุทัย จึงปราศรัยปรึกษากับพวกข้าขุนนาง
- พระราชินี: นับตั้งแต่ที่เจ้ากรุงจำปาร์ตน์ได้จากกรุงกาญจนนาไปเพื่อติดตามราชโอรส
พรพิชัยไปวันนั้น จนบัดนี้นับเป็นเวลาได้เจ็ดเดือนเข้าไปแล้ว พระองค์ก็
ไม่ได้ส่งข่าวคราวมาเลยว่าจะพบราชโอรสหรือไม่ ฉันทันทีรู้สึกเป็นห่วงราช
โอรสและทูลกระหม่อมจำปาร์ตน์เป็นอย่างยิ่ง จะเป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่รู้
ท่านมหาอำมาตย์
- มหาอำมาตย์: ขอถวายบังคมพะยะคะ ก็สุดแท้แต่พระนางเจ้าจะได้ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้าคิดว่า เหนือหัวจำปาร์ตน์คง
จะไม่พบราชโอรสกระมังจึงไม่มีวันกลับ ข้าพระพุทธเจ้าคิดว่าในไม่ช้านี้
เหนือหัวคงจะพบราชโอรสพรพิชัยและพากันกลับ สมเด็จพระนางเจ้า
ไม่ต้องทรงเป็นห่วงพะยะคะ
- นางสนม: อย่างไรก็ตามพะยะคะ สมเด็จพระนางเจ้าไม่ต้องกังวลให้มาก เพราะตอนนี้พระ
ครรภก็แก่แล้วนะ แล้วเป็นระยะที่ควรจะทำจิตใจให้สงบเยือกเย็นนะ
พะยะคะ
- พระราชินี: โอ๊ย ไม่มีอะไรหรอก ฉันทันทีเป็นห่วงพระทูลกระหม่อมมาก และต้อง
การให้พ่อกับลูกของเขาเสด็จกลับมาถึงวันที่ฉันทันทีจะประสูติกาล
- มหาอำมาตย์: ข้าบาทเข้าใจว่าคงจะกลับทันวันประสูติกาลพระเจ้าค่ะ
- พระราชินี: แต่ฉันทันทีอยากทราบว่าแต่ตอนนี้พะยะคะ พระองค์ทรงประทับอยู่ที่ไหน ขอให้ท่าน
มหาอำมาตย์จัดส่งคนของเราไปติดตามไปสืบให้รู้เรื่อง และประการหนึ่ง
ขอให้พวกท่านช่วยกันบริหารราชการแผ่นดินให้ประชาชนเข้าอยู่ดีกินดีนะ
ให้มีความสุขกันทั่วหน้า ไม่ว่าจะป็นนโยบายประกันสังคมหรืออะไรนี่นะ
ต้องประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเขาเข้าใจว่าผลได้ผลเสียมันมีอะไรมัง
ไม่ว่าจะเจ็บไข้ได้ป่วย ประสบอันตรายถึงกับทุพพลภาพทำงานไม่ได้
หรือถึงกับเสียชีวิตนะ บอกเขาว่าทางสำนักงานประกันสังคมจะมีทางช่วย
เหลือพวกเขาอย่างไรบ้าง จงประชาสัมพันธ์ให้บุคคลในชาติเข้าใจถูกต้อง
เสียด้วยนะไม่ใช่เราอยู่สุขสบาย แต่ประชาชนเดือดร้อน มันจะไปกันไม่
รอดนะ แต่ประชาชนบางหมู่บางเหล่าเขายังไม่เข้าใจ และบางท้องถิ่นก็ยัง
ขี้แยการทำมาหากินยังไม่สะดวก ช่วยสอดส่องดูแลความเป็นอยู่ของ
ประชาชนมังนะ ไม่ใช่เอาแต่นั่งอยู่ในห้องแอร์ มันไม่ใช่วิถีชีวิตของข้า
ราชการที่ดี จงทำตัวให้เป็นที่พึ่งของประชาชน ไม่ใช่ห่วงอำนาจ ไม่ใช่
ห่วงเก้าอี้ ต้องฟังเสียงของประชาชนผู้เสียภาษีอากร ซึ่งเขาเหล่านี้เป็นเจ้าของ
ของประเทศมังไม่ใช่ทำตัวเป็นนายของประชาชน อำนวยความสะดวกให้
เขามัง จึงจะอยู่กันได้เข้าใจมัง

มหาอำมาตย์: ขอรับทราบใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายบังคมลาไป
จัดการตามพระกระแสรับสั่งพระเจ้าค่ะ

พระราชินี: ไม่ว่าว เดียวนี้ข้าราชการบางคนเดี๋ยวนี้พะพยายมทำตนเป็นม่านสีดำ
ไม่ค่อยจะรายงานข้อมูลที่ถูกต้องให้เรา

นางสนม: แต่หม่อมฉันคิดว่า ไอ้สิ่งชั่วร้ายไม่ดีในวงราชการนี่นะเพคะ เปรียบ
เหมือนสิ่งเน่าเหม็นที่ตกไปในท้องทะเลเพคะ เพราะว่าความเค็มของน้ำ
ทะเลกับความเน่าเหม็นที่ตกลงไปมันไม่คงทนเพคะ มันถูกน้ำทะเลซัด
เขาะขึ้นฝั่งหมด เหลือแต่คุณงามความดี เพราะข้าราชการที่ดีมีอีกเยอะ
ส่วนน้อยก็กลับแก้แผลหะคะส่วนดี แต่ส่วนชั่วมีหนึ่งเปอร์เซ็นต์แหละคะ
พระแม่ไม่ต้องทรงเป็นห่วงหรือเพคะ

พระราชินี: อิม ไม่เป็นไรหรือ

(ร้อง) แล้วเมื่อสมเด็จพระยาแล้วอุมาวดี ยังเป็นที่กลุ่มพระทัยญาติเอยเราอาลัยหา
ในพระครุภรณ์ก็ใกล้ได้เวลา ไม่เห็นหน้าทูลกระหม่อมเจ้าจอมใจ

เพราะไม่เห็นแสงสุรางค์นั่งรับช้อยู่เคียงกาย ปละวทุกขให้พระนางสุกใส

พอเปล็ดเปลื่นกับบรรดาพวกข้าไท สนมในนางห้ามยามสำราญ

เวลานางบำเรอต่างเสนอเสนาะ ไพเราะเพลงเอกญาติเหอแล้ววิเวกวาน

(พูด) เวลานั้น อมาตย์ผู้รับพระราชโองการไปสั่งงานกับบรรดาผองข้าไทย เวลานั้น

หม่อมเมืองสองเสนานั่งปรึกษายู่หน้าวังตั้งปราศรัย

สะหม้อ: เหตุที่มีขยอแดง แยกดี

ขวัญเมือง: ไสเล่า

สะหม้อ: จีหัวใจตอนนี่

ขวัญเมือง: ไสละ จีไส

สะหม้อ: มันหนีไปเมืองเมกกะเสียแล้วละ

ขวัญเมือง: ไสละ เมียไปไหนละ

สะหม้อ: ไปเมกกะได้

ขวัญเมือง: แล้วถึงละ

สะหม้อ: ก็ลำบากแหละ

ขวัญเมือง: ไปกับใครละ

สะหม้อ: ไปกับแม่สุหรี่พี่สุหรี่ได้นำบังเลาะห้ไปกัน

ขวัญเมือง: ออ เขาไปไหนกัน

สะหม้อ: เมกกะ แล้วไปเที่ยวก็พบกับบังหลีตานั่นแหละ ไปพบกับบังยี่หาด

ขวัญเมือง: อือ เฮอะ ๆ มึงกะ แล้วถึงไสละบังยี่หาด

สะหม้อ: กูเห็นดูบังโกบได้

ขวัญเมือง: ไสละ

- สห്മื่อ: ลูกแก่มากแหละ ต้องลำบากแหละดำเนินี้ เพราะเหม็ดแล้วที่อยู่นะ
 ขวัญเมือง: ไสละ
 สห്മื่อ: แกเข็ดยีน ฮะ ๗ เมียบังหลินหนีหายไปหลายวัน เพราะบังสันพีบังหลินนั้น
 ขวัญเมือง: แล้วไสละ
 สห്മื่อ: แกเป็นยี้กับซินละ
 ขวัญเมือง: เฮอะ ๗ ไม่ใช่เพราะแต่งตั้ง
 สห്മื่อ: เออ เป็นกับซินนิ ขอแดงแยงติละ
 ขวัญเมือง: ใครเล่า ขอแดงแยงติ
 สห്മื่อ: เมียกุนั้นแหละ
 ขวัญเมือง: แล้วไสตอนนี้
 สห്മื่อ: มีฝัวอื่นเสียแล้วละ
 ขวัญเมือง: ออ มีฝัวอื่นเสียแล้ว
 สห്മื่อ: เออ
 ขวัญเมือง: แล้วถึงละ
 สห്മื่อ: พอกูตื่นขึ้น นั้นแหละรู้ว่าฝัน บังสันมา
 ขวัญเมือง: อือ นั้นแหละ เขาวานั่งจิมจิม ๗ ก็เมียได้เพื่อน ที่มึงฝันนั้นจริงม่ายละ
 สห്മื่อ: ที่กูฝันว่าเมียกูดแดงนั้น ไปได้ฝัวอื่นน่านพันนั้น
 ขวัญเมือง: แล้วจริงม่าย
 สห്മื่อ: ไม่รู้ได้จริงม่ายจริง พอมันหลับได้ลูกมากคนว่าพันนั้น
 ขวัญเมือง: อือ หลบได้ลูกมากคน
 สห്മื่อ: พอมาอยู่กับกู ใช้ไหรมันไม่ทำ วันนั้นหัวค้ำมันนั่งซักฝัวอยู่บนเรือน
 พันนี้แหละ
 ขวัญเมือง: ถึงกะ
 สห്മื่อ: กูว่าพันนั้นแหละมึงซักเสร็จกูอิชักของกูมั่งว่าพันนั้น กูถามว่าเครื่องว่าง
 ม่าย
 ขวัญเมือง: แล้วถึงมันว่าหรือ
 สห്മื่อ: มันว่าเครื่องไม่ว่าง มันว่าบังไปตักน้ำให้เต็มก่อน กูตักน้ำเต็มสองสามตุ้ม
 ค่ะเดียวใจกูถามถึงเครื่องไม่ว่างมันว่าพันนั้น
 ขวัญเมือง: แล้วถึงมันว่าหรือ
 สห്മื่อ: มันว่าไม่ว่าง กูโมโห กูว่ากูไม่ซักแล้ว กูขึ้นไปนอนตีกว่า มันนั่งซักฝัวอยู่
 สักพักแล้วขึ้นไปปลุกกู บัง บัง
 ขวัญเมือง: ออ แล้วถึงละ
 สห്മื่อ: กูอิชักกับฝัวไหร กูบอกกูไม่ซักไม่แฮดแล้ว

- ขวัญเมือง: ออ ไม่ซึกไม่แซตไส
 สห്മ้อ: กูซึกกับมือเสี่ยแล้ว กูซึกทำไหรเหลยกับเครื่องละ
 ขวัญเมือง: หรอยจริงไอ้ห്മ้อ เออ ในฐานะที่มึงกับกูเป็นคนรับใช้รักษาปึกตูแดง
 กำแพงวังของเมืองกาญจนว่าพันนั้นแหละ เซ่ กูถามมึงว่าระหว่างภาษา
 แซกกับภาษาไทยอันไหนยากหว่ากัน
 สห്മ้อ: อือ อันเลาะห์ อะโบายมะ ภาษาโหมสุยากจิตายโงเริบกไม่ตรง
 ขวัญเมือง: ไอ้ไหรหลาว ไม่ตรงหลาว
 สห്മ้อ: ตันกล้วยนี้เรียกว่าหวยกแลตะ ไช้แมงวันนี่พ้อออกมาเรียกว่าไช้ข้างว่าพัน
 นั้น ไก่ขาวเรียกว่าไก้ซี นั้นเด็กบ้านกูคนหนึ่งเรียกว่าอึ๊บัว ๆ พ้อไปอยู่
 โรงแรมมันเปลี่ยนเป็นประทุมเสี่ย
 ขวัญเมือง: เฮอะ เปลี่ยนเป็นประทุม
 สห്മ้อ: เมื่อก่อนชื่ออึ๊บัว
 ขวัญเมือง: แล้วที่อยู่
 สห്മ้อ: (ร้องเพลง)เมื่อยู่บ้านนาเขาเรียกเธอว่าอีกลอย อยู่กรุงเทพมีผัวนายร้อย
 เปลี่ยนจากกลอยไปเป็นแรมจันทร์ แรมจันทร์แรมใจเปลี่ยนมาเปลี่ยน
 เป็นกะปิโครกะปิมัน
 ขวัญเมือง: ฮี หรอยไอ้ไหรกะปิ
 สห്മ้อ: น้ำมันรดเคยกึ่ง คนแก่แรกเรียกกะปิไม่ใช่หรือว่าพันนั้น
 ขวัญเมือง: ออ เก่ง มึงใช่ได้ แล้วถึงภาษาละภาษาโหมสุที่เหมือนโหมสุ เด็กสาวเขา
 เรียกว่า...
 สห്മ้อ: เขาเรียกว่าอึ๊แมะ
 ขวัญเมือง: คนแก่
 สห്മ้อ: คนแก่เขาเรียกว่าละตูวอ
 ขวัญเมือง: คนหนุ่มละ
 สห്മ้อ: คนหนุ่มเขาเรียกว่าบัง
 ขวัญเมือง: ฮี ดั่งเหมือนระเบิดเซีย
 สห്മ้อ: ส่วนมากคนชายเขาเรียกบังหลิมั้ง ตูเฮาะห์มั้ง ว่าพันนั้น
 ขวัญเมือง: ออ บังหลิเฮาะห์
 สห്മ้อ: ฮี ไม่ใช่บังหลิเฮาะห์แหละ บังหลิกะบังหลิ บังเฮาะห์กะบังเฮาะห์ อย่า
 รวมกันแหละ บังคนเลาะห์ว่าพันนั้น
 ขวัญเมือง: ออ ถ้าสมมุติว่าเด็กบ่าวเดินปลัดพานลงในคู ภาษาสุเขาว่าพริอ
 สห്മ้อ: เขาว่าดาลุนลอละเฮาะห์แหละ ปลัดพานลงในคูแหละ
 ขวัญเมือง: ถ้ามึงว่าเด็กสาวนั่งทำเพ็งละ เขาว่าพริอละ
 สห്മ้อ: เขาว่าอึ๊เลาะห์

- ขวัญเมือง: เธอะ ๗ ถ้าคนหญิงจับปลาในครัว ภาษาโหมสุ
 สะหม้อ: เขาว่าฮฺรูหรือดอกแหละ
 ขวัญเมือง: เก่ง ๗ สะหม้อหรือ อีภาษาต่าง ๗ มึงจำเพ
 สะหม้อ: ฎได้เพ ไม่ว่าภาษาไอโหร แม้ว่าภาษาอังกฤษก็แหลงได้พันนั้น
 ขวัญเมือง: ออ ภาษาอังกฤษ เก่งมึง
 สะหม้อ: เก่งหลายสิ่งแหละฎ
 ขวัญเมือง: ไซได้
 สะหม้อ: ไซได้แหละแต่ฎไมโครทำ
 ขวัญเมือง: ไอ้ตัวโหรที่มึงแหลงซัดหว่าเพื่อน
 สะหม้อ: ตัว เยส
 ขวัญเมือง: ฮี แอคเซนต์ออกหูจ้ง สมมุติว่าสัตว์ เช่นว่าควาย เขาว่าหรือ
 สะหม้อ: เขาว่าบัพฟาโล้
 ขวัญเมือง: ออ บัพฟาโล้ หน้าต่างละ
 สะหม้อ: เขาวาวินโดว์
 ขวัญเมือง: ไปไกลสะหม้อ
 สะหม้อ: ไม้กูมาเทียมสุราชฎร์ดอกแหละ
 ขวัญเมือง: แล้วสี่เหลียงละ
 สะหม้อ: เยลโล้
 ขวัญเมือง: แล้วเตาหุงข้าว
 สะหม้อ: อังโล้
 ขวัญเมือง: แชะ เหมือนกันโหมเรา แล้วเซ่นปักตุลละ
 สะหม้อ: ภาษาอังกฤษเขาเรียกว่าเตอะตอ
 ขวัญเมือง: ออ ภาษาอังกฤษเก่ง สะหม้อ
 สะหม้อ: รุ้ณฎใช้ได้แหละ
 ขวัญเมือง: ถ้าเหมือนว่าปักตุทุกปักตุโหะต้องเปลี่ยนใหม่เขาว่าหรือ
 สะหม้อ: เขาว่า เซนจ์
 ขวัญเมือง: ถ้ารวมเข้ากับปักตุโหะแล้วเปลี่ยน
 สะหม้อ: เรียกว่า เซนจ์เตอะตอ
 ขวัญเมือง: พอ ๗ พอถิ เจ้าเก่งภาษา โน้นใครมา
 (ร้อง) เมื่อตอนนั้นเสนาบดีรีมาหา พบหม้อเมืองสองเสนานั่งว่าขาน
 มีคำสั่งจากพระนางเจ้ามาเล่าการ พวกท่านไปสืบเนื่องเรื่องราชา
 ขวัญเมือง: ออ สวัสดิ์ท่านเสนาบดี
 มหาอำมาตย์: เออ สวัสดิ์นายเมือง
 สะหม้อ: สวัสดิ์นะขอรับท่านเสนาบดี

- มหาอำมาตย์: สวัสดิ์ท่านทั้งสอง ตอนนี้เรามีคำสั่งจากพระนางเจ้าให้มาบอกพวกท่าน
เนี่ย เพราะท่านทั้งสองชานาญป่า ไปสืบหาว่าตอนนี้เสด็จพระเจ้ากรุง
จำปารัตน์ เสด็จอยู่ที่ไหน และให้บอกสมเด็จพระเจ้าว่าตอนนี้พระนางทรง
พระครรภ์แก่เต็มที ให้พวกท่านไปบอกให้วันดีกลับสู่มหานครโดยเร็ว
- ขวัญเมือง: ออ ให้พวกผมไปสืบเหนือหัวและอัญเชิญกลับโดยด่วน
- มหาอำมาตย์: นั้นนะสิ
- สะหม้อ: อะเต๋ขอรับ การไปราชการ ผมจะถามว่าลูกจ้างชั่วคราว เหมือนผมกับ
ไอ้เมืองจะได้มีเงินสวัสดิการอะไรบ้างพั้นนั้น
- มหาอำมาตย์: ออ อยากจะถามเรื่องสวัสดิการ
- สะหม้อ: ขอรับ
- มหาอำมาตย์: นายทำประกันสังคมแล้วหรือยัง
- ขวัญเมือง: โอ ทำแล้วครับ ทำประกันสังคมเรียบร้อยแล้วครับ
- สะหม้อ: ผมอยากรู้รายละเอียด
- มหาอำมาตย์: โอ ทั้งหมดมันมี 7 ข้อ หรือว่าจะเอารายยาว จะได้เข้าใจ
- สะหม้อ: ไม่ต้องครับ เอาแต่สั้น ๆ เอาแต่ว่าสมมุติว่าเจ็บได้เงิน ตายได้เงิน
หรือเปล่า
- มหาอำมาตย์: ก็ได้ นายสะหม้อ เมื่อทำแล้วก็เอาเงินประกันสังคมที่ทางนายจ้างไม่ว่าจะ
เป็นเอกชนหรือองค์กรของรัฐที่เขาหักไว้ ณ ที่จ่ายไว้ร้อยละ 1.5 นั้นแหละ
ไม่ว่าท่านจะเจ็บไข้ได้ป่วย ประสบอันตรายถึงกับเสียชีวิต เมียท่านต้องได้
ประกันสังคมผมไม่รู้ แต่ว่าได้ผ้าอื่นผมว่าได้ผ้าอื่นมากหว่า ถ้าได้เบี้ย
เข้ามั่ง
- ขวัญเมือง: ไม่ใช่ได้ผ้าอื่น หรอยจริงสะหม้อชาติ
- สะหม้อ: ผมจะถามถ้าเจ็บป่วยล่ะ กรณีเจ็บป่วยว่าพั้นนั้น
- มหาอำมาตย์: ก็จะได้รับการรักษาฟรีจากโรงพยาบาลในเครือข่ายที่ได้ตกลงกันไว้ละ
- สะหม้อ: สมมุติว่าถ้าเกิดเมียเกิด
- มหาอำมาตย์: ก็ได้รับเงินค่าคลอด และค่าหยุดงานด้วย
- สะหม้อ: ใช่ได้เหมือนกัน พ่อถิ ถ้าหากทุพพลภาพจะได้รับการช่วยเหลือพันหรือ
ละถ้าชื้อเบ้งพั้นนั้น
- ขวัญเมือง: อะไรชื้อเบ้ง
- สะหม้อ: ตายน่าน
- มหาอำมาตย์: ก็ได้รับเงินค่าช่วยทำศพ
- สะหม้อ: ศพหนึ่งเท่าใดไม่ทราบ
- มหาอำมาตย์: หากประเมินก็ได้ศพ ต่อ 13,200 บาทนะ เมื่อลูกจ้างจ่ายเงินครบ 30 วัน
ภายใน 6 เดือน

- สะหม้อ: โอ ใช้ได้ถ้าพันนั้น ถ้าผมไปถ้าเกิดเจ็บตาย ก็เมียต้องได้ผัวอื่น
 มหาอำมาตย์: เดินทางเดี๋ยวนี้อย่าช้า
 สะหม้อ: จะได้ไหม เบิกเงินสักนิตก่อน
 มหาอำมาตย์: ทำงานก่อนแล้วค่อยเบิกจ่ายทีหลัง
 สะหม้อ: พันนั้นเพน ทางราชการใช้ก่อนไม่ค่อยมีเงินทุนสำรอง เราก็ชักหน้าไม่
 ถึงหลัง แล้วพวกกระผม
 มหาอำมาตย์: ไม่เป็นไร ไปเถอะ เราจะจัดการเสนอคุณงามความดีของท่านให้หน่วย
 เหนือเขาทราบ
 สะหม้อ: ขอบพระคุณมากท่านเสนาบดี แล้วผมก็ขอลาท่านก่อน
 มหาอำมาตย์: เออ ไปจงดี นายสะหม้อ
 สะหม้อ: ขอรับ ท่านเสนาบดีไปก่อนนะครับ ก่อนไปขอขารีดสักตัว
 มหาอำมาตย์: ไม่มี ตอนนี้รณรงค์การสูบบุหรี่ครับ เป็นข้าราชการทำตัวเป็นตัวอย่างของ
 ประชาชน ไม่ใช่ทำตัวที่ไม่ถูกต้อง
 สะหม้อ: ขอรับ
 มหาอำมาตย์: เดินทางเดี๋ยวนี้
 สะหม้อ: ไปกะคะนั้น ในฐานะที่เราเป็นคนรับใช้ของเขา เมื่อเขาให้ไปก็ไปว่าพัน
 นั้น
 นางสนม: อ้อ สวัสดิ์คะพี่หม้อ
 สะหม้อ: โอหะละมะ อะบายมะ หรอยจริง ๆ เรานีแสดงว่าพวกเรารู้ว่าบังจีไปใช้
 พันนั้นหรือ
 นางสนม: ใช่แล้ว
 สะหม้อ: แล้วถึงจีมาใส่ละ
 นางสนม: เอ็นดูสงสารคนทำงาน ก็จัดอาหารคาวหวานมาให้พี่สะหม้อและ
 พี่ขวัญเมือง
 หวังเมือง: แม่เหยข้าเหยพี่ขวัญเมืองอีเดินทางไปสืบเหนือหัวจำปารัตน์ ฉันเอา
 ของหวานของคาวมาให้
 สะหม้อ: อะโหระย นี่แหละคนเราทำงานเขาเห็นเหมือนกัน ไม่ใช่เขาไม่เห็น
 คุณงามความดี ตัวนี้ทำประกันสังคมเรียบร้อยแล้ว
 นางสนม: ทำหมดแล้ว เพราะว่าเป็นคนอยู่ในสำนัก เป็นคนรับใช้ใกล้ชิด
 ขวัญเมือง: ออ อย่างนี้หมายความว่าเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยจีเกิดโหรก็เบิกได้เพแหละ
 นางสนม: ได้ค๊ะ
 ขวัญเมือง: ออ นี่ผมจะไปทำงาน แล้วจะเบิกก่อนได้ไหม
 นางสนม: ไม่ได้ค๊ะ
 สะหม้อ: ฮี ไอ้เมืองเบิกจากไหมเราชาววัง อะโหระยจริง มั่นนิ

- ขวัญเมือง: ไอ้โหรที่เอามา
 สนม: มีทั้งของหวานของคาว นี่ทางสำนักเราเขาชอบ
 สะหม้อ: อะไรไม่ทราบ
 สนม: หนึ่งหมูย่ากับลูกม่วงคะ
 ขวัญเมือง: ได้ถูกกิน เฮ ตุงเลง ๆ ได้ถูกกินไอ้หม้อไม่ได้กิน
 สะหม้อ: นั่นแหละ ๆ มันจี๊แหละ ไปก่อนใครทำ ๆ ตามว่าทำพันหรือนี้ถูกกินได้
 ขวัญเมือง: กินได้หรือ
 สะหม้อ: คือเขาดัมส้มแขก มิงแลตะ เขาดัมส้มแขก ของกูครึ่งหนึ่งกิน ไม่หรือ
 สนม: แลนี้ตะ ในฐานะพวกบึงกับพี่ขวัญเมืองชอบไม่
 สะหม้อ: ตามภาษาโหมเรา การยาลูกม่วงให้มันอร่อยนั้นมันต้องมีเคล็ด
 สนม: มีเคล็ดว่าหรือคะ บอกฉันมั่งที่ข้าเหอ เคล็ดทำลูกม่วงเขามีไหร่มั่ง
 สะหม้อ: เคล็ดการยาลูกม่วงมีตั้ง 3 เคล็ด จะบอกให้
 สนม: เคล็ดอะไรบ้าง
 สะหม้อ: เคล็ดที่หนึ่ง เขาเรียกว่าเคล็ดก่อนย่ำ ล้างลูกม่วงก่อนและล้างให้สะอาด
 ขวัญเมือง: ตัดหัวเลย
 สะหม้อ: ตัดหัวไอ้โหร
 ขวัญเมือง: ตัดหัวลูกม่วงนั้นแหละ
 สะหม้อ: เออ เอาตัดหัวลูกม่วง
 สนม: เพื่อ
 สะหม้อ: ก็ให้ยางมันออกเสียแหละมันไม่ฝืด เคล็ดที่หนึ่งเขาบอกไว้ เรียกว่า
 เคล็ดก่อนย่ำ
 ขวัญเมือง: แก่งไอ้หม้อพอดี
 สนม: ฉันทชอบจัง
 สะหม้อ: กินก่อนค่อยชอบ
 สนม: แล้วเคล็ดที่สองละ
 สะหม้อ: เคล็ดที่สอง เขาเรียกว่าเคล็ดระหว่างย่ำของฉานน้าน ของฉานเข้าใจม่าย
 สนม: ทำหรือละ ระหว่างย่ำหมายความว่าถูกต้อง เขิญเลยคะ ชอบใจพวกพี่ที่
 ให้ความรู้ความเห็น
 สะหม้อ: ถ้าอย่างนั้น ไปกับฉานกัน ฮาไป
 สนม: ไม่ได้ ทางราชสำนักมีหน้าที่รับใช้อย่างใกล้ชิด เข้าใจไหมคะนายสะหม้อ
 สะหม้อ: กะได้ เหมือนกันถ้าพันนั้น
 (ร้อง) นำเสียดาย ว่านิยาย... ว่าเสียดายว่านิยายยังปิดยาวขอบอกกล่าว...

(ดนตรี)

หนังตะลุงประกันสังคม

หนังก้องฟ้า ดาราศิลป์ จ.พัทลุง

(ดนตรี)

(ร้อง) ว่าแรกพบจะขอเคาะพ้องและพี
เตรียมสร้างสรรค์จะบริการให้ท่านฟัง
ปีส่งเสริมวัฒนธรรม...พี่น้องนา...ประจำชาติ
ตอนแรกพบขอล่าว่าสวัสดิ
ยิ้มให้กันวันแรกพบจะไม่หลบหน้า
คือเอกลักษณ์ประจำตนของคนไทย
เพราะไทยเรามีวัฒนธรรมประจำชาติ
ควรอนุรักษ์กันเอาไว้ยืนานาน
วัฒนธรรมที่ล้ำค่านี้หายาก
ต่อแต่นี้มีเรื่องเล่าให้เข้าใจ
เพราะกองทุนสำนักงานได้ประสานประสม
มีเรื่องราวข่าวดีมาชี้แจง
เพราะลูกจ้างและนายจ้างบริษัทห้างร้าน
ที่ประกอบการของท่านนั้น
เชิญท่านชมข้อมูลนี้...ออหรือในนิทาน...ในนิทาน

(ดนตรี) มายกนายเซนผู้ชำนาญด้านก่อสร้าง
เมื่อตอนเป็นหนุ่มลองลองได้หมายหางาน
มาอยู่สุราษฎร์ได้พบภาน้องนางหนึ่ง
แต่งงานการหาเลี้ยงภานะพี่น้องสำคัญ
จากหัวเขามารับเหมานะที่งานก่อสร้าง

(ดนตรี)...จากบ้านหัวเขามารับเหมานะที่งานก่อสร้าง
แต่เดี๋ยวนี้ทางกระทรวงมหาดไทย

เซน:

เออ พี่นุ้ย พี่เท่ง เดี่ยวนี้ชีวิตลูกจ้างอย่างพวกคุณนี่กำลังจะไปมี
หลักประกันชีวิต ก็ผมหมายความว่า ชีวิตลูกจ้างอย่างพวกคุณนี่กำลัง
จะมีค่า

หนูนุ้ย:

โหน มีค่าหรือครับน้องเซน ที่น้องเซนพูดว่าชีวิตลูกจ้างอย่างกระผม
จะมีค่า มีค่าหรือไม่ทราบ

สามสิบหกที่ทำงานได้มอง...พี่น้องนา...ก้องฟ้าหนัง
เชิญท่านนั่งติดตามผลชมทีวี
มีโอกาสมหนังก้องได้ตามช่องทีวีสี
ตามประเพณีวัฒนธรรมประจำไทย
พูดวาจาด้วยน้ำเสียงพี่น้องนา...ที่เกลี้ยงไส
และน้ำใจที่แสนดีมีมานาน
ที่สามารถได้สืบทอดมาตลอดหลาน
เป็นตราโบราณประทับทองออ...ของคนไทย
ผมขอฝากให้ไทยเราพี่น้องเหอเอาใจใส่
ว่าเหตุอะไรหนังก้องฟ้ามาแสดง
ประกันสังคมได้ปั้นบุกไปทุกหนแห่ง
เขาให้แสดงเพียงสั้น ๆ เพื่อประกันสังคม
วิเคราะห์งานสมัยนี้พี่น้องนามีมรรคผล
ก็ควรจะเข้าประกันสังคม

ตำนานการด่านกำเนิดเกิดนี้เราอีสาน
ออกจากบ้านหางานทำออ...หนานุ้ยหนาเพราะจำเป็น
นายเซนจึงได้นายหนูมาเป็นคู่แข่ง
ต้องจากดวงเพ็ญที่เคยคู่...นุ้ยเหอมาอยู่ไกล

มาอยู่ที่ข้างคลองราษฎร์พักหาดใหญ่
บังคับให้พวกเรานั้นเข้าประกันสังคม

- เท่ง: เขาวางแผนอียายเสียแหละ คือคนแก่อายุเจ็ดสิบแปดสิบแล้วไม่รู้ไว้ไสไว้ก็ทำงานอะไรไม่รอด เขาอียายส่งโรงงาน มึงกับกูก็เหมือนกันแหละ ปีนี้ปีหน้าปีสองปีหัวถึงปูนกันรอด ถ้าพออายุเจ็ดสิบแปดสิบเขาก็จะขายส่งโรงงานเหมือนกัน
- หนูน้อย: โรงงานไหนรับซื้อคนแก่ แล้วเขาซื้อพาไปทำไหนคนแก่
- เท่ง: เขาซื้อพาไปตี หมกทำนุ้ยแหละนุ้ย
- หนูน้อย: เอ๊ะ...น่าตายทัน
- เท่ง: เอ๊ะ...ไม่พักน่า มันตายนะแหละ
- หนูน้อย: แต่ช่วงมันเดอะ เราแก่แล้ว แต่กว่าจะได้หมกก็อีกหลายปีก่อน นี่นี่เพ็งจะย่างเข้าสิบเจ็ดปี เหลย
- เท่ง: สิบเจ็ดนะ แม่เหยมแม่แก่จะเข้าพรกสิบเจ็ดเหลยว่า คราวกับแม่น้ำตาปี
- หนูน้อย: ไม่เชื่อแลในบัตรประชาชนก็ได้ว่าเลขหนึ่งเลขเจ็ดมีมัย
- เท่ง: เลขไหนอยู่หน้าอยู่หลังละ
- หนูน้อย: เลขเจ็ดอยู่หน้า เลขหนึ่งอยู่หลัง
- เท่ง: ก็แปดสิบสี่แล้วซิ
- หนูน้อย: เอ้า...พันกันไอ้เท่ง ค่ะนี่ที่น้องเซนพูดกับกระผมแรกเดี๋ยวนั้น
- เซน: คือหมายความว่าอย่างนี้ครับ พี่นุ้ย พี่เพ็ง คือที่ผมพูดว่าชีวิตลูกจ้างอย่างกับพวกคุณจะมีค่า คือเดี๋ยวนี้นางกระทรวงมหาดไทยได้ออกกฎหมายบังคับให้บริษัทห้างร้าน โรงงาน หรือที่ประกอบการต่าง ๆ ที่มีคนงานตั้งแต่สิบคนขึ้นไป ให้จดทะเบียนเข้าประกันสังคมกันให้หมด ทีนี้กฎหมายนี้บังคับใช้ตั้งแต่วันที่สองกันยายน พ.ศ. สองพันห้าร้อยสามสิบสาม กำหนดให้ดูแลลูกจ้าง อยู่เจ็ดประการด้วยกัน พี่นุ้ย ก็ได้แก่ การเจ็บป่วยหรือได้รับอันตรายที่ไม่เกี่ยวข้องจากการทำงาน หรือทุพพลภาพ คลอดบุตร ตาย สงเคราะห์บุตร และชราภาพ และการว่างงาน แต่ในเบื้องต้นนี้ เขาให้การดูแลเฉพาะสี่กรณีแรกเท่านั้น ในปี พ.ศ. สองพันห้าร้อยสามสิบเก้าขยายงาน จึงขยายการดูแลไปอีกสองกรณี คือสงเคราะห์บุตรและชราภาพ ส่วนกรณีว่างงานนั้นกฎหมายยังไม่กำหนดเวลาที่แน่นอน ถ้าหากสำนักงานประกันสังคมพร้อมเมื่อไหร่ก็ให้ดำเนินการได้ทันที โดยออกเป็นพระราชกฤษฎีกาสำเนียงสำนักงานประกันสังคม สังกัดกระทรวงมหาดไทย ทีนี้สำนักงานประกันสังคมจะดูแลรับผิดชอบ 2 กองทุน พี่นุ้ยก็ได้แก่ กองทุนเงินทดแทน เหตุเกิดขึ้นในงาน และกองทุนประกันสังคม เหตุเกิดขึ้นนอกงาน กองทุนประกันสังคมจะเก็บเงินสมทบจากสามฝ่ายคือ ฝ่ายนายจ้าง ฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายรัฐบาล แต่ผู้ที่ได้

- รับสิทธิประโยชน์เพียงฝ่ายเดียวที่น้อย ก็คือฝ่ายลูกจ้าง เพราะฉะนั้นผมจะรวบรวมหลักฐานของคนงานทุก ๆ คนและผมจะยื่นแบบจดทะเบียนเข้าประกันสังคมให้คนงานทุก ๆ คนทีเดียว
- หนูนุ้ย: ฟัง ไอ้แห่งแหลงแล้วใส่กฐาเสียวตายโหง นี้พอมมาฟังน้องเซนสามันเข้าทำ
- เท่ง: ออ...จันแหละ เหยเท่เขาว่าแล้วเด็กปอสีกับโหมจบบริญญาไม่เหมือนกันจริง
- หนูนุ้ย: จันแหละเหยโหมจบบอสีมันไอ้แห่ง เท่เขาไม่ให้เป็นผู้แทน เพราะมัน
- เท่ง: แหลงไทร แหลงไม้ ๆ แหลงไทรไม่มีเหตุมีผล แหลงหลักลอย
- หนูนุ้ย: นี้โหมจบบริญญามันแหลงไทรนำฟัง เพราะโหมเป็นคนหัวทั้นสมัย
- เท่ง: เป็นคนทั้นโลกทั้นเหตุการณ์ข่าวสารบ้านเมืองต่าง ๆ พวกนี้รู้หมด นี้เอ้าะ
- หนูนุ้ย: นี้แหละที่สังคมีมีการแบ่งแยกเพราะไทรหะเท่งระหว่างไอ้ปอสีกับโหม
- เท่ง: จบบริญญา เออ...นี่มีงอ่ยว่าอื่นไกลนิ มีงคิดแลทึขนาดไปกินหนมจัน
- หนูนุ้ย: แม่ค้าจะต้องถามแล้วว่าจบบไทรมา ก่อนแม่ค้าจะหีบหนมจันให้ก็ต้อง
- เท่ง: ถาม ถ้าสมมุติว่าจบบริญญาเขาหีบให้กินกับจันเบื่อง
- หนูนุ้ย: วะ นั้นหลาว ถ้าจบบอสีละ
- เท่ง: จบบอสีเขาหีบให้กินกับจันสังสิ
- หนูนุ้ย: แล้วถ้าสมมุติว่าปอสีกะไม่จบบ แล้วเขาไม่หีบพวกเชือกให้กินหรือ
- เท่ง: อันนั้นมันแล้วแต่ ก็บอกแล้วสังคมีข้อมจะมีการแบ่งแยก ไอ้แห่งเหอ
- หนูนุ้ย: หมามาย โหมจบบริญญาตริบางทีกะไม่หว่าโหมจบบอสีมีกัน วันก่อน
- เท่ง: ทีแล้ว มีโหมจบบริญญาไปบ้านกู กูหลอกให้กินลูกซึการ่าทีหนึ่งแล้ว
- หนูนุ้ย: กูบอกว่าลูกแอปเปิ้ลป่า กินเข้าไปถึงขมแย้ซั้งร่า กูเห็นดูหลาว นั้งร่า
- เท่ง: น้ำลายยิด ยิด ยิด
- หนูนุ้ย: ปล้าอยู่แต่พันนั้นแหละมีง ค่นี้ที่น้องเซนว่าเขาเก็บเงินจาก 3 ฝ่ายไซ้โหม
- เท่ง: ด้รับ
- หนูนุ้ย: ไซ้ด้รับ
- เท่ง: เขาเก็บฝ่ายละเท่าใดไม่ทราบ
- หนูนุ้ย: คือเขาเก็บฝ่ายละ 1.5 ของค่าจ้างใจพี สิทธิประโยชน์ที่จะด้รับจาก
- เท่ง: กองทุนประกันสังคมี ลูกจ้างผู้ประกันตนจะด้รับสิทธิประโยชน์ต่อเมื่อ
- หนูนุ้ย: ลูกจ้างและนายจ้างจ่ายเงินประกันสังคมีครบตามหลักเกณฑ์ดังนี้ที่น้อย
- เท่ง: หนึ่งสงเงินสมทบไม่น้อยกว่าเก้าสิบบวัน ภายในสิบห้าเดือน จะด้รับสิทธิ
- หนูนุ้ย: กรณีเจ็บป่วยและกรณีทุพพลภาพ สองสงเงินสมทบไม่น้อยกว่าสองร้อย
- เท่ง: สิบบวัน ภายในสิบห้าเดือน จะด้รับสิทธิกรณีคลอดบุตร สามสงเงิน
- หนูนุ้ย: สมทบไม่น้อยกว่าสามวัน ภายในสิบห้าเดือน จะด้รับสิทธิมากมายหลาย
- เท่ง: อย่าง ลูกจ้างเจ็บไซ้ไม่สบายก็ได้ด้รักษาพยาบาลไม่ต้องเสียเงิน

- ทุพพลภาพก็ได้เงินทดแทน ประสบภัยก็ได้เงินค่ารักษาพยาบาล ภรรยา
คลอดบุตรก็ได้เงิน เพราะฉะนั้นพี่ทั้งสองก็สมควรที่จะเข้าประกันสังคม
กันเอาไว้
- หนูนุ้ย: เอ๊ะ...ชาติดี ไอ้เท่งเหอ คั้นแล้ว ตายโหง มึงไม่รู้ แต่กูฟังแล้วกูซึ่ง
กูเข้าแน่แบบนี้ กูเข้าไปให้เมียกุกิดสักที
- เท่ง: เข้าให้เมียกิดไอ้หนู แล้วชอบเพลงของโบลิ
- หนูนุ้ย: แล้วของโบลิ ะ หรือ แล้วน้องเชนบอกเมียก็ได้เงิน ลูกก็ได้เงิน
เพราะฉะนั้นกูเข้าไปให้เมียกิด แล้วมันอีโบลิหรือนะ
- เท่ง: มึงพูดพจน์นี้คนฟังนะไอ้หนูเหอเขาอีเกิดการไขว้เขว เขาอีคิดไปเรื่องอื่น
- หนูนุ้ย: ไม่เกี่ยว ถ้าพจน์นี้ดีเหมือนกันน้องเชน
- เชน: เอาเดอะนะพี่เท่งพี่นุ้ย เราขำมั่วพูดมากซักซักกันอยู่เลย เพราะเวลาเรา
ก็มีน้อยเราเตรียมตัวกลับไปจังหวัดสุราษฎร์ธานีกันเดอะ เพราะงานที่
หาดใหญ่ของเราเดี๋ยวนี้เราก็ทำกันสำเร็จเรียบร้อยแล้วนะ เราจะไปทำกัน
ต่อที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี คนงานเราก็ได้ส่งกันไปทำกันอยู่ก่อนแล้ว เรา
จะไปทำการเข้าประกันสังคมกันที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี
- เท่ง: สำนักงานประกันสังคมอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีหรือน้อง
- เชน: มันก็อยู่ทุก ๆ จังหวัดแหละพี่
- หนูนุ้ย: อ้อ ถ้าพจน์นี้ก็ดีเหมือนกันแหละ ผมได้ไปสุราษฎร์ ได้วะไปเยี่ยมเมีย
สักทีกัน เเท่ตลาดบ้านส้อง
- เชน: อ้อ บ้านพี่นุ้ย พี่เท่งอยู่บ้านส้องหรือพี่
- หนูนุ้ย: ม่ายครับ ผมสองคนไอ้เท่งเป็นชาวสงขลา ผมอยู่หัวเขาแดง ไอ้เท่งเป็น
คนชาวคูซุดสทิงพระนุ้ประทับตรา ค่ะนี่เรามาได้เมียที่ตลาดบ้านส้อง กะ
เนื่องจากว่ามาทำงานก่อสร้าง แหละครับ แล้วถึงตอนนั้นเมียผมกับไอ้
เท่งเขาเป็นแม่ค้าขายเงาะ เราสองคนทำงานไปพลาจคะนี่ จีบแม่ค้าขาย
เงาะไปพลาจ จนได้กัน แต่งงานไทรกันเรียบร้อย ตอนที่ผมไป
ทำงานกับน้องจัน เมียผมกับเมียไอ้เท่งท้องถึงเดือน แต่ว่าต้องหึงเมีย
ไปทำงานกับน้องอย่างว่าแหละครับ เพราะสภาพความยากจนมันบังคับ
- เท่ง: เออ ป่านนี้หลบไปลูกเลียกลางซับ
- หนูนุ้ย: แหละเหมือนกะลูกหมูไอ้เท่ง
- เท่ง: เออไป กู กะได้หลบไปเยี่ยมพรรคพวกที่สุราษฎร์ที่กัน
- หนูนุ้ย: ไครหะ พรรคพวกที่สุราษฎร์
- เท่ง: เอ๊ะ...ลุยโหมเรา โดยมากเป็นแต่พวกศิลปินโหมหนังลู่
- หนูนุ้ย: เอ๊ะ...นั่น ไครต่อไครไอ้เท่ง

- เท่ง: อาทิเช่น หนังสือของ พี่สาว หนังสือประเสริฐ แหวนเพชร หนังสือประสิทธิ์
หนังสือประสิทธิ์ได้ข่าวว่าชาติไม่ว่างพิศ
- หนูนุ้ย: ติดชั้นหมาก
- เท่ง: ม่ายดักนกกรวกแหละ เออ...จะแวะไปเยี่ยมอาจารย์ศรีพัฒนกัน
- หนูนุ้ย: เอ๊าะ...เยอะเยอะ ไอ้เท่งรู้จักแต่พวกศิลปิน พวกหนังลุงเพ
- เท่ง: เอ๊าะ เบ่อกูกะเบื่อนายหนัง กูเพิ่งจะหยุดเสียนี้ นี่แหละหนังเท่งเฒ่า
- หนูนุ้ย: อ้อ...นี่ ๆ ทุกวันยังเล่นหนังม่าย
- เท่ง: ม่าย กูไปเล่นที่ซุ้มพรหลบมาถึงได้เบี่ยมาหืดหนึ่ง แพ้ป้อฉลาด มายโหร
ให้เมียเมียมันต้มถาษีชะ พอเมียต้มถาษีแล้ว เล่นผีโหรหนัง เลิกแหละ
- หนูนุ้ย: ถ้าพันนั้นอย่านั่งแน่น ซื่อตัวชิ รถไฟจะมาแล้ว จะได้ไปกัน
- เท่ง: สัญญาก่อนว่ามึงอย่าทำเรื่องต่อยกับการตบรถไฟพลาวงั้น วันก่อนที่นึ่ง
แล้วน้องเซนไม่รู้ ไอ้หนูยต่อยกับการตบรถไฟ ฉาบได้ติดตรง
- เซน: ทำไม พี่นุ้ย
- หนูนุ้ย: ผมเกลียดนี่ครับ พอผมซื้อตั๋วเสร็จเรียบร้อย ขึ้นไปถึงนึ่ง พอรดเลื่อน
ออกจากสถานี ผมทำทำอึเคลิ้มหลับไปสักหืด เสียงซึกแซ็ก ซึกแซ็ก
ซึกแซ็ก มากิดผมขอแลตัว พอผมยื่นให้มันคิบของผมพัน ผมก็ต่อย
เอาแหละ
- เท่ง: ชาติเบร่อ มันไม่รู้เรื่องจริง เหนวหนา วันก่อนที่กันบนรถไฟจั้นแหละ
ต่อยกับฝรั่ง พัดกันห้ามกันทั้งรถไฟ
- เซน: ทำไมละ พี่นุ้ย
- หนูนุ้ย: มันว่าผมแหละครับ
- เท่ง: โส ฝรั่งว่ามึงหรือละ
- หนูนุ้ย: อ้อ ทีแรกมันนั่งอยู่ก่อนสองคนผิวเมีย คะถึงที่นี่พอกูขึ้นไปถึง ถึงกะ
มันเห็นกู มันก็บอกว่า ยู ยู ทีนี้เพื่อนว่า กูวิป กูต่อยเอาแหละ พอกู
ต่อย...ไอ้เท่ง...มันก็ชาติสู้ พาต่อยกัน คะนี้พอต่อยกันเอาใหญ่แหละกันกู
พัดกับไอ้เท่งเหอ พัดกันไปพัดกันมาเฒ่าหาว กูไม่ได้ทำมัน มันพลิกกู
ไว้ได้ กูทำโหรไม่ได้ กูกัดหูร่า
- เท่ง: เอ๊าะ...แล้วโส
- หนูนุ้ย: กูเกลียด ว่ากูโส ยู ยู ยู พอเห็นเรา
- เท่ง: คำว่า ยู ภาษาฝรั่ง มึงเข้าใจว่าหรือ
- หนูนุ้ย: วัวแหละไอ้เปรต
- เท่ง: เท่อ ไอ้เปรตเหอ มึงรู้เสียกันภาษาฝรั่งจั้น
- หนูนุ้ย: เอ๊าะ...กูไม่รู้ภาษาฝรั่ง ภาษาไทยกะกูไม่รู้แหละ

เท่ง: ไม่เกี่ยว...ถ้าพันนั้นผมอไปซื้อตัวน้องเซน อา...เรียบร้อยไปรดไฟ้อ
ออกแล้ว เก็บสัมภาระแลใครให้เรียบร้อย

(ร้อง) แล้วทั้งสามคนพากันขึ้นบนรถ เมื่อถึงกำหนดรดไฟ้อออกจากหาดใหญ่

ถึงสุราษฎร์ตอนตีสองไม่ต้องคลายใจ ต่อดไปหาเพ็ญแซกับป้าฝ้าย
เพ็ญแซน้องมองเห็นผัว

เพ็ญแซ: แหมพี่เซนกลับมาแล้วเธอจะทูนหัว

เซน: พี่กลับมาแล้วละเพ็ญ

(ดนตรี)

(ร้อง) เพ็ญแซน้องมองเห็นผัวนะหนูนะพาดตัวกลับ แล้วก็ถามตามความหมาย
งานที่หาดใหญ่เสร็จจึกลับมแล้วหรือนะชาย ส่วนป้าฝ้ายถามกะถึงความเป็นไป

ป้าฝ้าย: กลับมาแล้วหรือลูกเซน

เซน: ครับแม่ ผมกลับมาแล้ว เป็นยังไงแม่กับเพ็ญสบายดีเธอ

ป้าฝ้าย: สบายดีลูกเหอ

เซน: เพ็ญ เงินที่พี่ส่งให้เพ็ญทุกเดือน เพ็ญได้รับทุกเดือนหรือเปล่า

เพ็ญ: ค่ะ ได้รับทุกเดือน เป็นไงพี่งานของพี่ที่หาดใหญ่พี่ทำสำเร็จเรียบร้อย
แล้วหรือจ๊ะ

เซน: เรียบร้อยแล้วละเพ็ญ พี่กลับมาคราวนี้พี่ต้องการมาทำงานที่ใกล้บ้านเรา
ที่บ้านดอนนี้ไง และพี่ได้ส่งคนงานของพี่มาทำอยู่ก่อนหลายวันแล้ว และ
ก็วันพรุ่งนี้พี่จะได้จัดการเอาลูกจ้างคนงานเขาประกันสังคม เพราะว่าทาง
กระทรวงมหาดไทยเขาออกกฎหมายบังคับมา ฉะนั้นพี่จะต้องจัดการขึ้น
ทะเบียนให้คนงานของพี่ให้ทุกคนทีเดียวละเพ็ญ เพราะว่ามันเป็นหลัก
ประกันของชีวิตของคนงาน เป็นเรื่องที่ดีและถูกต้องที่สุด

เพ็ญ: เธอคะ

เซน: ถูกต้องจ๊ะเพ็ญ

ป้าฝ้าย: โหนผลการเข้าประกันสังคมให้กับคนงานลูกจ้างมันมีผลดีพันหรือหะ
ลูกเซน

หนู่ย: อ้อ มีหลายสิ่งป้าฝ้ายเหอ

เท่ง: ถ้าเราเข้าประกันสังคมแล้ว ถ้าประสบภัยกะเราได้เบี้ย เมียคลอดบุตรก็
เราได้เบี้ย ตายก็ได้เบี้ยค่าทำศพ น่าตายออยู่ เดินเข้าลองหลาว

ป้าฝ้าย: เอาะ...ถ้าพันนั้น กูอให้พ้อมันกันที่แกไปนั้น

- เห่ง: ถ้าเดินเข้าให้ตาไผ่กะก็ได้แหละ
 ป้าฝ้าย: แล้วเขาเข้ากับใครล่ะ ไอ้เห่ง
 เห่ง: ถ้าเข้าให้ตาไผ่กะเข้ากับเดินนั้นแหละ
 ป้าฝ้าย: เบล่อแล้วหลวนั้น
 หนูนุ้ย: ไอ้เห่ง แล้วไม่รู้หยอกใส แล้วหวางนี้ตาไผ่แกทำอะไรอยู่ไหนหะป้าฝ้าย
 ป้าฝ้าย: ได้ กู ให้เลี้ยงเป็ดอยู่หลังบ้านได้
 เห่ง: เออ...นั้นแหละ พอดี คันตาไผ่ทำงานให้เดิน กะเข้ากับเดินนั้นแหละ
 แล้วผมอีแหลงผิดพริอ
 ป้าฝ้าย: เข้ากับกู แล้วเวลาเบิกเบิกโตสะไอ้เห่ง
 เห่ง: เบิกที่เดินนั้นแหละ แต่ว่างั้นแหละเวลาประสบภัยก็ไม่ได้เบี่ย เวลาเมีย
 คลอดลูกกะไม่ได้เบี่ย ถ้าอึดสักทีกะต่อตายโน้นแหละ
 ป้าฝ้าย: เวลาตายได้มาจากไหนหลว
 เห่ง: ได้มาจากสมทบหลาย ๆ ฝ่าย ฝ่ายละเล็กฝ่ายละน้อย ได้มาแล้วกะต้อง
 แบ่งกันอีกหลว พระมั่ง ค่าโลงศพเขามั่ง ค่ากับข้าวมั่ง ค่าเดินท์
 ค่าโต๊ะ ค่าเก้าอี้ ถ้ารับหนึ่งลูกกันกะค่ารถหนึ่งลูก
 ป้าฝ้าย: ไอ้เห่ง มึงแหลงเบ่อเงินโมนาดอก ไม่รู้ไอ้โหรมันแหลงกูฟังเคลิ้มไป
 แปดโลเหลือแล้ว คิดว่าเบิกได้จริงมึงแหลงก็ฟังเคลิ้มไปได้ เหลือแล้ว
 นินว่าพูดจริง มึงแหลงฟังเคลิ้มไปได้
 หนูนุ้ย: ไอ้เห่งแล้วหยอกได้นักหนา หยอกกับคนแก่
 ป้าฝ้าย: เออ... จริง ๆ แล้วเนอะ ไม่มา ๆ มาแล้ว เบลื่อะโย๊ะแหละไอ้เห่งนั้น
 เห่ง: น้าน น้าน ดับปากเปือกคนหลว
 หนูนุ้ย: ก็เห็นป้าฝ้ายก็นึกถึงย่ากู
 เห่ง: ไส
 เห่ง: เอ๊ะ...ปากเปือกนี้ ทำให้พลัดรดเครื่องตายพัน ๆ
 หนูนุ้ย: ย่ามึงนะ
 เห่ง: อือ
 หนูนุ้ย: ไส พันพริอ
 เห่ง: ออ เบ่อฝนตกเบ่อนี้แหละ แล้วถึงเขาคสานออกไปตากฝน พอคำเข้าถึง
 ไซ้แหละ ทีนี้ลูกชิ้นเรียกกูแรกยังไม่รุ่งที “ไอ้เห่ง ลูกชิ้นชิลูก ไอ้เห่ง
 ชาย...คืนทั้งคืนกูไม่ได้หลับดิกเดียว แม่เหี้ยใช้รุ่ง เม็ดหัวนี้...เจ็บแม่เหี้ย
 แม่หายใจกะไมโครออก ไม่มีใครผันแลกูคนเดียวนี้ นี่ถ้าตายกะตายคน
 เดียวแหละ...(ทำเสียงโอ)”
 หนูนุ้ย: ไอ้เห่งนี่มันสวมวิญญาณเล่าเหมือนกันนะ
 เห่ง: ทีนี้เรียกกูแหละ ยกขึ้นพahnyaไปอนามัยที่ไอ้เห่ง กูกะว่าหายเองมันแหละ

ย่าเหอ (ทำเสียงย่า) “เออ ให้มันตายโหงก่อน แม่เหยมแม่ ใช้ได้โหร
 มันได้ล่ะ เด็กเรินเรา” เขาวีป (ทำเสียงย่า) “เรือเครื่องนะยังแม่เอ๊ย
 แม่ เขาชี้กันปรีอปรา ๆ วัน ๆ ไม่รู้ไปไหนถูระโหร แต่พอเข้าหมกเข้า
 กรรมเรียกใช้มันเตี้ยวอิตี๊ ฟรุ้งนี้กูไม่อยู่กับพวกสูแล้ว กูไปบ้าน
 ไอ้ตัวนุ้ยหลาว” น้าน น้าน เขาตบอิชกพาย กะทีนี้พ่อโตแก้วว่า “มึงไป
 ส่งแกสีกเตี้ยวอิตี๊” กะกูรูดเครื่องออกจากไต้ถุน กะกูสำมา ขึ้น
 มาถึงกะนั่งคร่อมควบรดแล้ว คนแก่นั่งรถไอ้ นุ้ยเหอมันราร่ามิงแล นั่ง
 คร่อมคะนี่ มือเขามือกุมแขนเรา คะนี่เรามันกุมแฮนตร์รถ ไม่รู้ไอ้เลี้ยวหัว
 หรือ พอถึงหนนด้าเขากะเล็งล่าง ๆ เหมือนกับลิงเห็นหมาแหละ
 แลเที้ยวว่าย่ามันตะ

หนูนุ้ย:

เท่ง:

จริง มันเวทนาไอ้ นุ้ยเหอ คะนี่พอดึงหนนด้าแล้วแหลงมาก
 (ทำเสียงย่า) “ไอ้เท่งเหอเบา ๆ ลูกเหอ อย่าไปไว ๆ ไปแซ ๆ เทอะลูก
 เหอ ย่าเวียนหัว เวลาสิบล้อมมาลูกเหอมิงลงข้างหนนเสี้ยนะลูก” ปล้าแต่
 ให้กูลงข้างหนน แหลงใส กูวีปขึ้นมา กูยัดเกียร์หนึ่ง ยกล้อหล่นลงแค่
 ทาง

หนูนุ้ย:

เท่ง:

แล้วหารู้ใสไม่
 กูเกลียดกูนี่

หนูนุ้ย:

เท่ง:

ครั้นย่ามิงหล่นแล้วมิงหาลงยกไม้
 ลงยกหรือหะ พอแกหล่นลงแล้ว กูหวางอีฮินแก้เบอร์อยู่ สิบล้อมมาข้าง
 หลังคลิมเข้าเนี่ยนแจก ๆ

หนูนุ้ย:

เท่ง:

จั้นเบ่อแม่แค่พ้อมิงไอ้เท่ง
 ไม่ได้เป็นอะไรกับกู ซาติเวรกรรมกูแลไอ้สัตว์นี่

ป้าฝ้าย:

เท่ง:

ไปลูกเหยออีเพี้ย ไปหุงข้าวหุงปลาให้พ้อลูกเซน นายนุ้ย เท่ง เขาได้กิน
 เขามาเหน้อย ๆ โหรไม่โหรกะทอดไซ่ขึ้น เปิดปลาป่องขึ้น
 มาสุราษฎร์บ้านเต็น แล้วกินแต่ไซ่ป้าฝ้าย ผมหน้ายาวเหมือนไซ่แล้ว

หนูนุ้ย:

(ดนตรี)

(ร้อง)

ข้อมูลมีแต่เวลาหรือมันไม่มาก...

ข้อมูลมีแต่เวลานะหรือมันไม่มาก

จำต้องจากแม่และพ่อที่หน้าจอตีวีลี้

เขาให้แสดงตามเวลาคือสามสิบนาที

นายจ้างและลูกจ้างบริษัทห้างร้าน

สถานที่ประกอบการของท่านยัง

มีคนงานเกินสิบคนพี่น้องเหอ

ข้อมูลมีอยู่มากมายพวกหนังสือจะให้ฟังพวก

ช่วยจัดการประกันภัยอุบัติเหตุ...ตั้งใจหวัง

ผมร้องสั่งเป็นคำกล่าวให้ท่านเข้าประกัน

ว่าประกันก่อนอย่าอนใจ

(ดนตรี)

(ร้อง)

มีคนงานเกินสิบคนประกันตนกันเอาไว้ พิกอร์หรือตายตลอดบุตรแล้วแต่จะทุกข์สุขสันต์
พวกคนงานหนุ่มและสาวท่านสั่งเข้าประกัน เพราะชีวิตท่านนั้นจะมีค่านะพี่น้อง
ว่าชีวิตท่านนี้จะมีค่า ไปจนกว่าท่านจะตาย

(ดนตรี)

(พูด)

พี่น้องท่านผู้ชมที่เคารพครับ สำหรับการแสดงของ
หนังตะลุงก้องฟ้า ดาราศิลป์ จากจังหวัดพัทลุงก็ขอจบลงเพียงแค่นี้
ผลงานการแสดงผิดพลาดตอนใด ขอภัยด้วย
ขอได้รับการขอบคุณจากกระผมก้องฟ้าและสำนักงานประกันสังคม
สังกัดกระทรวงมหาดไทย สวัสดีครับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- เท่ง: คือในการเป็นญาติทางสายเลือด สมมุติว่าไก่เพิ่งเกิดออกมาครอกหนึ่ง
พันธุ์ ชนิดเหมือนกัน ไก่โหดเหมือนกันนี่อันนั้นเขาเรียกว่ามีความ
เหมือนกัน เป็นสิ่งบังคับเพราะมันเป็นสายเลือด
- หนูนุ้ย: ไอ้เท่งนี่ทางเศรษฐกิจ
- เท่ง: ไอ้ทางเศรษฐกิจนี่นุ้ยเหอ คือมึงเป็นคนที่ว่าเขาเรียกว่าเป็นโรคทรัพย์จาง
พันธุ์นั้นแหละหา
- หนูนุ้ย: ทรัพย์จางหรือ
- เท่ง: เป็นโรคทรัพย์จางคือมายเบ๊ยนิ กูหลาวเป็นโรคที่เขาเรียกว่าขาดวิตามินเอ็ม
- หนูนุ้ย: วิตามินเอ็มไหน
- เท่ง: วิตามิน เอ็ม คือ มันนี่ มันนี่ แปลว่าเบ๊ยเหมือนกัน กะมายเบ๊ย
เหมือนกัน สรุปแล้วเราเป็นญาติกันฝ่ายเศรษฐกิจแล้วกะฝ่ายสายเลือดกัน
- หนูนุ้ย: เท่งแหลง วันนี่แหลงภาษาอังกฤษเลย นี่เท่งเราขึ้นอยู่กับที่หน้าริมท้อง
ในมานี้ไม่มีใคร มีเราสองคน กูถามสักหิดเท่งมึงอย่าหก เท่งเหอ
- เท่ง: โส
- หนูนุ้ย: มึงจบปอไหนเท่ง
- เท่ง: ไอ้โหดวะ
- หนูนุ้ย: ว่ามึงนั่นจบปอไหน อย่าหกนะ
- เท่ง: ไอ้ชั้นที่จบมันไมใคร่ แต่ปีที่เรียนนั่นมันมากไอ้หนูนุ้ยเหอ
- หนูนุ้ย: ปอไหนหะ
- เท่ง: ปอหนึ่ง จบ แต่ว่าปีที่เรียน ปีเจ็ด
- หนูนุ้ย: ปีเจ็ดหรือ
- เท่ง: เรียนปอหนึ่งเจ็ดปี นี่คือปีนี่เรียนปอหนึ่ง ปีหน้ากะปอหนึ่ง แล้วกะ
หนึ่ง หนึ่ง หนึ่ง หนึ่ง หนึ่งหลุด เพื่อนเขาจบปอห้าปอหกออกไปแต่
กูก็ปอหนึ่งนั่นแหละ
- หนูนุ้ย: แล้วปออื่นไม่หอนได้ชั้นกับเขา ไม่หอนได้ไปปออื่น
- เท่ง: ไป ไปทุกปอแหละ เวลาโรงเรียนพัก โรงเรียนโหรนี่ไปทุกปอ โรงเรียน
ชั้นกลับปอหนึ่ง
- หนูนุ้ย: โส มันพันหรือไอ้เท่ง มันถึงได้เป็นอยู่พันธุ์นั้น
- เท่ง: มันเป็นตัวงไอ้หนูนุ้ยเหอ คนเราดวงไม่ค่อยดี มันแล้วแต่ดวง
- หนูนุ้ย: ดวงหรือหลาว
- เท่ง: คนถ้าดวงดี ๆ เหม็ด มึงเชื่อไหม ไม่พักทำโหด ถ้าดวงดีแล้วไม่กี่วันรวย
มึงเห็นตอนนั้นมายที่ไวยพจน์แหลงว่า คนดวงดี ดีไปได้เพ
- หนูนุ้ย: ดีไปได้หรือ
- เท่ง: แต่ไวยพจน์ไม่แหลงพันธุ์นั้น

- หนูนุ้ย: แผลงหรือไวพจน์
 เท่ง: แผลงเป็นเพลง แกพูดว่า โอ้วาดวงหนองดวง ดวงแกดวงฉันทวงจันทร์
 อาทิตย์
- หนูนุ้ย: เสียงติจจริงไอ้เท่ง
 เท่ง: โอ้วาดวงหนองดวง ดวงแกดวงฉันท ดวงจันทร์อาทิตย์ ดวงหนูนชีวิต
 หนูนุ้ย: เป็นริดสีดวง
 เท่ง: แล้วต่อหรือพันนั้น
- หนูนุ้ย: เห็นมันคล้าย ๆ เข้า ๆ กันดี มันแหละดวงที่เขาว่า
 เท่ง: คือว่าคนที่ทำขึ้นอยู่กับดวง มึงแลถูกยกตัวอย่างสักคนก่อนแหละ เป็นเด็ก
 ลูกชาวบ้านชาวไร่ชาวนา ชาวสุพรรณ มันเป็นเด็กหญิงชาวสุพรรณ
 เก็บหอมรอมริบนุ้ยเหอได้หกสิบล้าน มึงแล แต่พอดวงไม่ตักะยังฟัง
 กูบอกให้
- หนูนุ้ย: ใคร
 เท่ง: ดวงจันทร์นั้นแหละยังฟัง
- หนูนุ้ย: พับหรือข้างขึ้นข้างแรมหะ
 เท่ง: ไม่ใช่ ๆ ข้างขึ้นข้างแรม ฟุ่มพวงนี้ มึงแลตะ
 หนูนุ้ย: ฟุ่มพวงไหน
 เท่ง: ฟุ่มพวง ดวงจันทร์นั้นแหละ อยู่ไม่กี่วันฟังชะ เบี้ยเหลือกะลุยเหม็ด
 ฟุ่มพวงหัวมันดี แต่วานั้นแหละ มันอ่านหนังสือไม่ออก ฟุ่มพวงเรียน
 ความรู้สูงหว่ากู รุ่นที่กูปีเดียว
- หนูนุ้ย: จบ ปอไหนล่ะฟุ่มพวง
 เท่ง: ปอสอง หัวมันดี แต่เวลาที่อีร้องเพลงเขาต้องท่องให้ฟังแล้วมันร้องได้
 หนูนุ้ย: คิดถึงฟุ่มพวงแล้วหนูกนี้แหละเท่งนะ วันนั้นที่มาบ้านเรา ที่มาบ้าน
 ลุงแดงวันนั้น
 เท่ง: มึงจำได้เลย วันนั้นที่มึงค่าชายลูกหมูสองร้อยเหม็ดเงิน กูขายพร้าว
 เจ็ดร้อยไม่เหลือบาทเดียว เดินหลบเรินสาหวานั้น
- หนูนุ้ย: เออ
 เท่ง: เราเดินหลบเรินท่อนึงไอนุ้ยนา ท่อนทาง
 หนูนุ้ย: ถึงท่อนไ้น้หะ พลอยรดใครแล้ว
 เท่ง: วึ่ง
 หนูนุ้ย: อ๊ะ...วึ่งห rokokเหอ กูนึกถึงฟุ่มพวงแล้วหนูกทุกที วงดนตรีมาเล่น
 มันนุ่งกางเกงรัดเปรี้ยวเลย และเห็นเครื่องโน้ตเป็นกลีบ แล้วถึงกูนั่งข้าง
 หลัง ยิ้มมาหากู (ร้องเพลง) “เขียบ ๆ ๆ เข้ามาซิ กระแซะ ๆ ๆ ๆ
 เข้ามาซิ เขียบ ๆ ๆ ๆ เข้ามาซิ กระแซะ ๆ ๆ ๆ เข้ามาซิ ไหนคนชื่อ

หนูนัย หันมาคุยกับพุ่มพวง ไม่รักไม่หวังเสียแล้วหรือไร ชื่อพวงมาลัย
มาแขวนให้พุ่มพวง เขยิบ ๆ ๆ ๆ เข้ามาสิ” สองร้อยเบี้ยชายหมู่เหม็ด
ไม่เหลือบาทเดียว ก็หยัดว่าเบี้ยที่มึงยัง

เท่ง: กูจะเข้าใจว่ามึงยังเลย มหากู (ร้องเพลง) “แฟนจำไม่ต้องเป็นห่วง
ถ้ารักพุ่มพวงชื่อมาหน่อยเป็นไร แฟนจำไม่ต้องเป็นห่วง รักพุ่มพวง
ชื่อมาหน่อยเป็นไร น้องอยากจะได้พวงมาลัย พี่เท่งชื่อมาใหม่เห็นใจ
กับพุ่มพวง” พวงหาลิบ หาลิบ กูชื่อฉลาดไม่เหลือ นู๋ใครมานู๋

หนูนัย: โหน

เท่ง: ไม่รู้มาจากโหน กูตาบอดแสงมองไม่ชัด

หนูนัย: หรือว่าโหมขายสาต น่าจะเป็นพวกขายสาตกับชายของ มาทางนี้
ไอ้ลูกบ่าว

เท่ง: ไปเรียกมันไสไม่ซื้อ

หนูนัย: ขอยาสูบมันแหละ ต่อเดี๋ยวมันต้องติดเป้ามาบังอยู่แล้ว

(ร้อง) แล้วในขณะที่สองคนพากันลงนั่งปรับทุกข์ ในขณะที่สองคนกำลังนั่งปรับทุกข์
ฟังดูสนุกเดยอดชายนายวาสนา พยายามพากายกรายเข้ามา
พอพบหน้าแล้วพาทิด้วยมีน้ำใจ น้องหวังว่าพี่ชายว่านุ้ยหนาคงสบายดี
น้องหวังว่าพี่ชายคงสบายดี ที่สองที่นั่งอยู่กันตรงนี้อายากรู้ว่ามีเรื่องไหม

วาสนา: พี่นุ้ยครับ คอยผมนานมั๊ยครับ

เท่ง: ไม่ที่ทำหรือน้องเหอ มันคอยแล้ว คราวมึงอยู่นี่แหละ โหนว่าอันใดไป
ในหลาด

วาสนา: เออ...จริงสิครับ ผมลืมไปถนัดเลย พอดีมีธุระนิดหน่อยที่บ้าน พี่นุ้ยกับ
พี่เท่งคงจะไม่โกรธผมนะ

หนูนัย: ไม่หรือ ไมโทษ

เท่ง: แผลงกลางไอ้นุ้ย

หนูนัย: เอ้า...คนเราอ้อเข้าในเมือง เท่งเหอเราต้องแผลง ต้องหัดแผลงเอาไว้
แผลงกลาง ทำให้ลื่นมันไถ้นวล ๆ นี่หัดไว้ตอนนี้ต่อเดี๋ยวเข้าในเมือง
แล้วหละ

วาสนา: ถ้านั้นไม่ต้องรอนานหรอกครับ เราไปกันเลย

หนูนัย: ถึงที่คอยไว้แล้วหะ

เท่ง: คอยไว้แล้ว ถ้าเพื่อนชักติดก็เตือนเพื่อนแหละ

หนูนัย: อะไร

เท่ง: ดัมมี

หนูนัย: อ้า...ไอ้นี้ คนเรื่องกัน

(ร้อง)

แล้วทั้งสามชายมุ่งหน้าออกพากาย ตามที่ตกลงกันไว้พากายไป
 เพราะความจนนั้นขันแค้นแสนอาภัพ ถ้าลึนคิดกลับมาหาคือปัญหาใหญ่
 ขวนสองนัยเห่งมุ่งหน้าพากายไป ตรงกามัยไปพบชายที่ใกล้ชานเมือง

(พูด)

วาสนา: ออ...สวัสดีครับ แก่แก่

แก่แก่: สวัสดี...สวัสดี

(ดนตรี)

(ร้อง)

ในขณะที่สามชายกำลังตามหา

(ดนตรี)

ในขณะที่สามชายกำลังมุ่งตามหา

จากบ้านมาพยายามด้วยความจำเป็น

เพราะครอบครัวเราอยู่หลังคอยตั้งตารอ

เราผู้เป็นพ่อยอมลำบากถึงแม้จะยากเหลือเชื่อ

คิดถึงโชควาสนาแล้วน้ำตากระเด็น

ใครจะเป็นเช่นนี้หรือสักกี่คน

บ้านนาล่มที่เราจากยกเหลือแสน แร้นแค้นสุดบรรยายให้เหตุผล

ต้องจากลูกเมียเมื่อถึงจุดเราสุดจำหน

ดินรนออกมาแสวงใช้แรงกาย

ออ...เหมือนโชคร้ายใช้รุ่มน่าลุ่มใจ

หาผู้ใดจะพึงพาอย่าหมาย

มองเห็นหน้าร้านที่ท่านติดประกาศเอาไว้

เราสามคนจึงได้ประจักษ์ว่าท่านรับสมัครงาน

วาสนา: แก่แก่ครับ รับสมัครงานจริงหรือครับ

แก่แก่: รับคนงานจริง แต่ทวารับคนงานไม่มีประกัน อ้าวเหนื่อยเสียแล้วกับการ
 รับคนงาน มั่งเข้าทำงานห้าที ๆ ทำได้สองสามวันป่วยแล้ว ป่วยไม่ป่วย
 เปลาเครื่องมือมันเอาหมด หวขาดทุนแล้ว

วาสนา: มันคงไม่อย่างนั้นหรอกครับแก่แก่ ผมมีบัตรประชาชนเอาไว้ให้แก่แก่
 เป็นประกัน บ้านอยู่ไหน เลขที่เท่าไร

แก่แก่: ถ้าอย่างนั้นค่อยยังชั่วหน่อย ลือชื่ออะไร

วาสนา: อะไรนะครับ

แก่แก่: ลือชื่อไร

วาสนา: ผมชื่อวาสนาครับ

แก่แก่: วิกหนานะ

วาสนา: วาสนาครับ

แก่แก่: ได้ยินแล้ววิกหนา วิกหนา วิกตักแกง ดีแล้วชื่อวิกหนา คนหลังชื่อใคร

วาสนา: ทำไมไม่บอกล่ะพี่นัย

หนูนัย: ชื่อหนูนัย

แก่แก่: ก็พูดมาเลยว้าชื่อหลูลู่

- หนูนุ้ย: หนูนุ้ยไม่ใช่หลุหลุ่ย เมื่อ เรียกกุหลุหลุ่ย กุพอใครเรียกชื่อผิดใช้อิตาย
 ันอยู่โรงเรียน ครูเค้าเรียกหนูพีหนูเอียด หนูเหล็กใช้อิตาย ชื่อหนูนุ้ย
 ไม่ใช่หลุหลุ่ย
- เจ้าแก่: รู้แล้วซี หลุหลุ่ยแหล่งไหนหลายค่า คนหลังชื่อไหน
- เห่ง: ชื่อห่ง
- เจ้าแก่: โห่งอะไร
- เห่ง: โห่งเงินพอแหละ ผมห่ง
- เจ้าแก่: ออ ชื่อห่งนะ
- เห่ง: นั้นพอ ผมนะห่ง
- เจ้าแก่: ันรู้แล้วแหละชื่อห่ง
- เห่ง: เอะ โห่งก็ห่ง ไม่ถูกถูกก็ถูกพอ
- หนูนุ้ย: กะมันได้ถูกสักคน นี้กูไม่รู้ไอไหน หลุหลุ่ย ฟังแล
- วาสนา: ทีนี้เจ้าแก่ครับ ผมมากันสามคนอยากจะทำงานทำ
- เจ้าแก่: ออกได้แหละทำงาน แต่ว่าต้องสัมภาษณ์ซักกิด ลือจบปอไหน จบ
- ปอไหนความรู้
- วาสนา: ผมก็ได้แค่ปอสี่แหละครับ
- เจ้าแก่: ออกจบปอสี่นา จบปอสี่ ลือจบปอไหนละ (แล้วพูดเป็นภาษาจีน)
- หนูนุ้ย: ไม่รู้ไอไหน
- วาสนา: ไซ้...พี่นุ้ยบ้าไม่เข้าใจเรื่อง เดียวก็ไม่รับทำงานเสียหรอก กิดงจะเป็นงาน
- ประเภทใช้แรงงาน
- เจ้าแก่: ออก...ได้แหละใช้แรงงาน หลุหลุ่ย ลือจบปอไหนหะ
- หนูนุ้ย: ปอผิด
- เจ้าแก่: ไอไหนลาว ปอผิด แบบไหนลาว
- หนูนุ้ย: ปอผิด ไม่รวมแถม
- เจ้าแก่: รวมแถมพริอ
- หนูนุ้ย: รวมแถมคล้าย ๆ ปอ แต่รวมแถม
- เจ้าแก่: หนังสือรู้มัย
- หนูนุ้ย: รู้รู้ผิดถูก
- เจ้าแก่: ไม่พริอพันนั้นทำได้ ไอห่งจบปอไหน
- เห่ง: ไอห่งไม่จบปอไหน แต่ไอห่งจบปอสี่
- เจ้าแก่: อ้อ ไอห่งจบปอสี่
- เห่ง: เออ

- เจ้าแค้น: เป็นงานประเภทก่อสร้าง รับเหมาก่อสร้าง คนงานอ้วนมีมากมาย ก็ไป
 รับเหมาทำโรงสีสองสามโรง เจ้าของโรงงานสีเค้านบอกว่าโรงสีเขาเล็ก
 เขาคิดทำใหม่ซักโรงหลาว ลื้อทำเป็นมัย
 วาสนา: ก็ทำได้ เจ้าแค้นต้องช่วยดูแบบดูแปลนนะชะ
 เจ้าแค้น: อ้อได้หลูลุ่ย อ้วนทำโรงสีหมอย ลื้อทำเป็นมัยละ
 หนูนุ้ย: บัดสีจ้งทำโรงสีหมอย
 เห่ง: ไอ้ไหน
 หนูนุ้ย: เห็นว่าทำโรงสีหมอย
 เห่ง: โรงสี โรงสีใหม่ โรงสีข้าว
 หนูนุ้ย: เห็นว่าโรงสีหมอย
 วาสนา: โส้เอี้ยภาษาไม่เหมือนกัน
 เจ้าแค้น: ลื้อทำได้ทั้งสามคนนะ
 วาสนา: ครับ แล้วค่าแรงค่าอะไรละครับ
 เจ้าแค้น: อ้วนคิดพินั้นะวาสนานะ คือต้องถามลื้อก่อนทั้งสามคน คือขึ้นอยู่กับ
 การกิน
 วาสนา: ก็กินกับเจ้าแค้น
 เจ้าแค้น: อ้อ กินกับอ้วน
 วาสนา: ใช่ครับ เพราะว่าพวกผมไม่ได้เตรียมอุปกรณ์ในการหุงหาอาหารมา
 เจ้าแค้น: ได้แหละกินกับอ้วน แต่ต้องคิดอีกหนึ่งราคาหักค่ากินด้วย หลูลุ่ยลื้อกิน
 ของใคร กินของลื้อกินของอ้วน
 เห่ง: ทำไมไม่บอกนุ้ย
 หนูนุ้ย: อะไรเห่ง
 เห่ง: มันว่า มึงกินของลื้อกินของอ้วน
 หนูนุ้ย: ไอ้กินลื้อกินอ้วนไม่รู้เรื่องไหน
 เห่ง: นี่แหละไม่ศึกษา คือ ลื้อนั่นคือมึงและหา
 หนูนุ้ย: ออ ลื้อกินลื้อ ถ้ากินของกูคือกินของลื้อ แล้วถ้ากินของเจ้าแค้นของมัน
 ละ ก็ของอ้วนแหละว่า
 เจ้าแค้น: หนูนุ้ยลื้อกินของใครละ
 หนูนุ้ย: กินของอ้วน
 เจ้าแค้น: จันลื้อหุงกินเอง
 หนูนุ้ย: ไหนมันหรือหลาว
 วาสนา: อะไรพีนุ้ย
 หนูนุ้ย: มึงทำให้กู
 เห่ง: มึงบอกกินของลื้อกินของอ้วน มึงทำกินเอง

- หนูนุ้ย: คืออ้าวกินของอ้วนนะแหละ แต่อ้าวให้อ้าวหุงหรือ อ้าวไม่
 เจ้าแก่: อ้าว แล้วอ้วนกินของอ้าวทำไรหลาว
 วาสนา: ไรพี่นุ้ย พูดกันไม่รู้ฟังเลย
 เห่ง: ใอันุ้ยมันอ้วนจริง
 วาสนา: เอาอย่างนี้แล้วกันนะครับ เรามาด้วยกันทั้งสามคน กินกับเจ้าแก่
 นะแหละ
 เห่ง: หนึ่งร้อย กินกับเจ้าแก่พันแหละเจ้าแก่เหอ
 เจ้าแก่: ก็กินของอ้วนแหละ
 หนูนุ้ย: ที่นี้ก็แหลงได้แหละ พอภูแหลงกินของอ้าวให้หุงกินเอง
 วาสนา: แล้ววันเท่าไรครับเจ้าแก่
 เจ้าแก่: วันสี่สิบนะ
 วาสนา: เท่าไรนะ
 เจ้าแก่: สี่สิบ สี่สิบ บาท
 วาสนา: สี่สิบบาทน้อยไปนะครับ ขอเพิ่มอีกสักหน่อยเป็นหกสิบไม่ได้หรือครับ
 เจ้าแก่: สี่สิบบาทก็ได้แล้วแหละวาสนา หนึ่งร้อยหมูนี้น้ำแรงค่าใช้จ่ายมากน่า
 ไม่ได้สี่สิบเปล่า ๆ นะ
 วาสนา: สี่สิบบาทมันน้อยไปนะพี่เห่งนะ
 เห่ง: ขึ้นให้อีกหิดก่อนนะเจ้าแก่ ให้พอได้สักหกสิบ
 เจ้าแก่: สี่สิบบาทขาดตัว
 หนูนุ้ย: ก็แบบนี้เจ้าแก่ อย่าเอาเลยหกสิบให้ได้ซักสิบเจ็ดนะ
 เจ้าแก่: สิบเจ็ดบาทเหอ
 หนูนุ้ย: สิบเจ็ดบาท
 เจ้าแก่: เจ็ดสิบบาทแล้วแหละ อ้าว
 วาสนา: อีกซักนิดหน่อยไม่ได้หรือครับ
 เจ้าแก่: สี่สิบบาทขาดตัวแล้ววาสนา หนึ่งร้อย สี่สิบบาทคือไม่ใช่หักเฉพาะ
 สี่สิบบาทอย่างเดียวนะ อ้าวต้องส่งเงินลูกจ้างอ้าวหลายคน อ้าวต้อง
 ส่งสมทบ
 วาสนา: สมทบอะไรหรือครับ
 เจ้าแก่: ส่งประกันสังคม
 วาสนา: อะไรนะอะ
 เจ้าแก่: เงินประกันสังคม อ้าวต้องส่งเงินสมทบช่วยเหลือนะ ให้ล้อออกครึ่ง
 อ้าวออกครึ่ง แล้วเวลาล้อเจ็บใช้อ้าวต้องส่งนะ
 วาสนา: ส่งประกันสังคมหรือครับ อ้อ ผมเคยได้ยิน
 หนูนุ้ย: จังเสียงว่ามูสิ่งเข้าประกันได้เสียงว่า

เท่ง: อะไร
 หนูนุ้ย: นุ่น เสียงว่าประกันมุสัง
 เท่ง: ฮี ประกันสังคม ไม่ใช่ประกันมุสัง
 หนูนุ้ย: ออ กูไม่รู้แหละ กูพอได้เข้าใจเหมือนกัน กูว่าเขาประกันสมรม
 เท่ง: อือ ประกันสังคม จัดคอกหัก
 วาสนา: ตกงทำไม่ได้หรือครับ
 แก่แก่: ไรวันละสี่สิบตะสี่สิบขาดตัวเลย
 หนูนุ้ย: ถ้าว่าไม่คิดประกันพัคลมสะครับ
 เท่ง: อะ ประกันพัคลม บอกว่าประกันสังคม เขาเก็บเบี้ยเรามั่งเก็บเบี้ย
 นายจ้างมั่ง ส่งสมทบเงินช่วยเหลือ
 วาสนา: เขาช่วยเหลือเวลาเขาเจ็บไข้ได้ป่วย ผมเคยได้ยิน ผมเคยมาประชุมที่
 หมู่บ้าน พนักงานประกันสังคมเขาไปประชุม ผมเคยได้ยินเขาไว้
 ช่วยเหลือเวลาเราไม่ทำงาน เราเจ็บป่วย ลูกเมียเกิดก็ช่วยได้นะพี่นุ้ย
 หนูนุ้ย: ถึงถ้าว่าลูกไก่เกิดละ
 เท่ง: ฮ๊ะ อยู่ที่แม่ไก่แหละ
 แก่แก่: ถ้าไม่ได้สี่สิบบาท อ้าวไม่ตกลงนะ ลือฮี้ไปก่อนก็ไปเลยนะ ถ้าใครจ้าง
 ลือเหนือกว่านี้ลือทำได้เลย ถ้าสี่สิบบาทมาได้ตลอดเวลา
 วาสนา: พี่นุ้ยถ้าทำได้หรือ
 หนูนุ้ย: อย่าทำเลย หมดแล้วของหนึ่งกรองทิพย์ยายี่สิบบาท

(บทร้อง)

ว่าทั้งสามคนแล้วจำหน่าหน้าเดินไป	(ดนตรี)
ทั้งสามคนจำต้องทนดินรนไป	มิเข้าใจในโชควาสนา
ด้วยความจริงที่ตั้งไว้อยากให้ได้เงินมา	ยอมก้มหน้ากันไปเกิดกะเพราะเราเกิดมาจน
นี่คือตัวอย่างที่เรานำมาสร้างบท	หวังปรากฏเป็นเช่นนี้...ญาติเหอทุกแห่งหน
มาช่วยเหลือคนไทยด้วยกันทุกชั้นชน	วอนน้องพี่ทุกคนว่าให้ความสนใจ
แล้วหันหน้ามาฟังกันประกันสังคม	

(ดนตรี)

.....

หนังสือประณามสังคม

หนังสือประณามสังคม

(ดนตรี)

สวัสดิ์มีโชคมิตรรักนักชมหนังสือประณาม ขณะนี้เป็นการแสดงของหนังสือประณาม แสงแก้ว แห่ง อ.ร่อนพิบูลย์ จ.นครศรีธรรมราช สำหรับนิยายก็ไม่ค่อยปะติดปะต่อเท่าไรนัก ก็จับแค่เพียงวรรคตอนขึ้น ณ ที่หมู่บ้านหนึ่ง โป๊ะเงิน ก็มีครอบครัวของลุงคง ป้าแคล้ว การเป็นอยู่การครองชีพก็ยึดเอาอาชีพเป็นกรรมกรเสมอมา เคยทำงานหลายบริษัท หลาย ๆ สถานที่ แต่เขาก็เป็นคนหัวโบราณ ไม่ค่อยจะไปมาหาสู่กับบรรดาพรรคพวก เพื่อนฝูงใกล้บ้าน พอที่จะพูดกันคุยกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นบ้าง จะมีอะไรแปลก ๆ ใหม่ ๆ ของคนรุ่นใหม่ จนเขาไม่ได้เข้าใจอะไรเลย เป็นคนซึ่งมั่งใจดักดาน ฉะนั้นบ้านปลาย ของชีวิตก็เกือบจะเข้าทางตันไปแล้ว ภาวะวิกฤตการณ์ที่ต้องเกิดขึ้นในครอบครัวของลุงคง ก็นับตั้งแต่วันที่เมียเริ่มมีท้องแก่ ก็เจ็บออก ๆ แอด ๆ อยู่เสมอมา จนถึงวันคลอดอาการป่วยก็ไม่ได้ดีขึ้นมาเลย มีแต่ทรงแล้วก็ทรุดหนักลงไป ในที่สุดเงินทองในครอบครัวที่พอจะ เก็บหอมรอมริบเอาไว้ก็สิ้นเปลืองลงไปทุกที มีอันเป็นมือสุดท้ายสำหรับข้าวสารจะกรอก หม้อของลุงคง ป้าแคล้วป่วยหนัก ลูกก็ร้องกระจองอแง แม้มิมีน้ำนมให้ลูกกิน และ พร้อมไปด้วยสมาชิกอีกคนหนึ่ง เป็นหลานชาย นายหนูน้อย แล้วเขาจะคุยอะไรกันท่านผู้ ชมจะได้ทราบเมื่อเขาสนทนากันครับ

(ดนตรี)

(บทร้อง)

กระท่อมถ้ำนำร้ายที่ชายทุ่ง (ดนตรี)

กระท่อมถ้ำนำร้ายที่ชายทุ่ง

บ้านเราจนเหลือเหตุเศษลำเค็ญ

ชีวิตนี้หากเราเลือกเกิดกันได้

ข้าวสารมือสุดท้ายที่เราได้มีมา

ยากจนข้นแค้นมันแสนจะทุเรศ

เราเคยเป็นกรรมกรมาช้านาน

การเป็นอยู่พัวพันกับน้องและในท้องถื่น (ดนตรี)

ลุงคง: อีแคล้ว อีแคล้ว

ป้าแคล้ว: อาย

อรุณรุ่งส่องหล้าแล้วน้องนภาสาร

ใจเราไม่เกินสุดจะคิดพิจารณา

คงสบายตามที่เราปรารถนา

แสดงว่าวันนี้คงหมดที่ขาด

พูนทเวชถึงเวลาแล้วน้องจะอาศัย

แต่เป็นคนหัวโบราณไม่ได้ปรึกษาใคร

- ลุงคง: อีแคล้ว อีแคล้ว
- ป้าแคล้ว: ฉาน
- ลุงคง: มิ่ง มิ่ง เนือยมายละน้อง
- ป้าแคล้ว: เนือย ข้าวยังเหลยญู้
- ลุงคง: ม่ายแล้วน้องแคล้วเหอ
- ป้าแคล้ว: ไนตีบ
- ลุงคง: ไนตีบก็หมด
- ป้าแคล้ว: ถ้าพันนั้นกะต้มเปี้ยกตะพีคอง
- ลุงคง: ฮี ได้เรื่อง ม่ายสารต้มเปี้ยก มื้อนี้เป็นมือสุดท้ายแล้ว แฮมิดมือนี้แล้ว ทั้งมิ่งทั้งกูทั้งอีแคล้ว ทำการกิริยาตายกันพร้อม ๆ
- หนูญ้อย: อะไรกันนี้ ตายเหงหลาดบ้านดอนลุย โหมจิ้น ไม่มีไปเพราะรู้จักกับกู เฝ้าแต่บ้านกู ฉานดักปีกตูอยู่แล้ว มันชงมา
- ลุงคง: แล้วมันจิกแล้วโหลละ แล้วมิ่งซี้คร้าน นี่ตั้งแต่วันที่อีแคล้วมันท้องแก่ วันนี้มิ่งรู้มัย มันก็เจ็บออด ๆ แอด ๆ แต่แรกเราพอได้ทำงานทำการ อยู่กับบริษัท อยู่กับโรงงาน ทำมาแต่แรกหนุ่ม ๆ แรกเริ่มเดิมที กูคิด ว่าเราค้อยมีลูกกันแหละ เพราะทุกวันเราทำลูกกันได้แบบอัตโนมัติ พอ เก็บเงินเก็บทอง แต่วันนั้นพอเบิกเงินแล้ว ไปห้องอาหาร เบิกเงินเดือน เสร็จกินเหล้า เบิกเงินเสร็จไปเที่ยว พอเฒ่าลงแก่ลงแฮมิด พอตีนิ๊ก อยากรจะมีลูกสักคน พออีแคล้วมีลูกเข้าปีบ นิกดูพอท้องได้ 6 เดือนเรือ ๆ ก็ใช้ตั้งแต่ หกเดือนกว่าจนถึงวันคลอด วันนี้ตางก็หมด
- หนูญ้อย: ลุงทำงานหลาย ๆ สถานที่ โรงงานก็ฉานเคยทำก่อสร้างกะเคยทำ ผู้ จัดการหลาย ๆ แห่งกะคนรู้จัก น่าสมควรทำโหรไว้สักสิ่งนิ
- ลุงคง: ทำอะไรละ ไม่รู้ว่าทำพันหรือ
- หนูญ้อย: หยัดไปแหละ
- ลุงคง: หยัดไว้ในเป้ากะมันจ่ายแฮมิด
- หนูญ้อย: ถูกนั้นแหละ มันจ่ายแฮมิดนั้น ถ้าว่าตนทำไม่ถูก ถ้าว่าจ่ายแฮมิดเสีย ก่อนก็ฝากธนาคาร
- ลุงคง: ธนาคารกูไปไม่ถูก
- หนูญ้อย: เอา ก็หมายความว่าลุงไม่รู้อะไรเลย
- ลุงคง: ูโหรเล่า ตั้งแรกหนุ่ม ๆ ทำงานหัวเข้าวันเย็นกลับ กลับมาถึงอาบน้ำ กินข้าวนอนเลย ไม่รู้จักสังคมของคนเขาจะเป็นอย่างไร ก้าวหน้าก้าวหลัง พันหรือกูก็ไม่รู้แหละ
- ป้าแคล้ว: ฮาย เนือยนี้พีคอง

- ลุงคง: ไม่ที่เนือยไซละ เตียวก็ได้กินละมิง ไม่ต้องใจร้อน
- หนูนุ้ย: ไปหาที่ไหนละ
- ลุงคง: หาดตายชิ โหน ๆ ก็เบียบาทเดียว
- (ลูกร้อง)
- อุแว้ ๆ ๆ
- ลุงคง: นี่ก็ร้องใหญ่แล้วฮายจี้ ซ้อนนมก็หาไม่ นมแม่ออก มีแต่ร่างกับหนัง
หุ้มกระดูกแล้ว อย่างอื่นไม่มีอะไร แล้วคิดดูซิ ฮายจี้จี้ ไอ้หนูนุ้ย อีซ้อ
นมให้ไอ้ไซแดงลูกกุกะหาไม่ตางค์หะ สารอิหุงอิต้มข้าวก็ไม่มี มิงไปดูตาม
บ้านหนังบาย หนังศรีพัฒน์นู้ ใครหุงข้าวไว้มั่ง ไปขอน้ำหม้อเขาสักตีบชิ
- หนูนุ้ย: ตาย กินน้ำหม้อสมัยนี้ฟ้าผ่าคนกินน้ำหม้อเหมือนกับคนถูกเบอร์
- ลุงคง: พันหรือละ
- หนูนุ้ย: ก็เขาหุงไมรินน้ำกันเสียแล้ว เสียบไฟฟ้าเสร็จก็กลับมาอีกทีตอนกินโน้น
สุกเองเราไม่ต้องช่วยริน เราไม่ต้องช่วยกวน เราไม่ต้องช่วยโยง
- ลุงคง: ไม่มีน้ำหม้อ กลุ้มใจจี้ กูแต่ก่อนทำงานมีเงิน กูไม่รู้จักเก็บ ไม่รู้จักจ่าย
จ่ายในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ ถ้าอย่างงั้นก็แบบนี้เถอะ กูมีเด็กที่น่าเห็นดู
อยู่คนไอ้เนรธรรม มันทำงานหลังกูแต่ว่าพอมืออยู่มีกิน ไปตะบอกกว่าขอ
ยืมถึงสารหนึ่งก่อน พันหรือ มะหรือกูพออิคแล้วหายกูจัดการให้เอง
- หนูนุ้ย: ก็ได้ แต่อย่าไปติดเขานาน ๆ นะ เพราะว่าเขามาขอจี้แล้ว
- ลุงคง: คนอื่นกูติด แต่กับไอ้ธรรมกูยังไม่ติดที เอาเถอะ ไปยืมเขาก่อนสัก
หนึ่งถึงข้าวสาร
- หนูนุ้ย: ของคนอื่นไม่ให้ที่ ถ้ามันรู้ละว่ายืมของคนอื่นไม่ให้ แล้วมันจะให้ตนไซ้
- ลุงคง: กับมันนั้นให้แหละ กับคนอื่นกูให้ไม่ถูก
- หนูนุ้ย: พันหรือละ
- ลุงคง: กูติดมากเกิน
- หนูนุ้ย: ดนยืมไม่ค่อยให้เขาทีเดียว
- ลุงคง: ยืมให้ ยืมให้ ก็ตายโหงแหละ
- หนูนุ้ย: ไซ้ได้ถ้าพันนั้นตนอยู่นี้จะไปบ้านไอ้ธรรมพันนั้นแหละ
- ลุงคง: เออ ถ้าพันนั้นมึงรีบ ๆ ไป เพราะว่าน้ำหม้อก็ไม่รู้จะขอใครแล้ว แคล้ว
- ป้าแคล้ว: จ้าน
- ลุงคง: มา แคล้วเอ๊ย อยู่ตรงนี้ทำหรือไอไหนไม่ได้ ตม้นำร้อนกินพลาง
- หนูนุ้ย: เอ มันจี้จริงโว้ย

(บทร้อง)

คนยากจนชั้นแค้นขณะนี้ (ดนตรี) นึกที่ที่สุดจะแยเพราะไม่มีทางแก้ปัญหา
นายหนูนุ้ยหมายใจโคลคลา มาโพธิ์ทองของน้องธรรม ไปตามหาโพธิ์ทอง

หนูนัย: อ้าว วัดติน้องธรรม วัดติน้องดา
 ดา: จ๊ะ
 ธรรม: อ้าวนี้ ๆ พรรคพวกนี้ ๆ

(บทร้อง)

มานั่งลงเล่าความจริงสิ่งที่วิตก

มานั่งลงเล่าความจริงสิ่งที่วิตก

ในตอนนี้อารมณ์สุดแสนที่จะร้อนใจ

แลเจ็บในอกเราคิดแล้วน้องเอาชนิดไหน

คิดอย่างไรที่อนิจจาเราเกิดมาจน

หนูนัย: วัดติน้องธรรม วัดติน้องดาวัน

ธรรม: วัดติจ๊ะพี่

หนูนัย: วัดติหลวงทอง

ทอง: เช่นกัน เป็นใจหนูนัย หมู่นี้ ดูหน้าตาบอกบุญไม่ค่อยจะรับ

หนูนัย: มั่วจ้านแล้ว

ทอง: เป็นใจล่ะ

หนูนัย: ที่บ้านน้ำเณร

ธรรม: อะไรนะ

หนูนัย: บ้านน้ำเณรคง สารเหม็ดตั้งแต่เช้า ไม่มีอะไรหุง ไม่มีอะไรกิน

ต้มแต่น้ำอุ่นกิน อีเป็นคนจีนแล้วกินแต่น้ำร้อน ช้ายคิดดูป่าแค่นี้ก็ใช้
 ลูกก็ไม่มีอะไรกิน

ธรรม: อ้าว ยังใจล่ะ

หนูนัย: ไม่มีบาทเดียว ยี่สิบห้าสตางค์หอมแต่แรกก็ไม่มี คิดแลพั้นนั้นแหละ ถึง
 แก้วทำให้จามมายืมตางค์คนถึงข้าวสารหนึ่งก้อน

ธรรม: แล้วรู้หรือเปล่าว่าลุงคงเคยทำงานกับหลายบริษัท กับหลาย ๆ สถานที่
 มานานแล้ว พอที่จะมีเงินเก็บ พอที่จะมีเงินใช้ ผ่ากธนาคารไว้บ้างไหม

หนูนัย: ไม่มี แกเป็นคนไม่รู้อะไร ไม่คบเพื่อน ไม่รู้ว่ามิธนาคาร ไม่รู้ว่า
 ธนาคารไปทางไหน เพราะแกไม่เข้าใจ

ยอดทอง: ออ ถ้าอย่างนั้นหมายความว่าที่สุมาในวันนี้เพื่อมายืมเงินเราหรือ

หนูนัย: นั้นแหละ

ยอดทอง: แต่อย่าลืมนะชีวิตกรรมกรที่เคยทำงานมากับบริษัท เคยทำงานกับโรงงาน
 มากหลาย ๆ สถานที่ นายจ้างเขามีทุนมีรอนจ่ายโดยไม่ปิดไม่เบี้ยว นำที่จะ
 เก็บหอมรอมริบเอาไว้บ้าง

หนูนัย: ไม่ทองเหอ ไม่มีบาทเดียว ไม่เหลือเลย

ยอดทอง: ไม่ได้ฝาก

หนูนัย: ไม่ได้ฝาก ผิดกับบ้านสุ ดูซิปีหนึ่งต่อไปทางนี้ ปีหนึ่งต่อไปทางนั้น

- คิดดูซิสุ เพ็งจะทำงานหลังลุงคงเล่า
- ยอดทอง: นั้นซิ แต่แรกก็เคยบอกให้ฟังแล้วว่า ลุงคงเราเป็นคนงานประจำ
สมควรแล้วนะ สถานที่โรงงานที่เราไปทำงานนั้น รู้เสียว่าเป็นโรงงานที่
มีคุณภาพ เงินก็ดี คนงานก็มาก สมควรที่จะเข้าประกันสังคมกับเขามั่ง
เจ็บไข้ได้ป่วย ทุพพลภาพพันหรือ
- หนูน้อย: เขาให้เพ เขาจ่ายให้เพ
- ยอดทอง: ไซ้มี๊ เราส่งเงินก็ไม่มาก ดอกเบี้ยก็คิดถูก นี่สมควรจะใช้ สมควรจะมี
นี่ถ้าแกคิดจะเข้าประกันสังคมล่ะ เพราะงานนี้แกทำมานานมากแล้ว
- หนูน้อย: ไซ้ แกทำมานานหนักหนา แต่ว่าประกันสังคมนั้นเขาทำเมื่อไหร่ล่ะ
- ยอดทอง: เมื่อ พ.ศ.สองพันห้าร้อยสามสิบสาม
- หนูน้อย: เออ แล้วทำไมแกไม่รู้เรื่อง
- ยอดทอง: กูบอกแล้ว ให้ทำแกไม่ทำ เป็นคนที่หมดสภาพ ลูกเกิดมาก็เป็นคนไร้ค่า
ไม่มีคุณค่าสักบาทเดียว นี่คนที่ประกันสังคมให้รู้ไว้ว่าเกิดลูกก็ได้
เจ็บไข้ได้ป่วยก็ได้ เป็นคนทุพพลภาพก็ได้ เวลาเผ่าเวลาชราทำงาน
ทำการอะไรไม่รอดก็ได้ มีทางออกเยอะ ตอนนี่รู้หรือเปล่าว่าสำนักงาน
ประกันสังคม สังกัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ในกรุงเทพฯมี
สุราษฎร์มี นี่เรียบร้อยแล้วทั้งกู ทั้งน้องธรรม ทั้งดาวัน ทำประกัน
สังคมเรียบร้อย เจ็บไข้ได้ป่วยสบายได้หมด เราอยู่โรงพยาบาล อยู่บ้าน
เราจะนอนห้องพิเศษเราบาย ๆ ไม่ต้องลำบากเหมือนสุ นั้นสุไม่ได้ไป
ถามใคร สามีลูกมีเต้ามีพรรคมีพวก ก็สมควรที่จะไปถามเขาบ้าง แต่นี่หน
อยู่อุดูเหมือนในหม้อง มันจะถูกหรือ
- หนูน้อย: ก็แกไม่คบใคร
- ยอดทอง: ถูกแล้ว ที่จริงสุมีเงินมีทองทำงาน ถ้าติดต่อกูคราวนั้นสบายหมด กูรู้จัก
สำนักงานประกันสังคม หลานสาวกูอยู่จังหวัดสุราษฎร์
- หนูน้อย: ใคร
- ยอดทอง: คุณเตือนใจ ให้มึงไปหาไปติดต่อกูได้งานทันที นี่เราถือว่าเพ็งจะเป็น
คนงาน เพ็งมารุ่นหลังแต่เราทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ประกันสังคมไว้แล้ว
ทุก ๆ คน หมายความว่าเราจะเกิดลูก จะเจ็บไข้ จะทุพพลภาพ จะ
เจ็บมือป่วยตืนสีกหืดสีกหุ่ย หมายความว่าบายแหม็ด นี่สุโง่ รัฐบาลเขา
มีทางที่จะช่วยหลาย ๆ ทาง แต่สุไม่รู้จักให้เพื่อนช่วยเข้าใจไหม
- หนูน้อย: ก็แกตอนแรกแกมีเงินก็เที่ยวห้องอาหาร กินเหล้าหมด พอไม่กินเหล้า
ป้าแคว้วเมียแกก็ชวนไปเที่ยวน้ำตก ชวนไปเที่ยวริมทะเล ไปเที่ยวเกาะ
สมุย ไปเที่ยวภูเก็ต
- ยอดทอง: อย่างนั้นแหละ พอหมดเงินก็มายืมเงินกู ไม่น่าจะให้น่าจะให้อุดให้ตาย

ไม่รู้จึกคุณค่าของชีวิต ไม่รู้จักการใช้เงิน มันก็ตกเป็นทาสเงิน - ถ้าอย่างนั้นมันจะทำงานใหม่ที่หลังเข้าใจไว้ตะ ได้ข่าวสารดังนี้ที่เราให้ขิมเบียไป มันติดต่องานได้งานปีบ กูจะติดต่อกิจกรรมการให้เอง เพราะหลานเตือนใจ ที่ทำงานประกันสังคมจังหวัดสุราษฎร์ รู้จักกันดี

หนูนุ้ย: ยังงั้นหรือ

ยอดทอง: ใช่ นี่ถ้าญาติให้เดือนหนึ่งมาลืบน ก็มาทั้งลืบนแหละ

หนูนุ้ย: ใคร

ยอดทอง: คุณเตือนใจนะแหละ บอกหนึ่งร้อยทน ก็มาหนึ่งร้อยทน

หนูนุ้ย: แกบริการดีกับพ่อลุง

ยอดทอง: พันหรือล่ะ

หนูนุ้ย: พ่อลุงใคร

ยอดทอง: พ่อลุงหลานเตือนใจนะแหละ มาทุกที่แกออกคำรถให้ทุกที่ ไม่ต้องควัก

กระเป่า

หนูนุ้ย: ยังงั้น

ยอดทอง: เออ

หนูนุ้ย: ถ้าพันนั้นมันเรียบ

ธรรม: อ้าว เราเป็นคนทันสมัยไม่ใช่เหมือนมึงกับลุงคง ให้มึงรู้จักเสียบ้างซิ ลองไปบอกไปเล่าไปตักไปเตือนเสีย ได้ทำงานทำการแล้วก็ควรจะทำกับ บริษัทที่มีความมั่นคง โรงงานหรือห้างร้านที่มั่นคง เป็นจำนวนตั้งแต่สิบ คนขึ้นไปหรือยี่สิบคน ในที่สุดเราจะได้เข้าประกันสังคม เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วย เตือดเนื้อร้อนใจ อย่าหาว่ารวยแล้วไม่จน จนแล้วไม่รวย เรื่องนี้อ่า ประมาท อย่าประมาท

หนูนุ้ย: เก่งจริงหลวงทอง

ยอดทอง: ใช่ อย่าลืมน้า คุณนี่เขาอยู่กินกันสบายแล้ว เค้าได้ฝากธนาคาร เขาได้ประกันสังคมเรียบร้อย นี่หมายความว่า วันใดน้องดาววันเกิดมีลูกมีไส้ เกิดได้มีหนึ่งไม่ใช่บาทสองบาท วันที่เจ็บป่วย ลูกที่เกิดมา เราเจ็บป่วย เราตาย ทั้งสามคนนี่ ลูกก็ยังได้รับอีกถ้าเราตายทั้งสามคน ได้ผลประโยชน์ยาวเหยียด ผลประโยชน์นี้ไม่ใช่เขาแบ่งไม่ใช่เขาเอากลับ เขาให้กับลูกกับหลานของเราอีกเล่าเป็นผลยึดยาว มึงจะต้องเจริญขึ้นอีกหืด

หนูนุ้ย: ครับ ตั้งแต่นี้ต่อไปผมจะตามคนเจริญ หูตาสว่างตั้งแต่วันนี้

ยอดทอง: ถูกแล้ว อย่าลืมน้ากูเพิ่งเปลี่ยนนามสกุล แต่แรกของกูก็อยู่เจริญ เหมือนกัน

หนูนุ้ย: ยังงั้น

ยอดทอง: เยส

- หนูนุ้ย: งั้น
- ยอดทอง: ใช่ ลูกหลานเป็นใช้ได้ทั้งนั้น กูก็ต้องเข้าใจใช่ไหม เราชั่งแก ก็แกซึ่งเว้ย ยิมหนึ่งตั้งนี้ ได้งานทำแล้วเรียบร้อยแล้วมาติดต่อกู
- ทอง: แต่ว่างานที่ต้องหานายจ้างที่เป็นหลักเป็นแหล่งเข้าใจไหม อย่าเที่ยวทำเป็นเจ้ามือปอกเตงอยู่เลย แล้วแทงหิ้งน้ำตกบ้านในชะหรอกกับกุนะ เอาไป ไม่รู้จักจะทำ รู้จักใช้ รู้จักกิน มีเงินแล้วรู้จักเก็บกันเสียบ้าง
- หนูนุ้ย: กูทำท่าจะรวยครั้งหนึ่งแล้วหลวงทอง แต่กูจ่ายหมดก่อน
- ทอง: ไป
- หนูนุ้ย: จะ ๆ ชอบใจแหละ ต่อไปนี้ก็หมายความว่า งานนี้ก็จะต้องทำงานเป็นหลักเป็นแหล่ง ต้องทำกับห้างร้าน ต้องทำกับบริษัทที่ประกันสังคม เวลาที่เราตกทุกข์ได้ยาก เวลาที่เราเดือดเนื้อร้อนใจ งานต้องเข้ากับประกันสังคม
- ยอดทอง: ประกันสังคม
- หนูนุ้ย: เออ ๆ ฉายไปนอนทับกับเพื่อนนิ ขอโทษกัน แผลงผิด ๆ ไป
- ยอดทอง: อย่าลืมนะ ยิมทีหลังกูไมไ่นั้น ไม้ดักดาน
- ธรรม: ก็นับตั้งแต่นี้ต่อไปนะ ครอบครัวเรามีแนวทางที่จะช่วยเหลือเพื่อนบ้านที่เขาพอจะลืมาอำปากพบกับความสว่าง
- ดาววัน: เราสมควรที่จะให้ความสว่างกับพี่น้องชาวบ้านโพธิ์ทองของเราะพี
- ธรรม: อันนี้ก็เป็นเรื่องถูกต้อง เป็นเรื่องของมนุษยธรรม และที่สำคัญเพื่อนบ้านจะเป็นที่ไว้วางใจ และจะเป็นที่รักต่อเราทุก ๆ คนด้วย จริงหรือเปล่าทอง
- ยอดทอง: ครับถูกต้อง นี่ละเป็นเรื่องที่ถูกต้องอยู่แล้ว
- ดาววัน: โอกาสที่สำคัญที่สุด ที่เรามีโอกาสเงินทองที่เราพอจะมีเพียบพร้อมและประกันสังคมแล้วเรื่องนี้บริหารจัดการทันที
- ยอดทอง: เป็นไงละ
- ดาววัน: น้องต้องการจะมีลูก
- ยอดทอง: บาย

(ร้อง)

(ดนตรี)

เมื่อเธอเป็นไม้พี่ชายจะได้เป็นนกสาวเหอ (ดนตรี)

เมื่อเธอเป็นไม้พี่ชายจะเป็นนกคอยเกาะกิ่งไม้ในไพรสณฑ์

และถ้าเธอเป็นนารีผลอยู่บนจันทร์

ตัวฉันจะเป็นพระยาวิชาทร

น้องเป็นบัวตัวพี่เป็นแมลงภู่

จะเฝ้าชูเชยชมสมเกษร

เธอเป็นวารีที่หวังเป็นมังกร

ขอชวนชมทะเลลึกทุกเวลา

น้องเป็นสระพี่ชายจะได้เป็นหงษ์ (ดนตรี)

(พูด) การสัญญารักหนุ่มสาวที่มีความสุข ครอบครัวที่ประกันสังคมก็เป็นเช่นนี้ครับท่านนี้
ครับท่าน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือประกำสังคัม

หนังสือสำเร็จ พุ่มพะเนิน จ.ชุมพร

(ดนตรี)

สี่พอยพอยคอกสามสิบสอง
 ฝนเทกลมัจจภาคพื้นปรุพี
 บ้านเรือนพังทั้งพืชผลแล้วสัตว์และคน
 พลเอกชาติชายได้บริการ
 เงินรั่วไหลไปบ้างทางคนชั่ว
 โนพรอมแพรมไม่มีปัญหาประชาตายน
 การประกันสังคัมปฐมฤกษ์
 แล้วโครงการชาติร่วมรัดปฏิบัติตาม
 เกิดมาเป็นมวลมนุษย์สุดประเสริฐ
 การเกิดแก่เจ็บตายวายชีวิต
 ท่านพลเอกเขาวลิตยงใจยุทธ
 ท่านเขาวัดน์สุดลาภาค่าอนันต์
 ท่านอำพลสิงห์ไคววินท์บินล่องฟ้า
 ท่านศิริเกวรินทร์เรื่องฤทธิจิตเกือกกุล
 ท่านกิตติเขียนสุดใจใสสะอาด
 งานประกันสังคัมคือร่มโพธิ์
 มีประโยชน์มากมายผลที่ได้รับ

ชาวชุมพรก็นอนร่ำร้องเฝ้าหมองศรี
 ลิ่นชีวิมียากมายตายทรมาน
 ท้าวทั้งวัดเวทนาน่าสงสาร
 แล้งบประมาณผ่านสภามามากมาย
 กรรมติดตัวชั่วฟ้าสิ้นดินสลาย
 นโยบายขยายออกดอกผลงาน
 ท้องฟ้าเบิกฤกษ์ยามดีไปสามสถาน
 แล้วจุดยืนความสุขาประชาช
 กรรมก่อเกิดกำเนิดเทวทูตศรี
 ย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนวิถีมิและจน
 ริเริ่มจุดประกายไฟให้ได้ผล
 ความรู้ล้นค่านันต์อนันต์กุล
 ท่านเลขาสำนักงานผ่านไปทุกศูนย์
 ผลเพิ่มพูนเพื่อชาติพลอากาศโท
 แพรกของชาติยิ่งใหญ่ไทยสุขโย
 งานใหญ่โตไซ้ผลงานการประกัน

(ดนตรี)

มีประโยชน์มากมายผลที่ได้รับ
 อุบัติเหตุถึงตายวายชีพลัน
 ทูพพลภาพตราบไตแล้วได้เงินแสน
 อย่างลูกจ้างนายจ้างทางหนุนนำ
 จะสมทบไม่สมทบครบหลากหลาย
 โรงพยาบาลรัฐหรือโรงพยาบาลเอกชน
 พ.ร.บ.ประกันสังคัมอุดมผล
 สมกันเหมือนโพธิ์ฟ้าและประชากร

เหลือจะนับพรรณนาว่ากลอนฉัน
 คุ่มครองครรรค์ตลอดบุตรยุคธรรม
 เงินทดแทนชูชูปอุปถัมภ์
 ประกันทำนำความสุขทุกหมู่ชน
 ดุจน้ำปริ่มบ่อทรายมากมายผล
 ล้วนหลากล้นพันประกันอันถาวร
 สองกันยายนปีสามสามความกระฉ่อน
 ก็ยกกลอนประกันสังคัมผมกราบลา

จากชมรมอนุรักษ์ศิลปปักชั้ได้	ปรีณรงค์วัฒนธรรมไทยนั้นเฝ้าใฝ่หา
ผมสำเร็จพุ่มพะเนินแล้วรับเชิญมา	เพื่อพัฒนางานประกันให้มั่นคง
พร้อมลุงแก้วเมืองชุมพรเพื่อออนประสาน	ท่านประธานชมรมสมประสงค์
รำโนราเล่นหนังลู่ให้ชื่นขง	อยู่ดำรงคู่เมืองใต้เรียงหน้้นายเล่าต่อไป

(ดนตรี)

(บรรยาย) ความรักความสามัคคีเกิดขึ้นในพื้นที่ไหนนั้น ความเจริญตามมามีที่นั่น เพราะฉะนั้นคนไทยเรารักกันไว้สามัคคีกันไว้กลมเกลียวกันเอาไว้ ไม่ว่าสถานที่หนึ่งสถานที่ใด จังหวัดหนึ่งอำเภอใดตำบลหนึ่งหมู่บ้านใด คนหนึ่งคนใด เมื่อเรามีความสามัคคีกลมเกลียวกันเข้าแล้วนั้น ที่นั้นจะหาความเจริญได้ง่าย เพราะฉะนั้นเรารักกันไว้ดีกว่า ท่าน รกคนตีตีกว่ารกป่า ชาวคณะคีนี่เสนอมานในนามเรื่อง ลูกจ้างคนจน ๆ อันดับแรก สมมุตินครขึ้นมานครหนึ่ง นครนี้นามว่านครโกสินทร์ราชธานี อยู่ภายใต้การนำของ จักรพรรดิ ราชทินนามอยู่แล้วว่า ศรีสมโภชน์โรจน์มณเฑียรราชธานี พระองค์ได้สถาปนาตัวขึ้นครองราชย์มา ชาวประชาราษฎร์อยู่ร่มเย็นเป็นสุข เนื่องจากได้เป็นอยู่ด้วยทศพิธราชธรรม และให้ความสุขอย่างทั่วถึงประชาชน ที่ไหนประชาชนทุกข์พระองค์ก็พลอยเป็นทุกข์แทนประชาชนไปด้วย นี่คือการเป็นผู้นำ พระองค์ได้มีราชธิดาสาวองค์เดียวมีชื่อว่า จิววรรณ ลูกหญิงพระชนมายุยี่สิบเอ็ดชันษาเข้าคณนี้ รุ่งอรุณของวันใหม่พระองค์พร้อมราชธิดาสาว เพื่อจะได้เสด็จจากราชอาณาจักร เพื่อเยี่ยมเยียนประชาชนทุกหมู่บ้านย่านตำบล เยี่ยมทุกข์สุขประชาชน ภายในสิบห้าวันของเดือนนี้ เรื่องราวจะเป็นอย่างไรนั้น ในฉากแรกของเรื่องและฉากดำเนินกส่วนพระองค์ปรึกษากับองค์พระราชินี เรื่องราวจะเป็นอย่างไรติดตามมาเถอะครับท่านผู้ชมที่เคารพ

(ร้อง)

นิทานหนังสือตั้งเรื่อง มีเขตเรื่องโกสินทร์ราชธานี (จบดนตรี)

นิทานหนังสือตั้งเรื่องมีเขตเมืองโกสินทร์ราชธานี เจ้าบุรีศรีเปลื้องทุกข์รับแต่ความสุขไสสามโมงเข้าพอย่างเข้าในกรุงไกร นิ่งปรึกษากับยอดโยผู้เป็นองค์พระราชินี

(พูด)

พระราชินี: เอ้อพระน้องนาง นับตั้งแต่เราเองได้เถลิงถวัลยราชวงศ์รักกันมา ชาวประชาราษฎร์ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข เนื่องจากเราเองอยู่ในทศพิธราชธรรม เปรียบเสมือนไม้หลักที่ปักแข็งไม้ออนเอนไปข้างหนึ่งใด และให้ความสุขกับประชาชนทั่วถึง เราเองก็ได้มีราชธิดาสาวเพียงองค์เดียว มีชื่อว่าจิววรรณลูกหญิงพระชนมายุ 21 ชันษาคณนี้ แต่ลูกหญิงนั้นยังไม่พอพระทัยชายหนึ่งใดภายในราชวงศ์หรือนอกราชวงศ์ เพราะลูกหญิงเองนั้นเขามีความคิดที่ว่าเป็นห่วงโยชีวิตชาวนาชาวไร่ แล้วเขาก็ต้อง

ออกเยี่ยมเยียนประชาชนทุกหมู่บ้านย่านตำบลแต่ละปี เพื่อให้ความสุขกับประชาชน ตรงไหนทุกข์หุงหึ่งก็จะต้องไปช่วยประชาชนที่นั่น ถึงเวลาแล้วพระนางที่เราเองนั้นจะต้องโปรดกระหม่อมราชธิดาสาววันนี่เพื่อได้เสด็จจากราชอาณาจักร เพื่อได้เยี่ยมเยียนประชาชนทุกหมู่บ้านย่านตำบล พระนางมีความคิดเห็นประการใดบ้างในการเรื่องนี้

พระราชินี: ในการเรื่องนี้หม่อมฉันเองไม่มีความขัดพระทัยเพคะ ตามที่พระองค์ทรงพระดำรัสเช่นนั้น การที่ลูกหุงหึ่งกระทำไปนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องพระองค์เพคะ หม่อมฉันไม่มีความขัดพระทัยเพคะ

พระราชา: เพราะฉะนั้นเราจะเสด็จขึ้นรับสั่ง मुखอำมาตย์ ณ บัดนี้

(ร้อง) นั่งปรึกษาพระราชินีเมื่อตีเก้า เจ้าเวียงวังฉลององค์หลังจากทรงเสวย
จับพระขรรค์คู่หัตถาแล้วฉลองบาทาเลย นำคู่เขยขึ้นประทับกับพระบัลลังก์ทรง

(ดนตรี)

ในตำหนักเจ้าฟ้าหญิงฉวีวรรณพระชนมายุ 21 ชั้นชาตนี้ เจ้าหญิงสมควรที่จะมีชายเป็นคู่ครองแล้ว แต่ความคิดของเจ้าหญิงยังเป็นห่วงชีวิตชาวไร่ที่ยากจน อาทิเช่นคนงานรับจ้างกับบริษัทแต่ละบริษัทนั้น ๆ ที่ได้ล้มหายตายจากไปหลายต่อหลายคน ที่ตายโดยไม่มีประกันสังคม ตอนนี้เจ้าฟ้าหญิงเตรียมตัวเพื่อจะไปเยี่ยมพี่น้องประชาชนทุกหมู่บ้านตำบลแต่ละอำเภอ แต่ละจังหวัดนั้น เพื่อต้องการที่จะอธิบายให้ประชาชนได้เข้าใจว่าการประกันสังคม เขาทำไว้เพื่ออะไร รุ่งอรุณของวันใหม่ก็ได้โปรดให้พันโทขุนและพันโททอง เข้ามาในพระตำหนักของเจ้าหญิงเพื่อปรึกษาเป็นเรื่องส่วนตัว

(ร้อง)

ในตำหนักเจ้าฟ้าหญิงมิ่งสมร อายุหล่อนยี่สิบเอ็ดย่างเข้าตักนี้ใหม่
เรื่องผู้ชายไม่ได้หมายใครหนึ่งคนใด สีห้องใจทุกห้องชายไม่ได้จงจำ
เรื่องความรักนี้บุญหนักยังไม่หมาย หม่อมเสียแล้วข้าส่งให้ไม่ตอบรักชายจริงขวัญ
ความเป็นห่วงประชาชนหลายหมู่บ้านตำบลนั้น ที่เดือดร้อนก็มากครั้นนั้นด้วยความยากจน

(พูด)

องค์หญิง: นี้พี่หนูเล็กคะ ฉันเองนั้นความที่เป็นห่วงนั้นก็คือประชาชนที่กำลังเดือดร้อนกันทั่วประเทศที่จะต้องตกถึงความยากจน บางอำเภอ บางจังหวัดนั้นก็โดนอุทกภัยวอดภัย อาทิเช่น จังหวัดชุมพรเดือดร้อน

ถูกพายุไต้ฝุ่นเกย์อุทกภัยวาตภัยพร้อมกัน ผลที่สุดแล้วประชาชนเดือดร้อน ทางบริษัทก็มาตั้งโรงงานอย่างใหญ่โตติดอำเภอท่าชะปะทิว จังหวัดชุมพร แต่เมื่อคนงานนั้นบางคนไม่เข้าใจว่าเป็นคนงานรับจ้าง เมื่อเราเองเจ็บไข้ได้ป่วยล้มหายตายจาก ทูพพลภาพ จะมีสิทธิเอาเงินทดแทนนั้นบางคนไม่เข้าใจ เอาละจะในตอนนั้นจำเป็นที่ฉันเองจะต้องเดินทางจากนครหลวงไปในวันนี้ เพื่อจะได้ไปเยี่ยมเยียนประชาชนทุกหมู่บ้านย่านตำบลคนที่ยังไม่ได้เข้าประกันสังคมนั้นเป็นคนงานรับจ้างต้องการให้ทุกคนพวกเขาได้เข้าทำประกันสังคมเสีย

- หนูเล็ก: ถูกต้องเรื่องนี้จะ ฉันก็เป็นห่วงเหมือนกันค่ะเหอว่าประชาชนตอนนี้กำลังเดือดร้อนค่ะ ข้าวของก็แพง แพงไปทุกอย่างค่ะเหอ
- วรรณช: ไม่ใช่แต่ข้าวของแพง ไม่ใช่แต่ข้าวที่เดิวน้องหนูเล็ก ถ้าจะพูดถึงเรื่องว่าเดิวนี่ข้าวขากหมากแพง ผืนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล ทีนี้ผลสุดท้ายไอนั้นก็แพงไอนี้ก็แพง
- ยอดทอง: คือถูกต้องไอ้นูช เรื่องนี้มันแพงขึ้นตาม ๆ กันใช่ไหม คือสมมุติว่าเราจะให้ขึ้นแต่นมอย่างเดิวกี่ไม่ได้ ถ้าขึ้นแต่นมเจ้าหน้าที่มันตรวจจับเหมือนกัน แต่มันจับที่แค่ ๆ มือ เช่นว่า นมร้านค้า ร้านค้ามันตั้งอยู่ใกล้โรงพัก ทีนี้เจ้าหน้าที่มันคอยแล พอผลสุดท้ายเจ้าหน้าที่จับนมเจ้าหน้าที่จับเหมือนกัน
- วรรณช: เจ้าหน้าที่จับเหมือนกัน
- ยอดทอง: เอ้อ เจ้าหน้าที่จับนม พอเจ้าหน้าที่จับนมบีบไม่เท่าไร พวกไข่ไก่ไข่เป็ดฉวยโอกาสหลาว
- วรรณช: ฉวยโอกาสไหนหลาวหลวงทอง
- ยอดทอง: คือว่าไข่มันขึ้นที่ว่าจับนมไม่ทันนาน เจ้าหน้าที่เห็นว่าขึ้นของราคาโดยผิดพระราชบัญญัติเอาไว้ แล้วเจ้าหน้าที่จับนมบีบไม่เท่าไร ไข่เป็ดไข่ไก่ก็ฉวยโอกาสขึ้นตามไปหลาว นี่พอเจ้าหน้าที่จับนมพักเดียวไข่ขึ้นตามพริ้ง แล้วทีหลังพ่อค้าฉวยโอกาสผ้าขึ้นตามไข่พริ้งขึ้นไปหลาว
- วรรณช: เอ้อ พอขึ้นแล้วลงขากนั้นนะ
- ยอดทอง: ลงขากเชื่อตำเรื่องนี้ยากมาก
- องค์หญิง: เอาเถอะจะพี่น้อง พี่ทอง วันนี้จะต้องทูลลาเสด็จพ่อเสด็จแม่ เพื่อจะจากนครหลวงไปเพื่อเยี่ยมเยียนพสกนิกรในหมู่บ้านย่านตำบล
- วรรณช: ครับ ผมนายวรรณชพร้อมครับ แล้วน้องหนูเล็กนั้นตามที่สัญญาไว้ว่าแล้วหลังจากที่กลับมาครั้งนี้แล้วจะกินเลี้ยงใหญ่โตนะน้องนะ
- หนูเล็ก: ค่ะพี่น้องคะ ความเป็นมาของฉันนี้รับรองว่าฉันสงวนไว้รอพี่น้องคนเดี๋ยวนะ

- ยอดทอง: ไม่ มึงอย่าหวังแค่อี๋นุชคนเดียวไม่ถูกนะน้องเล็ก กูก็คนเหมือนกันนะ
น้องเล็ก
- วรณูช: ถ้าพันนั้นสูหยุดตำหลวงทอง สู้กับเราเพื่อนกันนะ
- ยอดทอง: รู้แล้วว่าเพื่อนกัน
- วรณูช: เห็นเราจับแม่ม่ายอี๋นุชเล็กนี้ แล้วสูมาจับซ่อน แสดงว่าไม่ให้เกียรติกัน
- ยอดทอง: แล้วพักคบกันเหอ เรื่องอี๋นุชให้เกียรติได้หมด แต่ว่าเรื่องแม่ม่ายกูให้
เกียรติยากฟ้าผ่า
- องค์หญิง:
(ร้อง) เองถึงเวลาแล้วพี่ทองพี่นุชที่จะเดินทาง
ชวนนุชทองสองพี่จะรีลา บิดรมารดาแล้วจากพาราผ่นผ่อน
หลังเสวยโภชนาแล้วป้ายหน้าจร เข้าไหววอนองค์บิดาวันทีลาไป
- (ดนตรี)
- (บรรยาย) ชัดยะชัดยันลดลงมาประทับ ณ ท่ามกลางมุขอำมาตย์ข้าราชการได้ทำ
การเข้าเฝ้า ตลอดถึงลูกหญิงเข้าเฝ้า พันโทนุชกับพันโททองเข้าเฝ้า เมื่อ
พระองค์ได้ทรงประทับในท้องพระโรงหลวงเป็นที่เรียบริ้อย เจ้าหน้าที่ได้
เข้าเฝ้าพระองค์ได้มีพระเทวบัญชาดังต่อไปนี้
- พระราชฯ: เจริญสุขอำมาตย์ข้าราชการได้ทำการเข้าเฝ้าต่อเราเองผู้เป็นองค์
จักรพรรดิ สิ่งหนึ่งใดขาดตกบกพร่องจะต้องแก้ไขเพิ่มเติม ก็รายงานได้
ณ บัดนี้ข้าราชการทุกคน
- วรณูช: ขอเดชะปกเกล้าปกกระหม่อม ผมพันโทวรณูช สุดประเสริฐเลิศสลัม
ได้เข้าเฝ้าเฉพาะพักตรอยู่แล้ว รู้สึกว่าประชาชนตอนนี้ก็อยู่ดีกินดีมี
ความสุขเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้า แต่ละหมู่บ้าน แต่ละตำบล แต่ที่
ประชาชนยังไม่ค่อยได้รู้ทั่วถึงนั้นคือหลักการประกันสังคม ที่นายวรณูชได้
รายงานให้ทราบวันนี้ว่า ประชาชนนั้นยังไม่เข้าใจอย่างทั่วถึง การเป็น
คนงานรับจ้างแต่ละโรงงาน แต่ละบริษัท ที่นี้ตอนนี้วรณูชเห็นจำเป็นแล้ว
ที่จะต้องทูลลาติดตามเจ้าฟ้าหญิง เพื่อไปเยี่ยมเยียนและจะได้ไปบรรยาย
นัดประชุมชาวบ้านแต่ละหมู่บ้าน แต่ละตำบล ให้เข้าใจในเรื่องหลัก
ประกันสังคมนี้ครับ
- พระราชฯ: อย่างนั้นหรือนายวรณูช แล้วคนอื่นมีอะไรบ้าง
- ยอดทอง: ผมนายยอดทองได้เข้าเฝ้าตามที่ข้าราชการเข้ามารายงาน รู้สึกว่าตอนนี้
ได้ขึ้นแต่เสียงว่าเรียบริ้อย ๆ ถึงยังไม่ถูกต้องทีเดียวครับ แบบนี้รายงาน
แบบยกเมฆเอาครับ ที่นี้มันจะเจริญรุ่งเรือง มันจะเรียบริ้อยกันตรงไหน
ได้ ประชาชนที่จนก็จนหนัก ตั้งแต่พายุไต้ฝุ่นเกย์มันพัดเมืองชุมพร
และลามไปหลายอำเภอ แต่ผลสุดท้ายของขึ้นราคา เตือดร้อนกันทั่ว

ประเทศ ของนั้นก็แพงของนี้ก็แพงครับ แล้วนำเสนอสารตอนนี้ครับที่ว่า
ยากจนจริง ๆ นำเสนอสารที่ผมขอดทองไปเห็นแล้วน้ำตาไหล จนไม่มีบ้าน
จะอยู่นั้นจำพวกหนึ่ง

พระราชฯ: จำพวกไหนนายทองที่จนจนไม่มีบ้านจะอยู่

ขอดทอง: พ่อค้าคนกลางครับ

พระราชฯ: พ่อค้าคนกลางจนหรือ จนไม่มีบ้านจะอยู่หรือ

ขอดทอง: ครับ อยู่ดีทั้งหมดครับ อยู่ดีกลีบชั้น ยี่สิบชั้นหมดครับ จนนำเสนอสารครับ
แล้วถึงนำเสนอแม่เหยพ่อค้าคนกลาง ทองไม่มีเขวสนักเส้นหนึ่ง มีแต่
เพชรพริบเลยครับ

วรบุษฯ: แล้วเพชรกับทองนี้ไอไหนแพงกว่า ค่าสูงกว่าเพชรกับทองนี้

เพชรแพงกว่าไม่ใช่หรือบ่าวทอง

ขอดทอง: พันนั้นแหละ นี่แหละครับผมเห็นว่าชวานาชาวไร่ที่เดือดร้อนก็เดือดร้อน
กันไป ถึงบางคนก็งานการก็ไม่ทำ บางคนจะทำงานรับจ้างก็เห็นว่าไม่
อยากทำทำก็ไม่ได้ผล ทำแต่ละวัน ๆ เท่านั้น โดยบางคนก็ไม่ทำงาน
ที่นี่เหมือนลุงหลวงกู ไอ้ชุดตอนนี้เขาเที่ยวออกหาหมอลงหมอลุดมั่ง
ว่าหมอลงดูให้แม่นลุงหลวงแกเชื่อหมอลุด หมอลุดเขาอยากได้ตังค์
บอกว่าเออคุณนำซื้อหอยไวมั่งนะลากลอยมี ลุงหลวงกูเชื่อหมอลุดและ
แกล่นแต่การพนัน เล่นหอยมั่ง ลอดเตอรี ดัมมี ป็อกเต็งเล่นสารพัด
ผลสุดท้ายเดี๋ยวนี้มั่งไปแลลุงหลวงกูรวยกันหอยอ้อยอยู่ บ้านท่าโบสถ์หลัง
เดียวซั๊บ แกลบวชแล้วตอนนี้ไปอยู่ในโบสถ์ แกล่นการพนันจนเกลี้ยงนา
ก็ไร้สวนก็ไร้แกล่นเกลี้ยงหมด เพราะเชื่อหมอลุด ผลสุดท้ายงาน ไม่ทำ
งานรับจ้างไรไม่ทำทั้งเพ

พระราชฯ: เอาแหละนายทอง นี่แหละการพนัน เจ้าหน้าที่ไม่กวาดล้างให้หมดสิ้น

ขอดทอง: กวาดยากครับ ยิ่งกวาดมันยิ่งเพิ่มขึ้นครับ ยิ่งกวาดมันยิ่งเพิ่มขึ้นมา ทีนี้
ผลสุดท้ายลุงหลวงผมเจ้าหน้าที่ไปกวาดล้างจริง ป็อกเต็ง ดัมมี จะเป็น
หอยเป็นไทรทุกอย่างเจ้าหน้าที่กวาดล้างจับจริง แต่ลุงหลวงแกเข้าไปเล่น
ที่เจ้าหน้าที่จับแกไม่ได้ แกล่นหลบกฎหมาย

วรบุษฯ: แกล่นไทรหลวงทอง

ขอดทอง: แกล่นกลางตลาดนัดเล่นกลางตลาดสุราษฎร์ตลาดชุมพร เจ้าหน้าที่
จรวจมายืนหุ้มแลเลย

วรบุษฯ: แกล่นไทรหลวงทอง

ขอดทอง: แกล่นหมาและ หมาพีดกันตามตลาดนัดตามหน้าตลาดพื้นนี้
ลุงหลวงกูแกไปเล่นหมอลุดตัวแดงร้อยหนึ่ง เล่นได้ทั้งวันเจ้าหน้าที่ไม่รู้
เอาไทรจับ

วรรณช: นั่นก็มีความคิดว่าเจ้าหน้าที่เขาลืมอ่าว บางทีเขาไม่จับเสียเหมือนกัน
 มันเป็นการพนันชนิดหนึ่งเหมือนกัน นั่นบางทีเขาไม่จับตอกลงหลวงทอง
 ยอดทอง: แม้ในกฎหมายไม่ได้ระบุไว้ใ้หนูว่า ห้ามคนเล่นหมาพันนี้เขาไม่ได้ระบุ
 ไว้ ใครเล่นหมาจับพันนี้เขาไม่ได้ระบุไว้ เลขผลที่สุดแล้วก็อยากแลอยู่
 เหมือนกันว่าเจ้าหน้าที่คนไหนจับคนเล่นหมาได้หรือ
 พระราชา: เอาละเรื่องนี้รับพิจารณาไว้ที่นายทองรายงาน ประชาชนเดือดร้อน
 องค์หญิง: ถึงเวลาแล้วเสด็จพ่อเสด็จแม่ที่ลูกหญิงจะต้องทูลลาวันนี้ เพื่อเสด็จไป
 เยี่ยมเยียนประชาชนทุกหมู่บ้านย่านตำบลสิบห้าวันลูกนิวัตกลับนครหลวง
 หนูเอียด: ฉันก็ทูลลาติดตามเจ้าฟ้าหญิงค่ะ

(ร้อง) เมื่อยามลูกจากไปในตอนนี้ ขอเดือนใจบุตรเมื่อยามที่จากไกล
 ลูกเป็นสาว แม่เจ้ายังห่วงหาย

(ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือประชันสังคม

หนังสือยัง เรื่องดิษฐ์ จ.สุราษฎร์ธานี

(ดนตรี)

(ร้อง)

จักรีวงศ์คงอยู่เชิดชูชาติ ไทยผองาดการรบได้ปรากฏขึ้นให้เห็น
 บำบัดทุกข์บำรุงสุขคลายสำเคียด ราษฎรอยู่เย็นทั่วหน้าด้วยบารมี
 (บรรยาย) สถานที่นี้ เราจะขอเริ่มจุดของนวนิยายในเนื้อแนวรูปแบบของการแสดง
 หนังสือที่ตรงนี้ก็จะเป็นบ้านเช่าราคาแพงลิบล้อ เพราะมันอยู่ในใจกลางเมืองหลวง ซึ่ง
 เป็นหอพักของนักศึกษาทั้งสามคน ที่จากบ้านชนบทหรือจากต่างจังหวัดที่มาศึกษาต่อใน
 เมืองหลวง

(พูด)

พระ: หลายวันแล้วนะครับพี่ที่เราไม่ได้กลับบ้านกัน
 หนูนุ้ย: ครับ หลายวันแล้ว ออ...รู้สึกว่ามีโทรเลขมาถึง ผมลืมแล้ว เต๋ยว ๆ ๆ
 อ้อ นี่โทรเลขอยู่ในเป่า
 พระ: พี่หนูนุ้ยนี่สะเพร่าเสมอเลย เอ๊ะนี่รู้สึกว่ โทรเลขจากทางบ้านนี่ครับ
 เอ๊ะ หรือว่าจะเกิดข่าวร้ายเสียแล้วสิคราวนี้

(ร้อง)

เมื่อเปิดสารก็อ่านดูจึงรู้ได้ มีข่าวร้ายให้พระกลับคืนหลัง
 เพราะตอนนี้มารดาขังเฝ้าพะวัง เมื่อเรานั่งอ่านดูพื้นะจึงรู้ข้อความ

(พูด)

พระ: ยับเหินหมดแล้วพี่
 หนูนุ้ย: โอโหครับ ยับเหิน
 พระ: ทำไมพี่บอกผมช้าเหลือเกินละ
 หนูนุ้ย: ผมกะชี้ฟ้าโลพาสิมหรือโล้เสียแล้ว
 เห่ง: พอหยัดไว้ไอ้หนูนุ้ยคนหนึ่ง เปลา หยัดโหรไมใครได้พิด จันถ้า
 เหตุการณ์ร้ายแรงคอขาดบาดตาย ทำหรือได้รู้ละไอ้หนู
 หนูนุ้ย: ว่ากุสิมละหา
 พระ: ตอนนี่โทรเลขฉบับนี้ส่งมาจากทางบ้านครับพี่นุ้ย
 หนูนุ้ย: จดหมายทางบ้าน โทรเลขทางบ้านว่าพันหรือครับ
 พระ: ว่าขณะนี้พี่สาวของผมคือ พี่ทัศนีย์ได้รับอุบัติเหตุจากการไปทำงานใน
 ตอนเช้าของวันหนึ่ง
 หนูนุ้ย: ออ...ได้รับอุบัติเหตุ แล้วพันหรือละที่นี้

- พระ: แม่สั่งให้ผมกลับบ้านโดยด่วน ไม่ทราบว่ามีแม่เป็นอะไรกับเขามั่ง แม่ก็แก่แล้วพี่ก็มาบาดเจ็บเสียอีก ผมยังแปลกใจว่า เอ๊ะ...เขาอยู่กันยังไงนะ
- เท่ง: ธรรมดาทุกวัน ที่นี้การทำงานของแต่ละคน แต่ละคนมันหลายอาชีพมันไม่เหมือนกัน ไอ้คนที่ทำงานอยู่สบาย ๆ ไอ้คนที่ไม่เดินทาง คนไหนทำอยู่กับบ้านไม่ไปไหนมาไหนกะบาย แต่โหมทำงานออกนอกห้องที่อยู่เรื่อย โอกาสที่จะประสบอุบัติเหตุมีบ่อย
- หนูนุ้ย: ไอ้เรื่องนั้นกูกะไม่เถียง แต่กูรู้สึกว่ามัน้องทัศนีย์กะแกไม่เคยขับรถ
- เท่ง: ออ..ไอ้หนูนุ้ย คนที่ขับรถไม่จำเป็นว่าต้องได้รับอุบัติเหตุเสมอ ใครกะได้ไอ้หนูนุ้ยเหอ คนที่เดินถนนหรือคนที่อยู่บ้านเฉย ๆ รถลึบล้อมาเกยเอากะลุยไป
- หนูนุ้ย: ไอ้เรื่องนั้นกะนาน ๆ ทีเท่งเหอ ในร้อยปีมีสักหน
- เท่ง: ออ...มึงอย่าลืมนุ้ย ไอ้หนูนุ้ย ไม่เห็นที่ข่าวหนังสือพิมพ์ลงที่ขายจันนั่งอยู่ในบ้านเฉย ๆ เครื่องบินพลัดใส่ ที่ว่านักโดดร่มพลัดใส่ ทุกวันคนเราตายได้เพแหละ อยู่ไหน ๆ
- หนูนุ้ย: เรื่องนั้น กูไม่เถียงหาเท่ง แต่ที่กูรู้ว่าน้องทัศนีย์นี่เป็นคนขี้บร่อย
- เท่ง: ออ...อุบัติเหตุไอ้หนูนุ้ยเหอ มันเกิดขึ้นได้ทั้งเพ ไม่ว่าจะคนขี้บร่อยไม่ขี้บร่อยได้ทุกคนแหละ
- พระ: ไร้...พี่นุ้ยพี่เท่งครับ น่ากลัวการศึกษาของผมต้องขาดสะบั้นลงเสียแล้วแหละพี่
- เท่ง: พันหรือล่ะครับ เพราะตอนนี้ก็ยังเทอมสุดท้ายแล้วนี่น้องอึจบ มันอีขาดสะบั้นลงหรือ
- พระ: ก็ใช่ชะซี อย่าลืมนะว่าการเรียนของผมทุกวันนี้ถ้าไม่ได้พี่ทัศนีย์คนเดียว การเรียนของผมต้องชะงักลงทันที
- เท่ง: จันกะจริงนั่นแหละ เพราะน้องทัศนีย์รักน้องชายของแกมากคือน้องพระรักมากเหลือเกิน อุตสาห์เก็บหอมรอมริบ ทำงานได้เดือนสามสี่พันบาท กะเจียดเงินส่วนหนึ่งส่งมาให้น้อง เพื่อได้ใช้จ่ายเป็นทุนรอนในการศึกษา โหมเรากะเหมือนเป็นนักศึกษาที่มาจากบ้านนอกคอกนา พยายามเหลือเกิน
- หนูนุ้ย: ออ...เท่งเหอ ถ้าพูดถึงความพยายามทุกคนพยายามเพเท่ง
- เท่ง: ไอ้นั้นมันกะโลกแหละเรื่องนั้น ทีนี้มึงกับกูพยายามแหละอยู่บ้านเรากะจบเทียบชั้นสี่ อ่านได้เล็ก ๆ น้อย ๆ ทีนี้พอเห็นว่าน้องพระเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ เข้ามาศึกษาต่อ กูกะอยากอีมาศึกษาเหมือนกัน มึงกับกูกะปล้ำ ๆ เรียนศึกษาผู้ใหญ่กันไปมั่ง ทำไอ้ไรกันไปมั่ง เรียนกันไปเรื่อย ๆ ทำงานกันไปพลาง ขณะนี้มึงได้ก็หน่วยแล้ว

- หนูน้อย: เห่งแหล่งว่าได้ที่หน่วย กูะยังสองหน่วยเหมือนเดิมแหละห่งเหอ
- ห่ง: ไอ้สองหน่วยนั้น พักบอกของกูะยัง กูะหลงถึงหน่วยการเรียนไอ้ไหร พันธุ์ เราหลงตามภาษานักศึกษามั่ง นักศึกษาเขาเรียกเป็นหน่วยกิตลง ที่หน่วย มหาวิทยาลัยเขาไม่เรียกว่า มหาวิทยาลัย เขาเรียกว่า วิทยาลัย ไหรพันนั้น มึงกับกู กูแล้วมีความพยายามสูง
- หนูน้อย: โลก...ไอ้ห่งเหอ กูพยายามเหลือเกิน นี่กูอายุยังถ้าจบสักสองปีข้างหน้า กะพอปลดเกษียณพอดี หาได้ทำงานม่าย
- ห่ง: ไอ้หนูน้อยเหอ มึงอย่าลืมนะการทำงานของคนเรา หรือการศึกษาของคนเรานั้นไม่มีที่สิ้นสุด อายุเท่าไหนกะได้ มึงอีเรียนหวังแต่ว่าเพื่อต้องการให้ได้ใบประกาศสักแผ่น ไม่ใช่ว่าค่านิยมที่โลกต้องทุกวันนี้ คนเราทุกวันนี้ไม่จำเป็นว่าถ้าเรียนแล้วอีได้เป็นนาย อีนั่งห้องแอร์ อีนั่งเก้าอี้ไหรพันนั้น นั้นเป็นค่านิยมของคนเก่า ๆ ไอ้หน้อยเหอ
- หนูน้อย: แต่มึงอย่าลืมหห่งเหอ กูพ่อดังใจมาแต่บ้านนู้ คว้าเหม็ดก็ตัวตามใจ แต่ ไอ้หน้อยเหอ ว่าจบแล้วให้ได้เป็นใหญ่ไม่ไหรเป็นไหร ให้ได้เป็นนาย สักคนแหละแต่บ้าน
- ห่ง: นั้นแหละเขาเรียกค่านิยมของคนไทย มึงสังเกตแลคนจีนในหลาดไม่ใช่ มันคิดว่าเรื่องอีนั่งเก้าอี้ โลกเขาจบปริญญาเอก ปริญญาโทมาจาก เมืองนอก เป็นตอกเตอร์มาทั้งเพ แต่เขาจบมาแล้วเขาให้มาทำงาน บริหารเขาเอง มึงแลความร่ำรวยตกอยู่ที่ใครไม่ใช่คนจีนเหอ
- หนูน้อย: เรื่องนั้นกะไม่เถียงห่งเหอ มึงอย่าลืมนะ มันช่วยเหลือมันได้หลายอย่าง นายไหรไม่ไหร คำรักษาพยาบาลกะฟรี
- ห่ง: ไอ้นั้น กะเราหาวิธีการอื่นเอาแหละ ไม่ใช่ว่าเป็นนายแล้วต้องการหาเงิน สงเคราะห์ทางด้านใดด้านหนึ่งทางรัฐบาลให้การช่วยเหลือ มันเยอะเยอะ ไปทางออกของคนเรา ที่นี่มึงกับกูเรียนกันแหละ เรียนกันไปเพื่อ นี่กะสอบสองหนแล้ว
- หนูน้อย: สองหนหรือ กูสอบไมโร้ก็หนแล้ว
- ห่ง: ไอ้ที่ว่าสอบเข้า ที่สอบเข้าได้ ไอ้ที่สอบไม่ได้กะเรียนซ้ำซากนี่เจ็ดปีแล้ว เรียนอยู่ กูลาออกไปหนหนึ่งแล้ว นี่มาสมัครเรียนใหม่หลาว นักศึกษารุ่นสองแล้วนี่
- หนูน้อย: จังแล้วนะ มึงเรียนกูะไมโร้อีแพ้มึงเท่าใดม่าย ที่นี่น้องพีระว่าหรือ หะครับงานนี่
- พีระ: แน่นอนพี ผมมีพีทัศนีย์เพียงคนเดียวเท่านั้น ถ้าขาดพีทัศนีย์เพียงคนเดียว การศึกษาของผมขาดสะบั้นลงแน่นอน ทุกวันนี้พีติดดูชิครับว่า การศึกษาจะต้องมีเงินเข้ามาด้วย

- หนูนุ้ย: โลกแหละเรื่องนั้น ทีนี้ถ้าการศึกษาไม่มีเงินการศึกษาจะขาดดังปิด เหมือนกัน
- พี่ระ: ก็ใช่สิพี่ และอีกอย่างหนึ่งผมยังกังวลว่าพี่ทัศนีย์เป็นตายร้ายดีอย่างไร ก็ไม่ทราบ แม่โทรเลขบอกว่าป่วยหนักเพราะได้รับอุบัติเหตุเท่านั้น แม่ก็แก่ พี่ทำงานตัวเป็นเกลียวส่งผม เพราะฉะนั้นยังไปเสียวันนี้ผมจะต้องกลับบ้านพี่
- หนูนุ้ย: ออ...หมายความว่าน้องพี่ระอีกกลับบ้าน
- พี่ระ: ก็ใช่ละซิ ผมตั้งใจว่าสอบเสร็จในเทอมนี้แล้วนี่ หลังจากสอบเสร็จเมื่อวันสอบวันนี้ผมก็จะหางานทำในกรุงเทพฯ ครับ
- หนูนุ้ย: อ้อ...น้องคิดว่าอิทำงานกรุงเทพฯ ไม่กลับบ้าน
- พี่ระ: ไอ้เรื่องกังวลนะพี่นะผมกังวลหรรอก เพราะทางบ้านนะแม่ก็แก่ พี่สาวคนเดียว ผมจะกลับไปเยี่ยมเขียนทางบ้าน แต่ผมคิดว่าถ้าเสร็จแล้วผมสามารถจะหางานทำในกรุงเทพฯ ได้ พอที่จะมีเงินเจือจุน จะได้เรียนในเทอมหน้านั้น จะได้ไม่ลำบากทางบ้านเท่าที่ควร
- เท่ง: ความคิดนั้นก็เป็นความคิดที่โลกต้อง ไอ้เราก็ประเภทหมายความว่าโลกคนจน ๆ ทำไปพลาดเรียนไปพลาด ครอบไปมั้ง เรียนไปมั้ง
- หนูนุ้ย: เขาว่าพันนั้น เท่งหลงครอบเทียว
- เท่ง: เอ๊ะ...จำเป็นแหละระดับนักศึกษาที่แหละ ถูกกับมึงเรียนไม่จบง่าย เพราะพันนี้แหละ
- พี่ระ: ไอ้เรื่องนั้นไม่มีปัญหาหรรอกพี่ ขอให้ความสำเร็จมาเยี่ยมเขียนเราบ้าง แต่วันนั้นคงเป็นวันของเราใช่ไหมพี่
- หนูนุ้ย: เรื่องนั้น เราตั้งความหวัง แต่ผมคิดไว้แล้วพออายุหกสิบปีกะพอดี ไม่ใช่พักสอบแล้วราชการ เพราะหมดเกณฑ์อายุราชการแล้ว
- พี่ระ: เอาเถอะพี่ ผมชอบใจพี่มากทั้งสองคนสุดสำหรับมาเป็นเพื่อนร่วมทางกับผม บางครั้งผมต้องพึ่งพาอาศัยพี่ทุกสิ่งทุกอย่าง ผมขัดข้องเรื่องการเงินพี่ก็จะเจียดเงินมาให้ผมใช้ ผมจะไม่ลืมบุญคุณสักวันหนึ่งผมได้ทำงานดี ๆ ผมจะไม่ลืมพี่ ๆ ทั้งสอง
- เท่ง: ไอ้สิ่งนั้นกะชอบใจ แต่ว่าคิดเรื่องนี้กันก่อนว่าอิพันหรือ
- พี่ระ: พี่จะกลับบ้านหรือเปล่า
- หนูนุ้ย: เราประเภทที่ลงเรือลำเดียวกันแล้วนี้น้อง ถ้าน้องกลับกะพี่กลับเท่านั้น เรามาด้วยกันไปด้วยกันถึงไม่ใช่เลือดสุพรรณแต่เลือดสุราษฎร์ก็ใช้ได้ ไซ้มายเท่ง
- เท่ง: มันโลกแหละ ทีนี้เราอิไปกันต่อได
- พี่ระ: ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ เรารอไม่ได้แล้ว อย่างน้อยถ้าพี่ทัศนีย์เป็นอะไรไปจริง ๆ

แล้วนี่ ผมก็จะได้ช่วยเหลือแก้ไขปัญหาทางบ้าน
 หนูนุ้ย: เอ้า ถ้าพินันั้น กะดับตัวและถ้างั้น...เท่ง ดับตัวกะนั้น
 เท่ง: แล้วอึดัยโหรหนักหนา มึงกับกูยั้งชูดเดียวเท่านั้น ตั้งแต่มา นี่ชูดนอน
 ชูดเที่ยวชูดเดียวกันทั้งเพ มึงกับกูสองคนไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ
 ทั้งสิ้น

หนูนุ้ย: กะนั้นไปนั่งอย่าให้เสียเวลา

(ดนตรี)

(ร้อง)

ว่าเมื่อปรึกษาปราชัยเข้าใจกัน	ไปให้ทันตามสาราที่มารดาได้รับสั่ง
เพราะพระเธอยังหมองข้องใจจั้ง	มุ่งไปยังเคหาของมารดาตน
เมื่อมาถึงเห็นมารดานี้พระเข้ามากอด	ลูกอยากรู้เนื้อความมารดาตามเหตุผล

(พูด)

พระ: แม่ครับ ผมทราบที่ผมมาสายเสียแล้วครับ

ยายประทุม: มาแล้วหรือลูกพระ

พระ: แม่เป็นอะไรหรือครับแม่

เท่ง: ร้องแล้วแกร่ำ ร่ำ แล้วแกร้องอยู่พินันั้นแหละ บอกแล้วเป็นลมหลาว

พระ: ช่วยกันหน่อยซิครับพี่ ช่วยกันหน่อยซิครับ

เท่ง: พินหรือแล้ว พินหรือแล้วนุ้ย

พระ: แม่ครับ เป็นอะไรหรือครับแม่

ยายประทุม: ไหวแล้วแหละลูกเหอ มึงมาสายไปเสียแล้วลูกเหอ

พระ: มันสายไปขังใจหรือครับแม่

ยายประทุม: เนี่ยมึงแลสังสีที่เขามาช่วยงานยังไม่เก็บที่ ยังไม่เอาไปคืนวัดเขาทีลูก

พระ: หมายความว่า พี่ของผมตายเสียแล้วหรือครับ ไช้ ผมมาไม่ทันหรือ
 ครับแม่ แล้วทำไมแม่โทรเลขให้ผมช้าเหลือเกิน

ยายประทุม: ลูกเหอ แม่หมดน้ำตาไม่ว่าเท่าใดแล้วแหละลูก ตั้งแต่ทัศนีย์ไปเสียแล้ว
 ลูกเหอ แม่เสียใจวันทั้งวันข้าวปลากะไม่ใช่ได้กินแล้วนิลูก

พระ: ไช้ พี่นุ้ย พี่เท่งครับ ผมมาสายไปเสียแล้วครับ ผมรู้แล้วว่าทำไมสภาพ
 บ้านมันเจิบเซียบอย่างไรก็ไม่รู้

เท่ง: ออ...แล้วใส...นิ ไอโหร แค่วีบเดียวแล้วนี่เขาทำงานกันแรกป่าไคแล้ว

ยายประทุม: เนี่ย...แม่พอมมาแต่วัดพอดับธาดุแรกหัวเข้า...นิลูก

พระ: ไช้พี่ทัศนีย์

ยายประทุม: มันสังนักสังหนาและลูกเหอว่าหรือ ๆ อย่าให้จดหมายไปถึงมึงลูกเหอ
 ถ้าให้ไปถึงมึงกลัวว่าการสอบของมึงอิหฤชชะงักแหละลูก ทีนี้แม่ก็จำเป็น
 เชื่อคำของมันเป็นอย่าเลยถ้าไอโหรเลขไปกลัวมึงอิมาเสียก่อนไม่ทันได้สอบ

- นี่กะเผาเสร็จแรกแต่ว่านิลูก
- พระ: แม่...ทำไมครอบครัวเราถึงถูกกระหน่ำอย่างนี้
- ยายประทุม: จันแหละลูก ตั้งแต่พ่อมึงตายครอบครัวเรามันกะคลอนแคลนอยู่พื้นที่
แหละลูก ที่นี้การเรียนของมึงพันหรือมั่งหาลูก ตั้งจิตตั้งใจตะลูก
- จนทประกันสังคม: ทราบข่าวบ้านนี้คงจะเป็นบ้านของยายประทุมใช่ไหมครับ
- เท่ง: ไครหลาว หมันแหละ เข้ามาตะ
- จนทประกันสังคม: สวัสดิ์ครับถ้าผมทายไม่ผิดยายก็คงเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้
- ยายประทุม: ใช่...แล้วลูก มาแต่ไหนเล่านี้
- เท่ง: มาแต่ไหน...นี่...เมื่อเสร็จงานแล้วนี้
- หนูน้อย: ออ...เทียบอยู่...ไอ้ไหนมาเสร็จงานแล้วกะลุยไปเทียบอยู่ มาก่อนมาหลังมา
ได้ทั้งเพ...นี่ นี่สาแดงตัวพันนี้สาไม่บายมือเกลาะแซละกะนายมือปอ
หลาวนี้
- เท่ง: แล...มึงเที่ยวเข้าใจผิด นายมือปอไหนที่แดงตัวพันนั้น
- หนูน้อย: ออ...กูหับเชื่อเหมือนไอ้พานหลงแล้วเหมือนกันว่า นายมือปอนายมือ
ปอกแดง แแดงตัวเหมือนกัน ๆ กันแล้วทุกวัน มาเหมือนนาย มาทั้งเพ
คน ๆ
- จนทประกันสังคม: ยายครับ พี่ ๆ ทุกคน อย่าเข้าใจผิดนะครับ การที่ผมมาวันนี้อาจจะ
ล่าช้าไปสักนิดหนึ่ง เพราะผมคิดว่าการทำงานศพของคุณทัศนีย์เนี่ย
คงจะใช้เวลานานกว่านี้ ผมไม่คิดว่าใช้เวลาประมาณ 2 วันเท่านั้น
เหตุการณ์ต่าง ๆ ก็สรุปลงเสียแล้ว
- ยายประทุม: คนจนนิลูกบ่าวเหอ อีไว้สักกี่วันหะลูก ศพคนรวยได้แหละลูกได้ไว้ให้
มันเหม็นติดเรื้อน ศพคนจน ๆ ไว้สัก 2 วันกะพอแล้วมึง อีเอาใครให้
เขากินล่ะลูก
- จนทประกันสังคม: ผมขอโทษยายด้วยนะครับ ผมจะขอลอกตัวเสียก่อนนะครับว่า ผมเป็น
เจ้าหน้าที่ประกันสังคมของจังหวัดนชัย
- พระ: สวัสดิ์ครับพี่
- จนทประกันสังคม: การมาครั้งนี้ก็มีส่วนหนึ่งที่จะมามอบให้กับครอบครัวของคุณทัศนีย์เขา
ยายครับยายทราบหรือเปล่าว่าก่อนที่คุณทัศนีย์จะเสียชีวิตนั้น เขาได้ทำ
ประกันสังคมกับทางจังหวัด โดยที่บริษัทที่ทัศนีย์ทำงานอยู่นั้นได้ทำ
ประกันกันไว้
- ยายประทุม: ประกันไหนหลาวหาลูก
- จนทประกันสังคม: ก็ประกันสังคมครับ เพราะฉะนั้นในการเสียชีวิตครั้งนี้ทางประกันสังคม
ก็จะมีสิ่งทดแทนมอบให้ นี่ครับ เงินจำนวนหนึ่งที่จะมอบให้ครอบครัวของ
ยายในฐานะที่ยายเป็นผู้จัดการดูแลเกี่ยวกับเรื่องศพทุกสิ่งทุกอย่าง

- ยายประทุม: นี่ ไอ้โหรเล่าลูก นี่มาเบอร์ไหนเล่าลูก เมื่อยัง 2 ปีไม่ใช่เหต้อ้อเลือก
 เห่ง: ไอ้โหร ยายประทุม เอ้า
- ยายประทุม: ฎีกกว่าโหม ส.ส. หลาว เห็นมาแจกตั้งแต่บ้านนี้
 เห่ง: เดินแล้วเที่ยวคิดไปยายทุมเหอ นั้นเขามาเรื่องงานเรื่องการเขามอบให้
 ยายประทุม: เงินให้ทำโหรหะนาย
 เห่ง: นายทันที พอให้ต่างค์เรียกนายทันที คนบ้านเราชาติหน้าเห็นดูคนเผ่า
 คนแก่ตามใจกับใคร ไพรษณียกะเรียกนาย นายทั้งเพแหละ ให้แต่งตั้ง
 พอเรียบ ๆ มาแล้วเรียกนายหมด
- หนูนุ้ย: ออ...เหมือนกันแหละ ใครที่โหนกะเหมือนกันทั้งเพแหละเห่งเหอ คนแก่
 นิมองลองแลตะ แกอยู่แต่บ้านนี้ แกรู้เรื่องพรือหะ
- ยายประทุม: ออ...นี่หมายความว่า นายเอาต่างค์มาให้
 จนทประันสังคม: ก็ใช้สิครับ
- ยายประทุม: แลทีตะไซคตีหลาว นายเทียมอยู่กะยังชั่วแล้วนุ้ย เขาเอาต่างค์มาให้ถึง
 เรินแล้วนุ้ย
- จนทประันสังคม: เออ...ยายครับผมจะชี้แจงให้ทราบไว้ด้วยครับว่า ทศนียก่อนที่เขาจะเสียชีวิต
 นั้น เขาได้งานทำให้อยู่กับบริษัท แล้วผู้จัดการบริษัทนั้น เขาไม่ได้
 นิ่งนอนใจ ได้ทำประกันสังคมไว้ให้กับทศนีย
- พีระ: อ้อ...หมายความว่า พี่ของผมได้ทำประกันสังคมไว้ ผมก็ทราบข่าว
 เหมือนกันว่าการประกันสังคมได้กำเนิดขึ้นมาแล้ว
- จนทประันสังคม: มีมานานแล้วน้องชาย ก็อย่างน้อยก็ 2 ปีมาแล้วละนะ หลังจากที่มีการ
 ยื่นญัตติต่าง ๆ ขึ้นมามากมาย แต่ผลสุดท้ายก็สามารถจะลงเอยเมื่อ 2 ปี
 ผ่านมานี้เอง
- พีระ: อ้อ...ที่เขาบอกว่าวันแรงงานวันประกันสังคมคือวันที่ 2 กันยายนที่ผ่านมา
 หยก ๆ นี้ คงจะใช้สิครับ
- จนทประันสังคม: ก็ใช้ละสิน้องชาย เป็นการเข้าใจที่ถูกต้องแล้ว
- เห่ง: เอ้อ...ที่เขาหยุดงาน ออ...เขามีวันประกันสังคม
- จนทประันสังคม: พุดกับน้องชายก็คงเข้าใจได้ง่าย เพราะอย่างน้อยที่สุดน้องชายก็คงจะ
 ได้รับการศึกษามาดี
- พีระ: เรื่องนี้ผมก็พอจะเข้าใจอยู่บ้าง แต่จะให้เข้าใจมากกว่านั้นคงจะไม่ทราบ
 เท่าไรหรอกครับ
- จนทประันสังคม: เพราะฉะนั้นงานประกันสังคมของจังหวัดของเรา พยายามสม่าเสมอที่จะ
 ช่วยสอดส่องดูแลบริษัททุกบริษัทให้เขาดำเนินการประกันสังคมให้กับ
 พนักงานทุก ๆ คน เพื่อเป็นสวัสดิการให้กับพนักงานของเขา
- ยายประทุม: ออ...แล้วได้โหรมั่ง...เหมือนยายคนแก่พันนี้พอทำได้เหอหลาน

- จนประกันสังคม สำหรับยายอายุเท่าไรหรือครั้นยาย
- ยายประทุม: ยังสองปี กะแปดสิบแล้วนี่ลูกเหอ
- จนประกันสังคม: อ้อ...สำหรับยายไม่ต้องหรอกรับ ยายอายุจะแปดสิบอยู่แล้ว ยายไม่ต้องทำประกันสังคมหรอกรับ ยายสามารถที่จะไปรักษาพยาบาลฟรีได้เลยครับ ตามโรงพยาบาลหรือสถานที่พยาบาลของหน่วยงานรัฐบาลทุกที่ครับ นั่นเป็นสวัสดิการสำหรับคนชราทุก ๆ คน แต่ที่ประกันสังคมมอบให้เฉพาะบุคคลที่ยังหนุ่มยังสาวหรือบุคคลที่มีอายุไม่เกินหกสิบปีทำงานที่บริษัทหรือหน่วยงานใดก็แล้วแต่ที่รวมกันเป็นกลุ่ม
- หนูนุ้ย: ออ...ยังชั่วนุ้ย นี่น้องทัศนีย์ตายไปแค่นิดได้ เงินกะยังได้ ผิดกับพ่อกูลุย พ่อกูตายไม่ได้โหดเดียว บาทเดียวกะไม่ได้ พลัดห้างร้านทีเดียวตายพัน เขามาช่วยเหมือนกันข้าวสารสอบนึ่งเท่านั้น
- จนประกันสังคม: ก็ใช้ละนี่ นั่นหมายความว่านั่นเพราะประชาชนอาจจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับการทำประกันสังคมเท่าที่ควร เพราะฉะนั้นที่ผมมาวันนี้ นอกจากจะมาที่ผมมามอบเงินเป็นค่าทดแทนการเสียชีวิตของคุณทัศนีย์ในครั้งนี้ ผมก็จะอธิบายให้ทราบกันทุกคนที่นี่ด้วยว่า ประกันสังคมขณะนี้ดูแลสอดส่องความเป็นอยู่ของลูกจ้างทุกคนทุกหน่วยงาน
- เท่ง: ออ...นี่หมายความว่า ลูกจ้างทุกคนวันนี้สามารถมีเงินทดแทน นอกเหนือจากโหรบ้างครับ
- จนประกันสังคม: ไม่ใช่เฉพาะแต่จะต้องตายเท่านั้น มีการรักษาพยาบาล หรืออุบัติเหตุจากการทำงาน หรือป่วยไข้ ขณะที่ทำงานนั้น ทางประกันสังคมเขายินดีที่จะชดใช้ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง
- เท่ง: เออ...ทุกวันนี้ว่าอยู่ครั้นงานบริษัทนะ
- จนประกันสังคม: นั่นหมายถึงว่ารัฐบาลคอยสอดส่องดูแลเรื่องของความเป็นอยู่ของประชาชนอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทุกวันนี้แม้กระทั่งการคลอดบุตรก็สามารถที่จะได้รับเงินทดแทนหรือลูกจ้างคนใดคนหนึ่งทำงานแล้วเกิดล้มเจ็บไข้ได้ป่วยไม่สามารถมาทำงานได้ ทางบริษัทหรือทางประกันสังคมจะมอบหมายเงินให้ด้วย แต่ก็อยู่ในวงเงินและเวลาที่จำกัดเท่านั้น
- เท่ง: นี่หมายความว่าถ้าคลอดโลกได้ กูสามันอีได้แต่คนหญิงเท่านั้นแหละ
- จนประกันสังคม: ไม่ใช่หรอกรับ พี่อย่าเข้าใจผิด ผู้หญิงผู้ชายได้ทั้งนั้น
- เท่ง: เอ๊ะ แล้วคนชายเกิดพรีอหลาว
- จนประกันสังคม: คืออย่างนี้ ถ้าสมมุติว่าถ้าพี่มีภรรยาแล้วภรรยาของพี่คลอดแล้วพี่ทำงานพี่เป็นคนทำประกันสังคมไว้ เมื่อคลอดลูกออกมาไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาลไหนก็แล้วแต่ไม่ว่าจะเป็นเอกชน หรือหมอด่าแยกก็แล้วแต่ทางประกันสังคมมอบเงินสามพันบาทให้ทันทีต่อ 1 คน นั่นหมายถึงว่า

- ไปช่วยเหลือเรื่องของการคลอดบุตรครับพี่ นอกจากนั้นถ้าเกี่ยวกับเรื่อง
 ทูพพลภาพหรือแขน ขาขาด ทางประกันสังคมก็ยินดีที่จะชดเชยให้กับ
 อวัยวะที่ขาดหายไป นั่นเป็นหน้าที่ของประกันสังคม
- หนูนุ้ย: อ้อ...ถ้าไร้ฟันนั้นนะ疼นะ เมียเกิดให้ลุยสักทีตะ เกิดโลกคนหนึ่ง
 สามพัน เกิดสักยี่สิบได้จั้งเสีย
- จนทประกันสังคม: พี่...อย่าเข้าใจผิดอย่างนั้นนะครับ ทุกสิ่งทุกอย่างมันจะต้องอยู่ในกำหนด
 กฎเกณฑ์ทั้งสิ้น ถ้าพี่คลอดลูกสิบคน พี่ก็จะได้รับเพียงสองคนเท่านั้น
 หรือถือว่าสองครั้งเท่านั้น
- หนูนุ้ย: ออ...ฟันนั้นหลาวเหอะ คราวหนึ่งกูนึกว่าทำทำอเกิดให้ได้หลายคน
 พอให้ได้หลายพันสักนี้
- จนทประกันสังคม: นอกเหนือจากนั้นประกันสังคมมีนโยบายที่จะช่วยเหลือประชาชนทุกอย่าง
 ต่อไปแนวโน้มที่จะทำให้เกิดมีสวัสดิการเหมือนกับข้าราชการ สรุปร่าง ๆ
 ว่า การเจ็บไข้ได้ป่วยหรือทูพพลภาพหรือการคลอดบุตรก็จะได้รับทุกสิ่ง
 ทุกอย่าง
- ยายประทุม: ขอบใจหลานบ่าวเหอ เพราะฉะนั้นนี่ก็เป็นความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ยาย
 ได้รับทราบถึงแม้ว่าจะเล็ก ๆ น้อย ๆ ถึงอี้แก่แล้วกะไม่พริอ เผื่อได้เล่า
 เด็ก ๆ วันหลัง

(ร้อง)

วันเวลายานาที่ที่จำกัด	เล่าประวัติพอย่อยย่อพอเข้าใจ
การประกันสังคมกะสมควรทำ	จะน้อมนำประโยชน์ยิ่งสิ่งโตใหญ่
แม้เจ็บป่วยจะช่วยให้ก็ไม้อร้อนใจ	จะตายไปความหวังเพราะเราได้ประกันสังคม
การคลอดบุตรหยุดงานหรือการพักฟื้น	ไม่ขมขื่นทุกภาวะเพราะเรามีเงินสะสม
เงินเบิกได้ใช้คลังของสังคม	ที่นิยมยกย่องตามต้องการ
ขอเชิญชวนมวลมิตรสะกิดบอก	ผลจะออกตามมาหลายสถาน
จะทำงานการใดที่ใจต้องการ	เชิญทุกท่านร่วมทำประกันสังคม

(ดนตรี)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือส่งประกนสังค

หนังสือของ กุหลาบสีม่วง จ.สุราษฎร์ธานี

(ดนตรี)

(บรรยาย) ท่านผู้ชมที่เคารพ สถานที่นี้เป็นสถานที่หน่วยงานหรือสำนักงานประกนสังคm เจ้าหน้าที่ประกนสังคmกำลังรอรับเพื่อติดต่อช่วยเหลือพี่น้องประชาชนเกี่ยวกับการทำประกนสังคmพอดี นายเท่ง นายหนูน้ย ตามี ยายแม่นั้นเดินทางมาถึง แล้วก็เขาไปพบและทำความรู้จัก แล้วเจ้าหน้าที่ประกนสังคmให้การทักทายเป็นที่เรียบร้อย

(ร้อง)

แล้วไต่ถามความว่ามาทำไม

ธุระอะไรหรือที่มา

(ดนตรี)

นึ่งมีความถามว่ามาทำไมธุระอะไรละนาย
ไหนเราเจ้าหน้าที่ประกนสังคm

อธิบายออกให้ฟังตั้งปัญหา

ไต่ถามว่าที่ท่านมาธุระอะไรไหนเล่าความ

จนประกนสังคm: นายมาที่นี่มาธุระอะไรหรือหลายคนทีเดียว นึ่งก่อน นึ่งก่อน ตามสบาย
ทางนี้ ยินดีต้อนรับ ทางนี้ยินดีช่วยเหลือมีอะไร มีอะไรจะให้ช่วยพูดมา
เลยไม่ต้องเกรงใจ

เท่ง: พูดดีพูดดี ดายโหง ข้าราชการไม่เหมือนกันทุกคนนะตายโหง

หนูน้ย: พูดดี ทักทายปราศรัย

จนประกนสังคm: มากันแล้วก็ดื่มน้ำดื่มทำกันก่อน

หนูน้ย: เขาพูดดี มึงถามแลเตะเท่ง มึงถามแล

จนประกนสังคm: ท่านชื่ออะไรหรือ

เท่ง: ผมชื่อเท่ง นามสกุลเพ่งพ่าง

จนประกนสังคm: อ้อ เท่ง เพ่งพ่าง แล้วอยู่ที่ไหนละ

เท่ง: กระผมอยู่ที่บ้านเลขที่สองหมื่นห้าพันถ้วน

จนประกนสังคm: สองหมื่นห้าพันถ้วน เลขที่บ้านยาวเหลือเกิน มากเหลือเกิน

หนูน้ย: เลขที่ทั้งสองหมื่นห้าพันถ้วน แล้วไม่สองหมื่นห้าพันเศษ

จนประกนสังคm: สองหมื่นห้าพันถ้วน บ้านอะไรนะ

เท่ง: บ้านบางอยากครับ ตำบลปากแตก

จนประกนสังคm: มันชื่อแปลกนะ (หัวเราะ) อำเภออะไรที่วานี้

เท่ง: อำเภอแจกข้าวสารครับ บางอยาก ปากแตก แจกข้าวสารครับ

จนประกนสังคm: จังหวัดอะไร

- เท่ง: จังหวัดบ้านโห๊ะ
- จนท.ประกันสังคม: บ้านโห๊ะ หมายความว่าอะไร
- เท่ง: บ้านโห๊ะ บ้านหัก บ้านพัง นิครับ
- จนท.ประกันสังคม: อ้อ...อย่างนั้นหรือ แล้วมันอยู่ที่ไหน ที่ว่า
- เท่ง: ไม่ ๆ ครับ อยู่ในเขตพื้นที่ของท่านรองนายก รองบัญญัติ บรรทัดฐานนี้
- จนท.ประกันสังคม: อ้อ...อยู่ในเขตพื้นที่ของท่านรองนายก
- เท่ง: ใช่แล้วครับ
- จนท.ประกันสังคม: ออ..ที่จะมาทำประกันสังคม
- เท่ง: ผมอยากทราบรายละเอียดครับ
- จนท.ประกันสังคม: อยากทราบรายละเอียด คุณมีอาชีพอะไร ทำงานอะไรที่อยู่เนี่ย
- เท่ง: อาชีพที่อยู่เนี่ย ผมทำธุรกิจส่วนตัว
- จนท.ประกันสังคม: ธุรกิจส่วนตัว
- เท่ง: ใช่ ธุรกิจส่วนตัว
- จนท.ประกันสังคม: ทำงานอะไร...คนข้างหลังโน้นทำงานอะไร ห้างร้านหรือ หจก.อะไรเหร
- เท่ง: โอโหระหลาว ไอ้หนูย ที่เขาถามว่า ห้างร้านหรือ หจก. นั้น
- หนูนุ้ย: ไม่วี๋ มึงหลงกับเขาตะ กูไม่ใช่หลงโลกกับเขา
- เท่ง: ไม่ใช่ห้างร้านไม่ใช่ หจก. ครับ ผมทำงาน สปจ.ครับ
- จนท.ประกันสังคม: ทำงาน สปจ. เหร
- เท่ง: ทำอยู่กระเป๋ีครับ
- จนท.ประกันสังคม: ทำอยู่ที่กระเป๋ี สปจ.กระทรวงศึกษาใช้ไหม
- เท่ง: ไม่ครับ สปจ.นิ
- จนท.ประกันสังคม: สปจ. กิจการราชการ ระดับไหน ซีไหนที่ทำอยู่นี้สอนอยู่โรงเรียนไหน
- เท่ง: ไอ้โหร...หลาว ละไอ้หนูนุ้ย ไอ้ สปจ.ที่ว่านั้น แล้วเขาถามว่าสอนอยู่โรงเรียนไหน สอนโรงเรียนไอนั้นครูแล้ว ไอนี้เราทำ สปจ.
- หนูนุ้ย: เออ...ที่เขาถามว่า สปจ. สอนโรงเรียนไหน
- เท่ง: ไม่ได้สอนโรงเรียน แต่ทำอยู่ที่กระเป๋ีครับ
- จนท.ประกันสังคม: ทำอยู่กระเป๋ี สปจ. แล้วซีไหนละ ระดับไหน
- เท่ง: ซีไหนละไอ้หนูนุ้ย
- หนูนุ้ย: กะมึงบอกเขาตะว่าซีม่า
- เท่ง: ซีม่า...เออ...ผมซีม่าครับ
- จนท.ประกันสังคม: ซีม่า...ซีม่าอะไร
- เท่ง: ซีม่า โลชั่น
- จนท.ประกันสังคม: อะไร ซีม่าโลชั่นผมฟังไม่ออก ซีม่าโลชั่นนี่อะไรกัน แล้ว สปจ.ของแกเนี่ย อะไรเนี่ย

เท่ง: ทำอยู่ที่กระบี่

จนท.ประกันสังคม: สปจ.อะไรหรือเหรอ

เท่ง: สับปาล์มจ้าง

จนท.ประกันสังคม: สปจ. สับปาล์มจ้าง...เหรอ ฉันฟังอยู่พักใหญ่เลย (หัวเราะ)

หนูนุ้ย: โลกใจสา สงสัยได้ผล ทำประกันสังคมนี้ สปจ. สับปาล์มจ้าง

จนท.ประกันสังคม: แล้วแกก็ไม่ใช้ข้าราชการซิ ถ้าอย่างนั้น

เท่ง: ประชาชนธรรมดาไปสับปาล์มจ้างอยู่ที่กระบี่ไปทำหมดทั้งพ่อทั้งลูก
ไปทำอยู่นู้นเลยแหละ

จนท.ประกันสังคม: ถ้าอย่างนั้นเป็นประชาชนธรรมดา เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าประชาชน
ธรรมดาก็ต้องเอาเอกสารสำคัญเนี่ย เกี่ยวกับการประกันสังคมนี้ไป
อ่านดูให้ละเอียด

เท่ง: เอาเอกสารไปอ่านดูให้ละเอียด

จนท.ประกันสังคม: ก็ใช่ เมื่ออ่านดูอย่างละเอียดเรียบร้อย แล้วมีอะไรก็ติดต่อมาทาง
ประกันสังคมนะ ถ้าที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก็ให้โทรศัพท์มาที่ 282283
ถ้ามาด้วยตัวเอง ก็ให้ขึ้นไปอาคารส่วนราชการ ชั้น 3 ของศาลากลาง
จังหวัดนะ บอกอย่างนั้น...ว่าถ้าใครต้องการจะมาบอกว่าทางนี้ยินดีจะ
บริการต้องการที่จะช่วยเหลือเต็มที่

เท่ง: ผมอยากถามว่า ไอ้ประกันสังคมนี้มันโครงการของรัฐบาล

จนท.ประกันสังคม: ใช่ โครงการของรัฐบาลแน่นอน ถ้าทำแล้วไม่มีคำว่าเสียหาย ไม่มีคำว่า
ไม่ได้ ทางความช่วยเหลือเต็มที่

ตามี: ถามแลโลก ถามแลให้ดี

หนูนุ้ย: ให้เขาเล่ารายละเอียดมาคิดว่าได้ในกรณีไหนมั่ง เจ็บไข้ไม่บาย อุบัติเหตุ
พันหรือที่เขาจะช่วย เออ...มีinghamแลติเท่ง มีinghamแลให้ดี

เท่ง: ไหน ช่วยเล่ามาดิครับ เล่าให้ละเอียด ผมอยากรู้

จนท.ประกันสังคม: ถ้าอย่างนั้นเราจะอธิบายให้ฟัง...ฟังก็แล้วกัน

(ร้อง) ในเงื่อนไขสำคัญเรื่องประกันสังคม...เงื่อนไขสำคัญ เรื่องประกันสังคม

ขอเชิญท่านบอกผมว่าสังคมมันแบบไหน ไหนท่านช่วยบอกช่วยเล่าบอกให้เข้าใจ

ไหนท่านช่วยกล่าวช่วยเล่าให้ฟัง

ไอ้เรื่องประกันสังคมเราจะเล่าหากท่านเข้มีรายได้ในภายหลัง

ยามป่วยไข้มันจะไม่ผิดพลั้ง

เขาจ่ายค่ารักษาไม่ได้ละลด

เท่ง: แสดงว่าจ่ายไม่ละลด

จนท.ประกันสังคม: ก็ใช่

(ร้อง)

ที่สับปาล์มก็รักษาให้หาย
ตลอดลูกเขาก็จ่ายเขาไม่ได้พูดปด

ให้จำเอาไว้เขาจ่ายตามกำหนด
ผลปรากฏไปตามที่เรื่องที่มิมมา

เท่ง: ถ้าทุพพลภาพผมอยากทราบต่อไป ตามเงื่อนไขเชิญเล่าไปเกิดหนา
 จนประกันสังคม เขามีเงินใช้เขาก็จ่ายมา ไร่ค่าเลี้ยงรักษาท่านนี้อายุวัดก
 ถึงยามเราตายนี้เขาให้เท่าใด เขาสนใจใช้จ่ายท่านไม่ได้โกหก
 เขาจ่ายร้อยเท่ากล่าวอย่างเปิดอก ไม่ได้พูดโกหกอย่างบริษัทอื่น
 ทำประกันสังคมเอาไว้สวาทายสุทธานได้เงินหมื่น เพราะฉะนั้นทำประกันสังคมดีกว่าไปใช้เงิน
 ได้เงินหมื่นมาใช้สบายใจ ถ้าเช่นนั้นทำประกันกันดีทว่า
 เท่ง: ตามที่หัวหน้าเขาเล่ามานี้ เขายกกล่าวว่าจะช่วยให้สบายหนักหนา
 เจ็บไข้ไม่สบายอีกลอดลูกออกมา เขาช่วยเหลือชาวประชาให้ผาสุกใจ

หนูน้อย: ถ้าเช่นนั้นเอาเอกสารไปอ่านให้แน่ชัด แน่ถนัดแล้วเรค่อยมาเวลาใหม่
 เท่ง: ถ้าพันนั้นผมเข้าใจตามที่ท่านเล่าแล้ว ที่ท่านบอกว่าอุบัติเหตุกะช่วย
 ทุพพลภาพก็ช่วย เช่น ขา พิกการ หูหนวก ตาบอด ไ้โหรพันนี้ที่ท่านช่วย
 เมื่อผมไปอ่านเอกสารให้ละเอียดแล้ว ผมมีเงินมีทองแล้ว ผมจะมาทำ
 ประกันสังคม ผมเชื่อแล้วครับว่าดี ผมจะไปบอกให้เพื่อนฝูง พ่อแม่
 พี่น้อง ประชาชนใกล้บ้าน ชวนกันมาทำประกันสังคม

จนท.ประกันสังคม: อือ...ก็มันซิ...บอกให้มาทำประกันสังคม บอกว่ามาที่นี้ละ ขึ้นมาชั้น 3
 และก็ติดต่อมาได้เลย เขายินดีต้อนรับทุกจังหวัดที่สำนักงานประกันสังคม
 บอกว่าอย่างนั้น

เท่ง: ถ้าพันนั้น ขอขอบคุณครับ ๆ ถ้าพันนั้น ผมลาครับ

จนท.ประกันสังคม: ไปได้เลย โชคดีนะ มีอะไรก็โทรศัพท์มาก็ได้

เท่ง: ครับ ครับ ครับ ผมลาครับ

หนูน้อย: ขอขอบคุณมากครับ สำหรับหน่วยงานที่ได้ให้ความกระจ่างแจ้งและที่
 ได้บอกเรื่องประกันสังคม ผมจะทำประกันสังคมเพื่อช่วยชีวิตครอบครัว
 ผม

จนท.ประกันสังคม: ชอบใจมาก ๆ ที่สนใจ ช่วยกันเถอะทำเพื่อความปลอดภัย เพื่อการ
 อยู่ดีกินดีของครอบครัว

(ร้อง)

ทุกคนพากันจากลาแล้วพากันหลบ
 นำสงสารประชาชนคนที่ชวนกันมา
 เราเจ้าหน้าที่ต้องยินดีช่วยกันดูแล
 เรื่องเจ้าหน้าที่ประกันสังคมจะตั้งเอาไว
 เรื่องที่ได้มาพบครั้งนี้ดีหนักหนา
 เขาตั้งหน้ามาปรึกษากับเราให้เบาใจ
 ให้พ่อแม่พี่น้องได้พบแต่ความผ่องใส
 แล้วเต็ม ใต้ แต่ง ตก ยกนิยาย

(ดนตรี)

(บรรยาย) แฟน ๆ หนังสือที่รัก บัดนี้ทั้ง นายหนูน้อย ตามี ยายแมน กลับไปยัง
เคหาที่อาศัยของตน ก็ได้เตรียมตัวหาเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อเตรียมตัวเตรียมการที่จะทำ
ประกันสังคม เพื่อครอบครัวและชีวิตของตนเอง บัดนี้เขาทั้งสองมานั่งปรึกษาหารือกันว่า
ชีวิตของเขาจะอยู่อย่างไรกันต่อไป ขอเชิญท่านผู้ชมติดตามชมนิยายจากนี้ต่อไปนะ
ครับท่าน (ดนตรี)

(ร้อง)

ทั้ง:	เราเป็นคนจนนะหนูน้อยต้องทนทุกข์	หาความสุขได้ยากลำบากแสน
หนูน้อย:	เปรียบเหมือนต้นไม้แห้งเหี่ยวที่มันหาไม่แกน	ต้องคลอนแคลนเหมือนหลักที่ปักอยู่กลางคลอง
ทั้ง:	แล้วแมนแพ่นั่งลงว่านุ้ยเหวที่ตรงไหน	เหมือนแสงไฟไม่แจ่มกระจ่างมันหมอง ๆ
หนูน้อย:	ถึงเขานทองแท้กะหม้อเพื่อนยังแล้วไม่ใช่ทอง	ชวนกันมองในข้างทางที่ไม่ดี
ทั้ง:	เราจะซื้อจะขายมันก็ร้ายหนักหนา	พวกพ่อค้ากำหนดคอยแต่กดขี่
	ชวนกันตั้งราคาไอ้หนูน้อยหนาไม่ปราณี	เพราะเขาไม่มีเมตตาเห็นใจ
	กดราคายางลงให้ต่ำแต่เราจำต้องขาย	หวังกฎหมายการค้ามาตราไหน
	เราถูกระบอบประชาธิปไตย	ต้อนคนไทยที่จน ๆ ต้อนให้พันลอรู
	ถ้าทางรัฐปล่อยไว้นายชวนเหอไม่แก้ไข	คนเข็ญใจจะต้องตายเหมือนกับควายหมู
	ฝ่ายพ่อค้าพาณิชย์กะลองคิดดู	ไก่เมียผู้ก็ราคามาต่างกัน
หนูน้อย:	ร้านอาหารจีนอาหารไทยไก่เมียผู้	เราไม่รู้เท่าแต่สั่งมานั่งจิ้น
	ราคาหมูดำขาวแพงเหวกะไม่เท่ากัน	หัวสำคัญพ่อค้าเขาทำอย่างน่าดู
ทั้ง:	หักหมูใหญ่หักตาซั้งหักหนังหนา	ลดราคาโกงน้ำหนักหักกว่าแม่หมู
	เนื้อที่ขายแล้วหักขมแล้วมีไปถมตุ๋นไอ้หนูน้อย	เนื้อแม่หมูหมูดำขาวขายเท่ากัน
	หมูตัวหนึ่งเจ้าของไอ้หนูเหอเขาได้เพียงสองขา	พวกพ่อค้ามันแบ่งครึ่งหรือถึงหัว
	ราคาหมูดำหมูขาวและไม่เท่ากัน	หัวสำคัญพ่อค้ามันทำกันน่าดู
	หักหมูใหญ่หักตาซั้งหักหนังหนาลด	ราคาโกงน้ำหนักเข็ดแม่หักกว่าแม่หมู

(พูด)

ทั้ง: ตะมันน่าคิดเหละไอ้หนูน้อยพาหมูไปขาย หมูเดินหนังหนา หมูเดินแม่หมู
แก่ หนังเหนียว ขนขาว หางยาว ตูดใหญ่ ว่ามันลดหมด มันหักหมด มัน
ฉ้อทุกอย่างนี้ ลดราคา โกงน้ำหนัก หักกว่าแม่หมู มันอยู่ยากแล้ว
หนูน้อย: หรือ...ไม่อยู่ยากระหว่างนี้เงินเดือนรัฐบาลขึ้น

- เท่ง: โลกแหละเงินเดือนรัฐบาลขึ้น พอประกาศว่าเงินเดือนขึ้น ไม่ทันขึ้นที ข้าวสาร ประกาศขึ้นราคา น้ำตาลประกาศขึ้นราคา น้ำส้มฆ่าอย่างขึ้นราคา มันได้แรง กันแหละไอ้หนูนี่ยเหอ เงินเดือนข้าราชการไม่ทันขึ้นของขึ้นราคาสามพลิก ห้าพลิกแล้ว
- หนูนัย: มันจับหายกันตรงนี้แหละ ไม่รู้จะทำพร้อแล้วแหละ ช่วยแหละรองนายกเหอ ช่วยแหละนายบัญญัติ บรรทัดฐานเหอ ช่วย ๆ กันแหละสุชีพเหอ
- เท่ง: เราพันพร้อ ๆ พันไปตรังได้
- หนูนัย: ไปหาใครละ
- เท่ง: ไปหาแม่ถ้วนแหละ ไปปรึกษากับแม่ถ้วนแหละ
- แม่ถ้วนเป็นคนดี กูเคยเข้าไปกราบแกแล้ว แกดีอ๊อดตาย ไอ้โหร แกสอนลูก แกว่า แกมิกลอนสอนลูก กูจำได้มั้งไม่ได้มั้ง
- หนูนัย: สอนลูกไหน
- เท่ง: สอนนายชวนนั่นแหละ
- หนูนัย: ไอ้โหร

(ร้อง)

เท่ง: ฟังเกิดคนดีลูกนี้ลูกมีความหมาย	ลูกจำเอาไว้แม่ให้คำสอน
ชีวิตทั้งหลายคล้ายกับละคร	ขึ้นตอนแม่สั่งเพื่อหวังให้ดี
จำเกิดลูกหนาลูกยาจำไว้	จงรักขาวใต้อาย่าได้หน้ายหนี
ลูกแม่จำไว้จำให้เสีย	จงมีศีลธรรมและประจำหัวใจ
ลูกไปข้างหน้าลูกอย่าลืมหลัง	พี่น้องเมืองตรังเขาก็ยังเลื่อมใส
ช่วยเหลือขาวใต้เขาจะได้ไว้วางใจ	เป็นใหญ่ขึ้นได้เพราะเพื่อนให้คะแนน
เพื่อนให้คะแนนลูกใหญ่ขึ้นได้เพราะเพื่อนให้คะแนน	
ช่วยแก้ปัญหาวาชนาขาวไร่	ขาวปีกชใต้เขารักใคร่หวงแทน
ร่วมจิตร่วมใจไปใส่คะแนน	หวงแทนขาวใต้ให้ได้นาน ๆ
...ไว้ให้นาน ๆ หวงแทนขาวใต้...ชวนเหอ...ไว้ให้นาน ๆ	
อยู่ในสภาเพื่อต่อยาโกรธ	ประโยชน์คุณค่าเป็นอย่างมหาศาล
เพื่อนว่าอย่างไรตั้งใจทำงาน	ชาวบ้านนับถือนั่นแหละคือคนดี
นั่นคือคนดี...ชาวบ้านนับถือ...นั่นแหละคือคนดี	

หนูนัย: ออ..เท่งพอดิไอ้เท่ง

เท่ง: กูจำได้แหละ แกสอนลูกกว่า ลูกเหอเข้าไปนั่งในสภาเพื่อนต่อยาโกรธ เห็นกับพี่น้องขาวตรังเห็นกับพี่น้องทั้งภาคใต้ ตัวเล็ก พันนี้แต่กูท่าเลือด

ไปเด แล้วแก่นัก ให้มิงนิกแลติ เพื่อนจัดเซไปทำนุทีไปทำนิตีแต่ไม่ล้ม พอ
เซไปทำนุ นายกค้าไว้ พอเซไปนี้สุเทพค้าไว้ กุยอมจริงว่าแก่ง มิงนิกแลติ
แกตอบคำถาม เขาถามนายกมีปัญหาไหมมิ่ง แล้วแกตอบปืบ ๆ เหมือนกับ
คอมพิวเตอรื กุชอบแกจริงแหละ ดายโหงไปเด

หนูนุ้ย:

เออ...แก่ง เก่งนะมิงเก่งนะรู้จักอิจ่า

เพ่ง:

เออ...กูจ่าแหละของพันนิ กูจ่าหนักหนา แล้วมิงรู้ใหม่ว่าการทำประกันสังคมมา
แต่นี้จากใคร มาจากใคร ออ...ทฤษฎีใหม่ ของนายกชวาน หลีกภัย ทำประกัน
สังคมให้พี่น้องประชาชน รถสิบล้อ หกล้อทุกคัน รถเครื่อง รถยนต์
ทำประกันหมด

หนูนุ้ย:

ถูกแหละ...ยิ่งทำประกันสังคมเท่าใด คนยิ่งบายเท่านั้น

(ร้อง)

ออนี่ขอขอบคุณวงศาคณาพี่น้องที่มานั่ง
ทำประกันสังคมกันเถิดพี่น้องทั้งหญิงชาย
เจ็บไข้ไม่สบายหรือทุพพลภาพ
เสียเล็ก ๆ น้อย ๆ ค่อยบายใจ
ทำเข้าไปเถิดท่านเรื่องประกันสังคม (ดนตรี)

ที่ได้ฟังสายของร้องขยาย
ถ้าทำแล้วสบายหายทุกข์ใจ
เราก็ทราบว่าท่านช่วยได้ไม่เหลวไหล
ทำเข้าไปเถิดท่านประกันสังคม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย
สำนักประชาสัมพันธ์เขต 6 จ.สงขลา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย

หนังสืออ่านล่วงหน้า

ตอนที่ 1

(ดนตรี)

ออ สังคมโลกปัจจุบันหรือทุกวันนี้ (ดนตรี)

สังคมโลกปัจจุบันทุกวันนี้	มีสิ่งที่คุณทั่วไปเฝ้าใฝ่ฝัน
นั่นคือเรื่องสิทธิเสรีที่สำคัญ	ไม่มีชั้นชนเช่นที่เห็นมา
ด้วยอำนาจตกอยู่กับผู้ปกครอง	ไม่มีช่องจะช่วยกันแก้ปัญหา
นั่นคืออดีตกาลที่ผ่านมา	จึงนำมาเสวนากับผู้ฟัง
นับแต่ปีสองสี่เจ็ดสิบห้า (ดนตรี)	ออ แต่ปีสองพันสี่ร้อยเจ็ดสิบห้า (ดนตรี)
นับแต่ปีสองพันสี่ร้อยเจ็ดสิบห้า	ชาวประชาติไทยนี้ก็ได้มีหวัง
ได้เปลี่ยนแปลงครั้งนี้ก็ตั้งใจ	ตั้งความหวังประเสริฐเลิศเลอ
ว่าจะได้ประชาธิปไตยที่ใสสะอาด	เหมือนภาพวาดสวยหรู ออ อยู่ไม่น้อย
เวลาผ่านหกสิบห้าปีก็มีไม่น้อย	เรายังคอยฝันหาถึงประชาธิปไตย (ดนตรี)
เรายังคอยฝันหาถึงประชาธิปไตย (ดนตรี)	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2

(ดนตรี)

ออ เมื่อถึงกาลเลือกตั้ง (ดนตรี)
 เมื่อถึงกาลเลือกตั้งก็ครั้งหนึ่ง
 หาเสียงโฆษณาที่กันพลวัน
 ด้วยมุ่งหวังที่จะนั่งในสภา
 ได้ผู้แทนเกียรติยศนี้ก็ปรากฏอยู่
 หลังจากนั้นชาวประชาเราก็หาไม่รู้ไม่ (ดนตรี)
 หลังจากนั้นชาวประชาเราก็หาไม่รู้ไม่
 ไม่ติดตามสัญญาณก็มาเพิ่มพูน
 งานการเมืองไม่ใช่เรื่องแต่เลือกตั้งนะพี่น้องนะ
 ต้องตรวจสอบนักการเมืองทุกคนไป
 หากว่าผิดสัญญาที่ว่าไว้
 ผู้ชี้ขาดนั้นหรือคือปวงชน
 ออ ให้ทุกคนได้สอบถามตามผู้แทน (ดนตรี)

พี่น้องนาที่ครั้งหนึ่ง (ดนตรี)
 เรานึกถึงผู้แทน ออ เหมือนแฟนฉัน
 ให้คำมั่นสัญญานำเอ็นดู
 โขว์ลีลาอภิปรายให้สวยหรู
 ช่วยเชิดชูดำรงวงศ์ตระกูล
 เพราะมิได้รับทราบเขาก็หายสาบสูญ
 ให้อาดูรถึงชาวบ้านผู้แทนเทอราคาญใจ
 แต่ความหวังให้ติดตามความเคลื่อนไหว
 เอาใจใส่ที่สัญญากับประชาชน
 ใช้ไม่ได้คราวหน้าก็อย่าหวังผล
 แล้วให้ทุกคนคอยสอบถามตามผู้แทน (ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3

(ดนตรี).

แล้วอยากจะบอกเรื่องราว
 อยากจะบอกเรื่องราวคราวหาเสียง
 เพื่อแลกกับคะแนนนี้ก็แทนเงินทอง
 ใช้ขอปลอกรังหรือว่าฝิงลูกท้อ
 บอกว่าผิดกฎหมายแล้วก็ไม่นำพา
 เราเข้าใจผิดมาในหน้าที่
 อยากจะบอกหน้าที่ของผู้แทน
 นั่นคือออกกฎหมายใช้บังคับ
 ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลที่ผ่านมา
 ตรวจสอบการงานรัฐบาลด้วย
 นี่คืองานหน้าที่ที่ควรสนใจ
 หากคราวหน้ามีเลือกตั้งก็อย่าปลั่งผิด
 อย่ารับแจกแลกของนะน้องพี่
 แล้วช่วยกำจัดให้สิ้นชื่อ
 ช่วยกำจัดให้สิ้นชื่อเรื่องชื่อเสียง
 หกสิบกว่าปีผ่านมาเรื่องประชาธิปไตย
 เพราะปัญหาหลายอย่างแล้วหนทางแก้
 หากว่าเราตั้งมั่นกันจริงจังจริง
 ถึงยากยิ่งคงแก้ได้ (ดนตรี) หายกังวล (ดนตรี)

พี่น้องนะคราวหาเสียง (ดนตรี)
 ไม่ใช่เพียงรับแจกพี่น้องนะหรือว่าแลกของ
 ให้พี่น้องได้คิดพิจารณา
 นี่คือข้อผิดที่มีปัญหา
 ก็เพราะว่าหวังให้ได้คะแนน
 ไม่ใช่มีส.ส.ขอทำแผน
 แล้วจำให้แม่นยำชัดก็ในรัฐสภา
 คอยประดับความเดือดร้อนคนทั่วหน้า
 แล้วแก้ปัญหาทุกคนอย่างสนใจ
 ถ้าไม่สวยก็ต้องคิด ถ้าไม่สวยต้องจัดการนี้งานน้อยใหญ่
 เราอย่าไปหลงผิดแล้วคิดให้ดี
 ให้ช่วยคิดหาแนวทางสร้างศักดิ์ศรี
 รู้หน้าที่เพื่อพัฒนาเรื่องประชาธิปไตย
 (ดนตรี) เรื่องชื่อเสียง (ดนตรี)
 อย่าหวังเพียงอยากได้โหวตต่อโหว
 ยังไม่ไปถึงเป้าหมายแท้จริง
 ผันแปรเสียหายอยู่หลายสิ่ง
 แล้วถึงยากยิ่งคงแก้ได้ (ดนตรี) หายกังวล

.....

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4

(ดนตรี)

คนชาวไทยเรายังคงดำรงชาติ
 เอกราชชาติไทยนี้คู่ไตรรงค์
 พระปกเกล้าทรงเมตตาประชาราษฎร์
 เมื่อเปลี่ยนแปลงระบบงานการปกครอง
 รัฐธรรมนูญเป็นแม่บททางกฎหมาย
 บริหารโดยคณะรัฐมนตรี
 รัฐสภาตรากฎหมายไว้เป็นหลัก
 เห็นชอบในนโยบายรัฐบาล
 รัฐสภาเป็นศูนย์กลางทางความคิด
 ผู้แทนช่วยต่อต้านการโกงกิน
 การประชุมรัฐสภาตั้งว่านี่
 เลือกผู้แทนทำหน้าที่แทนพี่น้อง
 ควรเลือกคนที่พูดจา พี่น้องนะ มีสาระ (ดนตรี)
 แล้วเสียสละเพื่อปวงชนคนส่วนใหญ่
 มีหัวใจหวาดระแวงพิชิตอิทธิพล
 เห็นประจักษ์ผลงานแจ่มทุกแห่งหน
 ไม่ทอดตนให้เพื่อนช่มอย่างงมงาย
 สามารถเชิดชูชาติสมมาดหมาย
 จะใช้จ่ายก็แค่ล่วคล่องตามต้องการ
 รับผิดชอบเลือกผู้แทนให้พอเป็นแก่นสาร
 เหล่าลูกหลานได้ยิ้มแป้นก็เราเป็นผู้แทนดี (ดนตรี)
 เหล่าลูกหลานได้ยิ้มแป้นเมื่อได้ผู้แทนดี (ดนตรี)

กษัตริย์ ศาสน์จูงให้สูงส่ง
 ยั่งยืนงเด่นตระการทั่วขวานทอง
 มอบอำนาจอธิปไตยไทยทั้งผอง
 ให้เป็นของไทยทั้งสิ้นด้วยยินดี
 กำหนดสายงานทั้งสามตามวิถี
 กิดคดีให้พึ่งพาดุสการ
 เพื่อพิทักษ์ไทยให้สุขทุกถิ่นฐาน
 ทั้งควบคุมงบประมาณงานแผ่นดิน
 ชี้ถูกผิดตามทศนะวาทะศิลป์
 ร่วมตัดสินบริหารการปกครอง
 ไทยน้องพี่มีสิทธิเข้าเป็นเจ้าของ
 ตามครรลองแบบประชาธิปไตย
 ควรเลือกคนที่พูดจา มีสาระ
 รักพี่น้องชายหญิงนี้ก็อย่างจริงใจ
 ประพฤติตนเป็นที่น่าศรัทธานัก
 ทั้งเข้าใจปัญหาประชาชน
 สังกัดพรรคมีหลักฐานผลงานเลิศ
 ผู้แทนดีเหมือนมิตรพโยยอยู่กับกาย
 ขอเชิญมวลมิตรละหวัฐ
 ระบอบประชาธิปไตยไทยแบ่งบาน

.....
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 5

(ดนตรี)

ชนทั้งชาติแต่ให้อำนาจอธิปไตย (ดนตรี)
 ชนทั้งชาติให้อำนาจอธิปไตย
 เพื่อใช้สิทธิหน้าที่เสรีราษฎร
 เชิญชวนไทยทั้งสิ้นทั่วดินแดน
 บัณฑิตะเบียนสามะโนครวัทท์ทุกคน
 เมื่อบกพร่องต้องเกินตัดตามอัตรา
 อย่างนอนหลับทับสิทธิคิดเอียงซ้าย
 ก่อนวันเลือกตั้งราชบัณชีที่สำนักงาน
 หากผิดพลาดอาจเขียนแซ่แก่ก่อนสาย
 ตามผู้รู้ผู้ใหญ่บ้านท่านกำนัน
 หากเมินเฉยเลยละสลະสิทธิ
 พินิจเน้นเฟ้นหาอย่าลวง
 เลือกคนดีทุกด้าน (ดนตรี) หรือทำงานชาติ
 เลือกคนดีทุกด้านทำงานชาติ
 สุจริตไม่คิดทุจริตเรา
 เสียสละชบช่วยกับทวยราษฎร
 ไม่เป็นทาสเผด็จการพาลอัปรีช
 ช่วยกำจัดเจ้าบุญทุ่มมูมกันเถื่อ
 อำนาจเงินได้หมดไปไกลสุธา
 เสียงปวงชนเป็นประชาธิปไตย
 บ้านเมืองจะเปลื้องทุกข์สุขทวี
 เลือกคนดีเป็นตัวแทนเข้าสภา (ดนตรี)

(ดนตรี)

หน้าที่ไปเลือกตั้งนี้ก็หวังผู้แทน
 ด้วยรักชาติศาสน์กษัตริย์ที่หวงแหน
 อย่าดูแคลนจงสำรวจเตรียมตรวจตรา
 ครบถ้วนอยู่ชาติเกินนี้ประเมินหา
 ถึงเวลาจะได้ใช้ทันการ
 หูไปนาตาไปไรไม่แก่นสาร
 หรือสถานเลือกตั้งแต่ยังวัน
 รายงานให้แก่ไซไปตามสั่ง
 ทุกสิ่งสรรปรึกษาได้ไม่อำพราง
 ได้คนผิดมาใช้สอยพลอยกางหวาง
 เรื่องสินจ้างอำมิสนี่ก็อย่าคิดเอา (ดนตรี)
 ทั้งเปรื่องปราดกฎหมายแล้วก็ไม่อายเขา
 หนักก็เอาเบาที่สู้รู้ท่วงที่
 ความสามารถเป็นเลิศเชิดชูศรี
 เป็นกาลีมัวเมาเหล่าประชา
 กัดกินเนื้ออย่างแรงยื้อแข่งชา
 ในสภามีผู้แทนที่แสนดี
 เต็มทั้งใบสวยงามตามวิถี
 เลือกคนดีเป็นตัวแทน (ดนตรี) เข้าสภา

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 6

(ดนตรี)

ออ แล้ว ก็ประเทศไทยก้าวหน้าพัฒนาทันตามแผน (ดนตรี)

ประเทศไทยก้าวหน้าพัฒนาตามแผน	ทั่วถิ่นดินแดนเปลี่ยนผันทันสมัย
ความคิดแบบเก่าเราเอาทิ้งไป	แนวคิดแบบใหม่หลงไหลเงินตรา
วัดดูนิยมสร้างสมเงินทอง	สังคมยกย่องเป็นของที่ปรารถนา
ระบบการเมืองเกี่ยวเนื่องตามมา	เป็นการพัฒนาสู่ประชาธิปไตย
นับตั้งแต่ปีสองสี่เจ็ดสิบห้า	องค์พระราชาทรงเมตตายิ่งใหญ่
ให้สิทธิเสรีมีทั่วคนไทย	ทุกคนตั้งใจในสิทธิคน
มีรัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง	สมหวังผิดหวังหลายครั้งหลายหน
นายกรัฐมนตรีสี่สิบเอ็ดคน	ผจญปัญหามานานาประการ
มีอุปสรรคปัญหาของขัด	ปฏิรูปปฏิวัติรัฐประหาร
มากพรรคมากฝ่ายเปลี่ยนหลายรัฐบาล	พัฒนามานานตามกาลเวลา
เลือกตั้งหนี่ควรที่ได้คิด	ผู้ที่มีสิทธิตรงตริศึกษา
ทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านผันมา	พินิจพิจารณาปัญหาจากใคร
เอาผิดเป็นครุพิเคราะห์ดูสาเหตุ	สังเกตคนคิดหรือวินิจฉัย
เกิดความเสียหายมาจากฝ่ายใด	ฝ่ายไหนผู้ผิดควรคิดรอบคอบ
ถ้าเราเลือกผิดควรคิดแก้ไข	เลือกตั้งครั้งใหม่ก็สำรวจตรวจสอบ
อย่าได้ใช้สิทธิเห็นผิดเป็นชอบ	ควรมอบสิทธิเสียงให้เพียงคนดี
ได้เห็นหลายพรรคก็นี้นักเลือกตั้ง	มุ่งหวังโกงรัฐก็ไม่นึกบัดสี
ไม่มีหลักการผลงานก็ไม่มี	เป็นรัฐมนตรีทุจริตคิดคด
เลือกตั้งทุกทีเขาก็มีเงินหวาน	บริการซื้อขายแกมจ่ายเงินสด
เลือกตั้งครั้งนี้คงมีปรากฏ	แต่ควรจดจำไว้(ดนตรี)เราอย่าได้หลงกล
ควรจะจดจำไว้ว่าเราอย่าได้หลงกล (ดนตรี)	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 7

(ดนตรี)

แล้วอรุณรุ่งเวลา (ดนตรี) ออหรือจะมาถึง

อรุณรุ่งเวลาหรือจะมาถึง

วันเกิดสิทธิเสรีมีทั่วไทย

อย่านอนหลับทับสิทธิหรือติดขัด

ต้องใช้สิทธิอย่างรอบคอบทั้งครอบครัว

พรรคการเมืองมีมากแล้วหลากหลาย

ถ้าท่านชอบพรรคใดนั้นก็ใจผูกพัน

ท่านอย่าไปเลือกตั้งหวังอำมิส

อย่าหลงผิดคิดค่าตัวนี้กะเท่าวัวควาย

ใช้เงินตรามาซื้อเรา (ดนตรี) ออเขาถูถูก (ดนตรี)

ใช้เงินตรามาซื้อเรานี้กะเขาถูถูก

เขาซื้อเสียงเพียงให้ได้ผู้แทน

จะเลือกใครก็ได้ให้เราไปใช้สิทธิ

เลือกได้ตามถนัดใจศรัทธา

แล้วขอจงอย่าขายสิทธิ ออ ที่ติดตน (ดนตรี)

เป็นวันซึ่งสำคัญพี่น้องนะกว่าวันไหน

สิทธิของใครไปใช้สิทธิที่ติดตัว

ไปลงบัตรอย่าให้เสียทั้งเมียผัว

ดูให้ทั่วทุกพรรคหลักสำคัญ

นโยบายทำได้จริงนะคือสิ่งที่ใฝ่ฝัน

จงยึดมั่นหนึ่งพรรคหากว่ารักนโยบาย

อย่าเอาสิทธิอันมีค่านำมาขาย

อย่าหลงกลอุบายหัวคะแนน

จงจุมุกของเราที่เขาวางแผน

เขาดูแคลนว่าเป็นคนจนปัญญา

ทั้งไม่ผิดกฎหมายไร้ปัญหา

แล้วขอจงอย่าขายสิทธิออหรือที่ติดตน(ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 8

(ดนตรี)

มนุษย์ชาติพัฒนาก้าวหน้ายิ่ง
 ประเทศที่เจริญเขาก็ก้าวเดินไกล
 ประชาชนเขาต้องการนี้ก็ด้านใช้สิทธิ
 เขาใช้สิทธิเหมาะสมมีอุดมการณ์
 ประชาธิปไตยไทยเรามีปีเจ็ดสิบห้า
 เพราะพี่น้องมองการเมืองกะเรื่องไม่จริงจัง
 จึงเกิดความเสียหายชื่อชายสิทธิ
 มีเรื่องราวกล่าวหาสารพัน
 เลือกหลายพรรครักหลายคน(ดนตรี) เห็นผลชัด
 เลือกหลายพรรครักหลายคนเห็นผลชัด
 ตัวอย่างที่ไม่ดีนี่ก็มีมากมาย
 รักพรรคไหนใส่ทั้งพรรคกะรักไม่ผิด
 ด้วยหวังผลทุกคนหวังตั้งรัฐบาล
 บริหารบรรจบครบสี่ปี (ดนตรี)

สร้างเสริมสิ่งอำนวยสุขทุกยุคสมัย
 ระบอบประชาธิปไตยพี่น้องนะมีมานาน
 รู้จักคิดเลือกดูผู้บริหาร
 การบริหารของรัฐต้องระมัดระวัง
 พัฒนามาค่อยค่อยบางทีก็ถอยหลัง
 เห็นว่าการเลือกตั้งไม่สำคัญ
 มีการทุจริตแล้วก็ผิดมหันต์
 ดั่งล้อลั่นทั่วโลกน่าอัปยศ
 (ดนตรี)
 เกิดข้อขัดบริหารงานเสียหาย
 ถ้าใจง่ายหลายรักมักเสียการ
 ควรใช้สิทธิหวงแหนเป็นแก่นสาร
 แล้วบริหารบรรจบครบสี่ปี (ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 9

(ดนตรี)

เลือกตั้งครั้งนี้

(ดนตรี)

เลือกตั้งครั้งนี้กะพี่น้องจำหมาย
 ได้เห็นกันทั่วใครชั่วใครดี
 เป็นคนสัตย์ซื่อทั้งมือสะอาด
 ได้ยินกับหูได้ดูกับตา
 พรรคไหนอุดมการณ์นี้ทำงานเพื่อชาติ
 พรรคที่ทำตนกะหวังผลมากมี
 อ้างเพื่อปากท้องของคนยากจน
 พี่น้องแยกได้กะโปรดใช้ปัญญา
 พรรคที่ดี ๆ กะยังมีหลายพรรค
 ผู้แทนดี ๆ ก็มีหลายคน
 อย่าเชื่อคนชวนอย่าควรให้คิด
 เหมือนซื้อวัวควายจ่ายค่าตอบแทน
 หลบเลี่ยงกฎหมายชักย้ายวางแผน
 ทุ่มเททุกอย่างกะเพื่อสร้างศรัทธา
 เราเลือกคนผิดเอาสิทธิไปขาย
 ไม่ได้พิจารณาประชาธิปไตย
 ทั้งผู้เลือกตั้งกะอย่าหวังซื้อสิทธิ
 ผลประโยชน์มากมายแลคิดให้ดี

ให้กันทั้งหลายใครควรดูถ้วนถี่
 ก่อนที่ใช้สิทธิควรพิจารณา
 ไม่ใช่อำนาจให้เป็นปัญหา
 ได้เห็นคุณค่ารู้ทั้งราศี
 ปราบกฏบทบาทมีสง่าราศี
 ทำที่ช่วยเหลืออ้างเพื่อประชา
 หลังจากทุจริตอาชัพมิจจา
 วิจารณ์ผู้สมัครทุกคน
 รู้จักแจ่มแจ้งอยู่ทุกแห่งหน
 ปะปนในหมู่พวกกลุ่มผู้แทน
 ถ้าเขาซื้อสิทธิเขาคิดวางแผน
 เพื่อหวังคะแนนได้เข้าสภา
 เพื่อเป็นผู้แทนที่แสนปรารถนา
 พอเข้าสภาคิดหาทำไร
 เกิดความเสียหายหลายสิ่งยิ่งใหญ่
 ตั้งใจยังคิดใช้สิทธิเสรี
 การทุจริตควรคิดบดสี
 ให้น้องพี่ไปลงคะแนน

(ดนตรี)

ออ...กะผู้แทนของเรา

(ดนตรี)

.....

ตอนที่ 10

(ดนตรี)

เกิดการยุบสภามาหลายหน
 เราได้เห็นเป็นปัญหานี้กะมานาน
 พอร่วมกันหลายพรรคกะมักอาเพศ
 แย่งอำนาจฟาดฟันนี้กันทั้งปี
 ท่านใช้สิทธิครั้งนี้กะควรมีหลัก
 รัฐบาลน้อยพรรคกะรักปรองดอง
 ก่อนที่จะใช้สิทธิกะคิดให้หนัก (พี่น้องเหอ คิดให้หนัก)
 ให้สภามีเวลาครบสี่ปี
 ขอเชิญชนปวงมิตรคิดกันใหม่(พี่น้องน...เราคิดกันใหม่)
 ท่านจะเลือกพรรคใดนี่กะตามใจตน
 คราวดีเต็ดนี่กะอย่าลืมนัด
 นับว่าโอกาสดีพี่น้องนะกินข้าวปลา

บังเกิดผลเสียหายฝ่ายบริหาร
 รัฐบาลผสมล้มทุกที
 เป็นเหตุให้สภาเสื่อมราศี
 หวังตำแหน่งรัฐมนตรีที่หมายปอง
 ต้องเลือกเพียงหนึ่งพรรคกะอย่ารักสอง
 ถ้าพรรคเดียวได้ครองกะเป็นของดี
 เลือกหนึ่งพรรคใคร่ครวญให้ถ่วงดี
 ขอน้องพี่เลือกหนึ่งพรรครักกันหนึ่งคน
 ควรตั้งใจเลือกทั้งพรรคกันสักหน
 ใช้เหตุผลคนคิดพิจารณา
 ให้פקบัตรไปเลือกตั้งตั้งปรารถนา
 ไปดูหาเลือกตั้ง...ออ...ในครั้งที่สำคัญ

(ดนตรี)

ออ...ไปดูหาแล้วเลือกตั้ง..ครั้งสำคัญ

(ดนตรี)

.....

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 11

(ดนตรี)

จะขอฝากลุงป้า น้าอาอีกครั้ง
 อายุสิบแปดปีมีสิทธิติดตน
 อย่างเห็นแก่ได้เขาให้สิ่งของ
 ใครดีใครชั่วคนรู้ทั่วทิศ
 สิทธิของลุงป้ามีค่ามากหลาย
 ให้สิทธิเสรีกะไม่มีใครเห็น
 ท่านรักพรรคไหนตั้งใจแน่วซัด
 สิบเจ็ดพฤศจิกายนอย่าผิด
 เลือกพรรคดีท่านหวังตั้งรัฐบาล
 เลือกคนดีที่สามารถตามคาดหมาย
 ยามเช้าแดดส่องโปรดจาวัน

ให้ไปเลือกตั้งหวังผล...หวังผล
 สังเกตเหตุผลคนคิด...คนคิด
 รับเงินรับทองของผิด...ของผิด
 คนที่ทุจริตผิดกฎ...ผิดกฎ
 อย่างนำจำหน่ายขายหมด...ขายหมด
 เลือกคนดีเด่นเห็นประวัติ...ประวัติ
 เข้าคูหากาบัตรจัดการ...จัดการ
 ไปใช้สิทธิให้สิ้นทุกถิ่นฐาน
 เข้าบริหารบ้านเมืองกะเรื่องสำคัญ
 ท่านทั้งหลายเลือกใครต่างไผ่ฝัน
 ไปเลือกสรรผู้สมัครตะพีน้อง

(ดนตรี) ออ...เลือกได้เพียงพรรคเดียว (ดนตรี)

ออ...แล้วไปเลือกสรรผู้สมัครเพียงพรรคเดียว

(ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 12

(ดนตรี)

เมื่อขามรุ่งสุริยาบรรดามิตร
 อย่าให้เพื่อนลบลู่เขาดูแคลน
 เลือกพรรค (พี่น้องนะ)
 เลือกพรรคคนที่เลื่อมใสตั้งใจเราคิด
 พรรคไหนใจถนัดท่านศรัทธา
 พยายามเสียงเลี้ยงเหล่าแจกข้าวของ
 พอได้เข้าสภากะลิมประชาชน
 ไปสร้างความร่ำรวยกะฉวยโอกาส
 ทำธุรกิจการเมืองเลื่องลือชา
 นักการเมืองแบบนี้กะมีมากนัก
 ผู้สมัครดี ๆ กะมีหลายคน
 รู้จักตัวผู้สมัครพรรคสังกัด
 มีอาชีพประพุดติชอบประกอบกิจการ
 มีโอกาสใช้สิทธิกะคิดให้หนัก
 โอกาสขามรุ่งในวันนี้ละต้องไปทำหน้าที่... (ดนตรี)

แล้วต้องไปทำหน้าที่เลือกผู้แทน

(ดนตรี)

อย่านอนหลับทับสิทธิคิดวางแผน
 รีบไปลงคะแนนด้วยปัญญา
 เลือกพรรคคนที่เลื่อมใส
 แล้วไปใช้สิทธิตั้งใจในคูหา
 ให้ท่านกาทั้งพรรครักทุกคน
 ชวนพี่น้องเลือกตั้งเพื่อหวังผล
 ลืมคิดถึงกลุ่มคนชนชาวนา
 คิดหาทางสร้างอำนาจที่ปรารถนา
 คบค้าโกงกินรับสินบน
 บางพรรคจัดตั้งเพื่อหวังผล
 ใช้เหตุผลเลือกพรรคชอบหลักการ
 ทราบประวัติอย่างดีมีหลักฐาน
 ทั้งพรรคพวกบริวารล้วนคนดี
 ต้องรู้จักใครครวญให้ถ้วนถี่
 งามเฮย...เลือกผู้แทน (ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 13

(ดนตรี)

แล้วประชาธิปไตย (ดนตรี)มีเลือกตั้ง (ดนตรี)

ประชาธิปไตยมีเลือกตั้งยังรายอีกหลายเรื่อง นักการเมืองเลี้ยงเหล้าแจกข้าวของ
 ทั้งแกงวุ้นคั่วควายลงท้ายกอง ส่วนมากท้องถิ่นทำส่วนตำบล
 เลือกผู้ใหญ่ใส่กำนันกะแข่งขันขอ อบต.แกงวุ้นทั่วทุกหน
 เข้านั้นทอนรอนริดลิตธิชน เราต้องทนดูตายนามหลายคราว
 บ้างจัดแจงแต่งรับนักขับร้อง พาน้องน้องดาราชาวาขาว
 ดาราหนังดังครั้นถึงชั้นดาว ให้มากล่าวกล่อมเพลงบรรเลงโลม
 สวมเสื้อผ้าเหลือจ้อยเพียงน้อยนิด เมื่อยามพิศพาใจอาลัยโฉม
 ดนตรีดังวังเวงเพลงประโคม เป็นเรื่องโน้มน้าวหวังในปางชน
 บ้างนำพาหน้าที่มีตำแหน่ง มากลั่นแกลังบังคับกันสับสน
 ใช้อำนาจราชการนี้เปื้อนป่านปน อิทธิพลครอบงำทั้งลำเอียง
 เรื่องทั้งนี้ที่แจ้งแถลงเล่า (ดนตรี)
 เรื่องทั้งนี้ที่แจ้งแถลงเล่า ขอรวมเข้าในชนิดชื่อลิตธิเสียง
 รับโทษทัณฑ์จำขังให้นั่งเรียง ลงโทษเพียงฝ่ายหนึ่งแล้วกะไม่ฟังใจ
 ทั้งผู้ซื้อผู้ขายกะไม่วายผิด เพราะร่วมคิดก่อกรรมนี้จะทำโจน
 มัวปล่อยปละละเว้นพี่น้องจะเป็นภัย แล้วการเมืองไทยแยะย่ำตกต่ำลง (ดนตรี)
 การเมืองไทยแยะย่ำตกต่ำลง (ดนตรี)

.....

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 14

(ดนตรี)

ออ ประชาธิปไตยของเรา (ดนตรี)
 ประชาธิปไตยของเราตั้งแต่สองสี่เจ็ดสิบห้า
 แล้วพระปกเกล้าทำนุพระราชนิพนธ์
 เลิกสมบูรณาญาสิทธิราช
 มีกษัตริย์เป็นประมุขนี้กะเปลืองทุกซกัย
 จักรวรรค์ทรงพระยศนี้ปรากฏก้อง
 เชื้อบรมปฐมวงศ์พระองค์เดิม
 ที่พระองค์ทรงชอบมอบอำนาจ
 อย่างเสรีมีธรรมไม่ล่าเอียง
 ที่ทรงชอบมอบอำนาจ (ดนตรี) หรือราษฎรทั่วหน้า (ดนตรี)
 ที่ทรงชอบมอบอำนาจนี้กะราษฎรทั่วหน้า
 โดยทั่วตนคนผองเพราะต้องการ
 แต่พระองค์ไม่ทรงชอบมอบอำนาจ
 หรือบางตนคนเหล่าเผ่าพวกใด
 คอยขูดรีดรวบรั้งบีบบังคับ
 บัดนี้ไทยยุคนี้ทุกคน
 บัดนี้ไทยยุคนี้ทุกคนแล้วเตรียมตนกันให้ทั่วพี่น้องนะ เพื่อจะเลือกตัวแทน

พี่น้องนะแล้วตั้งแต่สองสี่เจ็ดสิบห้า (ดนตรี)
 ยี่สิบสี่มิถุนายนี่ก็เวลาผ่าน
 ระบอบการประชาธิปไตย
 แล้วมอบอำนาจให้ประชาชนเรามาเป็นใหญ่
 ให้มวลไทยร่วมเย็นเหมือนเช่นเดิม
 สุธาทองพันพิบัติจักรเฉลิม
 ทรงพูนเพิ่มบารมีเป็นศรีเวียง
 ให้ทวยราษฎรทั่วทิศมีสิทธิเสียง
 เพื่อหลีกเลี่ยงอิทธิพลของคนพาล
 ให้ประชาธิปไตยแผ่ไพศาล
 พระองค์ท่านประสงค์จ่านองใน
 ให้พวกราชการเลวเล่นเหลวไหล
 นำพาไปตบตาประชาชน
 กัดซี่ขับเคี้ยวเชยแล้วก็ไม่เป็นผล
 แล้วจะเตรียมตนกันให้ทั่วเพื่อเลือกตัวแทน(ดนตรี)

.....

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 15

(ดนตรี)

สิบแปดปีขึ้นไปนี้กะไทยมีสิทธิ
 กิจการบ้านเมืองนี้กะไม่น้อย
 เรามีส่วนประสาทและก็อำนาจสิทธิ
 เลือกเฟ้นผู้บริหารงานแผ่นดิน
 แม้เลือกผิดคิดเปล่านี่กะไทยเราทุกซ์
 เขาอำพรางวางระบอบแล้วโง่งกอบโกย
 แม้เลือกถูกปลุกฝังและกะในสังกัด
 แม้ล่าน้อยลอยรินในคสีนลม
 เพราะผู้ชำนาญและก็สถานทิศ
 มุ่งฝากฝังยังแดนนี้เขาและเลียม
 เลือกพรรคดีที่พานาวารัตน์
 เราชาวไทยใจจดนี้กะช่วยชดเชื้อ
 อย่างลัว่เกลือกเลือกหมาย...ออ...ถึงหลายพรรค

(ดนตรี)

อย่างลัว่เกลือกเลือกหมายและก็ถึงหลายพรรค
 เลือกหลายพรรคมักยุ่งและไม่รุ่งเรือง
 ให้อยู่เหยิงเปิงเปิดเตลิดล้วย
 เอาพรรคหนึ่งฟังจำและให้สำคัญ

ฟังถมคิดแล้วให้ประจักษ์(พี่อ้งกา)เสียสักหน่อย
 ไม่ควรคอยโชคชะตาและฟ้าดิน
 หม่อมมิตรอย่าได้ครองปกป้องถิ่น
 เพื่อท้องถิ่นสถานไทยพันภัยโพย
 นิราศสุขเศว้สรว้อยละห้อยโหย
 เบียดเบียนโบยเบือนบังกับสังคม
 นาวารัตน์จะไม่แตกแหลกกลม
 ไม่ลุ่มจมกลางมหาคงคาเค็ม
 แน่วแนจิตเจตหวัง...ออ...ที่เขาได้ตั้งเข็ม
 ผู้คนเต็มยวดยานโดยสารเรือ
 จะไม่พลัดแพลงพลาดสามารถเหลือ
 จงเอื้อเพื่อเลือกพรรคนักการเมือง

จะเสียหลักผิดพลาดนะขนาดเขื่อง
 นักการเมืองหลายพรรคคอยผลักตัน
 ขุดเขี่ยคู้ซึ่งเคียดความเดียดจันท์
 ชอบพรรคใดใส่พรรคนั้น...ออ...แล้วให้มันคง

(ดนตรี)

ออ...เลือกพรรคใดใส่พรรคนั้นให้มันคง

(ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 16

(ดนตรี)

ประเทศเอ๋ยประเทศไทย
 เหล่าชาวประชาผาสุก...นานพี่น้อง
 เหล่าประชาผาสุกมีความสุขสนาน
 สมเด็จพระภูมิพลมหาราช (นะน้อง)
 เป็นหนึ่งเดียวเหนี่ยวยุด
 ปวงเทอ...ปวงชน...อ้อว่าปวงเอ๋ยชน
 มีสิทธิ์จะเลือกใครให้เข้าในสภา
 ได้เข้าไปบริหารในการแก้ไขปัญหา
 ออ...ว่าใช้เอ๋ยใช้สิทธิ์
 ทุกพรรคหลักการมี
 เลือกหนึ่งพรรครักขอบ (สาวนะ)
 ต้องไปใช้สิทธิ์ร่วมจำร่วมใจ

ประชาธิปไตยมีมานาน

เปลี่ยนผลัดรัฐบาลเข้ามาบริหารกันหลายชุด
 ประมุขของชาติที่สูงสุด
 พระองค์เป็นจุดรวมใจ
 ถึงคราวทุกคนจะเป็นใหญ่

ทุกชั้นของประชา...บทบาทของสภามักมี
 ควรคิดใคร่ครวญถ้วนถี่
 สุดแต่ใครดีกว่าใคร
 รอบคอบควรรักพรรคไหน
 เพื่อประเทศไทย...อ้อ...ของเราได้เจริญ

อ้อ...แล้วเพื่อประเทศไทยของเราได้เจริญ

(ดนตรี)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 17

(ดนตรี)

แล้วจะขอฝากคุณธรรม (ดนตรี) ให้ประจำชาติ(ดนตรี)

แล้วจะขอฝากคุณธรรมประจำชาติ
 ค่านิยมพื้นฐานนี้ท่านรับฟัง
 จะขอแยกเพียงย่อแล้วกะหัวข้อย่อย
 ร่วมกันชูปชีวิตผลิตชีวา

เลิกจากทุจริตมิถจอาชีพ

เลิกโกงกินสินสอดตลอดไต่ทราย

เลิกการปิดยี่ห้อคอร์รัปชั่น

ไม่ฉ้อราษฎร์บังหลวงนี้ก็จนพวงพี

ไม่กดขี่ข่มเหงแก่งฉกาจ

ไม่ใช้มงกุฎดาวเข้าบับบัง

ไม่ฉ้อราษฎร์แล้วยังปิดบังหลวง

เลิกโลกาภบาทปนารอบราติน

พวกนายทุนขุนศึก (ดนตรี) ให้เคยมีกเลือด

เลิกดูเด็ดดำต่างสร้างกุศล

ประชาชนของรัฐปัจจุบัน

ไทยเราริบบเร่งรัดจัดสร้างสร้างสรรค์

แล้วชนทุกชั้นแน่นหนักรักษาไทย(ดนตรี) แล้วชนทุกชั้นแน่นหนักรักษาไทย

แก่ข้าราชการไทยรัฐสวัสดิ์หวัง

เดือนไทยทั้งประเทศเจตนา

ตัดปมด้อยด้วยกันแก้ปัญหา

มีสัจจาทำจริงทั้งหญิงชาย

ระบอบบับแบบบทปล้นกฎหมาย

เลียคุณนายคุณน้องกะเจของดี

เลิกการกันหลังฉากหน้ากาผี

เบี้ยวภาษีข้าหลวงกระทรวงคลัง

ใช้อำนาจเป็นหุ่นเครื่องหนุนหลัง

เอาแถบบังตบตาโกงหากิน

เพื่อตักตวงรายได้ฝ้ายทุศีล

หนักแผ่นดินสันดานพวกพาลชน

พวกนายทุนขุนศึกนี้เคยมีกเลือด

แม้ชื่อสัตย์สุจริตติดตัวตน

ไม่ฉ้อราษฎร์บังหลวงกะลวงเลี้ยงชีพ

ไทยกับไทยหันหน้าเข้าหากัน

.....

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 18

(ดนตรี)

เทิดพระนามพ่อขุนรามมหาราช (ดนตรี)

เทิดพระนามพ่อขุนรามมหาราช
 ดันฉบับสถาบันอันถาวร
 ประเพณีศาสนาพระมหากษัตริย์
 ไทยเรามีเอกราชของชาติไทย
 ถึงขัดสนจนแค้นแสนสาหัส
 ด้วยรักชาติ ศาสนาก็รักษาไว้
 ไทยเรารักสงบกระบไม่ขลาด
 ครั้งสยามนามประเทืองว่าเมืองทอง
 ใครจะแกแย่งชิงสิ่งที่หวง
 เกิดเป็นไทยอย่าให้ใครมาดูแคลน
 คราพม่าทำลายเราหลายครั้ง
 คุณย่าโมต่อต้านศึกหญิงสมทบ
 อีกท้าวเทพสตรี ออ ศรีสุนทร(ดนตรี)
 อีกท้าวเทพสตรีศรีสุนทร
 เป็นวีรสตรีที่สำคัญ
 วีรชนทุกคนที่สู้รบ
 เอกราชดำรงคงเป็นไทย

ประสิทธิประสาทลายลือนั่นแหละคืออักษร
 ได้สืบสอนเขียนอ่านลูกหลานไทย
 เป็นร่วมจักรมาได้หลายสมัย
 ไม่ให้ใครเหยียบย่ำล้างทำลาย
 ไม่สละจากคนไทยให้สูญหาย
 ไม่ยอมให้ชาติใดใครเข้าครอง
 ชนต่างชาติไม่ให้เข้าเป็นเจ้าของ
 ไทยเข้าครองตั้งประเทศของเขตแดน
 ใครล่อลวงไทยไม่หลงนี้ยังคงหวงแหน
 หากมาดมั่นศึกผยงนี้ก็ต้องรบ
 ไทยเรายังไม่อ่อนไม่หอนสยบ
 ลาวเป็นศพตายยับลงนับพัน
 ออกต่อกรคู่กลางก็อย่างไม่วั้น
 ควรยึดมั่นเป็นเยี่ยงอย่างที่ได้สร้างชาติไทย
 เอาเมืองหลบรักษาไว้ได้อาศัย
 นานเท่าไรยังครอบครองเป็นของเรา

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 19

(ดนตรี)

โลกาภิวัตน์พัฒนาฟ้าเปลี่ยนสี

(ดนตรี)

โลกาภิวัตน์พัฒนาแล้วฟ้าเปลี่ยนสี

เรื่องระบอบประชาธิปไตย

การเลือกตั้งหวังหนึ่งก็อย่าฟังสอง

ไพร่ประชาตลอดข้าราชการ

ให้ตระหนักกรีกชาติบาทบรม

เลือกผู้แทนแทนประจํานี้ฟังคำกล่าว

ทั้งผู้ใหญ่กํานันวันลงเบอร์

เลือกคนดีมีคุณค่าสารพัน

อย่าซื้อสัตย์ขายเสียงเพียงประโยชน์

จงหิริโอตตัปปะจะนิวรรณ์

ฟังสำเนียงเสียงสังข์ (ดนตรี)

จากสำเนียงเสียงสังข์แลของหนังฆวน

เรื่องระบอบประชาธิปไตย

ในวาระในหลวงดวงประเทศ

เจ็ดสิบปีที่พระองค์บรรจงเจิม

สาธุสะประชาธิปไตย

ขอพรเทวัญบัญชามาโลมดิน

ปรูฬโลกลั่นสนั่นไหว

ประเทศไทยมีมาเวลานาน

ให้ไทยครองความเป็นหนึ่งซึ่งแก่นสาร

อย่าลืมนงานเลือกตั้งทุกครั้งคราว

ชวนชื่นชมเลือกตั้งคอยฟังข่าว

รวมเรื่องราว ส.จ. ข้อสำคัญ

อย่าเผลอเผลอรับรองต้องเชยช้วน

เป็นมิ่งขวัญปวงประชาไทยถาวร

คิดถึงโทษอิทธิฤทธิ์และดุจพิชิต

ฟังบทกลอนคติเตือนเตือนเพื่อนไทย

ออ...จากหนังฆวน (ดนตรี)

จากสำนวนกลอน ร.เรือ...ออ...เสื่อสมัย

ให้เต็มใบมันคงบรรจงเจิม

เข้าสู่เขตมัจฉานิเวศไทยเฉลิม

ชันษาเพิ่มพรส่งจากองค์อินทร์

ให้ยิ่งใหญ่รัตนโกสินทร์

แล้วหลังไหลรินพุทธรณ์ (ดนตรี) ออ...ตลบันดาล

(ดนตรี)

หลังไหลรินพุทธรณ์...ตลบันดาล

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 20

(ดนตรี)

ให้รักชาติศาสนา
ไหว้วงวอนลูกไทย

รักประชาธิปไตย
ที่อยู่ไพรอยู่ดง

(ดนตรี)

ที่อยู่ไพรอยู่ดง

(ดนตรี)

โหม่ชาวกรุงลุงตรัง
ส่งสำเนียงเสียงครวญ

เมื่อฟังหนังครวญ
ที่นั่งผวนนี้ประสงค

(ดนตรี)

ที่นั่งผวนนี้ประสงค

(ดนตรี)

ให้นักแน่นเป็นแก่นสาร

ก็เป็นการมั่นคง

(ดนตรี)

ก็เป็นการมั่นคง

ได้ดำรงไทยไว้

ทั้งบ้านใกล้เรือนไกล

(ดนตรี)

ทั้งบ้านใกล้เรือนไกล

(ดนตรี)

ชาวสงขลาธานี

ทั้งคนมีคนจน

รักตัวสร้างตน

มาเริ่มต้นกันใหม่

(ดนตรี)

มาเริ่มต้นกันใหม่

ประชาภิประชา

นะหรือประชาธิปไตย

แหลมทองของไทย

ก็อย่าให้ใครเข้าครอง

(ดนตรี)

อย่าให้ใครเข้าครอง

(ดนตรี)

ชาวบ้านบางนรา

ชาวยะลาด้วยกัน

ได้ปลูกเสกสร้างสรรค์

เพราะไทยกันทั้งผอง

(ดนตรี)

เพราะไทยกันทั้งผอง

(ดนตรี)

มีประชาธิปไตย
ระบอบการปกครอง

เมืองไทยแหลมทอง
แหลมทองของไทย

(ดนตรี)

นี่แหลมทองของไทย

(ดนตรี)

คนสตูลพูนผล
ที่จะเป็นหรือจะตาย

ประชาชนรักใคร่
อย่ายอมให้เลือดไหล

(ดนตรี)

อย่ายอมให้เลือดไหล

(ดนตรี)

สมบุญพูนสุข
เลยไปบ้านดอน

ยุคประชาธิปไตย
ไปนครไชยา

(ดนตรี)

ไปนครไชยา

(ดนตรี)

มีพังกากระบี่
ระนองน้องนาง

ศักดิ์ศรีก็กลาง
กว้างขวางแน่นหนา

(ดนตรี)

กว้างขวางแน่นหนา

(ดนตรี)

รวมกลุ่มชุมพร

(ดนตรี)

รวมกลุ่มชุมพร

กฤษประธา

(ดนตรี)

กฤษประธา

(ดนตรี)

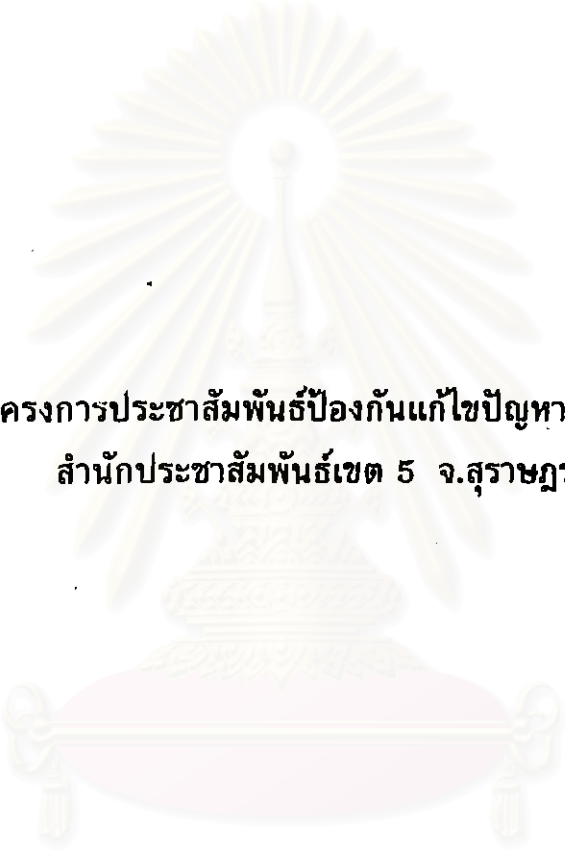
แล้วสร้างศรัทธาร่วมกัน

(ดนตรี)

ออ...ประชาธิปไตยเรานั้นคง

(ดนตรี)

.....

โครงการประชาสัมพันธ์ป้องกันแก้ไขปัญหาเสพติด
สำนักประชาสัมพันธ์เขต 5 จ.สุราษฎร์ธานี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือจดต่อต้านยาเสพติด
เรื่องไม่สิ้นหวัง

(ดนตรี)

ขวัญเมือง:

ก่อนอื่นกระผมและชาวคณะจะขออน้อมกราบ เพื่อนมัสการทำความเคารพ ไปถึงคุณของพระศรีรัตนตรัย อันได้แก่คุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ตลอดถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย และขอกราบทำความเคารพไปถึงท่านผู้ชม ท่านผู้ฟังครับ โอกาสวันนี้กระผมและชาวคณะได้รับเกียรติจากสถานีวิทยุแห่งประเทศไทย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้มีโอกาสนำเอา ศิลปินพื้นบ้านประเภทหนังตะลุง เพื่อที่จะได้มอบความสุขความบันเทิงให้กับพี่น้องที่จะได้รับฟัง ศิลปินพื้นบ้านประเภทหนังตะลุงนั้นเป็นมรดกของเราในทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน นอกเหนือจากนี้พี่น้องจะได้สาระอันเป็นสิ่งอันเป็นประโยชน์ พี่น้องที่รัก มิตรที่เคารพครับในปัจจุบันไม่ว่าเราจะเดินทางไปไหนนะครับ ในเมืองของเรา ในประเทศของเรา พี่น้องจะเจอป้ายที่สะดุดตาอยู่ทุกสถานที่ครับ เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติด ศิลปินพื้นบ้านของเราก็ได้มีความตระหนักตรงนี้ มีความห่วงใยในตัวของบุตรหลาน มีความห่วงใยในตัวของเขาชนของชาติ ถ้าไปหลงกับสิ่งเหล่านี้ หรือไปติดกับสิ่งเหล่านี้เข้านั้น แน่นอนที่สุดพ่อแม่ทุกคน ครูบาอาจารย์ หรือตลอดถึงผู้ที่เราอยู่ร่วมในสังคม ก็ย่อมมีความเป็นห่วงเป็นใยจะเกิดเป็นผลเสียต่อประเทศชาติ ที่นี้ในจุดตรงนี้ครับ ศิลปินพื้นบ้านหนังตะลุงของเรา ก็ได้ช่วยกันเพื่อการรณรงค์ เพื่อที่จะให้เป็นข้อเตือนใจว่า สิ่งเหล่านี้มันไม่เป็นประโยชน์แม้แต่อย่างใดเลยพี่น้องที่รักมิตรที่เคารพครับ เมื่อท่านได้ฟังรายการนี้ท่านก็เป็นผู้หนึ่งที่จะต้องช่วยกัน เพื่อรณรงค์เพื่อที่จะป้องกันบุตรหลานของเราหรือเขาชนของชาติครับ ช่วงเวลานี้กระผมและชาวคณะจะได้หยิบยกเอาสาระของนิยายมาเล่ากันฟัง เพื่อพี่น้องได้หาความสุขสำราญ จากสารนิยายที่มีชื่อเรื่องว่า ไม่สิ้นหวังครับ ไม่สิ้นหวังเป็นสารนิยาย ท้ายที่สุดนี้กระผมอัญเอาคุณพระศรีรัตนตรัย ตลอดถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง จงดลบันดาลให้พี่น้องจงประสบความสุขความปลอดภัย และขอจงดลจิตดลใจให้กับลูกหลานเขาชนหรือผู้ที่หลงผิดติดยาจงได้กลับเนื้อกลับใจ เพื่อที่จะเป็นความสุขความปลอดภัย พี่น้องติดตามหาความสุขความสำราญจากสารนิยาย ไม่สิ้นหวัง นับแต่ช่วงเวลาเป็นต้นไป สวัสดีครับ (ดนตรี)

เจริญสุขสวัสดิ์ศรีมิตรรักนักชม นับช่วงเวลานี้ไปครับ ความสุขความ
สำราญจากศิลปินพื้นบ้านนิทานประกอบภาพ เราเรียกกันว่าหนังตะลุง
สิ่งนี้เราถือว่าเป็นวัฒนธรรมหนึ่ง ในทางด้านการแสดงพื้นบ้าน
บรรพบุรุษของเราได้สร้างสรรค์ รักพัฒนามาถึงปัจจุบันนี้ เป็นหน้าที่ที่เรา
จะต้องช่วยกันสืบทอดต่อไป ช่วงเวลาต่อไปนี้ไปความสุขความสำราญจาก
สาระนิยาย ไม่สิ้นหวัง ซึ่งกระผมจะนำมาบริการแต่ผู้มีเกียรติที่เคารพ
เพื่อจะได้พักผ่อนหย่อนอารมณ์และเป็นข้อคิดของชีวิตเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่
เราจะนำมาฝาก เพื่อให้พี่น้องได้หาความสุขความสำราญและก็พักผ่อน
คร่ำครึติดตามสาระนิยายนับแต่บัดนี้ท่านผู้ชมที่เคารพ (ดนตรีจบ)

(ร้อง)

ตราบโดโลกมนุษย์ยังไม่หยุดการหมุนวน	ชีวิตคนย่อมววนไปตามโลก
จะสุขจะโศกย่อมวนเวียน	นี่คือสิ่งที่เปลี่ยนแปลงผัน
อันกาลเวลาเราเปรียบประดุจเหมือนเงาทอง	เป็นสิ่งของอันสำคัญ
เราจขยันหันมาทำ	พระพุทธองค์สอนให้สร้างแต่กรรมดี
อนิจจังสังขารวิฆเนศมนุษย์พอนานแล้ว	ถึงผู้ใดใครก็ไม่แคล้วล้มตายจาก
วาระสุดท้ายคือซากผี	เพราะความเกิดแก่เจ็บตายมิได้จำกัดบุคคล
ว่าฐานะยากจนหรือมั่งมี	เราต้องถนอมพื้นปฐพีมิทานทน
เราอย่าหลงหลงกันเลยว่าชีวิตจะติดอยู่วัยหนุ่มสาว	มีศิษยาเวรแก่กายเพราะสังขารมันไร้ในเหตุผล
เราจงมาสร้างคุณงามและความดีเพราะสิ่งนี้ค่าของคน	บุญกุศลย่อมนำพาชีวิตมนุษย์เราเชื่อมพบความถาวร

(ดนตรี) ออ...ให้เราได้พบความถาวร

ไม่สิ้นหวัง นี่คือนิยายที่กระผมจะมอบหมายให้เป็นความสุขความ
สำราญแต่ท่านผู้ชม พี่น้องที่รักมิตรที่เคารพครับ มนุษย์เราทุกคนเราอยู่กันด้วยความหวัง
เราหวังให้ชีวิตของเรานั้นดีขึ้นในอนาคต มนุษย์เราต้องต่อสู้ฟันฝ่าพยายามก็เพื่อความหวัง
บางคนก็ประสบความสำเร็จแต่บางคนก็ต้องผิดหวัง ทั้งนี้ทั้งนั้นเราเองเป็นผู้กำหนดชีวิตเรา
เองจากสาระนิยายในเรื่องนี้ กระผมนำมาเล่าสู่กันฟัง ส่วนใดที่เป็นประโยชน์ก็อยากจะ
มอบหมายแต่ท่านผู้ชม ถ้าส่วนใดที่มันไร้ค่าที่เรานำมาเพื่อประกอบให้เกิดความสมบูรณ์ใน
นิยายก็ต้องกราบขออภัย กระผมจะขอริเริ่มในจุดแรกของนิยายเรื่องนี้

ณ สถานที่ตรงนี้ พี่น้องที่รักมิตรที่เคารพ นี่คือนครมหานครศักดิ์รา
องค์ราชาวัชรพล และพระแม่เจ้าศรีรัตน ทั้งสองพระองค์ได้ปกครองไพร่ฟ้าประชาชน ได้
ตั้งปณิธานเพื่อที่จะสรรค์สร้างคุณงามความดี ความบริสุทธิ์ยุติธรรมนำพระทัยเปี่ยมล้นด้วย
พระเมตตา แต่พี่น้องที่รักมิตรที่เคารพ อนิจจังวิภังขารา ความเที่ยงแท้แน่นอนอนในโลก
มนุษย์เรานั้นมันไม่จริงยั่งยืน วันนีของ 20 ปีที่แล้วครับในพระมหานครศักดิ์ราได้เกิดการสูญ

เสียครั้งยิ่งใหญ่ ธรรมชาติเป็นผู้หยิบยื่น ในครั้งสมัยนั้นมันได้เกิดอุทกภัย สร้างความสูญเสียให้กับไพร่ฟ้าประชาชน องค์ราชาเองก็ต้องสูญเสียพระโอรส ถูกกระแสน้ำพัดพาไปจริงอยู่พระองค์อาจจะเตรียมการอะไรต่าง ๆ เพื่อความปลอดภัย จากวันนั้นมาจนวันนี้ 20 ปี แล้วครับ พระองค์ก็ไม่ได้มีพระโอรส ไม่ได้มีพระธิดาต่อมาอีกเลย ทุก ๆ วัน เมื่อครบรอบปีของวันนี้ พระองค์ทั้งสองก็เพิ่งรับสั่งสนทนาหารือถึงอดีต วันนี้พระองค์จะรับสั่งสนทนาหารือกันอย่างไรบ้าง สาระนิยายไม่สิ้นหวังกระผมเริ่มตรงนี้ครับท่าน พี่น้องติดตามหาความเข้าใจเนื้อหาสาระความสุขความสำราญ นับแต่บัดนี้ครับท่านผู้ชมที่เคารพ

(ดนตรี)

(ร้อง)

อทิเทพหรือกาเร นิทานัง	ตามนิยายหนังสือที่ผมนำขึ้นมาเล่า
ในสาระของเรื่องราว	กระผมเล่าในเหตุผล
นำสนอมมอบเสนอบำเรอมิตรมวลชน	ขอเริ่มต้นศักราชนี้คือนามพระบุรี
สองพระองค์ทรงทุกซ์ ในโอรสรัก	มีผู้ครองอาณาจักรจอมกษัตริย์มักไม่สุขี
ยามรุ่งแจ้งแสงทองสาดส่องลงธานี	เชอท์กหนักที่สนทณาสองพระองค์นี้ปรึกษาความ

(บทเจรจา)

พระราชา: เอนี่ศรีรัตนา

พระราชินี: กราบถวายบังคมเพคะ ทูลกระหม่อม

พระราชา: นี่ฉันเกือบจะไม่เชื่อสายตาและความรู้สึกของตัวเองนะนี่ คือวันนี้ของปีนี้นี่ฉันดูว่าเธอเปลี่ยนไปมาก

พระราชินี: หม่อมฉันเปลี่ยนตรงไหน

พระราชา: คือวันนี้เมื่อสี่สิบปีที่แล้วเป็นวันแห่งการสูญเสียของนครศักรา ฉันยังจำได้เหตุการณ์ในครั้งกระโน้น ฉันคงจะไม่ลืมไปจากความทรงจำอันนี้ กระแสน้ำที่มันไหลป่าเข้ามาในพระตำหนัก เสียงของผู้คนที่ร้องด้วยความตกใจ มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันทันด่วน ตัวเราเองก็มัวแต่ดูแลช่วยเหลือพ่อแม่พี่น้องประชาชนก็ลืมนึกไปว่า มนุษย์เราเมื่อเกิดมาความคับขันนี้ ชีวิตตนเองเป็นสิ่งสำคัญ แล้วตอนนี้ลูกของเราอายุเธอประมาณสักสี่เดือนไซ้ไหม ถูกกระแสน้ำพัดพาไปด้วย จริงอยู่ถึงเราจะเตรียมการว่าเขานอนอยู่บนเบาะที่ไม่จมน้ำ แต่ความหิวละ ความหนาวละ และก็อะไรอีกต่อมิอะไรที่อยู่ในภาวะที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ คนที่ช่วยเหลือตัวเองได้ก็ยังสูญเสียชีวิต จากวันนั้นมาจนวันนี้เราก็สูญเสียลูก มันไม่มีความทุกข์ใดแล้วในชีวิตของพ่อแม่ ที่จะไม่มีความทุกข์ความทรมานไปยังกว่าการสูญเสียลูกอันเป็นที่รัก ทุก ๆ ปีพอถึงวันนี้ ศรีรัตนา เธอมีการหลั่งน้ำตาร้องไห้ คิดถึงอดีต

วันนั้น แต่มาปีนี้ที่ฉันบอกว่าฉันแทบไม่เชื่อตัวเอง ฉันเห็นเธอยิ้ม ฉันเห็น เธอมีความสุข เธอคิดอย่างไร

พระราชินี: หม่อมฉันขอมรับเพคะ

พระราชอา: เออ กาลเวลานี้มันเป็นยาคีที่ที่สุด จะรักษาจิตใจมนุษย์นะ เธอคงจะปลงตก ไปแล้ว ยี่สิบปีเศษๆ แล้วนี่

พระราชินี: มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเพคะ ชีวิตของแม่นี้ก็ปีศาจก็ที่สุดที่รักของแม่ ความสูญเสียเป็นความชอกช้ำ มันก็คงอยู่เหมือนเดิมนั่นล่ะ

พระราชอา: แล้วเธอยิ้ม เธอหัวเราะ

พระราชินี: แต่หม่อมฉันฝันแปลกเพคะ

พระราชอา: มนุษย์เราถ้ามีความทุกข์ในชีวิตจริง ก็มักจะหาความสุขในความฝัน เธอฝันว่าอย่างไร ไท้หลงเล่าสู่กันฟัง เพื่อฉันจะได้ยิ้มบ้าง

พระราชินี: ที่หม่อมฉันฝันแปลกตรงที่ว่า หม่อมฉันฝันว่า มีสัตว์ประหลาดตัวหนึ่งได้นำเอาดวงแก้วอันล้ำค่ามามอบให้หม่อมฉันในฝัน

พระราชอา: สัตว์ประหลาด ดูโทรทัศน์มากไปหรือเปล่า

พระราชินี: หม่อมฉันไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว

พระราชอา: แล้วดวงแก้วนั้นเป็นอย่างไร

พระราชินี: ก่อนที่หม่อมฉันเคยตั้งท้อง หม่อมฉันเคยฝันว่าได้รับดวงแก้วอันนี้ แล้วอยู่ ๆ สัตว์ประหลาดเอาดวงแก้วมามอบให้ในฝัน หม่อมฉันไม่มีเหตุผล แต่ในความรู้สึกของคำว่าแม่นี้ หม่อมฉันเชื่อว่าลูกเราจะต้องกลับมาเร็ว ๆ นี้

พระราชอา: เออดี ทั้งฝันทั้งทำนายเชิงเสร็จสิ้น ศรีรัตน บางครั้งบางคราวมนุษย์เรา ต้องเปิดใจกว้าง เราต้องยอมรับในความจริง เธอลองคิดดูฉันได้ใช้ ความเพียรทุกวิถีทาง ตอนสมัยที่ลูกเราถูกกระแสน้ำพัดพาไปใหม่ๆ ก็ได้ ออกประกาศข่าวทั่วทั้งนครศักรา ผู้ใดใครเจอเด็กทารกน้อยอยู่บนเบาะ สีแดง รูปร่างรูปพรรณสัณฐานอย่างนั้นอย่างนี้ ขอให้นำมาเพื่อจะรับรางวัล อันยิ่งใหญ่ แต่ก็ยังไม่มีใคร แล้วตอนนี้มันยี่สิบปีเศษๆแล้ว เธอลองคิด ถ้า ลูกเรามีจริงเราจำได้หรือ เธอลองประกาศข่าวออกไปสักครั้ง เดี่ยวนี้ ใ้ศัลยกรรมตกแต่งความเจริญก้าวหน้าในวงการแพทย์ เกิดใครมันเลียนแบบทำคนนั้นคนนี้เป็นลูกของเราจะไม่ยุ่งหรือ เธอรู้ได้อย่างไร ว่าคนไหนลูก

พระราชินี: แต่หม่อมฉันมีข้อคิดอยู่อย่างหนึ่ง หม่อมฉันจำได้ว่าตอนอายุลูกครบ เจ็ดวัน ทูลกระหม่อมได้นำเหรียญประจำองค์รัชทายาท ไปพระราชทาน สวมคอให้แก่เธอ แล้วเหรียญนั้นก็ได้อ้อยคอลลูกติดไปด้วย พี่น้อง

ประชาชนเขาไม่มีในสิ่งนี้ ถ้าเป็นลูกของเราจริง ๆ จะต้องมีเหรียญนี้ด้วยจะ
 พระราชา: เอ้อ จริงนะฉันลืมนิดตรงนั้น นี่แหละถึงพูดว่า แม้นี้เป็นผู้ที่รอบคอบ
 พระราชินี: ทูลกระหม่อมเจ้าชา หม่อมฉันใครจะขอพระกรุณาสักครั้ง
 พระราชา: เอาซิ ว่าอย่างไร
 พระราชินี: ขอให้ทูลกระหม่อมส่งบุคคลติดตามหาลูกอีกสักครั้ง แต่ขอให้สืบหา
 เหรียญประจำองค์รัชทายาท ถ้าผู้ใดมีไว้ให้ทำประวัติมาให้เรียบร้อย
 อาจจะเป็นบันไดไปสู่ความถูกต้องว่านี่คือลูกเรา
 พระราชา: เอาเถอะฉันจะทำให้ฝันของเขาได้เป็นจริง บางทีชีวิตเรามันไม่สิ้นหวัง
 พระราชินี: หม่อมฉันหวังอย่างนั้น เพคะ
 พระราชา: นี่ท่านอำมาตย์
 อำมาตย์: ด้วยเกล้า ด้วยกระหม่อมขอเดชะ กราบถวายบังคม พระชะคะ
 พระราชา: เหตุการณ์ต่าง ๆ ท่านก็รับฟังอยู่แล้ว ท่านเดินทางจากนครศักรา แล้วก็นำ
 เงินทองติดเนื้อติดตัวไป สืบหาซื้อเหรียญประจำองค์รัชทายาท ตั้งราคา
 ไว้อีกสิบล้าน แต่อย่าได้บอกว่าผู้เป็นเจ้าของเหรียญนี้คือลูกของเรานะ
 เพียงแต่ประกาศข่าวว่าเหรียญนี้มีความจำเป็นต่อหน่วยงานราชการของ
 นครศักรา แล้วถ้าสมมติเจอ บันทึกรายละเอียดมาให้เรียบร้อย
 อำมาตย์: หม่อมฉันรับด้วยเกล้า ทูลลาพระชะคะ

(ร้อง) จอมเวียงวังเธอรับสั่งความ (ดนตรี) หมายความว่าตามที่เธอได้นิมนต์
 รับสั่งองค์พระมหากษัตริย์ ผู้เสนามาจากกรุงศรี
 ยึดเอาสายลำนํ้าตามเหรียญตราเจ้าธานี แล้วตั้งสักที่ผู้สืบความ (ดนตรี)

ขอเชิญตามบทนิยาย

แล้วเชิญติดตามบทนิยาย

(บรรยาย) ด้วยสติปัญญาสามารถ เจ้าหน้าที่ก็ได้ออกเดินทางจากนครศักรา เพื่อจะ
 สืบหาซื้อเหรียญประจำองค์รัชทายาท บ้านแล้วเรือนเล่า หมู่บ้านแล้วตำบลเล่า แต่ก็ยัง
 ไม่ประสบความสำเร็จ แต่ไม่ได้ละความพยายามหรือความเพียร นิมนต์ฝันของพระแม่เจ้า
 จะเป็นความจริงหรือไม่ อย่างไร พระแม่เจ้าจะสมหวังหรือสิ้นหวังขอให้พี่น้องติดตามสาระ
 นิยายต่อมารับท่าน

โอกาสนี้กระผมจะนำท่านผู้ชมมาสู่ในย่านตำบลชนบท ตรงนี้เขาเรียกกันว่า
 ตำบลบ้านนาล่ม พี่น้องฟังชื่อตำบลก็พอจะนึกภาพถึงลักษณะภูมิประเทศกันได้ บ้านนาล่ม
 แถบถิ่นนี้พี่น้องอยู่ในที่ราบลุ่มมีอาชีพการทำนา เคยสูญเสียผลผลิตในการทำนาติดต่อกันมา
 หลาย ๆ ปี จึงได้ชื่อว่า บ้านนาล่ม กระทั่งหลังนี้เป็นกระโจมของยายมี (จบดนตรี)

(ร้อง)

ยายมี: ยามหน้าร้อนเรานอนสาขอยู่ไม่ได้ดอก เพราะแม่เคยบอกว่าถ้าแดดออกแล้วข้างจะงด

เดี่ยวชีวิตเราหมดราศี
 อย่าไปแข่งคนมั่งมี
 แม่สอนให้เธอรู้สร้างตัว
 ถ้าหนีมาทับกลับมีทุกข์
 เพราะวาสนาเธอเป็นหัวหน้าของครอบครัว
 อย่าเท่าแต่กินกินแล้วนอนนอน(ดนตรี)
 แล้วอย่าเท่าแต่กินกินแล้วนอนนอน
 ถ้าเดินทางผิดทุกข์กันหมด
 ต้องทำตัวทำตนเป็นคนที่รักงาน
 ถือกำเนิดเกิดมาจนย่ออวดแสง
 ย่ออวดชี้ตามช้าง
 เพราะงานคือเงินเงินคืองานที่ทำให้เราพบความสุข
 เดี่ยวเธอนอนปวดหัว
 ต้องทำตัวทำตนคือเป็นคนรักงาน
 นี่แม่สอนให้เธอรู้คิด (จบดนตรี)
 คำที่มารดาสอนนั้นไปคิด
 เดี่ยวครอบครัวเราอดสาร
 เป็นพ่อบ้านควรจะคิด พิจารณา

(พูด)

ยายมี: เน ลูกวาสนา แม่นี้ว่าจะไม่พูด จะไม่แหลงสูแล้วลูกเหอ แต่มันอดไม่ติด
 ค่ะตายังเห็น หูยังได้ยิน มันอดไม่ติด นี่สูแลตำ วันนี้เอาตะ วันอื่นฝนฟ้า
 มันตก สูหยุดโยงหยุดยางแม่ไม่พูด น้ำท่วมพริกก็ลอยเสียมั่ง อะไรมั่ง
 หลายสิบหลายอย่าง นี่สูแลตำลูกบ้านอื่น สวนอื่นเขาไปทำกันแล้ว เขาไป
 กรีดไปตัดกันแล้ว นี่บ้านเราไม่ นอนกินแม่เหอ นู้ลูกชี้ฟ้าโลลิบแปดแล้ว
 ในตลาด อีชบาไพรก็อีเกิดแล้วขึ้นมาหลาวสักคน ค้นถ้ามึงทำตัวป่นนี้
 ลูกเหอวาสนาเหอ เชื่อแม่ตะลูก ลูกจะได้ไปเที่ยวติดผงติดยาหมดต่อไป
 พันหรือละที่ไม้ได้ไปทำงานทำการกันละลูก
 วาสนา: แม่ครับ ที่ผมหยุดการทำงานวันนี้ ผมมีเรื่องสำคัญที่จะต้องปรึกษากับแม่
 เป็นเรื่องจำเป็น ไม่เชื่อตามชบาไพรดู
 ชบาไพร: จริงคะแม่ ลูกได้ปรึกษากับพี่วาสนาทั้งคืนจะ
 ยายมี: เอาตะวาสนา ชบาไพร มันมีเรื่องอะไรจำเป็นอีกอูย แล้วนายนุ้ย นายเท่งละ
 หรือว่าล้อหน้าไม่หัน ล้อหลังไม่เดิน ฉานว่าไปตัดไปกรีดพอได้สักสามสี่โล
 พอได้แลกเคยแลกเกลือแลกสารกิน มันพันหรือละที่ไม้ไปตัดยางหือ
 หนูนุ้ย: ผมฮือไปแล้วเท่งว่าอย่าไป เอาแก๊สใส่เกียงเข้าแล้ว
 ยายมี: พันหรือละที่อย่าไป
 หนูนุ้ย: ถามแลตำเท่งฮืออยู่
 ยายมี: พันหรือนายเท่ง
 เท่ง: วันนี้วันไหนน้ำมี
 ยายมี: วันอาทิตย์
 เท่ง: หยุดราชการไม่ใช่เหอ
 ยายมี: แม่เหย เดือนเท่าใดเหย หยุดราชการ นู้อีชบาไพรหุงข้าวสองสามป้อนนม
 กินไม่หันเที่ยงชุดตั้งแล้ว เขาราชการอยู่กระทรวงไหนละเหอ ภูนี้ทำโหร

ไม่รอดลูกเหอ แต่มันอดไม่ติด

- หนูนุ้ย: น้ามิงงานทำไมใคร่รอด แต่ว่าทำเผ่ายังขับ ทุกสิ่งเรื่องแกเพ เห็นทั้งเพ
- ยายมี: ไหนวาสนามิงมีเรื่องไหร จำเป็นละลูก
- วาสนา: แม่ครับ คืออย่างนี้ครับ ตอนนี้ลูกเด่นลูกของผมแต่หลานของแม่อายุเธอ เข้าเกณฑ์จะไปเรียนหนังสือแล้ว เด่นมานี้ซิลูก
- เด่น: สวัสดิ์ครับคุณย่า ผมจะเข้าโรงเรียนนะครับ
- ยายมี: แล้วลูกเข้าโรงเรียนต้องหยุดงานเที่ยวเหอ
- หนูนุ้ย: ฟังมั่งแหละน้ามี่ ให้เขาแหลงมั่งแหละ
- วาสนา: คืออย่างนี้แม่ครับ ลูกเด่นตอนเข้าเรียนหนังสือนี้แม่ สิ่งสำคัญที่สุด ท่านอาจารย์ใหญ่ที่โรงเรียนบ้านนาลุ่มนั้น ท่านบอกว่าเตรียมการไว้ให้ พร้อมจะไม่มีปัญหายุ่งยากทีหลัง
- ชบาไพร: ค่ะ เรื่องนี้สำคัญมาก
- ยายมี: เตรียมการหรือละลูก
- วาสนา: คือหมายถึงว่าเราเตรียมให้พร้อม สำเนาทะเบียนบ้าน ที่นี้ผมไปที่บ้าน ท่านกำนันของตำบลบ้านนาลุ่ม แม่รู้ไหมว่ากระท่อมของเราเนี่ย บ้านเลขที่ เรายังไม่มี อายุผมยี่สิบกว่าปีแล้วแม่ ยังไม่มีใบอนุญาตเกิด เขาเรียกว่า การเกิดของผมงกฎหมายยังไม่ยอมรับ ถ้ามแม่ตั้งหลายครั้งว่าพ่อมันเป็น ใครอยู่ที่ไหน พอพูดถึงพ่อทุกครั้งมันเรียกน้ำตาแม่ทุกคราว จนผมเลิก ไม่ต้องถาม จนแต่งงานกับน้องชบาไพรเรายังไม่มีใบอนุญาตเกิด ยังเป็นคนเดือนละแม่ นี่ผมจะถามแม่ว่าวันนี้แม่ต้องบอก ว่าผมเป็นลูกใคร แม่นั้นแม่มี แต่พ่อละครับ
- เท่ง: ไอนั้นสำคัญน้าน้ามี่ ในสมัยรุ่นเราโตใครเกิดหรือเกิดเอา แม่ไ้อ์หนูนุ้ย โถนาอยู่ก็เกิด
- หนูนุ้ย: เท่ง ถึงโถนาเกิดก็จริงแม่เรา แต่พ่อสุพลอยกินข้าวบ้าน
- วาสนา: แม่ช่วยบอกให้ผมรู้เดอะครับ
- หนูนุ้ย: เอ้อโหนบอกมาแลที ว่าน้องวาสนานั้นพ่อมันใคร
- ชบาไพร: จำเป็นมากนะแม่นะ
- ยายมี: เนลูกเหอวาสนา ถ้าเธอถามเรื่องพ่อ ลูกเหอ
- หนูนุ้ย: ร้องหลาว ร้องหลาว แรกสมัยนู้อ์เท่ง สมัยน้ามี่เขาเป็นลูกเสือชาวบ้าน ที่นี้พอรำเสร็จก็นอนไม่รู้นอนไหนตอนนอนไหน อย่างว่าลูกเสือแต่แรก มาสิมารำ อย่างมาทำแขนอ่อน เราลูกเสือชาวบ้าน เราต้องการคบกัน แน่นนอน มารำกันก่อนรำเสร็จแล้วนอนอยู่ศาลา นอนอยู่ศาลาไฟฟ้าไม่มี ใครละเวอนี้

- ชายมี: เน เน ฉานไม่ใช่คนพันนั้น
- หนูนุ้ย: แล้วใครพ่อน้องวาสนา ใครชะ ถึงว่าไม่เห็นหน้าก็น่าจะเอามือลูบแล้ว หัวล้านเหอ
- วาสนา: พี่นุ้ย ไร้ แม่ครับแม่ต้องเปิดเผยความจริงนะครับ ถ้าไม่อย่างนั้นลูกเด่น จะไม่ได้เรียนหนังสือครับ
- เฟ่ง: ใครชายมี ความจริงเกิดมันต้องแจ้งเกิดภายในสิบห้าวัน ไม่ใช่เหอ
- วาสนา: ใช่ครับแต่นี้ผมอายุสี่สิบกว่าปีแล้ว ไม่ได้มีการแจ้งเกิด
- เฟ่ง: นั้นมึงแรกเกิดแจ้งมั่งมายโหมสุ
- หนูนุ้ย: โหมเราแจ้งเกิดเพ น้องแต่กูเกิดปากฐ่อหวันเที่ยงแจ้งเพ็งเลย
- ชายมี: คือพันนี้ลูกเหอวาสนา ไหน ๆ เธอถามแล้วแม่จะเล่าให้ฟังลูก วันนี้แม่ จะเปิดเผยความจริงลูก
- วาสนา: ผมจะรับฟังครับแม่
- ชายมี: คือวาสนาลูกเหอ ที่แม่ไม่ได้บอกว่าเธอนั้นพ่อชื่อใคร อย่างไร เพราะเธอ ไม่ใช่ลูกที่แท้จริงของแม่ ลูก
- วาสนา: แล้วผมเป็นลูกใครครับ
- ชายมี: อดีตกาลสี่สิบปีที่ผ่านมาลูก ปีน้นน้ำท่วมหนัก ลูกเหอ เหมือน ๆ กับปีนี้ แหละ แม่ก็นั่งอยู่บนเรือนหลังนี้แหละลูก แล้วขณะที่แม่นั่งอยู่ลูกเหอ มันมีวัตถุสิ่งหนึ่งลอยมาตามกระแสน้ำ แม่เข้าใจว่าทรัพย์สินของผู้มีค่า มาติดอยู่บนนอกชานน้ำท่วมถึงพอดี แม่ก็ไปเก็บเอามา
- วาสนา: ออ คราวนี้ละแม่
- ชายมี: พอเอามาถึงแม่เองเกือบจะเป็นลม แปลกใจ ตกใจเพราะมีทารกน้อย นอนอยู่บนเบาะสีแดง แม่ก็คิดว่าสิ้นชีวิตแล้วลูกเหอ นำไปที่วัดป่าปรัง ท่านอาจารย์รู้อย่างมีชีวิตอยู่ ปฐมพยาบาลจนกระทั่งว่ารอดชีวิต จึงให้ ชื่อว่าวาสนา
- วาสนา: ผมนี้หรือแม่
- ชายมี: นั่นแหละลูก เธอเป็นลูกที่แม่ได้อุปการะไว้ แม่ไม่เคยมีลูก อายุแม่เจ็ดสิบ เศษ ๆ แล้วลูก แม่ไม่เคยแต่งงานยังเป็นสาวพรหมจารีลูกเหอ
- หนูนุ้ย: ไอ้ยาหละชะ น่าเสียดายนะเท่ง ที่เห็นปลอกนี้มันโรยเสีย
- ชายมี: มึงอย่ามาบ้ากั๊บกู
- วาสนา: ออ ผมไม่ได้เป็นลูกของแม่
- ชายมี: แม่ไม่กล้าพูดเรื่องนี้ เกรงว่าวาสนาอื้ทั้งแม่ไปเสียลูกเหอ
- วาสนา: แม่ครับ ผมเป็นลูกของใครไม่สำคัญ แต่แม่เป็นผู้ชุบเลี้ยงชีวิต แม่มี คือแม่ของผม

- ชบาไพร: ค่ะ เราจะมีความกตัญญูต่อแม่ไปตลอดชีวิต
 ยายมี: เป็นบุญแล้วแหละลูกเหอ
 เห่ง: ตกลงน้องวาสนานี้ไม่ใช่ลูกน้ำมีโดยตรง
 ยายมี: ไม่ใช่ ลูกเหอนายห่ง
 หนูนุ้ย: นั้นแหละห่งสมัยนั้นน้ำท่วมเหมือนปีนี้ ก็คิดว่าทรัพย์สินของคนสูญกัน
 วัลลอยน้ำ หมูลอยน้ำ ไก่เปิดลอยน้ำ ไครอยู่ข้างล่างก็จับเอา ๆ สมัยนั้น
 ปีนั้น แรกน้ำท่วมใหญ่ บ้านเราก็กมาเป็นล้ง ๆ ลอยน้ำมา ที่นี้ดินนั้นน้ำท่วม
 ใหญ่มาล้งเดิบ ไล่ล้งนมตรามะลิลอยคุกคัก ๆ ตั้งอยู่ในล้ง แม่จับได้ พ่อว่า
 เอามาเปิดในเรือนนี้ อย่าเอาไปเปิดนอกเรือนเดี๋ยวเพื่อนอิจฉา พาไปใน
 เรือนปิดตุซัดหลักเปิด
 เห่ง: ไก่เหอ หรือว่าเปิด
 หนูนุ้ย: ไม่ใช่ทั้งเพ
 เห่ง: แล้วไอ้ไทร
 หนูนุ้ย: หนู ได้สักสี่ร้อยเต็มล้งหมด นั้นแหละกูได้ชื่อว่าหนูนุ้ยเพราะไทร
 ชบาไพร: นี่จะทำอะไรดีพี่วาสนา
 วาสนา: นั้นก็มีทางเดียวพี่ห่ง ผมจะต้องไปแจ้งต่อท่านกำนัน แล้วแม่ก็ไปให้การ
 แล้วรับผมไว้เป็นลูกบุญธรรมนะแม่
 ยายมี: ได้เหอลูก
 วาสนา: ได้ครับ แล้วเราจะได้เพิ่มรายชื่อจะได้มีบ้านเลขที่ ลูกเด่นจะได้เรียน
 หนังสือ
 เด่น: ครับ ผมจะได้เรียนหนังสือแล้วลุงนุ้ย
 หนูนุ้ย: ขยันนะหลาน ไปโรงเรียนนั้นอย่าไม่อยู่ ลักเกือกครุมาให้ลุงมั่ง
 เห่ง: ดับเข้าเล่าไอ้หนูนุ้ย
 ยายมี: นายนุ้ยนั้นเที่ยวสอนเด็กเถ ๆ ต่าง ๆ นี่ไอ้เด่นหัดสูบใบจากเข้าแล้วนั่น
 เห่ง: ระหว่างนี้เขาต้านทานยาเสพติดกันอยู่ เป็นภัยต่อชีวิตเป็นพิษต่อสังคม
 มึงไม่เห็นเหอ โดยเฉพาะเด็ก ๆ ในสถานศึกษา
 ชบาไพร: จริงนะพี่ห่ง พ่อแม่นี้จะต้องเสียใจ
 เห่ง: ถูกแหละครับลูกนี้ ที่พ่อแม่ส่งไปเรียนหนังสือ ที่ไปเรียนไม่ได้สอบตก
 หันเข้ายาเสพติดเที่ยวดมกาวมั่ง หันเข้าผงขาวมั่ง หันเข้ากับพวก
 สิ่งเหล่านี้มึงคิดแล อันตรายจิตกันมั่ง
 หนูนุ้ย: เขาว่าติดยาเสพติดมันฉีดเข้าทางรูหูมั่ง ฉีดเข้าทางตัวมั่ง
 วาสนา: สิ่งเหล่านี้มันอันตรายนะพี่นุ้ย
 หนูนุ้ย: อย่าเที่ยวฉีดยาหลานนะ

- เต๋น: จิตอะไรละ
- ยายมี: แล้วเด็กมันอีรูหรือ
- หนูน้อย: กูไม่พูดไหนถูกสักสิ่งหนึ่ง
- วาสนา: น้องชบาไฟร ลูกเต๋นมีชุดเสื้อผ้าสำหรับไปโรงเรียนแล้วยังน้อง
- ชบาไฟร: ยังไม่มีเลยคะ
- วาสนา: ฉะนั้นแม่ครับ ประเดี๋ยวแม่ไปที่บ้านท่านกำนัน แล้วผมจะเป็นเพื่อการ
ที่จะให้ปากคำ แล้วท่านจะได้บันทึก เราจะได้มีรายชื่อ
- ยายมี: เออดีแล้วแหละลูกเหอ
- วาสนา: และก็สิ่งสำคัญที่สุด ผมจะต้องลาแม่เพื่อไปทำงานท่านอกบ้าน
ที่บ้านนาล่มของเรานั้นก็ไม่มีอะไรดีขึ้นนะพี่นัย
- หนูน้อย: ครับเสียงโชค
- วาสนา: ใช่ เพื่อลูกจะได้ศึกษา
- เท่ง: แลไอ้พี่พ่อแม่ทุกคนทำเพื่อลูก จาพุทธโธ มึงแต่แรกสมัยเรียนหนังสือ
พันหรือละ
- หนูน้อย: ออเราสมัยเรียนหนังสือเท่งเหอ กูไปโรงเรียนวันเดียวคิดแล ครูใหญ่
ตามมาง้อถึงบ้านเลย
- เท่ง: เรียนดีเหอ
- หนูน้อย: ไม่ กูลักเกือกครุมา มาตามง้อเลย ขอคืนตำ ว่าขอคืนตำ ยอกันทั้งบ้าน
- เท่ง: เขาบอกว่ามึงฉลาด
- หนูน้อย: ไม่ อุบาทว์
- ยายมี: มึงอย่าเที่ยวสอนเด็กเข้าหลาวนั้น หนูนัยมันตัวสำคัญนี้สอนให้ไอ้เต๋น
เล่นไพ่มั่ง เล่นดัมมีมั่งไอ้ใครไม่รู้
- หนูน้อย: ไมใช่สอน มันแหละสอนผม
- เต๋น: ย่าครับผมจะได้ไปเรียนหนังสือแล้วละ
- วาสนา: เต๋นอย่าตื้อนะลูกนะ อยู่กับย่าอยู่กับแม่ พ่อจะไปทำงานทำ ซื่อเสื้อผ้าซื่อ
อุปกรณ์หนังสือหนังสือหาให้ลูก พี่นัยพี่เท่งเราต้องลาแม่
- ยายมี: มึงไม่เอาเหรียญไปด้วยหรือลูก
- วาสนา: เหรียญอะไรละแม่
- ยายมี: คือที่เธอลอยน้ำมาสัมนั้นแหละลูก นอนอยู่บนเบาะสีแดงแต่เบาะนั้น
สูญเสียแล้วลูกเหอ ค่ะนี้มีเหรียญห้อยคออยู่เหรียญหนึ่งแหละลูก
แม่เก็บเพราะมึงทำหล่นหลุดอยู่เรื่อย หรือว่าอีน่าติดตัวลูกไป
- วาสนา: ไม่ต้องครับฝากแม่ไว้ก่อน พี่ลาก่อนนะจะชบาไฟร
- ชบาไฟร: พี่อย่าไปหลายวันนะจะ

(ร้อง)

วาสนา: ออจะฝากลูกยาหมายว่าพี่ต้องไปหางาน (ดนตรี)
 พ่อไปก่อนลูกอย่าตีอะนะเด่นครับ
 ยามสามมิไกลบ้านชบาไพรระนองนะฮินใจหาย
 เพื่ออนาคตลูกจะได้รับการศึกษา
 รอวาสนาพี่ชาย แล้วจะตั้งนิยายขกนิยาย

(ดนตรี)

กระผมจะนำมาเล่าขึ้นให้ฟัง แล้วจะขอเล่าให้ฟัง

(บรรยาย)

พ่อแม่ทุกคนยอมเหน็ดเหนื่อย หยาดเหงื่อแรงงานของพ่อแม่ก็คือ
 อนาคตของลูก ลูกผู้ใดที่ได้ประสบความสำเร็จก็เหมือนยาอายุวัฒนะที่จะ
 สะท้อนกลับไปถึงพ่อแม่ นักเรียนนักศึกษาควรจะหลีกเลี่ยงไอ้พวก
 ยาเสพติดทั้งหลาย เพราะสิ่งนี้เปรียบเสมือนน้ำกรดที่ปรดใจของพ่อแม่
 และเป็นการทำลายถึงอนาคต วาสนาเขาออกจากบ้าน เพื่อจะไปหางาน
 ทำ เขาจะเดินทางกันไปถึงไหน อย่างไร สมปรารถนาหรือไม่ ให้
 พี่น้องติดตามต่อมานะครับท่าน

อีกตำบลหนึ่งของหมู่บ้านนาล่ม ตรงนี้เป็นที่รู้จักกันดีของพี่น้อง
 ประชาชน คฤหาสน์หลังนี้เป็นของท่านเศรษฐีเซนทร์ เศรษฐีเซนทร์
 นั้นมีลูก 2 คน คนโตชื่อว่าทองปอน นายทองปอนมักจะไม่อยู่ติดบ้าน
 เทียวเตรไปตามประสาลูกของผู้มีอันจะกิน ลูกคนที่ 2 ของท่านเศรษฐี
 เป็นสุภาพสตรีเธอมีชื่อว่า สาวิตรี วันนี้เป็นวันเกิดของพี่สาวิตรีอายุ
 ครบ 18 ปี บริบูรณ์ แต่เธอร้องไห้ขึ้นมาหาพ่อในยามเช้า จะด้วย
 เหตุผลประการใดพี่น้องหาความเข้าใจครับท่าน (ดนตรี)

(ร้อง)

เศรษฐี: ดูเนื้อทองเธอร้องไห้บอกว่าพ่อไม่สบายใจ เป็นทุกขใจหรือลูกสาวที่ดูเธอเศร้าทรวงศรี
 อันแก้วแหวนเงินทองของเราก็มากมี แต่สาวิตรีร้องไห้พี่ไม่รู้ไม่ได้ว่าเพราะอะไร
 หรืออยากไปเที่ยวพักผ่อนในตอนนี้ บอกพ่อที่เจ้าตาหวานเธอต้องการสิ่งไหน
 จะเอาสร้อยหรือตุ้มหูหรือหนุ่ยอยากได้กำไล ต้องการใดลูกสาวเล่าให้พ่อฟัง
 นับตั้งแต่เธอกำพร้า (ดนตรี) หมยว่ามรดกเธอล้มตายแล้วภรรยา (ดนตรี) นับแต่เธอกำพร้าเพราะมารตามมาถึงตาย
 พ่อไม่อยากจะให้น้องร้องไห้ หมายความว่าให้สุขสมหวัง

เศรษฐี: เออสาวิตรี

สาวิตรี: สวัสดิ์นะคะคุณพ่อ

- เศรษฐี: สวัสดิ์ลูก ถ้าพ่อจำไม่ผิดวันนี้อายุเธอครบสิบแปดปีบริบูรณ์ วันนี้เป็นวันเกิดของเธอใช่ไหม แล้วทำไมต้องร้องไห้ในวันเกิดของตัวเองล่ะลูกคะ
- สาวตรี: อยากรได้สร้อยเส้นไหมหรือลูก ถ้าโลหรือว่าตุ้มหูนี้มันเก่า หรือว่าไม่สบาย
- เศรษฐี: ไม่คะหนูสบายดีคะ
- สาวตรี: หรือคิดถึงแม่
- เศรษฐี: ไม่ใช่คะ
- สาวตรี: โอแปลก ทำไมล่ะลูกไอ้เด็ก
- เด็ก: ขอทำความสวัสดิ์เหนือท่านเศรษฐีคนไหน
- เศรษฐี: เออ เอ็งอยู่ใกล้ชิดกับสาวตรีลูกของข้า คงจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับสาวตรีใช่ไหม
- เด็ก: ข้อยู้อแล้ว
- เศรษฐี: ดี มานี่ซิ เอ็งรู้ไหมว่าสาวตรีร้องไห้เพราะอะไร
- เด็ก: ข้อยู้อ
- เศรษฐี: ดีมาก ทำไมสาวตรีลูกข้าถึงร้องไห้นายเด็ก
- เด็ก: เจ้าผู้สาวสาวตรีร้องไห้ท่านเศรษฐี ท่านเศรษฐีคนไหนสังเกตมาหลายวัน เพิ่งจะรู้ว่าสาวตรีร้องไห้นั้น
- เศรษฐี: มันเพราะอะไร
- เด็ก: เพราะน้ำตามันไหล
- เศรษฐี: ไอ้บ้า ก็น้ำตามันไหลมันถึงร้องไห้ แล้วน้ำตามันไหลเพราะอะไร
- เด็ก: ก็เพราะมันร้องไห้
- เศรษฐี: เอ็งเข้าใจที่ข้าพูดไหม
- เด็ก: ท่านเข้าใจที่ข้อยู้อแล้วไหม
- เศรษฐี: ไปนั่ง สาวตรีเธอบอกพ่อชิลูกนะ เธอร้องไห้ทำไมลูก
- สาวตรี: พ่อขา ลูกรอวันนี้มานานแล้วคะ ลูกอยากจะได้ของขวัญอะไรสักอย่างจากพ่อคะ
- เศรษฐี: โอ ทำไมต้องเอาน้ำตาขึ้นมาแลก พ่อเคยพูดกันก็ครั้ง สิ่งใดที่พ่อจัดหามาให้ลูกได้ พูดมาเถอะ แต่จะเป็นดวงเดือนดวงดาว ดวงตะวัน สิ่งนี้พ่อหาไม่ได้ แต่ถ้าสิ่งที่พ่อสามารถซื้อหามาด้วยเงินทอง หาได้ด้วยพลังกำลัง สิ่งนั้นย่อมเป็นที่สมหวังในสิ่งที่ลูกต้องการ อะไรหรือลูก
- สาวตรี: พ่อคะ ในตำบลบ้านนาล้านนี้ ไม่ว่าสาวตรีจะเดินทางไปไหน ไปบ้านหนึ่งเรือนใด ไปตลาด ไปวัดวา ทุกคนก็ต้องประณาม เขาต้องพูดเสียดสีทุกครั้ง

- เศรษฐี: เสียดสีเรื่องอะไร
- สาวตรี: เขาบอกว่า อีสาวตรีเอ็งนั้นมีความสุขความสบายก็จริง แต่ทรัพย์สินเงินทองที่ได้มานั้นพ่อของเอ็งประพตติผิดกฎหมาย ทรัพย์สินเงินทองที่ได้มาพ่อค้าขายได้มาด้วยการที่พ่อทำผิดกฎหมาย
- เศรษฐี: ทำผิดกฎหมาย
- สาวตรี: ค่ะ พ่อเอาคราบน้ำตาของคนอื่นมาให้เป็นน้ำลูกต็มลูกกิน พ่อคะ เจ้าหน้าที่ก็มาตรวจค้นบ้านเราอยู่บ่อยครั้ง แล้วเดี๋ยวนี้พี่ทองปอนไปที่ไหน สร้างความเดือดร้อนที่นั่น เขาหาว่าพ่อนี้เป็นตัวการ
- เศรษฐี: ตัวการอะไร
- สาวตรี: ขอโทษนะพ่อ เขาว่าพ่อค้ายาเสพติดค่ะ
- เศรษฐี: คิดว่าเรื่องอะไร สาวตรีสิ่งใดควรฟังก็ฟัง สิ่งใดไม่ควรฟังก็อย่าฟัง มันอิจฉาละลูก
- สาวตรี: แล้วเป็นความจริงไหมคะคุณพ่อ
- เด็ก: ท่านเศรษฐีคนเรามันบ่เหมือนกัน เงินทองนี้มันเป็นสิ่งจำเป็นอยู่ดอก แต่ถ้าเราได้เงินทองมาด้วยความบริสุทธิ์พี่น้องก็ชมเชย แต่ถ้าเงินทองได้มาด้วยการที่ทำผิดกฎหมาย คนมันสาปมันแช่ง เงินอย่างเดียวมันไม่ทำให้เรามีความสุขไปหมด
- เศรษฐี: นี่เอ็งสอนข้าหรือไอ้เด็ก
- เด็ก: บ่ได้สอนแต่เฝ้าให้ฟัง
- เศรษฐี: หยุด ไปเถอะลูกไปหาความสุข ไปเที่ยวเสียให้สบาย เธออย่าไปเอาตัวอย่างนางเอกละครโทรทัศน์ ทีวี อันนั้นมันการแสดง แต่นี่ชีวิตจริง เราอยู่ดิกันดี สุขสบายก็เพราะเงิน เธอยังไม่รู้ชีวิตว่าคืออะไร
- สาวตรี: แล้วเป็นเรื่องจริงไหมคะคุณพ่อที่เขาพูดนี้ เป็นเรื่องจริงไหม อายุพ่อถึงรุ่นนี้แล้วนะ พ่อน่าจะเข้าวัดเข้าวา พ่อน่าจะไปอยู่ในสภาพที่ไม่ใช้อย่างนี้
- เศรษฐี: นี่สาวตรี เอ็งอย่ามาสอนพ่อเลย เธอจะไปรู้กว่าพ่อได้หรือลูกคะ
- สาวตรี: ค่ะ ลูกขอโทษ ที่ทำให้พ่อต้องลำบากในความรู้สึกของพ่อ แต่วันนี้สาวตรีตัดสินใจแล้วระหว่างของขั้วที่พ่อจะเลิกล้มในสิ่งอย่างนี้ หนูไม่สามารถจะอธิบายให้พ่อเข้าใจหนูได้หรอก ลูกจะขอลาพ่อคะ
- เศรษฐี: เอ็งจะไปไหน จะปีกกล้าขาแข็ง
- สาวตรี: ไม่ค่ะ หนูจะไปอยู่กับแม่
- เศรษฐี: แม่เธออยู่ในหลุมฝังศพ
- สาวตรี: ค่ะนั่นมันเป็นเรื่องสงบที่หาไม่ได้ที่ไหนอีกแล้ว ลูกลาพ่อแล้ว
- เศรษฐี: เอ้อ มันไม่มีเรื่องจะทำ เอ็งจะมาเอา...แม่ มึงไอ้เด็กกอยู่หรือไป

- ยอดทอง: ไ้อะละชะ แกมบรรจุเอาตอนที่ฝนตกภูกะนี้เงินเดือนเอายากเกินได้
แต่ว่าพ่อหลวงนะ ทำแหละเงินเดือนไม่ได้ตัดก็ค่อยขายได้เงินเดือนเสีย
- ฤาษี: ที่นี้นายแก้วลูกเหอเมื่อเธอมารับหน้าที่แล้วนั้น ขายมันยังอยู่แค่นี้แหละ
แต่นายแก้วรับเงินตอบแทนที่ว่าขึ้นพร้าวในวัดเอา ยังทั้งหมด 27 ต้น
ขึ้นเอาลูกนั้นเงินเดือน
- สีแก้ว: ไ้อ้หาเงินเดือนเราขึ้นทุกเดือนเหวย
- ยอดทอง: ปีหนึ่งขึ้นหนเดียว เงินเดือนโหรขึ้นทุกเดือน เองบประมาณมาแต่ไหน
- สีแก้ว: คั้นปีหนึ่งขึ้นหนแล้วเงินเดือนกูไม่ออกหนอหมดเหอ
- ฤาษี: นั้นแหละลูกไม่ต้องไปคิดถึงไอ้โหรมาก ถือว่าช่วยเหลือสังคมนะ ฉาน
อิไปแจ้งทางกำนันผู้ใหญ่บ้านว่า ให้เขาขอครูทางราชการเข้ามาช่วย
เด็กมันจะไม่สิ้นหวังในอนาคตลูกเหอ ฉะนั้นนายทองเริ่มดำเนินการ
ไปหาไม้มาสร้างเป็นอาคารเรียนชั่วคราวกันลูกนะ คงได้แหละขอบใจมาก
- ยอดทอง: นี่ผมเป็นครูแล้วอาจารย์
- ฤาษี: นั้นแหละครูใหญ่ นายแก้วครูน้อย
- ยอดทอง: คำสั่งที่ 1 ลงวันที่ 7 กันยายน / 2540 ให้ครูน้อยเข้ามารายงานครูใหญ่
- สีแก้ว: ผะ
- ยอดทอง: อะไรผะ หัวเราะอะไร ทำงานราชการนี้ให้มันกระดึบกระเจงว่องไว
เข้ามานี่ซิ ชื่ออะไรเรา
- สีแก้ว: มันเอาจริงแล้วไอ้บ้านี้
- ยอดทอง: เข้ามาซิ
- สีแก้ว: กูนี้
- ยอดทอง: กูไหนหะ กับผู้บังคับบัญชาที่นี่พูดกูเหอ
- สีแก้ว: หัวเราะ
- ยอดทอง: หัวเราะอะไร เอามือลง ชื่ออะไรเรา
- สีแก้ว: เรทอง
- ยอดทอง: กับผู้บังคับบัญชาเรียกทองเหอ นี่อาจารย์ใหญ่นะ
- สีแก้ว: เราเพื่อนกันนี่ แล้วไหนข้าพริอละ
- ยอดทอง: เราเพื่อนก็เพื่อนราชการก็ราชการซิ ประเทศไม่เจริญที่เอาเพื่อนมาเป็น
พรรคพวกที่ขิวถือสายฝักคนนั้นฝักคนนี่ เราต้องใช้ความสามารถ
เป็นสินค้าที่จะพัฒนาประเทศชาติ ยืนให้ตรงๆ แล้วรายงานตัวว่าชื่ออะไร
มาจากไหนทำไมถึงได้คิดมาเป็นเป็นครู
- สีแก้ว: เอาจริงแล้วเหอนั้น สวัสดิ์ศรีบ กระทบชื่อแก้ว
- ยอดทอง: อยู่ที่ไหนบ้าน

- สี่แก้ว: อยู่ตีนเรือนครูใหญ่ครับ ต่อดงกัน ส่วนมากเมียครูใหญ่จะมาขอลูกนาวบ้านเรา
- ยอดทอง: เรื่องส่วนตัวไม่ต้องเอามาแหลง เรื่องทางบ้านก็เรื่องทางบ้าน เอากันแต่เรื่องตรงนั้นะ ชื่อแก้วเหอ อายุเท่าไฉน
- สี่แก้ว: อ่อนหวานครูใหญ่สองปีครับ
- ยอดทอง: ตอบให้ตรงตัวเลขซี
- สี่แก้ว: แล้วครูใหญ่เท่าใด
- ยอดทอง: จำไม่ได้
- สี่แก้ว: ผมก็ไม่ครับ
- ยอดทอง: คิดอย่างไรถึงมาเป็นครูละ
- สี่แก้ว: ผมคิดว่าจะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญครับ
- ยอดทอง: จบชั้นไหน
- สี่แก้ว: ชั้นเดียวกับครูใหญ่ครับ
- ยอดทอง: ครูใหญ่จบแค่ ป.3 นะ
- สี่แก้ว: ผมก็เหมือนกันแหละครับ
- ยอดทอง: เงินเดือนเงินเดือนาไม่มากนะ เราเป็นครูนี้ต้องเสียสละ เพื่อประเทศชาตินะ เพราะฉะนั้นการใช้จ่ายเงินเดือนนี้ต้องให้พอดีพอดี อย่าให้เดือดร้อนผู้อื่นนะ จำไว้ว่ามารับราชการที่นี้อ่าไปหาซีข้างในเงินเดือนครูใหญ่จะเข้าใจไหม
- สี่แก้ว: เข้าใจครับ วันนี้ผมจะขึ้นเงินเดือนกินก่อนสักหน่อย เป็นวันแรกที่มาทำงาน
- ยอดทอง: ขึ้นแล้วสองหน่วยซี เลี้ยงครูใหญ่มั่ง
- สี่แก้ว: เอาแล้วครูใหญ่อีกเงินเดือนครูน้อยแล้ว
- ยอดทอง: แล้วก็เตรียมเครื่องมือเครื่องมือให้พร้อม เพื่อจะเดินทางไปปฏิบัติราชการเข้าใจไหม
- สี่แก้ว: เข้าใจครับผม
- ยอดทอง: เรียกอาจารย์ใหญ่ให้เต็มปากว่า อาจารย์ใหญ่ทองนะ อย่าเรียกว่านายทองเฉย ๆ นะ
- ฤาษี: ออเฮไปกันได้แล้ว แล้วพอดีเหอ

(ร้อง)

สองโยธาคลาไครตั้งใจจะปฏิบัติหน้าที่ (ดนตรี) พวกเขาสร้างความดีให้เยาวชนทุกคนได้ศึกษา
ออกจากศาลัยสองข้าไทเข้าราวป่า
นั้หรือทั้งสองนาย
แล้วจะค้ำคาแก้วทอง (ดนตรี)
ออทั้งสองนาย ญาตีเหอ

(พูด) นายแก้วและนายทองเป็นคนที่ยากเห็นความเจริญรุ่งเรืองของสังคม เขาช่วยเหลือการพัฒนาตามความสามารถตามหน้าที่ จะสำเร็จผลสักแค่ไหนอย่างไร พี่น้องหาความเข้าใจต่อมากับท่าน

สุภาพบุรุษคนนี้เป็นที่รู้จักกันดีในตำบลบ้านนาส้ม เขาคือนายทองปอนนั่นเอง เป็นบุตรชายคนโตของท่านเศรษฐีคนหนึ่ง นายทองปอนเป็นคนที่ยากขวางในหมู่พรรคพวกเพื่อนฝูง วันนี้นายทองปอนเดินทางกลับมาจากตลาดบ้านนาส้ม ดูลักษณะท่าทางเขามีความปลื้มอกปลื้มใจ ไซ้ครีบเพราะเขาได้รับข่าวดีอะไรบางอย่าง เขาไม่แวะกลับไปที่บ้าน รีบนำข่าวดีอันนั้นไปหาพรรคพวกเพื่อเล่าสู่กันฟัง คู่หูคู่ขาที่นายทองปอนมีสนิทสนมก็คือ นายพูนแก้วและนายเปี้ยก จึงทำให้รู้ที่นั่นตั้งหมายว่าอยู่ตรงไหน

ทองปอน: โอคิดว่าจะไม่เจอเสียอีก
 พูนแก้ว: เจอครับ ผมมารอน้องทองปอนอยู่นานแล้วครับ
 ทองปอน: ข้ามีข่าวดีเหว่ย มาช่วยกันพิจารณาหน่อย บางทีเราอาจจะ
 รั่วรวยเป็นมหาเศรษฐี
 พูนแก้ว: ไม่ทราบข่าวไรครับ
 ทองปอน: เออมาฟังข้าจะเล่าให้ฟัง
 (ร้อง)

มีข่าวประกาศเป็นความลับถูกกลับมา	เมื่อตอนเช้าเราเข้าตลาด
ประกาศมาจากราชวังพลาย	คิดคงไม่มีดีเป้าหมายมันเป็นค่าข่าว
สิบล้านบาทเขาประกาศว่ารับซื้อ	ถ้าผู้ใดใครมีไว้หมายว่าต้องมั่งมี
ลองมาพิจารณาที่เคหาของยายมี	จึงเดินทางมาหารือกับพวกมึงที่นี้
กูจะบอกกล่าวเล่าให้ฟัง (ดนตรี) หมายถึงยังไม่ทันสาบ	มีของดีสำคัญนานวันมา
ว่าตัวกูเป็นเพื่อนชายกับลูกยายชื่อวาสนา	

ทองปอน: เออนี่เปี้ยก พูนแก้วเหอ คนเราเนี่ยเวลาดวงมันจะรั่วจะรวยเวลานิดเดียว
 ก็เกิดความสำเร็จ
 พูนแก้ว: ไม่ทราบแบบไหน ผมยังไม่เข้าใจครับ
 ทองปอน: ข้าไปในตลาดบ้านนาส้ม ก็มีพรรคพวกเขามาเที่ยวสืบทิวซื้อเที่ยว
 ขอเที่ยวถามกันอยู่ เขาบอกว่าสิ่งนี้ถ้าใครมีไว้ในครอบครองราคามัน
 สิบล้าน มันเป็นเหรียญตราที่สำคัญมาก
 พูนแก้ว: ราคาสิบล้าน
 ทองปอน: สิบล้าน

- พูนแก้ว : ราคาสิบล้านน้องเป็ยก
- เป็ยก : สิบล้านนี้ถ้าแลกเป็นเหรียญสิบลหมดได้เท่าใด
- พูนแก้ว : กะมันได้สิบล้านนั้นแหละ
- เป็ยก : รู้แล้วแหละแต่ว่าได้เท่าใด
- ทองปอน : อะไรของมัน
- พูนแก้ว : แล้วพูดให้เป็นปัญหา สิบล้านคือแลกเป็นเหรียญสิบลหมด กะมันได้สิบล้านนั้นแหละ แต่มันเป็นเหรียญสิบลทั้งหมด
- เป็ยก : รู้แล้วแหละ แต่ถามว่าได้เท่าใด
- ทองปอน : อะไรของมัน
- พูนแก้ว : ดับเข้าเล่า หาเรื่องให้กูตบหัวเข้าเล่า พาขึ้นสัมทอนข้างบ้านครบ ป็นขึ้นปลายทอนเรียบร้อยแล้ว มันลงเสียไม่เอา
- ทองปอน : มีมดหรือ มีแตนหรือ
- พูนแก้ว : ไม่มีครับ
- ทองปอน : แล้วมันลงกลับมาทำไม
- พูนแก้ว : ไม่รู้เปรต บ้ามัน ไม่รู้ขึ้นไปทำไหร ขึ้นไปแล้วลง
- เป็ยก : กะเมื่อมึงว่าให้เอาลูกงอมละ
- พูนแก้ว : แล้วเห็นไม่เอา
- เป็ยก : แล้วเมื่อตันทอนที่เราขึ้น กะเมื่อตันทอนไม่ใช่ตันงอมทีละ เมื่อทั้งตันไม่มีลูกงอมมีแต่ลูกทอน
- พูนแก้ว : แลที่มันบ้าตะ ลูกทอนนั้นแหละลูกงอม
- เป็ยก : ไม่ใช่ ลูกทอนก็ลูกทอน ลูกงอมก็ลูกงอมแหละ
- ทองปอน : อะไรของมัน
- พูนแก้ว : มันบ้านี้คน ไซ้ให้เอาลูกงอมมันว่าไม่มี มีแต่ลูกทอน หน่วยที่สุดมากนั้นแหละมันงอม
- เป็ยก : เห็นมึงไม่บอกว่าเอาลูกทอนที่สุดมากนั้นแหละ
- ทองปอน : มันเป็นคนแบบไหนพูนแก้ว
- พูนแก้ว : ไม่รู้คนแบบนี้ นั้นแรกวารดทัวร์ผ่านมานั่งอยู่หลานี้แหละ รถทัวร์จากชุมปรือไปหาดใหญ่ผ่านมา เขาลุกไปถึงโบกรดทัวร์
- ทองปอน : มันจะไปไหน
- พูนแก้ว : ผมก็มึนหมดว่าน้องเป็ยกอีไปไหน
- ทองปอน : แล้วรถจอดไหม
- พูนแก้ว : จอดครับ พอรดทัวร์จอดเขาขึ้นไปบนรถทัวร์ เขาไปที่คนขับ
- ทองปอน : ขึ้นไปทำไม

- พูนแก้ว : เขาขึ้นไปบอกคนขับ ว่าเขาไม่ได้ไป เขาหลักบอกว่ายานี้ไม่ได้ไป
 ทองปอน: ไอ้บ้า แล้วเขาไม่เสียเวล่ำเวลาหรือเปลี่ยก
 พูนแก้ว : ไม่รู้บ้าไหรมัน ดีลูกน้องรถไม่ถีบให้พลัดรถ
 เปี้ยก: เมื่อแต่ชื่อกูอยู่ตรงนั้นเหมือนกัน มันล่อคอถามว่าไปไหมๆ ค่ะนี้
 ถูกลัวว่ามันอี่เสียเวลา กูหลักบอกเสียว่ากูไม่ได้ไป
 ทองปอน: เออดี แปลกแหวย นี้เอ็งฟังให้ดี เดี่ยวนี้ในหน่วยงานราชการเขาสิบก
 ชื่อเหรียญแล้วเดี่ยวนี มันได้ห้อยคอเด็กทารกอายุยังไม่ถึงขวบ แล้วเด็ก
 คนนั้นถูกกระแสน้ำนำพามาเมื่อสี่สิบปีที่แล้ว ทิ้งทำให้ข้านี้กออกคิดได้
 ตอนสมัยที่ข้าเรียนหนังสืออยู่ที่วัดป่าปรัง ข้าเป็นเพื่อนกับไอ้วาสนาลูก
 ของยายมี
 พูนแก้ว: ออ วาสนาผัวของชบาไพร
 ทองปอน: นั่นแหละ มันเคยมีเหรียญอยู่เหรียญหนึ่ง เวลาเราเล่นน้ำ มันชอบทำตกน้ำ
 หล่นอยู่เรื่อย ข้าเคยเก็บไปคืน ข้าจำไม่ผิดว่ามันเขียนว่าเหรียญประจำ
 องค์รัชทายาท แล้วเขาบอกว่านายวาสนานี้ไม่ใช่ลูกของนางมี เหรียญนี้
 อาจเป็นของจริงก็ได้
 พูนแก้ว: แล้วเราเอาสตางค์มาแต่ไหนชื่อ ค่ะตั้งสิบล้าน
 ทองปอน: ไอ้บ้า มันยังไม่รู้เรื่องอะไร เราไปซื้อในราคาไม่กี่สตางค์หรอก
 พูนแก้ว : แล้วถ้ามันไม่ขายละ
 ทองปอน: ไม่ขายก็ให้ราคามันแพงๆหน่อยซิ
 เปี้ยก: แล้วถ้าแพงๆแล้วมันไม่ขายละ
 เปี้ยก: ให้ราคาสูงขึ้นไปอีก
 เปี้ยก: สูงอีกก็ไม่ขาย
 ทองปอน: ให้ราคามากขึ้นไปอีก
 เปี้ยก: มากขึ้นไปแล้วไม่ขายละ
 ทองปอน: ปีนซิ
 เปี้ยก: ปีนก็ไม่ขาย
 พูนแก้ว: เอา ลูกเอา
 ทองปอน: ฉะนั้นเราริบไปในวันนี้ก่อนที่คนอื่นจะรู้
 พูนแก้ว : น้องทองปอนครับ ถ้าสมมติว่ามันไม่ขายขึ้นมานี้
 ทองปอน: เราก็ต้องแย่งชิงเอามาให้ได้ ตั้งสิบล้าน ไอ้วาสนามันมีน้ำยาอะไร
 ลูกของนางมี

- พูนแก้ว : ถูกแหละครับวาสนามันไม่มีน้ำยาโหรไม่ แต่ว่าโน้นในเครือญาติมันโน้น
ไอ้หนูนุ้ยก็ดปลากันน้องเป็ยก ไอ้นี้แพ้นกแกง มันพันหรือไอ้เป็ยกที่
ได้แพ้
- เป็ยก: ไปชบปลากัน ถึงของกูเท่าหัวแม่ตีน ลูกหม้อ
- พูนแก้ว: แล้วของมันล่ะ
- เป็ยก: ไม่รู้ปลากัดหนองไหน พุงป่องตาล่อ หางเหลี่ยม ตัวสาย
- พูนแก้ว: มันได้มาแต่ไหน มันว่า
- เป็ยก: อยู่ในรูซอนในคลอง
- พูนแก้ว: ของมันขบตีเหอ
- เป็ยก: เมื่อกูกลงไปตังเครื่องออกเท่านั้น ของมันกินหมด
- พูนแก้ว: กินของมึงแล้วถึงจากนั้นล่ะ
- เป็ยก: มันยกให้กู พอกูล้อมมืออ้อจับเขานี้วักอ้อหลุดเล่า
- พูนแก้ว: ปลาเป่าแล้วคะมึง
- เป็ยก: ไม่ใช่ปลาเป่า ถ้าปลาเป่าเด็กต้องใส่หนังสือไปโรงเรียนแหละ
- ทองปอน: เอามันไป กลัวอะไร
- พูนแก้ว : เออไอ้หนูนุ้ยนั่นร้ายกาจจริง ไอ้แห่งหมัดหนัก
- ทองปอน: เอ็งรู้ได้อย่างไร
- พูนแก้ว : ชกมวยกันแล้ว สมัยที่ผมเป็นนักมวยแรกหนุ่ม ๆ ชกคู่เอกกันในงาน
ชักพระบ้านดอนเมื่อนั้น ผมไหว้ครูไม่ทันเสร็จที เห่งจัดหมุกหักแล้ว
- ทองปอน: มันจะเตะคุณได้อย่างไร กรรมการยังไม่สั่งชก
- พูนแก้ว: กรรมการไม่ชก แต่ว่ามันว่ามันไม่เชื่อผมรำเข้าไปหามัน
- ทองปอน: มึงรำอะไร
- พูนแก้ว : รำมวยครับ คือมันขึ้นไปไหว้ครูเสร็จสามทีแล้วโค้ง ไปยืนอยู่ที่มุมน้ำเงิน
ผมอยู่มุมแดง ค่ะนี่ผมอย่างว่าแฟนมวยมันมากเพราะหมัดหนัก สมัยนั้น
ผมชื่อแก้วน้อย ศ.ตุงจิ่งครับ
- ทองปอน: อะไรนะ แก้วน้อย ศ.ตุงจิ่ง
- พูนแก้ว: ครับ ค่ะนี่แฟนมวยเคยคล้องพวงมาลัยให้ลิโพทลาว ไหว้ครูก็แบบว่าคินนั้น
ไหว้ทำพระรามแผลงศรทำเป็นว่าโชว์แหละ ของคนมาก คินสุดท้าย
ตีตีตีหม่อง ๆ ตีตีตีตีตีตีหม่อง ถึงก็ทำแผลงศรไปที่มัน พอนั่งลงทำท่า
ก้มเก็บศร เบรียะฉัดเข้าตั้งหมุก
- ทองปอน: ทำไม
- พูนแก้ว : มันว่ามันไม่เชื่อผมรำเข้าไปหามัน
- ทองปอน: แล้วกรรมการเขาไม่จับแพ้ฟาวหรือ

- พูนแก้ว : แพ้ฟาวครับ ผมนอนหงายชื่อ กรรมการยกมือขึ้นทั้งนอนนั่นแหละ ขณะ
เพิ่งได้ร้อยบาท จัดผมแพ้ฟาว ผมได้สองร้อยบาท
- ทองปอน: โชคดีชิ
- พูนแก้ว : โชคดีโหร เสียค่าหมอดั่งเจ็ดร้อยบาท ไม่ใช่มันคัม คะนี่เท่งนั่นมันดุนะ
ทองปอน: เทย ไอ้เรื่องแค่นี้ไม่เห็นมีความจำเป็น ไอ้เปียกไอ้พูนแก้วเดี๋ยวนี้การค้า
ยาเสพติดของพวกเรานั้น มันผิดขึ้นทุกวัน เจ้าหน้าที่เขาเข้มงวดมาก ไม่ว่า
จะเก็บซ่อนไว้ตรงไหนเขาตรวจค้นจนพบ ทีนี้ถูกแล้วว่าอนาคตมันจะ
ไม่สมบูรณ์นะโวย เข้าใจไหมละ ฉะนั้นถ้าเราได้เงินนี้สักสิบล้าน คิดเอาซิ
พูนแก้ว : ไม่รู้จะได้ไม่ได้
- เปียก: มันได้แน่นอน คะนี่สำคัญถ้าเราไปไปถึงถ้าไปปล้นนี้
- พูนแก้ว: มันสู้มันเปียกมัน คนจนมัน ถูกถ้าลัทธิลัทธิของคนรวยเชื่อตำ คนรวยที่ยัง
เป็นสิบ ๆ ล้าน เราลัทธิมอเตอร์ไซค์เสียสักคันมันไม่ตามไหน เพราะของมัน
ยังเป็นร้อย ๆ คัน คะนี่ไปลักของคนจนได้เรื่องมันหวังไอ้ได้สักคันมันเก็บ
ตางค์อยู่ตั้งสิบปี นู๋ เชื่อตำ
- เปียก: เอาเรื่องให้ตีบทปล้นคนจนไม่เอาแล้ว
- ทองปอน: ทำไมไอ้ เปียก
- พูนแก้ว: มันพันหรือละ
- เปียก: สมัยนั้นกูปล้นหนูนเขา
- พูนแก้ว: ไอ้ยะ ปล้นไอ้โหรว้า
- เปียก: หนูนสุกนี้ มันหอมหรือ หอมอยู่ไม่ติดแล้ว บ้านจนอาฆาต ตุทำกับฝา
ไม้ไผ่सान
- พูนแก้ว : ไอ้ยะ คะนี่ละ
- เปียก: ทีนี้กูพอขึ้นถึงกว่าปล้น อย่าคิดต่อสู้นะ ทั้งเมียดโนและทั้งเยื่อเอาหมด
- พูนแก้ว: ไอ้โหร
- เปียก: หนูนสุกนั่นแหละ พอป็น กูตีบทตุคริมเข้าตีบทไม้ไผ่พุกนั่นแหละ
พูนแก้ว: ถึงคะนี่
- เปียก: ตูมันไม่พัง แต่ตืนกูเข้าไป
- พูนแก้ว: คะนี่ละ
- เปียก: มันชักออกไม่ได้แหละ พอชักออกไม่ได้ คะนี่เจ้าเรือนรำคาญ มันเอาเชือก
โนล่อนมาผูกเก็บแข่งกูไปโยงเอาไว้ข้างโน อยู่กับครกเปือ ทิมเครื่องมัน
พอถูหลบหลบมันก็ชักสาก พอหลบหลบเจ็บหย่อนหลบ ทิมเครื่องให้เขา
สองครก

- ทองปอน: ทำไมมึงไม่ตั้ง
 เปี้ยก: ตั้งหรือไม่ไผ่มันค้าชาติตออยู่ กุก กัก ๆ ๆ ทำอยู่นั้นแหละ
 พูนแก้ว: เอาแล้วไปปล้นแม่เฒ่ามัน
 เปี้ยก: มึงจำไว้ตำโ้เรื่องเรื่อนคนจนนี่อย่าเด็ดขาด กูหลาบอย่างแล้ววันนี้กู
 บานแล้ว
 พูนแก้ว: พรือละ
 เปี้ยก: ขึ้นแอบแลเวลาเขาแต่งงานใหม่สิ่งหนึ่ง ขึ้นยืนบนโหปากแคบอย่าขึ้น
 เด็ดขาด
 ทองปอน: ทำไม
 เปี้ยก: เขาแต่งงานใหม่กันแหละ
 พูนแก้ว: ใครเจ้าบ่าว
 เปี้ยก: พ่อกูนี่
 พูนแก้ว: โหนมึงไม่เกิดทีแล้วขึ้นไปแอบแลพรือ
 เปี้ยก: ตอนนั้นพ่อเขาได้เมียสองแหละ แม่กูนั้นเมียหลวง ถึงเขาได้กับเมียน้อย
 แม่ว่าตามไปฟังแลถิเขาพูดโหกันมั่ง แม่แกกั้วนินทาแกแหละ ที่บ้าน
 เมียน้อยพ่อเขานั้นมีโหปากแคบดองหมาก ที่นี้กูเดินตามไป ดูฝน
 ดินเหนียวมันติดตีนแหละ ฝนตกสด ๆ นี้
 พูนแก้ว : คะนี่
 เปี้ยก: พ่อกูนอนกับเมียน้อย กูขึ้นยืนบนโหนั้น ถึงมันเห็นไม้ขัดตัวมันเตี้ยนั้น
 กูเหยกแหละ พอเหยกตีนลื่น มันหลุดพรวดลงไป
 พูนแก้ว: ลงพรือละ
 เปี้ยก: ลมมันดูดแหละ คะนี่อีตีโหลงข้างบ้านก็สากลัวพ่อได้ขึ้น แกลงมาตีกู
 ตายเหอ อีเดินก็เดินไม่ได้ชาติตออยู่ในโ
 ทองปอน: แล้วมึงทำอย่างไร
 เปี้ยก: คลานแหละ คลานลากโหมาตีบนถนน หัวเข้า ๆ เด็กตามเป็นแถวรอยนั้น
 มันนึกว่าเป็นพาบน้ำ
 พูนแก้ว : หะเมร้อครันเหอ
 เปี้ยก: พอมาถึงพบโหเบื้องตอกอยู่ อย่าเอาแล้วว่่านี้ไม่รู้ใครเอาไปแกง ดองพ่าน
 อยู่เดี
 พูนแก้ว : แล้วตกลงพ่อมึงละ
 เปี้ยก: หกต่อเล่าตำ กูเหน้อยแล้ว
 พูนแก้ว: อ้อแล้วที่มึง

ทองปอน: ออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้ นายพูนแก้ว ไม่ต้องกลัวเกิดอะไรขึ้นไม่ต้องกลัว
 ข้าราชการชอบเอ็งทั้งหมดไปขอซื้อมันสักห้าร้อยบาท ไม่ขายให้มันสักหนึ่ง
 พันบาท หนึ่งพันบาทไม่ขายให้ลูกปืนมัน

พูนแก้ว: ไม่รู้สองแล
 ออ แล้วเตรียมการนี้กับโยธา (ดนตรี)
 หมายความว่าเราคงทำหน้าที่ ถ้าโชคดีได้สิ่งของที่ปองหมาย
 ไปตีแม่เหล็กที่มสุธาพอดาลาย แล้วมุ่งบ้านยาย (ดนตรี)
 คือเคหาภิรมทำคลอง อยู่ที่ริมท่าคลอง

นายทองปอนพร้อมด้วยเปี้ยก และพูนแก้ว เขาตั้งอกตั้งใจแล้วว่า จะด้วย
 วิธีการใดก็แล้วแต่ ต้องเอาเหรียญตรา นั้นให้ได้ มันจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นที่บ้าน
 ของยายมี พี่น้องติดตามหาความเข้าใจต่อมารับท่าน

ณ ที่บ้านหลังหนึ่งวันนี้ นายวาสนาพร้อมด้วยหนูช้อยและเพ่ง เขาเที่ยว
 ระเหเร่ร่อนหางานทำ มีคนแนะนำว่า ที่บ้านหลังนี้เขารับสมัครคนงาน สวัสดิ์ครับ

เจ้าแก้ว โอหวัคดี ๆ นั่งก่อนดูอะไร

(ร้อง) จะมาสมัครเข้าทำงาน

บอกในการมุ่งหวัง

คนไกลใจหมายได้เซซัง

ฝากความหวังไว้กับท่านเขาออกว่างานมี

(พูด)

วาสนา: สวัสดิ์นะครับเจ้าแก้ว

เจ้าแก้ว: โอหวัคดีแลหวัคดี หนูช้อยหลาย มาจากนายฮา

วาสนา: อะไรนะชะ

เจ้าแก้ว: หวาดถามว่าหนูช้อยหลายมาจากนายหะ

วาสนา: ออมีคนแนะนำว่าเจ้าแก้วรับสมัครคนงานไซ้ไหมครับ

เจ้าแก้ว: โอได้รับสมัครคนงาน หวารับแหละนะ แต่ว่าเดี๋ยวนี้หาไม่ค่อยรับแล้ว
 คือคนเมื่อนั้นนะตอนแรกมาพูดดี พูดดี ๆ พอทำงาน ๆ ทำได้สักไม่ชั้ว
 หนีหมด หนีแล้วไม่หนีไปให้สวย ๆ ค่วงไม้ค่วงมูเอาไปหมด เป็นสิ่ง ขวาน

วาสนา: ฆ้อน ขวานสุญ ฆ้อนสุญ อะไรวะ เออหมึกคงสมวยนี้ หนูช้อยหลาย
 แต่ผมไม่ทำอย่างนั้นหรอกครับ ผมมีสถานที่อยู่ ผมมีบัตรประจำตัวแต่
 มันเป็นใบเหลืองอยู่นะครับ และก็มีบ้านเลขที่ที่มีที่อยู่อาศัยที่ท่านจะแจ้ง
 ความดำเนินคดีตามกฎหมายได้

เจ้าแก้ว: โอหุพูดดีนะ เออทุกวันนี้หาพอเข้าใจ หนูช้อยหลายหาหาถามว่า
 หนูช้อยหลาย

- วาสนา: ชื่อหรือครับ ผมชื่อวาสนา
 เจ้าแก้ว: โอชู้วากหนานะ
 หนูนุ้ย: หักหนาก็หักตักข้าวหมู่นุ้ยแหละหักหนา
 เจ้าแก้ว: คงกลางหुरुชู้หลายงา หาพูดได้พอดามไม่พุงกา
 วาสนา: เขาถามพีนุ้ย
 เจ้าแก้ว: เออ ชู้ชู้หลาย
 หนูนุ้ย: ชื่อหนูนุ้ย
 เจ้าแก้ว: หรุโรยเหอ
 หนูนุ้ย: หนูนุ้ยไม่รู้หรุโรยไหน
 เจ้าแก้ว: รู้แล้วแหละหรุหรือย
 หนูนุ้ย: ไม่รู้ไอ้ไหน
 เห่ง: เอาแต่รู้เรื่องตะภาษาไซมันเหมือน
 เจ้าแก้ว: คงหลังหुरुชู้หลายงา
 เห่ง: ผมชื่อเห่ง
 เจ้าแก้ว: โห่งเหอ
 เห่ง: โห่งพ่อแหละ
 หนูนุ้ย: ก็ยังดีมีงูกพ่อ กูหาหรุโรยไหน
 เจ้าแก้ว: นี่หรุมาคิดทำงานหรุ
 วาสนา: ไซ่ครับ เจ้าแก้วรับไว้เถอะนะครับ ผมอยากได้เงินได้ทองเพื่อไปส่งเสีย
 ให้ลูกเรียน
 เจ้าแก้ว: พวกหรุติดยาม่าย
 วาสนา: ไม่ชะ พวกสิ่งเสพติดไม่มี
 เจ้าแก้ว: หรุโหรยละ
 หนูนุ้ย: ไม่ครับ
 เจ้าแก้ว: กัญชาละ
 หนูนุ้ย: กัญชาไม่สูบ
 เจ้าแก้ว: ผงขาวละ
 หนูนุ้ย: ผงขาวกินแต่ยาทันใจ ไอ้เอนไม่
 เจ้าแก้ว: กาวละ
 หนูนุ้ย: กาวก็ไม่ดม ทั้งหมดไม่สักสิบหนึ่ง แต่ว่าท่อมชอบ
 เห่ง: อ้อแล้วกินท่อม กินท่อมไอ้หนูนุ้ย

- หนุ่ย: เอา ท่อมมันดินนั่นเท่ง ยิงกินท่อมยิงมีประโยชน์ ไอ้นี้ไม่ลิ่งเสพติดแล้ว
 ตอนนี้นั้นกรมสรรพสามิตเขายกให้แล้วว่าท่อมมัน ไม่ผิดกฎหมายกินได้
 ถ้าจับคนกินท่อมก็จับหนอนบงกัน กะเมื่อหนอนบงกะกินท่อม
- เท่ง: โครละ
- หนุ่ย: หนอนบงนั่นแหละกินตั้งแต่ยอดมันนู้
- เท่ง: แล้วจับเอาไปซังไหนหนอนบง
- หนุ่ย: ซังกรงนู้แหละ
- เต้าแก่: หรรู้ไทรยนะหนุ่ย
- หนุ่ย: รู้แล้วแหละว่าหรรู้ไทรย
- วาสนา: แล้วงานโตครับเต้าแก่จะให้พวกผมทำนี่
- เต้าแก่: คือพั้นนั้นะวาสนาน่า เดี่ยวนี้หาวมีอาชีพตั้งโรงสี
- วาสนา: ออ เป็นเต้าแก่โรงสี
- เต้าแก่: นั้นแม่หาวเปิดโรงสีข้าว คะนี้คนสีเก่ามันสีไม่ทันพี่น้องทำนามากข้าวสาร
 แพง ข้าวสารแพงคนกะหันไปทำนา คะนี้หาวคิดว่าอีทำโรงสีหมอยนะ
 อีทำโรงสีหมอยสักโรง คะนี้หรรู้ทำได้ไม
- วาสนา: ทำไมไม่ขานละพีนู้
- หนุ่ย: ไม่รู้ไอ้ไทร
- เต้าแก่: หาวเรียกลือหรรู้ไทร หรรู้ทำได้มายโรงสีหมอยหา
- หนุ่ย: ทำได้
- เต้าแก่: โอเป็นช่างเหอ หรรู้เคยขึ้นสารไม่
- หนุ่ย: เคยขึ้น
- เต้าแก่: ขึ้นสารซังตั้งเหอ โลเท่าใด หา
- หนุ่ย: ปีหกเดือน
- เท่ง: ไอ้ไทรหนุ่ย
- หนุ่ย: มันถามว่าเคยขึ้นสารไม่
- เท่ง: ขึ้นสารนี้ ขึ้นสารขึ้นรอนั้น สารหอมมะลิสารเล็บนกนั้น
- เต้าแก่: สารซังตั้งนี้เขาทำนาไหนละ
- หนุ่ย: เขาทำข้างศาลากลางนู้แหละ
- วาสนา: อะไรพีนู้
- หนุ่ย: ไม่รู้ศาลไหนกู
- เต้าแก่: ไอ้โห่งละ โห่งหรรู้ทำโรงสีหมอยได้เหอ
- เท่ง: ไอ้โห่งมันทำไม่ได้ มันตายเสียแล้ว ยังเท่งลูกมันแหละ

- วาสนา: คือให้เจ้าแก้วควบคุมการก่อสร้างเถอะครับ พวกผมนั่นความรู้
ก็ไม่เท่าไรนัก
- เจ้าแก้ว: โอหฺรฺจบปอโหน
- วาสนา: ปอหฺกครับ
- เจ้าแก้ว: ปอหฺก หฺรฺโรย หฺรฺจบปอโหน
- หนูน้อย: ปอฝัด
- เจ้าแก้ว: ปอฝัดนี้มันเป็นปอโหน
- หนูน้อย: เหมือนปอเหลี่ยมมันนั่นแหละ
- เจ้าแก้ว: โอปอเหลี่ยมเหอ
- หนูน้อย: ปอเหลี่ยมปอฉีเหอ
- หนูน้อย: ปอสี่แหละปอเหลี่ยม
- เท่ง: ไอ้น้อยก็
- วาสนา: เจ้าแก้วครับถ้ารับพวกผมเข้าทำงานเราผดกลางกันเรื่องค่าจ้างแรงงาน
เถอะครับ สิ่งนี้สำคัญมาก ผมเองอยากจะได้เงินทองไปซื้ออุปกรณ์
การเรียนให้กับลูกครับ
- เจ้าแก้ว: โอ หฺรฺรมีลูกแล้วเหอ
- วาสนา: มี
- เจ้าแก้ว: โอ แต่งงานเลี้ยวมา ลูกหฺรฺผู้หญิงผู้ชาย
- วาสนา: ผู้ชายครับ
- เจ้าแก้ว: อายุเท่าใด งาม
- วาสนา: เกือบเจ็ดขวบแล้วครับ
- เจ้าแก้ว: โอดีน่า มีลูกเลี้ยว หฺรฺโรยมีลูกไม่งาม
- หนูน้อย: มี
- เจ้าแก้ว: ออ อายุเท่าใดงาม
- หนูน้อย: คราวกันแหละกับผม
- เจ้าแก้ว: ลูกหฺรฺคราวหฺรฺเหอ แล้วมันเกิดพริอละ
- หนูน้อย: ไมใช่เกิดพัน ส่อหัวอยู่นี้
- เท่ง: ไอ้น้อยกะนิ
- หนูน้อย: หน้าเห็นดู อืออยู่บ้างไซ้แหลงไหรได้
- เจ้าแก้ว: ลูกหฺรฺเหอ
- หนูน้อย: เอ้อ
- เจ้าแก้ว: ก็ปีละ
- หนูน้อย: สองปี

- เจ้าแก่: ไอ้โห่งละ
 เห่ง: เรียกแต่พ่อเท่านั้นแหละ ไม่ลูกที่ไอ้โห่งนั้น
 เจ้าแก่: คือพินนี่นะว่าหนาน่า ถ้าทรูทำงานกับอ้วนนั้นนะ ปัญหาว่าจ้าง ปัญหาว่า
 กินของทรูกินของหว่า กินของทรูหว่าให้เพิ่มราคา กินของหว่าหว่าหัก
 ค่ากิน
 วาสนา: ครับแน่นอนผมกินกับเจ้าแก่นั่นแหละ
 เจ้าแก่: กินของหว่านะ ทรูโร้ย ทรูกินของทรูหรือกินของหว่า
 หนูนุ้ย: ของทรูของหว่าหรือเล่าไอ้โห่ง
 เห่ง: ก็ บอกไปละว่ากินของหว่า
 เจ้าแก่: เออให้มันตกลงราคา ทรูกินของลื้อของหว่า
 หนูนุ้ย: ผมกินของหว่านั่นแหละ
 เจ้าแก่: ดีได้หุงกินเอง
 หนูนุ้ย: โหนพินหรือเล่า กินของหว่าแล้วหุงกินเองหรือเล่า
 เจ้าแก่: คือกินของหว่าหว่าหุงให้ลื้อ ไม่ต้องหุงให้หว่า หว่าหุงกินเอง
 หนูนุ้ย: โหนพินหรือไอ้โห่ง
 วาสนา: พี่นุ้ย พี่นุ้ยไม่เข้าใจหรอก พวกเรามาด้วยกันกินของเจ้าแก่ทุกคน
 เจ้าแก่: โอ กินของหว่าหมดนะ พินนี่นำหว่าจะให้ป็นรายเดือน
 วาสนา: รายเดือน
 เจ้าแก่: นั่นแหละหรือเอารายวัน
 วาสนา: เอารายวันดีกว่าครับ
 เจ้าแก่: ถ้ารายวันถ้วนสามสิบบาท
 วาสนา: วันละสามสิบบาท
 เจ้าแก่: นั่นแหละทรูเอาเท่าใดถึงเสียอยู่ด้วยกันเล่างา แลโทรทัศน์เล่า
 อาบน้ำเล่า งา
 หนูนุ้ย: เออ เขี้ยวใส่ดินแกหลาว
 วาสนา: วันละสามสิบไหวไหมละพี่เห่ง
 เห่ง: สามสิบหรือเจ้าแก่เหอ พอได้สิกร้อย
 เจ้าแก่: โอร้อยหว่าไม่มีตางค์ งา ร้อยหนึ่งแพงงา กินของทรูหลาว หะ
 วาสนา: ไหวไหมพี่นุ้ย
 หนูนุ้ย: อย่าทำเลยคันสามสิบบาท
 เจ้าแก่: ทรูไม่ทำทรูไปที่ตงอื่นทำ ถ้าว่าทรูอยากทำมาเลยวันสามสิบบาท กินอยู่
 พร้อมหว่าจ่ายได้เท่านั้น

- วาสนา: ไม่ไหวเลยอย่างนี้มันไม่ไหวเลยพี่นุ้ยพี่เท่ง ป่านชะนีชบาไพรและลูกเด่น
รอคอยพ่อแล้ว เราเดินทางมาตั้งหลายวันเงินทองที่มีมาบ้างก็หมด
กลับไปก็ทำอะไรให้ลูกได้เรียน
- เท่ง: ลำบากยากเย็นจริง ๆ
- วาสนา: ทาวีฮิการโหนพี่นุ้ย
- หนูนุ้ย: หรือว่าปล้น
- วาสนา: บ้าอย่าไปคิด
- เท่ง: ปล้นไอ้โหรนุ้ย
- หนูนุ้ย: ปล้นรถเครื่องสักคัน
- เท่ง: ซี้เป็นเหอ
- หนูนุ้ย: ไม่เอารุ่นนี้
- เท่ง: เอาไปเดือนหนึ่งแล้วเขายังตามทัน
- วาสนา: อย่าไปคิดของที่ไม่มีประโยชน์เลยพี่เท่ง จะทำอะไรกันดี
- หนูนุ้ย: พร้อเวลาเราหากจน ไครมาเห็นมั่งไม่มีไครเห็นเลย แต่เวลาปล้นดำ
ถึงเท่านั้นแหละ
- วาสนา: เราคิดถึงงานทำไปบ้านโหนเรือนโหนก็เหมือนกันหมด
- หนูนุ้ย: ปล้นดีทวา ปล้นสักคัน
- เท่ง: ปล้นไม่ได้นุ้ยเหอ เจ้าหน้าที่มาอยู่ข้างหลัง
- หนูนุ้ย: ไม่ต้องหลอกปล้นเลยไครจับหรือปล้นผางเข้าเลยสักคัน
- วาสนา: ไม่ได้นะพี่นุ้ย
- หนูนุ้ย: ได้ ผมปล้นเอ็ง
- เท่ง: ไอ้หนูเจ้าหน้าที่มา
- หนูนุ้ย: เจ้าหน้าที่โหนมา อยู่นี้เดี่ยวครับ ผมไปบอกโหรไฉนุ้ยเดี่ยว
- (ร้อง) ออ ดูนุคคลิกลักษณะหมายว่าฮินง (ดนตรี) ยินตะสิงหลงเพราะรูปร่าง
ละม้ายหรือคล้ายเจ้าวังใหญ่ จึงสอบถามชื่อเรียงเสียงใด
มาจากโหนน้องบ่าว โหนลองเส้าขึ้นให้ฟัง
- (เจรจา)
- เจ้าหน้าที่: เออหน้าตาเหมือนองค์ราชาเลยเหวฮ
- วาสนา: ทำไมท่านมองผมอย่างนี้
- เจ้าหน้าที่: ขอเวลาสักนิดนะพ่อหนุ่ม ฉันทเดินทางมาจากพระมหานครศักรา
มาในนามราชการของนครนี้ เธอชื่ออะไร
- วาสนา: ชื่อวาสนาครับ
- เจ้าหน้าที่: นายวาสนาบ้านเธออยู่ที่โหน

วาสนา: ตำบลบ้านนาล่มครับ
 เจ้าหน้าที่: แต่เนี่ยเจ้าจะไปไหนล่ะ
 วาสนา: ทำงานทำหาเงินให้ลูกเรียนหนังสือครับ
 เจ้าหน้าที่: ตอนนี้อายุเธอเท่าใด
 วาสนา: อายุผมตอนนี้ยี่สิบห้าครับ
 เจ้าหน้าที่: ยี่สิบห้าเธอ ขอโทษพ่อหนุ่ม พ่อแม่เธอชื่ออะไร
 หนูน้อย: นาน่าถูกเรื่อง
 เห่ง: มันอีถูกหรือจะไม่ผิด
 หนูน้อย: มันค่อยไปผิดเอาประหน้าได้ แลวันนั้นเราขี่มอเตอร์ไซค์ไปตลาด
 เขาตรวจใบขับขี่เขาตั้งด่าน
 เห่ง: แล้วมึงไม่มีใบขับขี่เหอ
 หนูน้อย: ใบขับขี่มันมีทะเบียนรถเรียบร้อยหมวกกันน็อกเรียบร้อยไม่มีปัญหา
 แต่ถูกจับ
 เห่ง: ถูกจับหรือ
 หนูน้อย: ก็ดูขาในใบขับขี่มันมีปัญหา
 เห่ง: แล้วมึงไปใส
 หนูน้อย: ผมนั่งตกถูกล้อเปียก หมวกว่าใบขับขี่เรียบร้อย หมวกเรียบร้อย
 รถเรียบร้อย แต่ก็ดูขาไม่เรียบร้อย พาไปโรงพักติดคุกเดือน หมวกเขา
 ให้ติดคุกเดือน แต่รองผู้กำกับเห็นดูแถวอย่าให้มันติดคุกเดือนเลย
 เห่ง: ตกลงได้ติดเท่าใด
 หนูน้อย: ครึ่งปีหลุด
 เจ้าหน้าที่: ชื่อวาสนาอายุยี่สิบห้าปี
 วาสนา: ใช่ครับ
 เจ้าหน้าที่: บ้านอยู่ตำบลบ้านนาล่ม พ่อแม่เธอชื่ออะไร
 วาสนา: ผมไม่รู้จักครับ
 เจ้าหน้าที่: อะไรเกิดมาไม่รู้จักพ่อแม่
 วาสนา: ผมอยู่กับแม่บุญธรรมครับ ชื่อมี
 เจ้าหน้าที่: อ้าว แล้วแม่บุญธรรมไม่ได้บอกหรือว่ารับเธอมาจากไหน
 วาสนา: แม่บอกว่าตอนนั้นอายุผมยังไม่ถึงขวบ ถูกกระแสน้ำนำพามาครับ
 เจ้าหน้าที่: ถูกกระแสน้ำนำพาแน่นอน
 หนูน้อย: แน่แน่นอนประกันไม่ได้แน่นอน
 เจ้าหน้าที่: อายุยังไม่ถึงขวบถูกกระแสน้ำพัดพามาแล้วไม่สำลักน้ำหรือพ่อหนุ่ม
 วาสนา: แม่บอกผมอยู่บนเบาะครับ เบาะนั้นไม่จมน้ำ

เจ้าหน้าที่: อยู่บนเบาะ ท่านบอกไหมว่าเบาะนั้นสีอะไร
 วาสนา: สีแดงครับ
 เจ้าหน้าที่: สีแดงหรือ
 วาสนา: ใช่
 เจ้าหน้าที่: แน่แล้ว
 หนูน้อย: แน่แล้วก็เรื่อง ๆ ขึ้นหมดแล้วท่านครับ
 เจ้าหน้าที่: ทำไม
 หนูน้อย: เหมือนเป็นปืนลูกแก๊ป ปืนนกตี่นี่เอาไม่
 เจ้าหน้าที่: เอาทั้งนั้น
 หนูน้อย: ของไอ้เท่งยังบอกหนึ่ง ก็ภูเขาที่ปลูกยังไม่เก็บไปที่
 เจ้าหน้าที่: เอาทั้งนั้น
 หนูน้อย: เหมือนผงขาวละ
 เจ้าหน้าที่: เอาทั้งนั้น
 หนูน้อย: ของไอ้เท่งยังครับ
 เท่ง: นั่นไหรไอ้น้อย
 หนูน้อย: รวนติดที่เดียวให้หมดนี้ ไม่พักติดอยู่หลายหน ภูเมื่อนั้นทีหนึ่งแล้ว
 นายเขาไปค้นผงขาวที่บ้าน ได้หมึกเดียวหีดแรง เห็นดูหลาวอุตสาหกรรมมา
 ล้อมแรกไม่รุ่ง น้ำมันรถก็เปลืองหลายต่างค์ มาอนอยงขบ ภูนำจับหาวกพ้อ
 กัน น้ำตาลเมากัน แม่ลักลูกหมูมา ภูแจ้งความจับแหม็ดติดกันทั้งบ้าน เขา
 ยอกูกันแลแหละ
 เท่ง: ว่าฉลาด
 หนูน้อย: อุบาทว์แหละ
 วาสนา: มีครับ
 เจ้าหน้าที่: ท่านบอกไหมว่า เธอมีสิ่งใดติดเนื้อติดตัวมาบ้างเป็นเหรียญเป็นสร้อยเป็น
 แหวนอะไรเหล่านี้
 วาสนา: ออมีครับ
 เจ้าหน้าที่: เป็นอะไร
 วาสนา: เป็นเหรียญครับ
 เจ้าหน้าที่: เป็นเหรียญมีตัวอักษรมีข้อความบ้างไหม
 วาสนา: มีครับ
 เจ้าหน้าที่: จำได้ไหม
 วาสนา: จำได้ครับ
 เจ้าหน้าที่: เขียนว่าไง

- วาสนา: เขียนว่าเหรียญประจำวงต้องศรีษทายาท
- เจ้าหน้าที่: เหรียญประจำวงต้องศรีษทายาทหรือ
- วาสนา: ครับ
- เจ้าหน้าที่: แน่นอน แน่นอนแล้วนายวาสนา เธอนำฉันไปที่บ้านเธอเดี๋ยวนี้
- วาสนา: แต่ผมไม่ได้ปล้นเขาอะครับ
- เท่ง: ปล้ำ ๆ ติดจริง
- หนูนัย: ไม่ต้องปล้ำกะติดแน่นอนเชือกตุ้ต้อเออแน่นอนเด็ดขาด
- วาสนา: ผมหาเงินทองให้ลูกเรียนครับ
- เจ้าหน้าที่: เอาเถอะนำ เหรียญนี้มีความจำเป็นต่อหน่วยงานราชการมาก นายวาสนา ถ้าสิ่งนี้เป็นของจริง นายวาสนาจะได้เงินตอบแทนไม่น้อยกว่าสิบล้านบาท
- วาสนา: หา สิบล้าน
- เจ้าหน้าที่: สิบล้าน
- วาสนา: โอพี่นัยได้เงินตอบแทนตั้งสิบล้าน ถ้าได้จริงผมจะให้พี่นัยหนึ่งล้าน มอบให้พี่เท่งด้วยหนึ่งล้าน ในฐานะที่เป็นคนมีน้ำใจกับผมมาโดยตลอด
- หนูนัย: ผมล้านหนึ่ง ให้เท่งล้านหนึ่ง
- วาสนา: ใช่
- หนูนัย: กูได้ตั้งค์ล้านหนึ่งก็เป็นโกนุ้ยเท่านั้นแหละ
- เท่ง: ไหระละ
- หนูนัย: สวยแหละ ตางค์ล้านนี้กูซื้อดินสักสามแสน
- พอได้สักสองร้อยไร่ แล้วดินสองร้อยไร่นั้นกูปลูกฝ้ายเหม็ด ตามใจร้อน ฝ้ายยิ่งร้อนยิ่งออกดอก ยิ่งร้อนยิ่งงาม ไม่ต้องไปห่วงเรื่องอีถูกแล้งตาย พอถึงหน้าร้อนเก็บฝ้ายส่งโรงพยาบาลม้ง ส่งโรงงานปั่นเส้นใย รวย ค่ะนี้หารู้ ขนาดไหนเพราะฝ้าย
- เท่ง: กูไม่ปลูกฝ้าย ต้องอาศัยโรงงานไม่สำเร็จในตัวเอง ไม่ครบวงจรในตัวเอง
- หนูนัย: มึงปลูกไอ้ไหร
- เท่ง: ปลูกอ้อย ปลูกอ้อยสักสองร้อยไร่
- หนูนัย: ดายโหงเหม็ด
- เท่ง: ไหร
- หนูนัย: ถูกแล้งแหละอ้อย เอาน้ำไหนด
- เท่ง: ขอฝนเทียม ทำหนังสือถึงกระทรวงเกษตรสหกรณ์ พอว่าอ้อยเริ่มยอดทก กูทำหนังสือเขามาร้อนเครื่องปั่น ฝนเทียมตกในไร่อ้อย
- หนูนัย: ตกไม่ได้ฝ้ายกูออกดอกอยู่นาน ตกพรือละ
- เท่ง: แล้วอ้อยกูตาย

หนูๆ: ฝ้ายถูกขยิบละ ดอกฝ้ายถูกฝนหรือละ แล้วไปปลูกที่อื่น เมื่อปลูกก่อน ปลูก
สร้างก่อนสวนฝ้าย

เท่ง: แล้วอ้อยถูกละ

วาสนา: เตี้ยๆ ยังไม่ได้เงิน

หนูๆ: ออ เอ่อจริง ปลูกไปดำ ปลูก ไม่รู้ปลูกไม่ก่อนฝ้าย

เท่ง: ปลูก กะใช้ขี้ขอตอขี้ที่

วาสนา: ถ้ามันไม่เป็นของจริงละครับ

เจ้าหน้าที่: ไม่เป็นไรพ่อนุ่มนำฉันไปเดี๋ยวนี้

(ร้อง)

แล้วค่อยประจําพาเจ้าหน้าที่ ings เต็มทีในสิ่งที่สงสัย
ขณะนั้นบาทหน้าคราโคล นากามย์สู่เคหา (ดนตรี) ยายชรา มี
(บรรยาย) วาสนาบนบานศาลกล่าวมาตลอดเส้นทาง ว่าขอให้เหรียญนั้นเป็น
ของจริง เขาฝันไปถึงลูกที่จะได้เรียนหนังสือ ฝันไปถึงบ้านสักหลังหนึ่ง
ที่จะอยู่กันอย่างสุขสบาย เขาจะสมหวังสิ้นหวังอย่างไร พ่อแม่พี่น้องติดตาม
ต่อมาครับท่าน (ดนตรี)

ครูทองและครูแก้ว หลังจากได้รับหน้าที่ก็เข้ามาในป่าดงพงลึก เพื่อจะได้
หาไม้ไปสร้างอาคารเรียนชั่วคราว เดี่ยวนี้ไม้มันก็หายาก ยังไม่ได้สิ่งที่ประสงค์ กำลังนั่ง
สนทนาหารือกันอยู่ จะด้วยใดสาระใดพี่น้องหาความเข้าใจครับท่าน

(ร้อง) ปัจจุบันต้นไม้ค้นหาได้ยาก

ปัจจุบันต้นไม้ค้นหาได้ยาก

ไม้ที่ไหนอย่ามัวแต่ฮีน

รีบไปตัดเสาโรงเรียน

ขัดคำสั่งกุดตเงินเดือนคือโค่นพร้าว

แสนลำบากเพราะเรายังไม่ได้

รับคำสั่งนั่งอยู่ท่าไม้

ให้เด็กได้พากเพียรวิชา

คะนี้จะนั่งเศร้าเมื่อเจ้ามีปัญหา

ยอดทอง: นี่จัดการไปหาเสาให้ครบ

สีแก้ว: เฮ้อทองมึงอย่าหนักแรงกูอึดบเอาน้ำในป่า ทำหน้าที่เพื่อการที่อาจารย์
ต้องการให้ช่วยเหลือเยาวชนเท่านั้น กูแลคำก็ครูใหญ่สองคำครูใหญ่

ยอดทอง: ขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาหรือ

สีแก้ว: เอาหลาว คำบังคับบัญชาสองคำบังคับบัญชา ผางเข้ากับสันขวานได้ตั้ง
ไม่อยู่แหละ มึงแลถี้ ต้นหมากรากไม้มันหายาก คะนี้ทวางเราอึดโน
จุดตรงนี้นั้น มึงต้องคิด นี่มึงถ้าเป็นครูใหญ่มึงมีนโยบายหรือ

- ยอดทอง: เอาสิ่งสำคัญที่สุดแก้วเหอ นี่เราพูดกันเรื่องเล่นเป็นเรื่องเล่น แต่เรื่องจริง ๆ นโยบายสำคัญมึงต้องคิด ไอ้สิ่งที่เด็กไม่เด็กฉลาด เราสามารถจะกวดขันกันได้ แต่ถ้าเด็กไปติดยาเสพติดขึ้นมา ไอ้ นี่คือสิ่งสำคัญ นี่สถานการศึกษาหวางนี่มึงแล เด็กติดกาวเหอ เด็กติดยาเสพติดพวกผงขาว ถึงกับฉีดยานี้ บางทีติดเฮดส์ต่อไป ค่ะนี่ยาเสพติดมันมีหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นสารระเหย แล้วพอยิ่งดมยิ่งไปทำลายประสาทจนไม่สามารถเล่าเรียนหนังสือ หรือจะเป็นพวกกัญชา หรือจะเป็นพวกยาบ้ามึงเห็นม่าย รู้ ๆ เอาหนึ่งบวกหนึ่งเป็นสอง แต่ถ้ายาบ้าบวกยาม้า หนึ่งบวกหนึ่งเป็นหกสิบ
- สีแก้ว: หกสิบหรือ
- ยอดทอง: ตายแหละพวกขับรถอันตราย ค่ะนี่หรือจะเป็นพวกเฮโรอีนเหอ หรือจะเป็นพวกฝิ่นเหอ แต่ฝิ่นไม่ร้ายเท่ากับยาบ้า ไอ้ นี่ล่ะที่เขากลัวกันหนักหนา เพราะมันสามารถที่จะผลิตขึ้นง่าย แต่มันปราบยาก ค่ะนี่เราพยายามอย่าให้ลูกหลานของเราลูกศิษย์เรามันติดเข้าไปแหละ ไอ้ห้ามเรื่องขายนี้มันเรื่องยาก มึงอยู่ในครอบครัวมึงแลลูกมึง เราอยู่ในครอบครัวเราเราแลลูกเรา ครูอยู่ในโรงเรียนแลลูกศิษย์ในโรงเรียน
- สีแก้ว: ออแหล่งพันนี้มั่งยังชั่วครูใหญ่ แล้วนี่ไอ้ได้ไหน คำแล้วเด่ หะ อีกลับวัดก่อนหรือว่าอนนนี่
- ยอดทอง: เออ ค่ะกลับไปวัดหลาวแล้วตอนเช้าเดิน รอดเดินไปเดินมากันเหอ นอนนี้สักคืนตะ ต่อเช้า หัวเช้า ๆ ก็จัดการเข้าตัดไม้แรกไม่รุ่งดี
- สีแก้ว: นี่มันเปรวแก่นี่ทอง ป้าข้าเก่าเด่ ฝิไม้ไซ้มันเก่าตามเปรวล่ะ
- ยอดทอง: รุ่นนี้แล้วยังกลัวฝิเหลย แม่เหย จันแหละที่อาจารย์แกให้เป็นครูน้อยเพราะไหร ไม่นี่ มันหมดสมัยแล้วแก้วเหอ ฝิเขาไม่พูดกันแล้วสมัยนี้ ฝิพูดออกมาได้
- สีแก้ว: เอา ฝิมันมีจันน้องจัน
- ยอดทอง: ฝิจ่า คุณฝิจ่า มาหลอกพี่ทองน้อยสิจ๊ะ ฝิคูณฝิครับ ฝิแห่งฝิอะไรก็แล้วแต่ขอให้ฝิออกมาเถอะมาหลอกพี่ทอง
- สีแก้ว: อย่าด่า มึงอย่าเที่ยวทำ
- ยอดทอง: แม่เหย ๆ ฝิหลอกแล้วหาวย เดียวนี้เขากลัวฝิเศรษฐกิจแก้วเหอ ไอ้ฝิแม่เหยตามโนป่าโนเปรวนั้นเขาไม่กลัวแล้ว
- สีแก้ว: กลัวฝิไหร
- ยอดทอง: ฝิเศรษฐกิจ บุหรี่ซองยี่สิบห้าไอ้นั้นน่ากลัว สารโลยี่สิบสอง ไอ้นั้นแหละน่ากลัว ไอ้นี่ไม่หลอกเอาจริง ไอ้ฝิพันนี้แม่เหยหมดสมัยแล้ว
- สีแก้ว: กะแล้วไป ไม่ไปแล้วคำแล้วครันเดิน ต่อเด็ยวตัก ๆ ขึ้นมา

- ยอดทอง: ภูให้มึงนอนกลาง
 สีแก้ว: สองคนนี่
 ยอดทอง: ออ เอ้อ นะ
 สาวตรี: แม่ขามแม่ ลูกจะมาอยู่ในหลุมกับแม่ แม่อยู่ที่ไหนวิญญาณของแม่มารับลูก
 ไปด้วย (ร้องไห้สะอึกสะอื้น)
- ยอดทอง: เทอว่าหลบ
 สีแก้ว: หา บ้านนี้แล้วนี่ที่อิหลบ
 สาวตรี: แม่ แม่ขาม
 สีแก้ว: พรือละ
 ยอดทอง: ไม่มีเวลาดูแลวานนี้
 สีแก้ว: ค่ะนี้แหละได้เรื่อง
 เตี้ยก: ตายแล้วหักคอมันให้หมด อย่าไว้มันเลยกินตับกินปอด
 กินกระดูกกระเดี้ยว
- ยอดทอง: ไม่รู้ผีโหลต่อผีโหล ผ้ายันต์กะลิมภู เขแก้วอย่าอยู่เฉย ๆ ต้า อยู่เฉย ๆ ามัน
 เกิดความวังเวง แก้วร้องเพลงโหลเข้ามั่งก็ได้ภูให้สองชั้นปี่นี้ ร้องต้าแก้ว
 เพลงโหลก็ได้ร้องไห้ตั้ง ๆ เข้านี้
- สีแก้ว: (ร้องเพลง) สิบหกปีแห่งความหลัง หักรักหักซึ้งหักหวานและขมขื่น
 ยอดทอง: เอาเพลงที่เจ้ายังไม่ตายที่ นี้เพลงสุรพล เอาเพลงที่เขายังไม่ตาย
 เพลงใหม่ ๆ เพลงหนุก ๆ
- สีแก้ว: (ร้องเพลง) บ้านน้องอยู่ฝั่งทางโน้น พี่ฝั่งทางนี้ เรามาฝั่งตรงกัน
 ยอดทอง: ฝั่งตรงกันที่หลุมแดงอยู่นั้น เอาเพลงที่มัน ๆ ที่ว่านั้นอย่าให้มันนี้แหละ
 เตี้ยก: เจ้าผู้สาวสงสัยจิมิคน
 สาวตรี: ที่ไหนละ
 เตี้ยก: ให้รออยู่นี้ก่อนช่วยจื่อออกไปเบิ่ง
- ยอดทอง: แก้วมึงอย่าทุ่มภูบ้าน
 สีแก้ว: เอา เห็นว่าไม่กลัว
- ยอดทอง: ไม่ ภูลิมนี้กว่าวันนี้วันอาทิตย์ วันอาทิตย์ผีมันร้าย
 สีแก้ว: แม่ร้ายเป็นวันที่เขวเทอ ทองอยู่นี้เตี้ยวนะ เราไปบอกโหลโหลนี้เตี้ยว
 ยอดทอง: แก้วเรารู้แหละ แก้วตกใจจนว่าถ่ายมันเครื่อง ไปอย่าอยู่ไกล ๆ นะ คนที่
 ยังห่วงใยแก้วอยู่อีกคนหนึ่งคือทอง พุดมามั่งต้าแก้วพุดให้เราบายใจ
 พุดให้เราได้ว่ายังมีสุมเสียงอยู่ใกล้ ๆ แก้วเหอลิ้นเดือนนี้เราให้แก้ว
 สองชั้น (ร้องเพลง) อยู่คนเดียวเปลี่ยวใจ ยามดึกไร ๆ น้ำค้างตก

หนาวเหน็บมันเจ็บที่โนทรวงอก เกินหยิบยกตกกระกำ หวังเรไรร้องระงม
หนาวลมเมื่อตะวันพลบค่ำ

เด็ก: พี่ชาย
 ยอดทอง: แก้วเหอ ผีทรายแก้วเหอ ผีทรายช่วยกันแก้วเหอ
 สีแก้ว: มาเสียนิ
 ยอดทอง: ผีทรายดึงไว้แล้ว แก้วมาช่วยต้า ผีทรายดึงติดอยู่แล้วนี่ ผีทราย ๆ
 เด็ก: ข้อยสิมาเว้าชื่อ ๆ
 ยอดทอง: แก้วเหอมันชวนกวางว่าแล้วแก้วเหอ ดึงซัดไว้แล้วช่วยกัน
 สีแก้ว: นั่นเมื่อไอ้เด็ก
 ยอดทอง: เด็กไหนละ
 สีแก้ว: อยู่ที่บ้านท่านเศรษฐีคเชนทร์
 ยอดทอง: ออมึงซื้อผ้าถุงใหม่ให้กัน
 สีแก้ว: แล้วผ้าถุงนี้ละ
 ยอดทอง: ซื้ใส่หมดแล้วไม่รู้ไอ้โหรผีทราย ๆ
 เด็ก: ข้อยมาเว้าว่าพี่ชาย
 สีแก้ว: พี่ชายภาษาบ้านไอ้เด็กกว่าพี่ชาย แล้วมึงมาแต่ไหนไอ้เด็ก
 เด็ก: มากับเจ้าผู้สาวสาวิตรี น้องเหยสาวิตรีหมู่พวกกันเอ็งบักแก้วบักทอง
 บ่แม่นผู้อื่นเหอ
 ออว่ารู้อ่าวว่าสองพี่ชาย (ดนตรี)
 (ดนตรี) ออรู้อ่าวว่าสองพี่ชาย
 คราวนี้เธอออกมาด้วยความไม่สบายใจ หมดอาลัยน้ำตานองเฝ้าแต่หมองอยู่ไม่หาย

สาวิตรี: สวัสดิ์คะพี่ทองพี่แก้ว ชีวิตหนูเป็นชีวิตที่ตกกระกำลำบากกำพร้าแม่ พ่อก็ไม่ยอมเข้าใจลูกคะ ตลอดเวลาพ่อสร้างแต่สิ่งที่เดือดร้อนพ่อพี่น้องประชาชนในบ้านนาล่มจริงไหม
 ยอดทอง: ครับท่านเศรษฐีคเชนทร์ท่านร่ำรวยจริงครับ แต่ท่านร่ำรวยด้วยทางที่ไม่ถูกต้อง คนเขารู้ว่าท่านเป็นผู้ที่ทำลายเขาชนใช้ไหมครับ นี่ผมพูดตรง ๆ
 สาวิตรี: ฉันท้อร้องไห้พ่อยุติในสิ่งนี้ พ่อหาว่าฉันสอนพ่อคะ
 ยอดทอง: ค่ะนี่แหละครับ
 สาวิตรี: ฉันทจะมาฆ่าตัวตายที่หลุมฝังศพแม่ที่นี่แหละ
 ยอดทอง: น้องเริ่มต้นใหม่เถอะครับ
 สาวิตรี: เริ่มต้นใหม่

- ยอดทอง: ครับ หากคนที่เป็นกำลังใจ หากคนที่รักน้องเข้าสักคน
 สาวตรี: ไม่รู้จะหาใครที่ไหน
 ยอดทอง: ครูใหญ่ครับ
 สีแก้ว: ครูใหญ่เมื่อนู๋ขางเขาอดันอยู่นู๋เงินเดือน
 ยอดทอง: อดันไม่ได้
 สาวตรี: ใครหรือคะ ไม่มีใครจริงจังหรอก
 ยอดทอง: มีครับมี น้องเกิดวันไหนครับ
 สาวตรี: เกิดวันอาทิตย์คะ
 ยอดทอง: เนื่อคูน้องคนวันพฤหัสบดีครับ
 สาวตรี: ฉันทันไม่รู้ใครวันพฤหัสบดี
 เตี้ยก: อยู่บ่ไกลคนวันพฤหัสบดีชี้แตกอยู่นี่
 ยอดทอง: (ร้อง) ยอดทองว่าไอไอ้องอ้อย ขวัญเอชขวัญของน้องคนดี
 แม่สาวตรีเริ่มต้นใหม่ที่มันผิดชีวิตมันพลาด อนาคตพี่น้องแม่ผิว่องอ่าร้องให้
 มีชายคนหนึ่งทีหลงรัก แน่นอนยิ่งนักรักยิ่งกว่าใคร
 สาวตรี: ใครหรือจะ
 ยอดทอง: คิดดูให้ดีเถอะนะน้อง คิดดูลองอยู่ที่ไหน ถ้าบ่ไม่ออกจะบอกสาวตรี
 นายแก้ว: คงจะอยู่แถวนี้ชี้แตกข้างโน
 ยอดทอง: พี่หลงรักอย่างแรงเอ๋อย่างแรงก็หนาแม่แตงร่มใบ เธอเจรจาหน้อยแม่นั้น
 แผละลองแล ข้อคิดนะครับ หากคนเริ่มต้นใหม่สักคน
 สีแก้ว: อย่างนี้ดีกว่าครับน้องสาวตรีครับ ถ้าน้องอ้อฆ่าตัวตายนั้น พี่ว่าเราอุทิศ
 ชีวิตนี้ให้กับสังคัม
 สาวตรี: อุทิศชีวิตให้กับสังคัม
 สีแก้ว: ครับ ไปอยู่ในสำนักวัดป่าปรัง ท่านอาจารย์อีเปิดโรงเรียนเป็นวิทยาทาน
 น้องไปสอนเด็กก็ดี ให้ความรู้กับเด็กก็ยังมีดี ตายไปก็ไม่ต้องไขว่ไขว่ใคร
 สาวตรี: จริงด้วยนะ พี่เตี้ยกเราไปอยู่ในสำนักวัดวา ถือศีลปฏิบัติธรรม อุทิศ
 ชีวิตนี้ให้กับสังคัม
 ยอดทอง: ถ้าพันนั้น น้องสมัครกับครูใหญ่ครับ
 สาวตรี: ใครเป็นครูใหญ่จะ
 สีแก้ว: บอกแก่แหละถ้ามันถามว่าเดือนเท่าใด ฎได้บอกกว่าเงินเดือนนั้นบ้านี่
 กองทุนเขายังแทรกแซงราคาอยู่
 สาวตรี: ใครเป็นครูใหญ่คะ
 ยอดทอง: พี่ทองครับ
 สาวตรี: ออพี่ทองเป็นครูใหญ่หรือจะ

เด็ยก: บักทองเป็นครูใหญ่แล้ว ค่ะนี่ค่ากางเกงข้อยสองตัวให้เมื่อใด
 ยอดทอง: วันนี้หยุดราชการเขาไม่มาทางนี้กัน
 สาวิตร: ดิฉันตัดสินใจแล้ว ตกกลางค่ะดิฉันจะไปอุทิศชีวิตให้กับสังคมช่วยเหลือ
 เยาวชน
 สีแก้ว: ครับดีแล้วแหละครับไปสมัครกับท่านอาจารย์ แล้วสอนเด็กอยู่ในวัด
 สาวิตร: ค่ะ ดิฉันพักที่ไหนคะ
 ยอดทอง: พักร่วมกันครับ มีกฎอยู่หลังหนึ่งแต่เราอยู่คนละมุมกัน ไอ้เด็ยกให้เป็น
 นักการภารโรง ถึงน้องสาวิตรเป็นครูน้อยนะ พี่เป็นครูใหญ่ แก้วเป็น
 ผู้ช่วย เรานอนกันคนละมุมห้องน้องนะ
 สาวิตร: ค่ะ เพื่อช่วยเหลือสังคม
 ยอดทอง: ครับแต่ว่าพี่นอนซีละเมอน้องเหอ พี่มักก็เที่ยวสิงเวลาดึก ๆ
 สีแก้ว: ไม่หรือผู้ช่วยค่อยจัดเอง
 (ร้อง)

แล้วตัดสินใจว่าน้องจะไป (ดนตรี) นำพี่นะทำหน้าที่ หมายถึงสร้างความคิดช่วย
 หนู ๆ หมายถึงเป็นครูสอนตัดสินใจไม่วายชีวาจากป่าดงดอน
 ตั้งไว้ก่อนสาวิตรตะน้อง (ดนตรี)
 เธอทำหน้าที่มาเป็นครูในเสี้ยววินาทีสุดท้าย
 โชคดีที่สาวิตรเธอไม่ต้องมาเสียชีวิต
 ธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม
 สาวิตรไปเป็นครูบาอาจารย์
 ช่วยเหลือเยาวชนอยู่นะวัดป่าปรังแล้ว

วาสนา: นันแหละครับกระท่อมของผม
 เจ้าหน้าที: ออถึงแล้วหรือ
 วาสนา: เชิญครับเชิญ
 (บรรยาย) วาสนาก็ได้นำพาเจ้าหน้าที่ เพื่อจะไปพิสูจน์ว่าเหรียญนั้นเป็นของจริงหรือ
 ไม่ ณ ที่กระท่อมน้อยของยายมี ชบาไพรตลอดถึงลูกเด่น รอคอย
 การกลับมาของวาสนา พอเธอขึ้นมาบนกระท่อมเห็นหน้าแม่เห็นหน้าเมีย
 วาสนา: แม่มันเกิดอะไรขึ้นหรือครับ ทำไมหน้าตาของแม่ฟกซำดำเขียวไปหมด
 ยายมี: วาสนานี้เธอกลับมาแล้วเหอลูก
 วาสนา: ผมกลับมาแล้วแม่
 ยายมี: มีเรื่องเดือดร้อนแล้วลูกเหอเดี๋ยวแม่จะเล่าให้ฟัง

(เรื่อง)

มองเห็นลูกวาสนานี้มารดาฟังร้องไห้ มันเกิดเรื่องเสียหายตอนภายหลัง
แม่ขอร้องสักเท่าไรแต่มันก็ไม่ยอมฟัง เสียใจจึงกอดลูกแล้วร้องขานองสุขลูกวาสนาเหอ

วาสนา: ทำไมหรือแม่
ชบาไพร: พี่วาสนายกโทษให้แม่ให้เมียด้วยเถอะคะ
วาสนา: เดี่ยวชบาไพรนั่งก่อน เจ้าหน้าที่ท่านมาด้วย แม่ลุกขึ้นก่อนซิแม่
ยายมี: แม่เหอนึกว่าไม่ได้เห็นกันเสียแล้วลูกเหอวาสนา กลับมาแล้วเป็นบุญลูกเหอ
มันเกิดอะไรขึ้นแม่
ชบาไพร: แม่คะ แม่ทำใจดี ๆ ก่อนนะแม่นะ
หนูนุ้ย: แทนที่หุงข้าวหุงปลาตั้งหม้อกอดร้องกันเสียคืนนี้กินแกงร้องกัน
วาสนา: แม่ครับ ลูกขึ้นก่อนซิครับ ทำไมล่ะแม่
ยายมี: แม่ไม่มีกว่าจะได้เห็นหน้าเห็นตาเสียแล้วลูกเหอ
เด่น: พ่อครับ คุณย่าโดนเตะ แม่ก็โดนตบ
วาสนา: ทำไมล่ะลูก
เด่น: ลุงหนูนุ้ย
หนูนุ้ย: ไหร่ล่ะลูกเด่น
เด่น: กรงนกลุงนุ้ยมันก็เอาด้วย
หนูนุ้ย: ไอ้พวกคนนั้นแหละ
เด่น: มันบอกไอ้หมาหนูนุ้ยมันไม่กลัว
หนูนุ้ย: ใครที่มันหาเรื่องตาย หาใบมรณบัตรเข้าหลาว
วาสนา: เรื่องเป็นอย่างไรแม่ นี่แม่ของผมหันครับ
เจ้าหน้าที่: อย่างนั้นฉันขอเวลานิดหนึ่งนะวาสนา
วาสนา: เชิญสิครับ
เจ้าหน้าที่: ยาย ยายทำใจให้สบายก่อนนะยายนะ ฉันจะขอถามอะไรยายสักนิด
ยายมี: มันมากันสามคนคะ
เจ้าหน้าที่: ไม่ใช่เรื่องคนละเรื่องกันนะ ยายชื่อมีหรือ
ยายมี: คะ ยายชื่อมีคะ แต่จน มีแต่ชื่อนี้
เจ้าหน้าที่: วาสนานี้เป็นลูกบุญธรรมของยาย
ยายมี: ซ้าย ฉานช่วยมายี่สิบหว่าปีแล้วลายน้ามา
เจ้าหน้าที่: วาสนานั้นถูกกระแสน้ำพัดพามา แล้วเขานอนบนเบาะสีอะไรนะยาย
ยายมี: สีแดงคะ ไม่แล้วแหละคำเหอ ปลวกมากกินเสียแล้ว
เจ้าหน้าที่: วาสนาเขามีเหรียญห้อยติดคอมาด้วยใช่ไหมยาย
ยายมี: ใช่คะ

- เจ้าหน้าที่: เหยียดนั้นอยู่กับยายหรือเปล่า
- ยาย: อยู่กับฉานคะ
- เจ้าหน้าที่: ยายไปนำมาให้ฉานดูสิถ้าเป็นของที่หน่วยราชการเขาต้องการ ยายจะได้รับเงินสดทันที สิบล้านบาท ยาย
- วาสนา: แม่ไปเอาเถอะครับแม่ สิบล้านบาทจะได้ออกจากบ้านนาล่มนี้เสียทีไปหาที่อยู่ใหม่ ลูกจะได้เรียนหนังสือ เราสร้างขึ้นมาสักหลังแม่ ผมจะให้แม่พักผ่อน ขบาไพรเธอจะได้สวมใส่เสื้อผ้าที่ดีกว่านี้ เหยียดนั้นอยู่ที่ไหนล่ะแม่
- ยายมี: ไอ้โหรที่มันเวรพันนี้ลูกเหอ
- หนูนัย: สูญแล้วทำสูญแล้วคนแก่ซีลิม
- เท่ง: แล้วอยู่ที่ไหนแล้วล่ะน้ามี
- ยายมี: นี่แหละลูกเหอที่แม่กำลังจะเล่า แรกตอนเขื่อนี่มันมากันสามคน ขึ้นมาถึงมันอ้อซื้อชื่อเหยียด มันอ้อให้ห้าร้อย แม่บอกว่าขายไม่ได้ มันอ้อให้พันหนึ่ง แม่ว่าขายไม่ได้ พอพูดว่าขายไม่ได้มันตบหน้าแม่ลูกเหอ มันตบอ้ชบาไพร
- วาสนา: ไอ้วาสนามันไม่เคยสร้างกรรมทำเชิญกับใคร ชีวิตของมันจับแต่เครื่องไม้เครื่องมือเลี้ยงดูลูกเลี้ยงดูเมีย แต่สิ่งที่มันเกิดขึ้น มันจะให้กูจับอาวุธ
- หนูนัย: อย่าไว้มันมา
- วาสนา: เตี่ยพี่ยออย่าเพิ่งไป
- เท่ง: ไปไหนไอ้หนู
- หนูนัย: ขึ้นได้เรื่องแล้วกูโดดลงในถ้วยข้าวต้มแล้วเท่งเหอ เปียกเล็ก ๆ แล้วคะนี่ตรงอื่นกะลุดกูโดดลงไปกินไก่อูนี่
- เท่ง: หมูกเปียก ไปแล้วเหอ
- หนูนัย: เอ้อ ผางลงในถ้วยข้าวต้มได้ที่แล้ว เปียกเล็ก ๆ แล้ว
- เท่ง: โหรหนูนัย
- หนูนัย: เช็ดที่ไม่ไม่ได้เหอ
- วาสนา: ท่านได้เห็นเหตุการณ์อยู่แล้วครับ ผมไม่ได้โกหกปกกลมอะไรทั้งสิ้น
- เจ้าหน้าที่: ไม่เป็นไรหรอกวาสนา ตอนนี้เธอเดือดร้อนเรื่องเงินทองไหม แล้วเธอก็ดำเนินการไปตามกฎหมาย บ้านเมืองมีชื่อมีแปะ อย่าเอาแต่ความถูกใจนะวาสนา ฉานจะมอบเงินไว้ให้สักห้าพันบาท แก้ปัญหาเรื่องลูกได้เรียนหนังสือไว้ก่อน
- วาสนา: ขอโทษเถอะครับอย่าให้ผมรับเงินของท่านเลย
- เจ้าหน้าที่: เอาเถอะน้า

- วาสนา: ผมไม่รับครับ ผมเป็นพ่อ ผมเป็นสามี ผมต้องรับผิดชอบ ผมต้องแก้ปัญหา แบบมือขอผมไม่ใช่ขอทานครับ
- เจ้าหน้าที่: อีฉมาคัยเหมือนองค์ราชาทุกอย่าง แต่เราไม่เห็นเหรียญนั้น คุณช่วยรับเงินห้าพันบาทนี้ไว้เถอะนะ ช่วยแก้ปัญหาให้วาสนาเขาหน่อย ให้แล้วเขาไม่รับ
- หนูนุ้ย: อย่าเอาเหยครับ
- เจ้าหน้าที่: เอาเถอะฉันให้
- หนูนุ้ย: อย่าเอาเหย
- เท่ง: วันนี้ไอ้หนูใจมันกว้างเหวย
- เจ้าหน้าที่: ทำโมละ
- หนูนุ้ย: แคนให้พ่อได้สักหมื่น
- เจ้าหน้าที่: เพราะฉันเองก็ไม่มี ฉะนั้นไม่เอาก็ไม่เป็นไร
- หนูนุ้ย: ห้าพันกะเอาแล้วถ้าเอากะดีหว่า
- วาสนา: มันไม่น่าจะเป็นไปได้ เราเหมือนไม้ไร้หนาม
- ชบาไพร: พี่วาสนาไหน ๆ เรื่องมันเกิดขึ้นแล้วละ ก็ปล่อยมันไปเถอะ พี่ไปทำงานทำมีเงินมีทองมาบ้างไหม น้องชบาไพรจะไปตรวจดูท้องกะ โดนผู้ร้ายมันตบรู้สึกมันขัดไปทั้งเนื้อทั้งกายเลยกะ
- วาสนา: มันระยำขนาดไหน
- หนูนุ้ย: ชาย โจรไม้ไกลนี้ แล้วน้ำมีจำไม่ได้เหอหน้าตา
- ยายมี: มันใส่ถุงกรอบแกรบลูกเหอ ภู แลไม่ขัด ไอ้ตัวนั้นผอมนี้เวลาลงโดไปถุงกรอบแกรบรูพริกเขียบโตผิดพลัดลงนอนแต่ยาม
- เด่น: ผมจะไปตีมันแต่ผมไม่กล้าครับ
- วาสนา: แม่ครับเหรียญนี้ผมถือเป็นสัญลักษณ์ในชีวิตของผม ผมยอมไม่ได้
- ชบาไพร: พี่ไปทำงานทำก็ไม่ได้ทำอะไร
- ชบาไพร: ฉะนั้นเราก็อำมหากินนะพินะ ปลุกพืชปลุกผัก
- วาสนา: พี่ทำไม่ได้แล้ว จะต้องติดตามเหรียญนี้กลับคืน
- หนูนุ้ย: เอ้อสิบให้รูนี้ กรงนกหันเอาไปหรือไอ้เด่น
- เด่น: ครับมันบอกไอ้หมาหนูนุ้ยมันไม่กลัว
- หนูนุ้ย: ตายโจรนี้ตาย เลวระยำกรงนกหน่วยหนึ่งกะลัก อุบาทว์ไม่มีปัญญา เราก็หวางอีสิบมาได้เดือนเหลือ

เท่ง: เอาล็กเหมือนกันเหอ
แล้วมาปลอบลูกยาหนานูนัยหนออยาร์องไห้ (ดนตรี)
นั่นหมายว่าพ่อตามไปสังขบาไพร ให้เลียงลูกชายอยู่ภายหลัง
น้อยใจจึงเสียงมารดาหรือเมียห้ามก็ไม่ฟัง พากายังพยายามสืบความมา
กอดลูกน้อยกลอยใจเหมือนใจจะขาด ยังเป็นบ่วงห่วงพิศواسสามีเสมอ
อยู่แต่เรือนปลอบลูกชายให้หลังน้ำตา จากเคหาพยายามสืบความไป
สืบจนพบแล้วก็จะฆ่าไอ้พวกโจรธาตอนนี้อยู่ที่ไหน สืบความพยายามมาในป่าไพร
ประเดี้ยวใจประสุมมาพบคน (ดนตรี)
อออกมาพบคน

ตอนบ่ายของวันนีนายวาสนาได้เดินทางมาเจอกับนายทองปอน
ทองปอนนี่ก็เป็นคนที่มีเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิง
ทองปอน: สวัสดีเหวยไอ้เพื่อนรัก
วาสนา: สวัสดีจ๊ะ
ทองปอน: เอ่ทำไมหน้าตาดูโคกเศร้า
วาสนา: มีเรื่องไม่สบายใจเลยเพื่อน
ทองปอน: มีอะไรก็เล่าสู่กันฟังซิวาสนา เราเป็นเพื่อนกันนะเหวย มีอะไรช่วยเหลือ
ก็ได้ช่วยกัน
วาสนา: ขอขอบคุณ

โบราณว่าถ้าเอาลูกขี้กาเข้ามาตั้งกับมั่งคุด ดูนอกสุดของเปลือกพี่น้องเลือกผลไหน
โดยเฉพาะคนที่ไม่เคยรู้ซึ่งถึงเนื้อใน มาตัดสินใจมาเลือกคือเลือกเปลือกขี้กา
นายทองปอนสร้างความเดือดร้อนกับเพื่อนชาย แต่ยังไม่รู้ว่าเป็นคนร้ายนึกว่าเพื่อนชายวาสนา
จึงเปลอกายเปลอตนมานั่งสนทนา มีอะไรไหนเจรจาให้เราฟัง
ทองปอน: เอ่อวาสนา เราเป็นเพื่อนเรียนชั้นเดียวกันนะเหวย โหนเพื่อนบอกว่ามี
ความทุกข์อกทุกข์ใจเรื่องอะไร
วาสนา: พุดก็น่าอายบ้านก็ถูกปล้น
ทองปอน: อะไรนะ
วาสนา: บ้านฉันทถูกปล้น
ทองปอน: นี้วาสนาแสดงว่าคนที่ไปปล้นนั้นมันไม่บ้าก็บ้อง พุดก็พุดเถอะนะ
เอ็งมีทรัพย์สมบัติอะไรหนักหนา
วาสนา: ก็มันไม่มีนะซิ
หนูนัย: อุบาทว์โจรเปรต เอาสิ้นกรนงกชาติเลวกรนงกลูกหนึ่งเอา ไม่รู้มันเอาไป
ไว้ไหน
เปี้ยก: อยู่โคนหนูน

หนูนุ้ย: ง่าใครเอาไปละ
 เปี้ยก: เราแหละ
 หนูนุ้ย: ปล้ำ ๆ โหมนี่มั่งสา
 เห่ง: ไอ้เปี้ยกนั่นเมื่อมันขาดหุ่น มันสมบูรณ์เมื่อใด ใครฆ่ากันไหน มันเพแหละ
 เรื่องโหรมันรับเอาเพแหละ
 ทองปอน: เอ็งพอจะรู้เบาะแสะอะไรโหมวาสนาว่าผู้ร้ายเป็นใคร แล้วมันปล้นเอา
 ทรัพย์สมบัติอะไร
 วาสนา: มันเอาเหรียญของข้าไปซิ เหรียญที่เคยห้อยคอเมื่อตอนเล็ก ๆ ที่ทองเคย
 เก็บมามอบ เวลาฉันทำตกทำหล่น
 ทองปอน: เธอ แล้วมันเอาไปมีมูลค่าอะไร ก็เหรียญธรรมดา
 วาสนา: แต่ตอนนี้หน่วยงานราชการเขาจะซื้อด้วยราคาตั้งสิบล้าน
 ทองปอน: หาเอ็งรู้เหอ
 วาสนา: ทำไมจะไม่รู้
 เปี้ยก: เรารู้ก่อนเราไปปล้นแหละ ถึง ๆ เราเอาเอง
 ทองปอน: ไอ้บ้านี้เหวยพูดจาเดี้ยวมันเข้าใจผิด
 เปี้ยก: ผิดหรือเมื่อเราเอามาจริง
 พูนแก้ว: เดี้ยวกูดองเปรี้ยวเข้าหายบ้า
 หนูนุ้ย: แล้วถึงกรรณกอยู่ไหนไอ้เปี้ยก
 เปี้ยก: โคนหนุน
 หนูนุ้ย: จริงกะได้เทิงไปเอามาแลถิ
 ทองปอน: ไม่ต้องไปเอา ไปเอาอะไรละ
 เปี้ยก: กรรณก
 ทองปอน: กรรณกใคร
 เปี้ยก: กรรณกไอ้หนูนุ้ย กูปล้นมา เมื่อพูนแก้วตบน้ำมี มิงตบฮิชบาไฟร
 วาสนา: อ้าวนี่มันอะไรกันแน่
 ทองปอน: เหออย่าไปตามไอ้เปี้ยกเลย มันพูดจาโกหกอยู่นั้นแหละ
 เปี้ยก: จริงนะ นี่ละกรรณก
 หนูนุ้ย: จริง นี่เมื่อกรรณกเรา
 วาสนา: อ้าวก็แสดงว่า พวกเฮ็งไปปล้นบ้านของข้ามาซิ
 เปี้ยก: เออ
 เห่ง: ก็แจ้งความกันดอกแหละกะพันนั้น
 เปี้ยก: อีแจ้งความหรือเมื่อกรรณกนี้ของกู ไอ้หนูนุ้ยลักไป
 หนูนุ้ย: เมื่อกูพบเอานู้นั้นขวานไว้ปลายเนียง

- เท่ง: แล้วแขวนหรือพันตอนก้อยของใครกับแม่กรรณก
 เปี้ยก: ของกุกุเอาหลบมาแหละ
 วาสนา: แต่ก็แสดงว่า เอ็งไปปล้นบ้านของข้าใช้ไหม
 ทองปอน: เหยอ้าวาสนา ไอ้เหรียญนี้ไม่ใช่ของเอ็ง มึงขโมยไปจากบ้านของข้า
 วาสนา: เอาทองปอนเอ็งเอาอะไรมาพูด
 ทองปอน: ความจริงเหว่ย เหรียญนี้มันผูกติดคอของข้าเอง เอ็งขโมยไปจากข้า
 วาสนา: อะไรมาโก่งกันแบบนี้หรือ ไอ้เพื่อนเราเผาเรือน
 หนูนุ้ย: ไอ้เปี้ยก
 เปี้ยก: เปี้ยกเพื่อ
 หนูนุ้ย: แม่่ม
 เปี้ยก: แม่่มมึง นิ่งเพื่อ
 หนูนุ้ย: เอาเมื่อไหร่แล้วไหนทีคะแล้ว ทำแต่แม่สู้อ้อร้อ ช่วยตาห้มึงเท่ง
 เท่ง: คุณเปี้ยก คุณเปี้ยกรูปหล่อ คุณเปี้ยกอยู่เหมือนสรพงค์
 นายแก้ว: แล้วเรื่องไหนมันเหมือนสรพงค์
 เปี้ยก: กะเมื่อไหร่เหมือน
 นายแก้ว: ออรู้เหอ
 วาสนา: (ร้อง)แล้วฟังวาจาว่าเพื่อนเราเผาเรือน น้อยใจเพื่อนเสียหนักหนา
 ด้วยความแค้นโมโหโกรธา ไม่ยอมมอบเหรียญตราดูจะต้องฆ่ามึง
- ทองปอน: (ร้อง)อ้อถ้ามีฆาเราตายกฎหมายมี (ดนตรี) ก็บอกว่าหาหนีไม่
 เดี่ยวเจ้าหน้าที่พากายหมายว่ามาถึง มีเรื่องราวอะไรกันที่มากขึ้นดูขึ้นมึง
- เจ้าหน้าที่: พูดถึงเหรียญตราหมายความว่าอะไร
 วาสนา: กระผมเจอแล้วครับ คนที่ปล้นบ้านผม คือนายทองปอนพวกนี้
 ทองปอน: ไม่จริงครับ เหรียญนี้เป็นของผมครับ
 เจ้าหน้าที่: อ้าว หมายความว่าอย่างไร
 ทองปอน: คือนายวาสนานี้ครับ เป็นคนลำบากยากเข็ญ ผมเป็นลูกของพ่อคเซนทร์
 ครับ ในตำบลบ้านนาส่มท่านลองสืบดูซิครับ พ่อผมรวยที่สุด
 หนูนุ้ย: หรือไม่รวยล่ะพ่อสู รวยมาจากการขายยาเสพติด เอาชีวิตคนอื่น
 ทองปอน: มึงไม่ต้องเลือกไอ้หนูนุ้ย
 หนูนุ้ย: นายเปี้ยกกะชายสูบกัน
 เปี้ยก: หกใส่กู ไม่หอนสูบหวานนี้จัด
 เท่ง: มึงแลตำผอมเหมือนปลากริ้งอยู่นั้น
 เจ้าหน้าที่: แล้วความจริงเป็นของใครเหรียญนี้

- ทองปอน: ของผมครับ
- เจ้าหน้าที่: เอาเถอะ เอาเหรียญมอบให้ข้า เหรียญนี้มีความจำเป็นต่อหน่วยงานราชการ แล้วก็เชิญทั้งสองคนขึ้นไปกราบบังคมทูลองค์ราชาวัชรพล พระองค์จะได้ทรงพิจารณาว่าใครคือเจ้าของเหรียญ
- วาสนา: ผมครับ แม้มอบว่าของผม
- เจ้าหน้าที่: เอาเถอะนำ ของทุกอย่างจะมีการตัดสินกันได้ เอาเหรียญมาให้ข้าดูก่อน ว่ามันใช่ไหม ของจริงไหม อยู่ไหนล่ะ
- ทองปอน: อยู่ี่ครับ ผมเป็นเจ้าของเหรียญนะครับ
- เจ้าหน้าที่: (ร้อง) เอาเถอะ โอใช่แล้วเป็นของจริง จะนั่นติดตามข้าพเจ้าเข้าสู่นครเดี๋ยวนี้ แล้วประจําพาหรือสองผู้ชาย กราบทูลเจ้าวังพลายที่กรุงศรี เผลอที่นิ่งถึงแล้วราชธานี ก็พอดีขึ้นกราบบาทราชราชัน (ดนตรี) นั่นหรือราชราชัน
- อำมาตย์: กราบถวายบังคมพะยะค่ะ
- พระราช: ออท่านอำมาตย์ เป็นอย่างไร ประสบความสำเร็จไหม
- อำมาตย์: เป็นไปตามนิมิตฝันจริง ๆ พะยะค่ะ บัดนี้เหรียญประจําวังองค์รัชทายาท ได้คืนมาแล้ว แต่เจ้าของเหรียญมีอยู่สองคน ข้าพพุทธเจ้าได้นำบุคคล ทั้งสองเข้ามาแล้ว ขอพระบรมราชานุญาตเบิกตัวเข้าเฝ้าพระเจ้าค่ะ
- พระราช: ให้เขาเข้ามาเลย
- อำมาตย์: เข้ามาเลย
- พระราช: (ร้อง) องค์จอมภพจักรพรรดิหมายความว่ากษัตริย์ชาติ ทิพพระบาทมองจ้องพระองค์มองหา โทหนคือเจ้าของเหรียญผู้โทหนคือโจรา ที่เข้ามาถึงซึ่งโนวัง
- (พูด) นี่ ตามรายงานเป็นเจ้าของเหรียญหนึ่งคน และเป็นผู้ร้ายหนึ่งคน
- วาสนา: ผมเป็นเจ้าของเหรียญครับ
- ทองปอน: ผมเป็นเจ้าของเหรียญครับ
- พระราช: เอา ฉันทจะให้โอกาส แล้วฉันทจะบอกความจริงว่าผู้เป็นเจ้าของเหรียญนี้ เป็นลูกชายของเราเอง ได้ถูกกระแสน้ำพัดพาไปจากดินแดนนครคักรา โนมสมัยที่อายุยังไม่ถึงขวบ คะนั้นนี้เราเชื่อแน่ว่าเราอาจจะมีลูกของเรา กลับมาแล้ว เพราะฉะนั้นใครที่รู้ตัวเองว่า ไม่ได้เป็นเจ้าของเหรียญ ไม่ได้เป็นลูกของเรา เราจะให้โอกาสในนาที่ชีวิตตรงนี้ก็กลับไป ถ้ามี

- การสืบสวนสอบสวนจับได้ว่าเป็นการฆาตกรรมเท็จ โทษสถานเดียว
ประหารชีวิต
- ทองปอน: หม่อมฉันเป็นลูกครึ่งเสด็จพ่อเสด็จแม่
พระราชินี: เอาอย่างนี้ไหมทูลกระหม่อม เราไม่มีลูกนี้ เอาทั้งสองคนไม่ดีหรือ
พระราชอา: ไม่ได้หรือครีร์ตนา เธออย่าลืมนะทั้งสองคนนี้อาจจะไม่ใช่ลูกเรา
สักคนเดียว หรืออาจจะเป็นลูกเราสักหนึ่งคน เธอจำนิทานนางสิบสอง
ได้ไหม ความโลภนี้มันจะทำให้เกิดผลเสีย เข้าใจไหม ไหนใครที่เคย
ทำความผิดยกมือ
- เท่ง: ไหรไอน้อย
วาสนา: อะไรละพี่น้อย
หนูน้อย: ผมเคยทำความผิดครับ
พระราชอา: ทำไมละ
หนูน้อย: ลักกางเกงในของเขานานแล้ว แต่ว่า...
พระราชอา: ไม่เกี่ยวกัน ในฐานะที่นายทองปอนเป็นเจ้าของเหรียญ ก็ถือว่าเป็นโจทก์
นายวาสนาถึงจะอ้างว่าเป็นเจ้าของเหรียญ แต่เหรียญไม่ได้อยู่กับเธอ
ในโอกาสตรงนี้ก็ถือว่าเป็นจำเลย เมื่อเรามีการสืบสวนสอบสวนออก
มาแล้ว ใครที่ไม่ได้เป็นเจ้าของเหรียญ โทษสถานเดียวคือประหารชีวิต
- วาสนา: ผมยอมตาย เพราะผมเป็นเจ้าของเหรียญจริง ๆ ผมมีพยานบุคคลครับ
พระราชอา: นายหนูน้อย
หนูน้อย: ครับ
พระราชอา: ชื่อหนูน้อยหรือ
หนูน้อย: ครับ
พระราชอา: เธอเป็นพยานนายวาสนา นายเท่ง
เท่ง: ผมเป็นพยานน้องวาสนาครับ
พระราชอา: ฝ่ายนายทองปอน นายเปี้ยกกับนายพูนแก้ว
พระราชินี: ฉันคิดว่าใครที่ไม่ได้เป็นเจ้าของอย่าให้เกิดความยากลำบากเลย
วาสนา: ผมเป็นเจ้าของครับ
พระราชอา: พ่อแม่ชื่ออะไร
วาสนา: ผมไม่ทราบครับ อยู่กับแม่มี แม่ที่เลี้ยงดูผมมาตั้งแต่เล็ก ๆ ท่านบอกว่า
ผมถูกกระแสน้ำนำพาไปนอนอยู่บนเบาะสีแดง
ทองปอน: ไม่จริงเรื่องราวทั้งหมดนี้มันรู้มาจากข้าพเจ้าเอ็ง
พระราชอา: เอ็งไม่ต้องพูด ฉันสั่งให้พูดถึงพูด แล้วทีนี้...

- วาสนา: แม้ก็เลี้ยงดูผมไว้ครับ ผมออกไปทำมาหากินหาเงินทองส่งให้ลูกเรียน ไปเจอเจ้าหน้าทีที่ยิวสืบชื่อเหรียญ พอนำมาถึงก็ถูกแย่งชิงไปแล้ว อยู่ที่นายทองปอนนี่แหละ
- พระราชฯ: แล้วใครแย่งชิง
- วาสนา: ผมไม่ทราบ แต่เหรียญอยู่ที่นายทองปอน
- พระราชฯ: แล้วตอนที่แม่บุญธรรมได้อุปการะเธอไว้นั้นท่านเล่าอย่างไร
- วาสนา: ท่านบอกว่าผมถูกกระแสน้ำพัดพาไปครับ นอนอยู่บนเบาะสีแดง ท่านคิดว่าสิ้นชีวิตแล้ว นำไปให้หลวงพ่ที่วัดป่าปรังปฐมพยาบาลจนฟื้น แล้วตั้งชื่อว่าวาสนา
- พระราชฯ: หลวงพ่ที่วัดยังอยู่ไหม
- วาสนา: อยู่ครับ ท่านยังบอกกับแม่ผมเลย แม่ผมไม่เคยแต่งงานในชีวิตจนอายุ เจ็ดสิบแล้ว ท่านบอกว่า ราชหลังชาติตั้ง วันหนึ่งชาติตั้ง
- พระราชฯ: ใครพูด
- วาสนา: ท่านอาจารย์ที่ในวัดป่าปรัง
- พระราชฯ: ราชหลังชาติตั้ง วันหนึ่งชาติตั้ง แปลได้ไหม แปลว่าอะไร
- วาสนา: แปลได้ครับ
- พระราชฯ: นายหนูนุ้ย นายหนูนุ้ยกับนายวาสนารู้จักกันมานานแล้วยัง
- หนูนุ้ย: นานแล้วครับ
- พระราชฯ: ก็ปีแล้ว
- หนูนุ้ย: สามสิบปีแล้วครับ
- พระราชฯ: สามสิบปี อายุเท่าไรนายวาสนา
- วาสนา: ยี่สิบห้าปีครับ
- พระราชฯ: แล้วนายหนูนุ้ยรู้จักกันอย่างไรตั้งสามสิบปี เห่ง
- ห่ง: ครับ
- พระราชฯ: รู้จักกับนายวาสนามากี่ปีแล้ว
- ห่ง: ประมาณยี่สิบกว่าปีครับ
- หนูนุ้ย: ผมก็ยี่สิบกว่าครับ แต่กว่าไปสิบปีเลย
- พระราชฯ: หยุดไม่เอาแล้วพยานี่ นายทองปอนเข้ามานี่สิ เธอบอกว่าเธอเป็น...
- ทองปอน: ผมเป็นลูกบุญธรรมของพ่อเศรษฐีคนนครครับ ท่านได้ชื่อผมว่าทองปอน เพราะท่านไม่มีลูกผู้ชาย กระแสน้ำพัดพาผมไปครับ ไ้วาสนาคคนนี่ มันเป็นเด็กยากจน ผมถือว่ามันเป็นเพื่อนนักเรียนร่วมชั้น เคยนำมันไป บ้านแล้ว มันมีอบอนหยิบเหรียญผมขโมยไป แล้วผมไปเอาคืนมาครับ
- พระราชฯ: แล้วพ่เธอบอกอย่างไร

- ทองปอน: ผมหรือครับ พ่อท่านช่วยชีวิตไว้แล้วนำไปที่สำนักวัดป่าปรังศรี
ท่านอาจารย์ก็ช่วยชีวิตผมรอด จงตั้งชื่อว่าทองปอน เหมือนพ่อผมได้
ทองเป็นปอนเลยครับ ทีนี้ท่านเคยบอกกับผมว่า ราชูลังชาติตั้ง วันหนึ่งชาติตั้ง
ครับ
- พระราชชา: ออเหมือนกัน
- วาสนา: ผมพูดให้มันฟัง มันจำได้อย่างนี้
- พระราชชา: นายเปี้ยกมานี่สิ นายเปี้ยกเป็นพยานนายทองปอนไซ้ไหม
- เปี้ยก: ครับ
- พระราชชา: นายทองปอนนี่ลูกใคร
- เปี้ยก: ลูกพ่อเศรษฐีคเชนทร์ แม่เก่าชื่อดาวเรืองตายแล้ว
- พระราชชา: แม่บุญธรรม
- เปี้ยก: ไม่ เกิดนี้
- ทองปอน: ไม่จริง
- เปี้ยก: จริง กูหาหมอต้าแยเองนี่ ไม่จริงหรือ
- พระราชชา: รู้จักหรือ
- เปี้ยก: รู้จัก
- พระราชชา: แล้วพ่อนายทองปอนท่านเศรษฐีมีอาชีพทำอะไร
- เปี้ยก: ขายยาเสพติดครับ
- ทองปอน: ไอ้บ้า
- เปี้ยก: บ้าหรือกูคิดแล้วนี่ ใครติดได้ติดเอากันนี่
- พระราชชา: แล้วนายวาสนาไปแย่งชิงเหรียญเขาหรือ
- เปี้ยก: ไหมไหมเราชิงเองนี่ ผมตบลูกนายวาสนา ไอ้ทองปอนตบยายมี
ไอ้พูนแก้วตบชบาไพร
- พระราชชา: ไปนั่ง
- เปี้ยก: ครับ ออ ถึงผมเอากรงนกอ้นหนูนัยกัน
- พระราชชา: ไปนั่ง
- เปี้ยก: ครับ ออไอ้พูนแก้วลักเกือกเขาสองหนแล้ว
- พระราชชา: ไปนั่ง
- เปี้ยก: ครับ
- พูนแก้ว: นั้นหารู้ไหร ไม่รู้
- เปี้ยก: ใครติดได้ติดเอากันนี่ กูอ้อมอมตัวสักที่อาชีพยาเสพติดนี้ สร้างบาปให้
กับเพื่อนกูกะเวรอีตายแล้ว นอนกลางคืนไม่มีหลับ
- พูนแก้ว: หรือละ

เปี้ยก: กรนรุ่ง
 พระราชา: นายพูนแก้วเข้ามา นายพูนแก้วจะเป็นพยานหรือว่าอยู่ฝ่ายไหนกันแน่
 พูนแก้ว: ผมรับรองได้ว่าที่น้องทองปอนพูดมาเป็นความจริง
 พระราชา: ทั้งหมด
 พูนแก้ว: ครับ
 พระราชา: ไปนั่ง
 พูนแก้ว: ครับ
 พระราชา: ราหุลingatตั้ง วันทนางingat นี่เป็นคำกล่าวของท่านอาจารย์ที่วัดป่าปรัง
 ได้กล่าวไว้ เรื่องนี้กล่าวกับนายทองปอน
 ทองปอน: ใช่ครับ
 พระราชา: ราหุลingatตั้ง วันทนางingat แปลว่าอะไรนายทองปอน ไหนแปล
 ให้ฟังซิ
 ทองปอน: ราหุลingatตั้ง วันทนางingat แปลว่ามุสังกินไก่ครับ
 พระราชา: เออดีเหวย ของเธอแปลว่าอย่างไรวาสนา
 วาสนา: คือท่านอาจารย์บอกว่าแม่มีไม้หน้าที่จะบ่วงมากล้องคอครับ
 ราหุลingatตั้ง วันทนางingat แปลว่าบ่วงคล้องคอเกิดขึ้นแล้ว
 ทองปอน: ไม่จริงหรือครับ
 พระราชา: เออใช่ แปลว่ามุสังกินไก่ อำมาตย์
 อำมาตย์: ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ
 พระราชา: จับมุสังนี้ไปขังไว้ นายทองปอนนี้แสดงว่าเธอไม่ได้เป็นเจ้าของเหรียญ
 ไซ้ไหม
 ทองปอน: ผมขอโทษครับ
 พระราชา: ขอโทษหรือ นี่มันสายเสียแล้วจ่านนทุกอย่างแล้ว แล้วนายทองปอนนี้
 อยู่บ้านทำอะไรนายเปี้ยก
 เปี้ยก: ขายยาเสพติดครับ
 พระราชา: ส่งที่ไหน
 เปี้ยก: ตามโรงเรียนครับ ให้ผมไปส่งกันครับ
 พระราชา: แล้วไปส่งทำไม
 เปี้ยก: ผมเอาค่าจ้าง
 พระราชา: จริงไหมนายทองปอน
 ทองปอน: เป็นบางครั้งครับ
 พระราชา: เป็นบางครั้ง พ่อเธออยู่เบื้องหลัง
 ทองปอน: ครับ

พระราชา: เอาตัวไปขังไว้ก่อน
 อามาดย์: พระเจ้าคะ
 พุนแก้ว: คือเรื่องราวทั้งหมดนี้ครับผมรู้ดีผมเป็นพยานครับ
 พระราชา: เมื่อก็ไม่ได้เป็นพยานนี้ อยู่ฝ่ายนายทองปอนติดตามไปเข้าคุก นายเปี้ยก
 เปี้ยก: ผมอิมอบตัว สงสารผมทีครับ
 พระราชา: เป็นอะไร
 เปี้ยก: เป็นเอดส์
 พระราชา: เป็นเอดส์หรือนี่
 เปี้ยก: หมอว่า มะเร็งหายดีแล้วเอดส์มา
 พระราชินี: นำสงสารแทนนะ
 เปี้ยก: อย่าเท่าแต่สงสารให้ต่างค์มั่ง
 พระราชา: ไปที่โรงพยาบาล ไปแจ้งว่าเป็นคนป่วยในพระบรมราชูปถัมภ์
 เปี้ยก: ครับ เป็นพระมหากษัตริย์คุณ แต่ว่าไม่นำรอดแล้วแหละ หนูนุ้ยไหน ๆ
 กู้อิไปแล้วนะ
 หนูนุ้ย: ไทรหลาวนั้น
 เปี้ยก: ผ่ากเอดส์ไว้กัน
 พระราชินี: ลูกรักของแม่ ในที่สุดแม่ก็รู้ว่า เธอเป็นลูกของแม่ที่แท้จริง เห็นหน้าก็
 นึกรักแต่แรกแล้ว ความฝันของหม่อมฉันแน่นยำจริง ๆ สัตว์ประหลาด
 ตัวนั้นคือนายทองปอนนั่นเอง ลูกรักของแม่ต่อไปนี้เธอได้กลับมาหาแม่
 แล้วนะลูก นะลูกนุ้ย
 หนูนุ้ย: ครับ
 เห่ง: ไทร
 หนูนุ้ย: กูกันติดรายชื่อ มิงมาย แกเรียกลูกนุ้ยเดียว
 พระราชินี: นี่เธอมีลูกมีเมียแล้วหรือ
 วาสนา: ครับ ลูกผมน่ารักมาก
 พระราชินี: ผู้หญิงหรือผู้ชายล่ะ
 วาสนา: ผู้ชายครับ ชื่อเด่น อายุเจ็ดขวบแล้ว
 พระราชา: ฉะนั้น วาสนาไปรับลูกรับแม่รับเมียมา
 พระราชินี: ไปรับมาทั้งหมดนะลูกนะ
 พระราชา: นายหนูนุ้ย
 หนูนุ้ย: ครับ
 พระราชา: ขับเครื่องบินเป็นไหม
 หนูนุ้ย: ขับเป็นครับ แต่ว่าผมไม่ค่อยหาญนั่ง เวียนหัว

- พระราชอา: ไปรับลูกรับเมียมา ไปในชุดนี้แหละ จะได้สร้างความปลื้มอกปลื้มใจ
ให้กับแม่มี
- วาสนา: ฉะนั้นหม่อมฉันลาละครบองค์ราชา
- พระราชอา: เสด็จพ่อสิ เรียกสิ
- วาสนา: เสด็จพ่อ
- พระราชอา: เสด็จแม่ด้วยสิลูก
- วาสนา: เสด็จแม่ลูกลาแล้วละ
- หนูน้อย: ฉะนั้นผมลาเสด็จพ่อ
- พระราชอา: เสด็จพ่อไหน ติดตามลูกเราไปนะ แล้วปฏิบัติภาระหน้าที่ให้เต็มที่
ได้ผลงานดีปีหน้าจะเพิ่มขึ้น
- พระราชอา: ดูแลให้ดีนะนายขุนนายแห่ง
- พระราชอา: เราจะแต่งตั้งบุคคลที่มีสติปัญญาเป็นหัวหน้า ให้นายหนูน้อยเป็นหัวหน้า
ให้นายแห่งเป็นลูกน้อง ถ้านายน้อยปฏิบัติหน้าที่ไม่ดี ก็ให้นายแห่งเป็น
หัวหน้า นายน้อยเป็นลูกน้อง แล้วมารายงานผลให้ทราบทุกเจ็ดวัน
ติดตามลูกเราไป
- หนูน้อย: ทั้งหมดตรง วันทนายรุท มื่อลง ต่อไปนี้ฟังโอวาท เราทำหน้าที่ให้ดีที่สุด
ติดตามหัวหน้า แล้วจะได้เพิ่มยศเพิ่มเกียรติ ทำอะไรหัวหน้าจะต้องเป็น
ผู้ดูแล เดินทางอะไรทั้งสิ้น
- แห่ง: เอ้อ ข้าพเจ้าเดินไม่ไหวครับ
- หนูน้อย: เป็นอะไรล่ะ
- แห่ง: ไม่สบายครับ
- หนูน้อย: ไม่เป็นไร ขึ้น หัวหน้าจะแบกลูกน้องนะ เพื่อให้ลูกน้องสบายอกสบายใจ
ทำงานทุกอย่างจะต้องสร้างความเจริญให้กับประเทศชาติ เราจะต้อง
ปราบปรามสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยยาเสพติดทั้งหลายแหล่ ด้านทานพวกยาบ้า
ต่อต้านทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อเยาวชนเป็นคนดีเข้าใจไหม
- แห่ง: เข้าใจครับผม
- หนูน้อย: การทำงานทุกอย่างนั้นะ เชื้อฟังหัวหน้า หัวหน้าพูดอะไรให้ฟังนะ
ครับผม
- หนูน้อย: ดีแล้ว วันนี้หัวหน้าลาออกขอเป็นลูกน้อง
- แห่ง: ฟังโอวาทหัวหน้า
- หนูน้อย: ครับ หัวหน้าผมเดินไม่ไหว
- แห่ง: เดินไม่ไหวอยู่ที่นี่
- หนูน้อย: ออ บ้านพอมัน

ภาสนา: (ร้ง)นี่ชีวิตไมล้นหวัง (ดนตรี)เหมือนที่ไต้ตั้งใจ ไต้กลับเวียงชัยด้วยบุญวาสนา
 ไปรับลูกรับเมียหมายว่ารับมารดา แล้วคืนกลับพระพารา (ดนตรี)
 ใหญาตวงสาจงเจริญ แล้วใหญาตวงสาจงเจริญ

(บรรยาย)ไมล้นหวังครับ ชีวิตมนุษย์เราทุกคนช่วยกัน ความหวังมันอยู่ที่ความเพียร
 พยายามหาเสพติดเป็นภัยต่อชีวิตประเทศชาติและสังคม พี่น้องครับเราสร้างความอบอุ่นไว้
 ในบ้านในครัวเรือน เราต่อต้านสิ่งชั่วร้าย อย่าให้เกิดแก่บุตร สิ่งนี้มันก็จะหมดไปจากสังคม
 ครับคืนนี้ขอได้รับความชอบพระคุณจากเราชาวคณะ ราตรีสวัสดิ์ครับท่าน

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสินีนาถ วิมุกตานนท์ เกิดเมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2499 ที่อำเภอเมือง
จังหวัดตรัง สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในปีการศึกษา 2534 และเข้าศึกษาในหลักสูตร
นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อพ.ศ. 2539 ปัจจุบันรับราชการที่
กรมประชาสัมพันธ์ กรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย